

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2020–2021

Posiedzenia od 5 do 8 października 2020 r.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Środa, 7 października 2020 r.

2021/C 395/01 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2020 r. w sprawie ustanowienia unijnego mechanizmu na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych (2020/2072(INI)) 2

2021/C 395/02 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2020 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki handlowej – roczne sprawozdanie za 2018 r. (2019/2197(INI)) 14

Czwartek, 8 października 2020 r.

2021/C 395/03 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie projektu rozporządzenia Komisji zmieniającego załącznik do rozporządzenia (UE) nr 231/2012 ustanawiającego specyfikacje dla dodatków do żywności wymienionych w załącznikach II i III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w odniesieniu do specyfikacji dla ditlenku tytanu (E 171) (D066794/04 – 2020/2795(RPS)) 28

2021/C 395/04 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie projektu rozporządzenia Komisji zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1881/2006 w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów akryloamidu w niektórych środkach spożywczych dla niemowląt i małych dzieci (D067815/03 – 2020/2735(RPS)) 32

2021/C 395/05	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie europejskiej strategii leśnej – dalsze działania (2019/2157(INI))	37
2021/C 395/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie Erytrei, w szczególności sprawy Dawita Isaaka (2020/2813(RSP))	50
2021/C 395/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie nikaraguańskiej ustawy o obcych agentach (2020/2814(RSP))	54
2021/C 395/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie sytuacji migrantów z Etiopii w ośrodkach detencyjnych w Arabii Saudyjskiej (2020/2815(RSP))	58
2021/C 395/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie praworządności i praw podstawowych w Bułgarii (2020/2793(RSP))	63
2021/C 395/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. zawierające zalecenia dla Komisji w sprawie finansów cyfrowych: pojawiające się zagrożenia w zakresie kryptoaktywów – wyzwania regulacyjne i nadzorcze w obszarze usług, instytucji i rynków finansowych (2020/2034(INL))	72
2021/C 395/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie dalszego rozwoju unii rynków kapitałowych: poprawa dostępu do finansowania z rynków kapitałowych, w szczególności dla MŚP, oraz zwiększenie możliwości udziału inwestorów detalicznych (2020/2036(INI))	89
2021/C 395/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie gwarancji dla młodzieży (2020/2764(RSP))	101

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Środa, 7 października 2020 r.

2021/C 395/13	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2020 r. w sprawie powierzenia nowych obowiązków wiceprzewodniczącemu wykonawczemu Komisji Valdisowi Dombrovskisowi (2020/2203(INS))	109
---------------	--	-----

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski

Poniedziałek, 5 października 2020 r.

2021/C 395/14	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2020 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych (0620/99/1/2020 – C9-0291/2020 – 2018/0047(COD))	110
2021/C 395/15	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2020 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskich dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/1129 i dyrektywę (UE) 2019/1937 (06800/1/2020 – C9-0292/2020 – 2018/0048(COD))	111

Wtorek, 6 października 2020 r.

2021/C 395/16	P9_TA(2020)0244 Zmiana rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 w odniesieniu do procedury umorzenia ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 w odniesieniu do procedury umorzenia (COM(2020)0309 – C9-0202/2020 – 2020/0140(COD)) P9_TC1-COD(2020)0140 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 października 2020 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 514/2014 w odniesieniu do procedury umorzenia	112
2021/C 395/17	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej Francję do stosowania obniżonej stawki niektórych podatków pośrednich na rum „tradycyjny” produkowany na Gwadelupie, w Gujanie Francuskiej, na Martynice i na Reunione (COM(2020)0332 – C9-0217/2020 – 2020/0150(CNS))	113
2021/C 395/18	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie stosowania podatku AIEM na Wyspach Kanaryjskich (COM(2020)0355 – C9-0280/2020 – 2020/0163(CNS))	114
2021/C 395/19	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady zmieniającej decyzję nr 940/2014/UE dotyczącą systemu podatku od dokowania we francuskich regionach najbardziej oddalonych w odniesieniu do okresu jej stosowania (COM(2020)0371 – C9-0281/2020 – 2020/0174(CNS))	115
2021/C 395/20	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2020 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 7/2020 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020 – aktualizacja dochodów (zasoby własne) (10430/2020 – C9-0283/2020 – 2020/1999(BUD))	116

Środa, 7 października 2020 r.

2021/C 395/21	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2020 r. w sprawie mianowania Mairead McGuinness na członkinię Komisji (C9-0295/2020 – 2020/0803(NLE))	118
---------------	--	-----

Czwartek, 8 października 2020 r.

2021/C 395/22	Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 8 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego ramy na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (COM(2020)0080 – COM(2020)0563 – C9-0077/2020 – 2020/0036(COD))	119
2021/C 395/23	P9_TA(2020)0254 Równoważność przeprowadzanych na Ukrainie inspekcji polowych upraw nasiennych zbożowych roślin uprawnych i równoważność materiału siewnego roślin zbożowych wyprodukowanego na Ukrainie ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję Rady 2003/17/WE w odniesieniu do równoważności przeprowadzanych na Ukrainie inspekcji polowych upraw nasiennych zbożowych roślin uprawnych i w sprawie równoważności materiału siewnego roślin zbożowych wyprodukowanego na Ukrainie (COM(2020)0137 – C9-0100/2020 – 2020/0053(COD)) P9_TC1-COD(2020)0053 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 8 października 2020 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/... zmieniająca decyzję Rady 2003/17/WE w odniesieniu do równoważności przeprowadzanych na Ukrainie inspekcji polowych upraw nasiennych zbożowych roślin uprawnych i w sprawie równoważności materiału siewnego roślin zbożowych wyprodukowanego na Ukrainie	191

2021/C 395/24

P9_TA(2020)0261

Stosowanie przepisów bezpieczeństwa i interoperacyjności kolei w tunelu pod kanałem La Manche

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego dyrektywę (UE) 2016/798 w odniesieniu do stosowania przepisów bezpieczeństwa i interoperacyjności kolei w stosunku do stałego połączenia przez kanał La Manche (COM(2020)0623 – C9-0212/2020 – 2020/0161(COD))

P9_TC1-COD(2020)0161

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 8 października 2020 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/... zmieniającego dyrektywę (UE) 2016/798 w zakresie stosowania przepisów bezpieczeństwa i interoperacyjności kolei w odniesieniu do stałego połączenia przez kanał La Manche

192

2021/C 395/25

P9_TA(2020)0262

Decyzja o upoważnieniu Francji do zawarcia umowy międzynarodowej dotyczącej tunelu pod kanałem La Manche ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady upoważniającej Francję do wynegocjowania umowy uzupełniającej Traktat ze Zjednoczonym Królestwem dotyczący budowy i eksploatacji stałego połączenia przez kanał La Manche przez prywatnych koncesjonariuszy (COM(2020)0622(COR1) – C9-0211/2020 – 2020/0160(COD))

P9_TC1-COD(2020)0160

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 8 października 2020 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/... upoważniającej Francję do wynegocjowania, podpisania i zawarcia umowy międzynarodowej uzupełniającej Traktat między Francją a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej dotyczący budowy i eksploatacji stałego połączenia przez kanał La Manche przez prywatnych koncesjonariuszy

193

2021/C 395/26

P9_TA(2020)0263

Produkcja ekologiczna: data rozpoczęcia stosowania oraz niektóre inne daty ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/848 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do daty rozpoczęcia jego stosowania oraz niektórych innych dat, o których mowa w tym rozporządzeniu (COM(2020)0483 – C9-0286/2020 – 2020/0231(COD))

P9_TC1-COD(2020)0231

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 8 października 2020 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/... zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/848 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do daty rozpoczęcia jego stosowania oraz niektórych innych dat, o których mowa w tym rozporządzeniu

194

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2020–2021

Posiedzenia od 5 do 8 października 2020 r.

TEKSTY PRZYJĘTE

Środa, 7 października 2020 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P9_TA(2020)0251

Ustanowienie unijnego mechanizmu na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2020 r. w sprawie ustanowienia unijnego mechanizmu na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych (2020/2072(INI))

(2021/C 395/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 295 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając w szczególności art. 2, art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 3 akapit drugi, art. 4 ust. 3 oraz art. 5, 6, 7 i 11 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając artykuły Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczące poszanowania, ochrony i propagowania demokracji, praworządności i praw podstawowych w Unii, w tym art. 70, 258, 259, 260, 263 i 265,
- uwzględniając Protokół nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej oraz Protokół nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, załączone do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,
- uwzględniając kryteria kopenhaskie oraz ogół prawodawstwa Unii (unijny dorobek prawny), które musi stosować kraj kandydujący, jeśli wyraża chęć przystąpienia do Unii Europejskiej,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
- uwzględniając traktaty Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczące ochrony praw człowieka i podstawowych wolności oraz zalecenia i sprawozdania z przeprowadzanego przez Organizację Narodów Zjednoczonych powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka, a także orzecznictwo organów traktatowych Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz specjalne procedury Rady Praw Człowieka,
- uwzględniając deklarację Organizacji Narodów Zjednoczonych o obrońcach praw człowieka z dnia 8 marca 1999 r.,
- uwzględniając zalecenia i sprawozdania Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka, Wysokiego Komisarza ds. Mniejszości Narodowych, Przedstawiciela OBWE ds. Wolności Mediów oraz innych organów OBWE,
- uwzględniając Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz Europejską kartę społeczną, orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz Europejskiego Komitetu Praw Społecznych, konwencje, zalecenia, rezolucje i sprawozdania Zgromadzenia Parlamentarnego, Komitetu Ministrów, Komisarza Praw Człowieka, Europejskiej Komisji przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji, Komitetu Sterującego ds. Różnorodności, Włączenia i Przeciwdziałania Dyskryminacji, Komisji Weneckiej oraz innych organów Rady Europy,

Środa, 7 października 2020 r.

- uwzględniając Protokół ustaleń między Radą Europy a Unią Europejską z dnia 23 maja 2007 r.,
- uwzględniając konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji,
- uwzględniając porozumienie ustanawiające Grupę Państw Przeciwko Korupcji,
- uwzględniając listę kontrolną dotyczącą praworządności przyjętą przez Komisję Wenecką na jej 106. sesji plenarnej w dniu 18 marca 2016 r.,
- uwzględniając zestaw narzędzi Rady Europy dla państw członkowskich „Poszanowanie demokracji, praworządności i praw człowieka w kontekście sanitarnego kryzysu COVID-19” z dnia 7 kwietnia 2020 r.,
- uwzględniając sprawozdanie roczne za 2020 r. sporządzone przez organizacje partnerskie Platformy Rady Europy na rzecz ochrony dziennikarstwa i bezpieczeństwa dziennikarzy,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 lipca 2019 r. pt. „Umocnienie praworządności w Unii – plan działania” (COM(2019)0343),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 stycznia 2020 r. zawierający program prac Komisji na 2020 r. (COM(2020)0037) oraz dostosowany program prac Komisji z dnia 27 maja 2020 r. (COM(2020)0440),
- uwzględniając unijną tablicę wyników wymiaru sprawiedliwości 2020,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 19 czerwca 2019 r. pt. „Dalsze umacnianie praworządności w Unii. Aktualna sytuacja i możliwe kolejne działania”, w której zaproponowano ustanowienie corocznego forum w sprawie praw podstawowych i praworządności,
- uwzględniając sprawozdanie grupy Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ds. praw podstawowych i praworządności z czerwca 2020 r. pt. „National developments from a civil society perspective, 2018–2019” [„Zmiany na szczeblu krajowym z perspektywy społeczeństwa obywatelskiego, lata 2018–2019”],
- uwzględniając sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej z 2018 r. pt. „Wyzwania stojące przed organizacjami społeczeństwa obywatelskiego działającymi na rzecz praw człowieka w UE”, opublikowane 17 stycznia 2018 r., a także inne sprawozdania i dane agencji,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn pt. „Pekin + 25: piąty przegląd realizacji pekińskiej platformy działania w państwach członkowskich UE”, opublikowane 5 marca 2020 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Unii Europejskiej i państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 16 grudnia 2014 r. o zapewnieniu przestrzegania praworządności,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2016 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w kwestii ustanowienia unijnego mechanizmu dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 kwietnia 2018 r. w sprawie konieczności ustanowienia instrumentu na rzecz wartości europejskich wspierającego organizacje społeczeństwa obywatelskiego, które propagują wartości podstawowe w Unii Europejskiej na poziomie lokalnym i krajowym ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego program „Prawa i Wartości” ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 215 z 19.6.2018, s. 162.

⁽²⁾ Dz.U. C 390 z 18.11.2019, s. 117.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0407.

Środa, 7 października 2020 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie potrzeby utworzenia kompleksowego mechanizmu UE na rzecz ochrony demokracji, praworządności i praw podstawowych ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2019 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw podstawowych w Unii Europejskiej w 2017 r. ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 lutego 2019 r. w sprawie pogorszenia sytuacji w zakresie praw kobiet i równouprawnienia w UE ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 marca 2019 r. w sprawie stanu praworządności i zwalczania korupcji w UE, a zwłaszcza na Malcie i na Słowacji ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 grudnia 2019 r. w sprawie dyskryminacji osób LGBTI i nawoływania do nienawiści do nich w sferze publicznej, w tym stref wolnych od LGBTI ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie praw człowieka i demokracji na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie – sprawozdanie roczne za rok 2018 ⁽⁹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2020 r. w sprawie trwających wysłuchań na mocy art. 7 ust. 1 TUE dotyczących Polski i Węgier ⁽¹⁰⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 kwietnia 2020 r. w sprawie skoordynowanych działań UE na rzecz walki z pandemią COVID-19 i jej skutkami ⁽¹¹⁾,
 - uwzględniając wspólne zalecenia organizacji społeczeństwa obywatelskiego pt. „Od planu działania do śladu – ochrona wolności i pluralizmu mediów dzięki europejskiemu mechanizmowi ochrony praworządności” z kwietnia 2020 r.
 - uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Sieci Krajowych Instytucji Praw Człowieka pt. „Praworządność w Unii Europejskiej” z 11 maja 2020 r.,
 - uwzględniając przekazanie informacji Komisji Europejskiej przez grupę roboczą ds. wewnętrznej polityki UE w zakresie praw człowieka Sieci Współpracy na rzecz Praw Człowieka i Demokracji z dnia 4 maja 2020 r. w ramach konsultacji z zainteresowanymi stronami w sprawie sprawozdania na temat praworządności,
 - uwzględniając swoją ocenę europejskiej wartości dodanej towarzyszącą sprawozdaniu z inicjatywy w kwestiach ustawodawczych w sprawie unijnego mechanizmu dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych z października 2016 r.,
 - uwzględniając ocenę wstępną Parlamentu w sprawie europejskiej wartości dodanej unijnego mechanizmu dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych z kwietnia 2020 r.,
 - uwzględniając art. 46, 54 i 148 Regulaminu,
 - uwzględniając opinie Komisji Prawnej oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A9-0170/2020),
- A. mając na uwadze, że Unia opiera się na takich wartościach, jak poszanowanie godności osoby ludzkiej, wolność, demokracja, równość, praworządność i prawa człowieka, w tym prawa osób należących do mniejszości, co znajduje wyraz w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE); mając na uwadze, że te wartości są wspólne państwom członkowskim i dobrowolnie przyjęte przez wszystkie państwa członkowskie; mając na uwadze, że demokracja, praworządność i prawa podstawowe to wartości, które wzajemnie się wzmacniają;

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0456.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0032.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0111.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0328.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0101.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0007.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0014.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0054.

Środa, 7 października 2020 r.

- B. mając na uwadze, że UE zapisała w swoich kryteriach przystąpienia, iż członkostwo w Unii wymaga od państwa kandydującego osiągnięcia stabilności instytucji gwarantujących demokrację, praworządność, poszanowanie praw człowieka oraz poszanowanie i ochronę mniejszości; wskazuje jednak, że Unii brakuje skutecznych narzędzi do egzekwowania tych kryteriów, gdy dane państwo zostanie już członkiem UE;
- C. mając na uwadze, że w poprzednim dziesięcioleciu w kilku państwach członkowskich doszło do bezczelnych ataków na wartości Unii; mając na uwadze, że Parlament odnosił się wielokrotnie w swoich rezolucjach do tych niepokojących tendencji już od roku 2011, włączając w to uruchomienie w 2018 r. procedury przewidzianej w art. 7 TUE; mając na uwadze, że od 2016 r. Parlament Europejski wzywa do kompleksowego, prewencyjnego i opartego na podstawach naukowych monitorowania w tej dziedzinie za pośrednictwem unijnego mechanizmu dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych;
- D. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich nadal nie respektuje się w pełni praw grup szczególnie wrażliwych, do których należą kobiety, osoby niepełnosprawne, Romowie, osoby LGBTI i ludzie starsi, oraz że grupy te nie są w pełni chronione przed nienawiścią i dyskryminacją wbrew wartościom Unii, o których mowa w art. 2 TUE, oraz wbrew prawu do niedyskryminacji, o którym mowa w art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (karta); mając na uwadze, że środki państw członkowskich podejmowane w odpowiedzi na sytuację kryzysową związaną z pandemią COVID-19 doprowadziły do dalszej presji na prawa podstawowe oraz demokratyczne mechanizmy kontroli i równowagi;
- E. mając na uwadze, że około 10 % obywateli Unii należy do mniejszości narodowej; mając na uwadze, że poszanowanie praw mniejszości stanowi integralną część wartości Unii określonych w art. 2 TUE; mając na uwadze, że mniejszości przyczyniają się do różnorodności kulturowej i językowej Unii; mając na uwadze, że obecnie nie istnieją unijne ramy prawne gwarantujące prawa mniejszości i służące monitorowaniu tych praw;
- F. mając na uwadze, że naruszenia wartości, o których mowa w art. 2 TUE, jeśli są pozostawione bez odpowiedniej reakcji i wyciągnięcia konsekwencji na szczeblu unijnym, osłabiają spójność projektu europejskiego, prawa wszystkich obywateli Unii i wzajemne zaufanie między państwami członkowskimi;
- G. mając na uwadze, że korupcja poważnie zagraża demokracji, praworządności i sprawiedliwemu traktowaniu wszystkich obywateli;
- H. mając na uwadze, że niezależne dziennikarstwo i dostęp do pluralistycznych informacji stanowią kluczowe filary demokracji; mając na uwadze, że nie zmierzono się w sposób wystarczająco zdecydowany z niepokojącym stanem wolności i pluralizmu mediów w Unii; mając na uwadze, że społeczeństwo obywatelskie ma zasadnicze znaczenie dla rozwoju każdej demokracji; mając na uwadze, że zmniejszanie przestrzeni dla społeczeństwa obywatelskiego przyczynia się do naruszania zasad demokracji, praworządności i praw podstawowych; mając na uwadze, że instytucje Unii powinny utrzymywać otwarty, przejrzysty i regularny dialog ze stowarzyszeniami przedstawicielskimi i społeczeństwem obywatelskim na wszystkich szczeblach;
- I. mając na uwadze, że niezależność, jakość i skuteczność krajowych systemów sądownictwa mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia efektywnego wymiaru sprawiedliwości; mając na uwadze, że dostępność pomocy prawnej i wysokość opłat sądowych mogą mieć istotny wpływ na dostęp do wymiaru sprawiedliwości; mając na uwadze, że karta ma taką samą moc prawną jak traktaty; mając na uwadze, że zgodnie z wytycznymi Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej karta jest stosowana przez organy sądowe państw członkowskich jedynie przy wdrażaniu prawodawstwa unijnego, jednak dla wspierania wspólnej kultury prawnej, sądowej i w zakresie praworządności ważne jest, aby prawa zapisane w karcie były zawsze uwzględniane;
- J. mając na uwadze, że w dniu 30 września 2020 r. Komisja opublikowała roczne sprawozdanie na temat praworządności za 2020 r. (COM(2020)0580), a następnie odnowioną strategię wdrażania Karty praw podstawowych i europejski plan działania na rzecz demokracji;
- K. mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie ochrony budżetu Unii w przypadku uogólnionych braków w zakresie praworządności w państwach członkowskich, po jego przyjęciu, stałoby się niezbędnym narzędziem ochrony praworządności w Unii;
- L. mając na uwadze, że każdy mechanizm monitorowania musi ściśle angażować zainteresowane strony działające na rzecz ochrony i propagowania demokracji, praworządności i praw podstawowych, w tym społeczeństwo obywatelskie, Radę Europy i organy ONZ, Organizację Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej, krajowe instytucje praw człowieka, właściwe władze i stowarzyszenia branżowe wspierające sądownictwo w niezależnym wymierzaniu sprawiedliwości; mając na uwadze, że w związku z tym społeczeństwo obywatelskie potrzebuje niezbędnego finansowania ze środków unijnych, w szczególności za pośrednictwem programów „Wymiar sprawiedliwości” oraz „Obywatele, równość, prawa i wartości”;

Środa, 7 października 2020 r.

- M. mając na uwadze, że istnieje konieczność wzmocnienia i usprawnienia istniejących mechanizmów oraz opracowania skutecznego mechanizmu w celu zapewnienia, by zasady i wartości zapisane w traktatach były przestrzegane w całej Unii;
- N. mając na uwadze, że Parlament, Komisja i Rada (trzy instytucje) ponoszą wspólną odpowiedzialność polityczną za poszanowanie wartości Unii, a to w granicach uprawnień przyznanych im na mocy traktatów; mając na uwadze, że porozumienie międzyinstytucjonalne oparte na art. 295 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) zapewniłoby niezbędne ustalenia w celu ułatwienia współpracy tych trzech instytucji w tym zakresie; mając na uwadze, że zgodnie z art. 295 TFUE każda z tych trzech instytucji może zaproponować takie porozumienie;
1. podkreśla pilną potrzebę opracowania przez Unię solidnego, kompleksowego i pozytywnego programu działań na rzecz skutecznej ochrony i umacniania demokracji, praworządności i praw podstawowych dla wszystkich swoich obywateli; podkreśla, że Unia musi pozostać orędownikiem wolności i sprawiedliwości w Europie i na świecie;
 2. ostrzega, że Unia stoi w obliczu bezprecedensowego i nasilającego się kryzysu wartości leżących u jej podstaw, który zagraża jej długofalowemu przetrwaniu jako demokratycznego projektu pokojowego; jest poważnie zaniepokojony wzrostem i utrwalaniem tendencji autokratycznych i nieliberalnych, pogłębianych dodatkowo przez pandemię COVID-19 i recesję gospodarczą, a także przez korupcję, dezinformację i zawłaszczanie państwa w kilku państwach członkowskich; podkreśla zagrożenia, jakie ta tendencja stwarza dla spójności porządku prawnego Unii, ochrony podstawowych praw wszystkich jej obywateli, funkcjonowania jej jednolitego rynku, skuteczności jej wspólnych dziedzin polityki i jej wiarygodności na arenie międzynarodowej;
 3. przypomina, że Unia jest nadal strukturalnie słabo przygotowana do radzenia sobie z naruszaniem standardów demokratycznych, praw podstawowych i praworządności oraz z pogarszaniem się sytuacji w państwach członkowskich; wyraża ubolewanie z powodu niezdolności Rady do poczynienia znaczących postępów w egzekwowaniu wartości Unii w ramach trwających procedur przewidzianych w art. 7 TUE; zauważa, że brak skutecznego stosowania przez Radę art. 7 TUE w rzeczywistości umożliwia dalsze odchodzenie od wartości, o których mowa w art. 2 TUE; z niepokojem zauważa niespójny charakter zestawu narzędzi Unii w tej dziedzinie oraz apeluje o jego powszechne stosowanie i należyte egzekwowanie;
 4. z zadowoleniem przyjmuje prace Komisji nad jej rocznym sprawozdaniem na temat praworządności; z zadowoleniem przyjmuje, że zagadnienia korupcji i wolności mediów stanowią elementy rocznego sprawozdania oceniającego; zauważa jednak, że nie obejmuje ono dziedzin demokracji i praw podstawowych; wyraża w szczególności ubolewanie, że roczna procedura oceny nie obejmuje kwestii wolności zrzeszania się oraz kurczącej się przestrzeni dla społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla z niepokojem, że w niektórych państwach członkowskich nadal nie respektuje się w pełni praw grup szczególnie wrażliwych, w tym kobiet, osób niepełnosprawnych, Romów, osób LGBTI i ludzi starszych, oraz że grupy te nie są w pełni chronione przed nienawiścią i dyskryminacją wbrew unijnym wartościom, o których mowa w art. 2 TUE; przypomina, że Parlament wielokrotnie wzywał do ustanowienia mechanizmu monitorowania obejmującego pełen zakres art. 2 TUE; ponownie podkreśla potrzebę stworzenia opartego na podstawach naukowych i obiektywnego mechanizmu monitorowania, zapisanego w akcie prawnym wiążącym wszystkie trzy instytucje z przejrzystym i uregulowanym procesem i z jasno określonymi obowiązkami, tak aby ochrona i propagowanie wszystkich wartości unijnych zyskały stały i widoczny charakter jako część agendy Unii;
 5. proponuje ustanowienie mechanizmu UE na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych („mechanizm”), opartego na wniosku Parlamentu z 2016 r. i rocznym sprawozdaniu Komisji w sprawie praworządności, który miałby być regulowany porozumieniem międzyinstytucjonalnym między trzema instytucjami oraz składać z rocznego cyklu monitorowania wartości Unii, obejmować wszystkie aspekty art. 2 TUE i być stosowanym w sposób jednakowy, obiektywny i sprawiedliwy wobec wszystkich państw członkowskich przy jednoczesnym poszanowaniu zasad pomocniczości i proporcjonalności;
 6. podkreśla, że roczny cykl monitorowania musi zawierać jasne zalecenia dla poszczególnych krajów, wraz z harmonogramem i celami w zakresie wdrożenia, które należy uwzględnić w kolejnych sprawozdaniach rocznych lub pilnych; podkreśla, że niewdrożenie tych zaleceń musi być powiązane z konkretnymi środkami unijnymi, w tym z procedurami przewidzianymi w art. 7 TUE, postępowaniami w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego oraz z obowiązującymi warunkami budżetowymi; zwraca uwagę, że celem zaleceń powinno być nie tylko eliminowanie naruszeń, lecz również propagowanie strategii politycznych umożliwiających obywatelom korzystanie z unijnych praw i wartości;
 7. wskazuje, że mechanizm powinien konsolidować i zastępować istniejące instrumenty, aby uniknąć powielania, w szczególności roczne sprawozdanie Komisji na temat praworządności, ramy Komisji na rzecz praworządności, roczną sprawozdawczość Komisji na temat stosowania karty, dialog Rady na temat praworządności oraz mechanizm współpracy i weryfikacji, a jednocześnie poprawiać komplementarność i spójność z innymi dostępnymi narzędziami, w tym

Środa, 7 października 2020 r.

procedurami na mocy art. 7 TUE, postępowaniami w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego oraz obowiązującymi warunkami budżetowymi; uważa, że trzy instytucje powinny wykorzystać ustalenia z rocznego cyklu monitorowania w swojej ocenie do celów uruchomienia art. 7 TUE i obowiązujących warunków budżetowych; podkreśla konieczność respektowania ról oraz prerogatyw wszystkich trzech instytucji;

8. podkreśla, że niezależność sądownictwa stanowi nieodłączny element procesu decyzyjnego sądów i jest wymogiem wynikającym z zasady skutecznej ochrony prawnej, o której mowa w art. 19 TUE; jest zaniepokojony, że niedawne ataki na praworządność polegały głównie na próbach zagrożenia niezależności sądów, a także podkreśla, iż każdy sąd krajowy jest również sądem europejskim; wzywa Komisję do wykorzystania wszystkich instrumentów, jakimi dysponuje, przeciwko próbom zagrożenia przez rządy państw członkowskich niezależności sądów krajowych, oraz do niezwłocznego informowania Parlamentu o każdej takiej sytuacji;

9. przypomina, że przystąpienie Unii do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności stanowi zobowiązanie traktatowe na mocy art. 6 ust. 2 TUE; ponownie podkreśla potrzebę szybkiego zakończenia procesu akcesyjnego, aby zapewnić spójne ramy ochrony praw człowieka w całej Europie i jeszcze bardziej wzmocnić ochronę podstawowych praw i wolności w Unii; wzywa zatem Komisję do nasilenia starań na rzecz pełnego wdrożenia traktatów i zakończenia procesu akcesyjnego bez zbędnej zwłoki;

10. przypomina o nieodzownej roli jaką ma odgrywać społeczeństwo obywatelskie, krajowe instytucje praw człowieka, organy ds. równości i inne właściwe podmioty na wszystkich etapach rocznego cyklu monitorowania, od wnoszenia wkładu do ułatwiania wdrożenia i monitorowania; podkreśla potrzebę zapewnienia obrońcom praw człowieka i podmiotom zgłaszającym ochrony zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym, w tym w razie konieczności przed nadużyciami w ramach działań sądowych, a także odpowiedniego finansowania na wszystkich szczeblach; wzywa w związku z tym do opracowania statutu europejskich stowarzyszeń transgranicznych i organizacji nienastawionych na zysk po przeprowadzeniu dogłębnej oceny skutków; podkreśla wkład sygnalistów w ochronę praworządności i walkę z korupcją; wzywa Komisję do ścisłego monitorowania transpozycji i stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii⁽¹²⁾; zwraca uwagę, że status akredytacyjny krajowych instytucji praw człowieka i przestrzeń dla społeczeństwa obywatelskiego mogą same w sobie służyć jako wskaźniki do celów oceny; zachęca parlamenty narodowe do prowadzenia publicznych debat i zajmowania stanowisk w sprawie wyników cyklu monitorowania; podkreśla, że szkolenie kadr wymiaru sprawiedliwości ma zasadnicze znaczenie dla właściwego wdrożenia i stosowania prawa Unii, a tym samym dla wzmocnienia wspólnej kultury prawnej w całej Unii; uważa, że przygotowywana europejska strategia szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości musi kłaść dodatkowy nacisk na promowanie praworządności i niezależności sądów oraz obejmować szkolenia w zakresie umiejętności i kwestii pozaprawnych, tak aby sędziowie byli lepiej przygotowani do radzenia sobie z nadmierną presją; zachęca Komisję i państwa członkowskie do dalszego wspierania i ułatwiania dialogu między sądami a prawnikami praktykami przez sprzyjanie regularnej wymianie informacji i najlepszych praktyk w celu wzmocnienia i rozwoju unijnej przestrzeni sprawiedliwości opartej na demokracji, praworządności i prawach podstawowych; podkreśla potrzebę zapewnienia odpowiedniego finansowania programów sektorowych „Wymiar sprawiedliwości” oraz „Obywatele, równość, prawa i wartości” w przyszłych wieloletnich ramach finansowych, ponieważ programy te mają na celu ochronę i promowanie wartości Unii, rozwój unijnego obszaru wymiaru sprawiedliwości opartego na praworządności oraz wspieranie społeczeństwa obywatelskiego;

11. nawiązuje do komplementarności, jaka powinna istnieć między unijną tablicą wyników wymiaru sprawiedliwości, która umożliwi porównanie systemów wymiaru sprawiedliwości państw członkowskich, a mechanizmem; zauważa, że zgodnie z unijną tablicą wyników wymiaru sprawiedliwości z 2020 r. nadal istnieją znaczne różnice między państwami członkowskimi w odniesieniu do liczby spraw w toku, w niektórych państwach członkowskich wzrosła liczba zaległych spraw, nie wszystkie państwa członkowskie oferują szkolenia w zakresie umiejętności ICT mające na celu dostosowanie się do cyfryzacji i ułatwienie dostępu do wymiaru sprawiedliwości, z biegiem lat w niektórych państwach członkowskich pomoc prawna stała się mniej dostępna, a w systemach sądowych większości państw członkowskich nie zapewniono jeszcze równości płci;

12. potwierdza rolę Parlamentu, zgodnie z art. 7 TUE, w monitorowaniu zgodności z wartościami Unii; ponawia apel o umożliwienie Parlamentowi przedstawienia Radzie uzasadnionego wniosku oraz udziału w wysłuchaniach na podstawie art. 7, jeżeli to Parlament wszczął procedurę, z poszanowaniem prerogatyw każdej z trzech instytucji i zasady lojalnej współpracy; wzywa Radę do regularnego informowania Parlamentu, ścisłego angażowania go i przejrzystej współpracy; uważa, że mechanizm ten, wzmocniony porozumieniem międzyinstytucjonalnym, zapewni niezbędne ramy dla lepszej koordynacji;

⁽¹²⁾ Dz.U. L 305 z 26.11.2019, s. 17.

Środa, 7 października 2020 r.

13. jest zdania, że w perspektywie długoterminowej wzmocnienie zdolności Unii do propagowania i obrony jej nadrzędnych wartości konstytucyjnych może wymagać zmiany traktatu; oczekuje na refleksję i wnioski konferencji na temat przyszłości Europy w tym zakresie; podkreśla, że należy zwiększyć skuteczność procedury przewidzianej w art. 7 TUE poprzez zmianę większości niezbędnej do podjęcia działania i wzmocnienie mechanizmu sankcji; zachęca konferencję w sprawie przyszłości Europy do rozważenia wzmocnienia roli Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w ochronie podstawowych wartości Unii; wzywa do przeglądu rozporządzenia Rady (WE) nr 168/2007 z dnia 15 lutego 2007 r. ustanawiającego Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej⁽¹³⁾, po przeprowadzeniu dogłębnej oceny skutków, w celu wzmocnienia i rozszerzenia jej mandatu na wszystkie wartości, o których mowa w art. 2 TUE;

14. wyraża głębokie przekonanie, że zajęcie się kryzysem wartości Unii, w tym poprzez proponowany mechanizm, jest warunkiem wstępnym przywrócenia wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi, co pozwoli Unii jako całości na podtrzymanie i wspieranie wszystkich wspólnych polityk;

15. wyraża ubolewanie, że w swoich konkluzjach z dnia 21 lipca 2020 r. Rada Europejska osłabiła zaproponowany przez Komisję mechanizm warunkowości budżetowej; ponawia swój apel o dopilnowanie, by systemowych naruszeń wartości, o których mowa w art. 2 TUE, nie dało się pogodzić z finansowaniem ze środków unijnych; podkreśla, że w celu ochrony budżetu unijnego konieczne jest zastosowanie odwróconej kwalifikowanej większości, bez której skuteczność nowego mechanizmu warunkowości budżetowej byłaby zagrożona; wymaga, aby stosowaniu warunkowości budżetowej towarzyszyły środki, których celem jest łagodzenie wszelkiego potencjalnego wpływu na indywidualnych beneficjentów funduszy unijnych, w tym organizacje społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla, że mechanizmu warunkowości budżetowej nie można zastąpić jedynie proponowanym rocznym cyklem monitorowania; wzywa Radę Europejską do wywiązania się z obietnicy złożonej w deklaracji z Sybinu 9 maja 2019 r., dotyczącej ochrony demokracji i praworządności;

16. wzywa Komisję i Radę do niezwłocznego rozpoczęcia negocjacji z Parlamentem w sprawie porozumienia międzyinstytucjonalnego zgodnie z art. 295 TFUE; uważa, że wniosek zawarty w załączniku do niniejszego projektu rezolucji stanowi odpowiednią podstawę dla takich negocjacji;

17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz wniosku zawartego w załączniku Komisji i Radzie.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 53 z 22.2.2007, s. 1.

Środa, 7 października 2020 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI:

Wniosek dotyczący porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie wzmocnienia wartości Unii

PARLAMENT EUROPEJSKI, RADA UNII EUROPEJSKIEJ I KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 295,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) Unia opiera się na wartościach poszanowania godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, państwa prawnego, jak również poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości („wartości Unii”).
- (2) Zgodnie z art. 49 TUE poszanowanie wartości Unii i zobowiązanie do ich wspierania jest podstawowym warunkiem członkostwa w Unii. Zgodnie z art. 7 TUE istnienie poważnego i trwałego naruszenia wartości Unii przez państwo członkowskie może prowadzić do zawieszenia prawa głosu przedstawiciela rządu tego państwa członkowskiego w Radzie. Poszanowanie wartości Unii stanowi podstawę wysokiego poziomu zaufania i wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi.
- (3) Parlament Europejski, Rada i Komisja („trzy instytucje”) uznają znaczenie poszanowania wartości Unii. Poszanowanie wartości Unii jest niezbędne dla dobrego funkcjonowania Unii i osiągnięcia jej celów określonych w art. 3 TUE. Trzy instytucje zobowiązują się do wzajemnej, szczerzej współpracy w celu propagowania i zapewnienia poszanowania wartości Unii.
- (4) Trzy instytucje uznają potrzebę usprawnienia i wzmocnienia skuteczności istniejących narzędzi mających na celu wspieranie zgodności z wartościami Unii. Należy zatem ustanowić kompleksowy i oparty na dowodach mechanizm międzyinstytucjonalny, zgodny z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, w celu poprawy koordynacji między trzema instytucjami i skonsolidowania wcześniej podjętych inicjatyw. Zgodnie z konkluzjami Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 6 i 7 czerwca 2013 r. mechanizm taki powinien działać „w sposób przejrzysty, na podstawie obiektywnie zebranych, porównanych i przeanalizowanych danych, w oparciu o równe traktowanie we wszystkich państwach członkowskich”.
- (5) Trzy instytucje przyznają, że roczny cykl monitorowania wartości Unii jest niezbędny do wzmocnienia propagowania i poszanowania wartości Unii. Roczny cykl monitorowania powinien być kompleksowy, obiektywny, bezstronny, oparty na podstawach naukowych i stosowany w sposób równy i sprawiedliwy do wszystkich państw członkowskich. Podstawowym celem rocznego cyklu monitorowania powinno być zapobieganie naruszeniom wartości Unii i ich nieprzestrzeganiu oraz podkreślanie pozytywnych zmian i wymiana najlepszych praktyk, przy jednoczesnym zapewnieniu wspólnej podstawy dla innych działań trzech instytucji. Trzy instytucje zgadzają się również wykorzystać niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne do zintegrowania istniejących instrumentów i inicjatyw związanych z promowaniem i poszanowaniem wartości Unii, w szczególności rocznego sprawozdania Komisji na temat praworządności, dorocznego dialogu Rady na temat praworządności oraz ram Komisji na rzecz praworządności, aby uniknąć powielania działań i zwiększyć ogólną skuteczność.
- (6) Roczny cykl monitorowania powinien składać się z etapu przygotowawczego, publikacji rocznego sprawozdania monitorującego na temat zgodności z wartościami Unii, w tym zaleceń dla poszczególnych krajów, oraz etapu działań następczych obejmującego wdrożenie zaleceń. Roczny cykl monitorowania powinien być prowadzony w duchu przejrzystości i otwartości, przy zaangażowaniu obywateli i społeczeństwa obywatelskiego, i chroniony przed dezinformacją.
- (7) Trzy instytucje podzielają pogląd, że roczny cykl monitorowania powinien zastąpić decyzje Komisji 2006/928/WE ⁽¹⁾ i 2006/929/WE ⁽²⁾ oraz realizować, między innymi, cele tych decyzji. Niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne pozostaje bez uszczerbku dla Aktu przystąpienia z 2005 r., w szczególności jego art. 37 i 38.

(1) Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 56).

(2) Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Bułgarii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 58).

Środa, 7 października 2020 r.

- (8) Roczny cykl monitorowania powinien również mieć charakter uzupełniający i być spójny z innymi instrumentami związanymi z promowaniem i wzmacnianiem wartości Unii. W szczególności trzy instytucje zobowiązują się do wykorzystania ustaleń zawartych w rocznych sprawozdaniach monitorujących w swojej ocenie, czy istnieje wyraźne ryzyko poważnego naruszenia lub istnienia poważnego i trwałego naruszenia wartości Unii przez państwo członkowskie w kontekście art. 7 TUE. Podobnie Komisja zobowiązała się do wykorzystania ustaleń zawartych w rocznym sprawozdaniu monitorującym w ramach swojej oceny, czy należy wszcząć postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego i czy w państwach członkowskich występują uogólnione braki w zakresie praworządności, zgodnie z art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/xxxx⁽³⁾. Trzy instytucje zgadzają się, że roczne sprawozdania monitorujące powinny w sposób bardziej ogólny określać kierunek ich działań w odniesieniu do wartości Unii.
- (9) Zgodnie z art. 295 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne określa ustalenia dotyczące jedynie ułatwiania współpracy między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, a zgodnie z art. 13 ust. 2 TUE instytucje te działają w granicach uprawnień przyznanych im na mocy traktatów oraz zgodnie z procedurami, na warunkach i w celach w nich określonych. Niniejsze porozumienie międzyinstytucjonalne nie ma wpływu na prerogatywy Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w zakresie oficjalnej wykładni prawa Unii,

UZGADNIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

I. CELE

1. Trzy instytucje niniejszym postanawiają propagować i wzmacniać poszanowanie podstawowych wartości Unii, zgodnie z art. 2 TUE, poprzez koordynację działań i współpracę.

II. ROCZNY CYKL MONITOROWANIA

2. Trzy instytucje zgadzają się na zorganizowanie w ramach lojalnej i wzajemnej współpracy rocznego cyklu monitorowania wartości Unii, obejmującego kwestie i najlepsze praktyki we wszystkich obszarach wartości Unii. Roczny cykl monitorowania składa się z etapu przygotowawczego, publikacji rocznego sprawozdania monitorującego wartości Unii („sprawozdanie roczne”) zawierającego zalecenia oraz etapu działań następczych.
3. Trzy instytucje postanawiają ustanowić stałą międzyinstytucjonalną grupę roboczą ds. wartości Unii („grupa robocza”). Grupa robocza ułatwia koordynację i współpracę między trzema instytucjami w ramach rocznego cyklu monitorowania. Grupa robocza okresowo informuje opinię publiczną o swojej pracy.
4. Zespół niezależnych ekspertów doradza grupie roboczej i trzem instytucjom. We współpracy z Agencją Praw Podstawowych Unii Europejskiej zespół niezależnych ekspertów w sposób bezstronny określa główne pozytywne i negatywne zmiany w każdym państwie członkowskim i przyczynia się do opracowania metodologii sprawozdania rocznego. Trzy instytucje mogą konsultować się z zespołem na każdym etapie rocznego cyklu monitorowania.

Faza przygotowawcza

5. Co roku Komisja organizuje ukierunkowane konsultacje z zainteresowanymi stronami w celu zebrania informacji na potrzeby sprawozdania rocznego. Konsultacje z zainteresowanymi stronami odbywają się w pierwszym kwartale każdego roku. Konsultacje są przejrzyste i opierają się na jasnej i rygorystycznej metodologii przyjętej przez grupę roboczą. W każdym przypadku metodologia ta obejmuje w odpowiedniej formie punkty odniesienia, takie jak te wskazane w załącznikach do decyzji Komisji 2006/928/WE i 2006/929/WE.
6. Konsultacje z zainteresowanymi stronami umożliwiają organizacjom społeczeństwa obywatelskiego, krajowym instytucjom praw człowieka i organom ds. równości, samorządom i sieciom zawodowym, organom Rady Europy i innym organizacjom międzynarodowym, instytucjom, organom, urzędom i agencjom Unii oraz państwu członkowskim, w tym właściwym władzom krajowym, wniesienie wkładu do sprawozdania rocznego. Komisja włącza informacje przekazane przez zainteresowane strony do sprawozdania rocznego. Przed opublikowaniem sprawozdania rocznego Komisja publikuje na swojej stronie internetowej wkład zainteresowanych stron w konsultacje.

⁽³⁾ [zamiast xxxx wstawić ostateczny numer 2018/136(COD) w tekście (również w ust. 16, 19 oraz 25) i w przypisie oraz właściwe odniesienie do Dz.U. w przypisie] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../... w sprawie ochrony budżetu Unii w przypadku uogólnionych braków w zakresie praworządności w państwach członkowskich, Dz.U. C ... z ..., s. ...

Środa, 7 października 2020 r.

7. Podczas przygotowywania sprawozdania rocznego Komisja korzysta ze wszystkich informacji, którymi dysponuje, w oparciu o jasną i rygorystyczną metodologię uzgodnioną przez grupę roboczą. Szczególnie istotne w tym względzie są sprawozdania i dane Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz innych unijnych organów, urzędów i agencji, Rady Europy, w tym Komisji Weneckiej i Grupy Państw Przeciwko Korupcji, oraz innych organizacji międzynarodowych, które opracowują odpowiednie badania i oceny. W przypadku gdy sprawozdanie roczne sporządzone przez Komisję odbiega od ustaleń zespołu niezależnych ekspertów, Parlament Europejski i Rada mogą zwrócić się do Komisji o wyjaśnienie grupie roboczej przyczyn takiego stanu rzeczy.
8. Wyznaczeni przedstawiciele którejkolwiek z trzech instytucji, po konsultacjach w ramach grupy roboczej, mają możliwość przeprowadzenia wizyt rozpoznawczych w państwach członkowskich w celu uzyskania dodatkowych informacji i wyjaśnienia stanu wartości unijnych w danych państwach członkowskich. Komisja włącza te ustalenia do sprawozdania rocznego.
9. Komisja regularnie informuje grupę roboczą o postępach poczynionych podczas całego etapu przygotowawczego.

Sprawozdanie roczne i zalecenia

10. Komisja sporządza projekt sprawozdania rocznego w oparciu o informacje zebrane na etapie przygotowawczym. Sprawozdanie roczne powinno obejmować zarówno pozytywne, jak i negatywne zmiany związane z wartościami Unii w państwach członkowskich. Sprawozdanie roczne powinno być bezstronne, oparte na obiektywnie zebranych dowodach i respektować równość traktowania wszystkich państw członkowskich. Poziom szczegółowości sprawozdania powinien odzwierciedlać powagę danej sytuacji. Sprawozdanie roczne zawiera część poświęconą postępowaniu w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w odniesieniu do wartości Unii.
11. Sprawozdanie roczne zawiera zalecenia dla każdego z państw członkowskich w celu wzmocnienia propagowania i ochrony wartości Unii. Zalecenia określają konkretne cele i ramy czasowe realizacji oraz należyte uwzględniają wszelkie zastrzeżenia wyrażone w uzasadnionych wnioskach przyjętych na mocy art. 7 ust. 1 TUE. W zaleceniach uwzględnia się różnorodność systemów politycznych i prawnych państw członkowskich. Realizacja zaleceń podlega ocenie w kolejnych sprawozdaniach rocznych lub, w stosownych przypadkach, w pilnych sprawozdaniach.
12. Sprawozdanie roczne wraz z zaleceniami jest publikowane we wrześniu każdego roku. Data publikacji jest koordynowana przez trzy instytucje w ramach grupy roboczej. Przed jego opublikowaniem, Komisja przedstawia projekt sprawozdania rocznego grupie roboczej.

Działania następcze

13. Nie później niż dwa miesiące od daty publikacji sprawozdania rocznego Parlament Europejski i Rada omawiają jego treść. Przebieg dyskusji podaje się do wiadomości publicznej. Parlament i Rada przyjmują stanowiska w sprawie sprawozdania rocznego w drodze rezolucji i konkluzji. W ramach działań następczych przedmiotem rozważań i oceny Parlamentu Europejskiego i Rady jest zakres, w jakim państwa członkowskie wdrożyły poprzednie zalecenia, w tym wdrożenie stosownych orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Trzy instytucje korzystają ze swoich traktatowych uprawnień, aby wnieść wkład w skuteczne działania następcze. Trzy instytucje dokładają starań, aby w odpowiednim czasie propagować debatę nad sprawozdaniem rocznym w państwach członkowskich, w szczególności w parlamentach krajowych.
14. Na podstawie ustaleń zawartych w sprawozdaniu rocznym Komisja podejmuje, z własnej inicjatywy lub na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady, dialog z jednym lub kilkoma państwami członkowskimi, w tym z właściwymi władzami, w celu ułatwienia realizacji zaleceń. Komisja regularnie składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania z postępów tego dialogu. Komisja może w każdej chwili, w tym na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego, udzielić państwom członkowskim pomocy technicznej poprzez różne działania. Parlament Europejski organizuje, we współpracy z parlamentami krajowymi, debatę międzyparlamentarną na temat ustaleń zawartych w sprawozdaniu rocznym.
15. Trzy instytucje uwzględniają ustalenia zawarte w sprawozdaniu rocznym podczas prac nad określeniem priorytetów w zakresie finansowania. Podczas opracowywania stosownych rocznych programów prac dotyczących wydatkowania środków unijnych w ramach zarządzania dzielonego lub bezpośredniego Komisja powinna uwzględnić w szczególności ukierunkowane wsparcie dla podmiotów krajowych, takich jak organizacje społeczeństwa obywatelskiego i mediów, które przyczyniają się do propagowania i ochrony wartości Unii.
16. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na mocy art. 258 TFUE i art. 5 rozporządzenia (UE) 2020/xxxx oraz prawa jednej trzeciej państw członkowskich, Parlamentu Europejskiego i Komisji do przedłożenia Radzie uzasadnionego wniosku zgodnie z art. 7 ust. 1 TUE, trzy instytucje uzgadniają, że sprawozdania roczne powinny określać kierunek ich działań w odniesieniu do wartości Unii.

Środa, 7 października 2020 r.

17. Parlament Europejski i Rada mogą zwrócić się do Komisji o przygotowanie dodatkowych wytycznych i wskaźników w celu rozwiązywania istotnych kwestii horyzontalnych, które pojawiają się w związku z rocznym cyklem monitorowania.

Pilne sprawozdanie

18. Jeżeli sytuacja w jednym lub kilku państwach członkowskich niesie ze sobą nieuchronne i poważne szkody dla wartości Unii, Komisja może, z własnej inicjatywy lub na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady, sporządzić pilne sprawozdanie z sytuacji. Komisja przygotowuje sprawozdanie w konsultacji z grupą roboczą. Komisja niezwłocznie sporządza pilne sprawozdanie i podaje je do wiadomości publicznej nie później niż dwa miesiące po złożeniu wniosku przez Parlament Europejski lub Radę. Ustalenia zawarte w pilnym sprawozdaniu zostają włączone do kolejnego sprawozdania rocznego. Pilne sprawozdanie może określać zalecenia mające na celu zaradzenie bezpośredniemu zagrożeniu dla wartości Unii.

III. KOMPLEMENTARNOŚĆ Z INNYMI INSTRUMENTAMI

19. Trzy instytucje uznają komplementarny charakter rocznego cyklu monitorowania i innych mechanizmów ochrony i propagowania wartości Unii, w szczególności procedury ustanowionej w art. 7 TUE, postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego i rozporządzenia (UE) 2020/xxxx. Trzy instytucje zobowiązują się do uwzględniania celów niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego w politykach Unii.

20. W przypadku stwierdzenia w sprawozdaniu rocznym uchybień systemowych w odniesieniu do jednej lub kilku wartości Unii, trzy instytucje zobowiązują się do niezwłocznego podjęcia odpowiednich działań w granicach swoich odpowiednich uprawnień przyznanych im na mocy traktatów. Trzy instytucje uzgadniają, że ustalenia zawarte w sprawozdaniu rocznym stanowią podstawę do podjęcia decyzji o uruchomieniu procedury przewidzianej w art. 7 TUE i wszczęcia postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. Trzy instytucje rozważają, między innymi, czy polityki Unii wymagające wysokiego poziomu wzajemnego zaufania mogą zostać utrzymane w świetle uchybień systemowych wskazanych w sprawozdaniu rocznym.

21. Roczny cykl monitorowania ustanowiony w niniejszym porozumieniu zastępuje mechanizm współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją, ustanowiony decyzją Komisji 2006/928/WE, oraz mechanizm współpracy i weryfikacji postępów Bułgarii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną, ustanowiony decyzją Komisji 2006/929/WE, i spełnia, między innymi, cele określone w tych decyzjach. Komisja zobowiązuje się zatem do uchylecia tych decyzji w odpowiednim czasie.

Wspólne uzgodnienia dotyczące art. 7 TUE

22. Trzy instytucje zobowiązują się do wykorzystania ustaleń zawartych w rocznym sprawozdaniu w swojej ocenie, czy istnieje wyraźne ryzyko poważnego naruszenia lub istnienia poważnego i trwałego naruszenia wartości Unii przez państwo członkowskie w kontekście art. 7 TUE.

23. W celu zwiększenia przejrzystości i skuteczności procedury ustanowionej w art. 7 TUE trzy instytucje zgadzają się zapewnić, aby instytucja inicjująca wniosek na mocy art. 7 ust. 1 TUE mogła przedstawić ten wniosek w Radzie i była w pełni informowana i angażowana na wszystkich etapach procedury. Trzy instytucje postanawiają regularnie konsultować się ze sobą w ramach grupy roboczej w sprawie istniejących i potencjalnych procedur wszczętych na mocy art. 7 TUE.

24. Trzy instytucje zgadzają się ustanowić szczegółowe warunki zwiększenia skuteczności procedury ustanowionej w art. 7 TUE. Takie nowe warunki mogą obejmować regularny harmonogram wysłuchań i posiedzeń dotyczących aktualnej sytuacji, zalecenia mające na celu wyeliminowanie zastrzeżeń wyrażonych w uzasadnionym wniosku oraz harmonogram wdrażania.

Wspólne ustalenia dotyczące warunkowości budżetowej

25. Trzy instytucje zobowiązują się do wykorzystania ustaleń zawartych w rocznym sprawozdaniu w swojej ocenie, czy w państwach członkowskich występują uogólnione braki w zakresie praworządności, zgodnie z art. 5 rozporządzenia (UE) 2020/xxxx, a także w każdej innej ocenie do celów istniejących i przyszłych narzędzi budżetowych. W przypadku stwierdzenia w sprawozdaniu rocznym uogólnionych braków w zakresie praworządności w państwie członkowskim, mających wpływ na zasady należytego zarządzania finansami lub na ochronę interesów finansowych Unii, Komisja przesyła do takiego państwa członkowskiego pisemne powiadomienie, zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2020/xxxx.

Środa, 7 października 2020 r.

IV. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

26. Trzy instytucje podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia środków i zasobów potrzebnych im do właściwego wdrożenia niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego.
 27. Trzy instytucje wspólnie i stale monitorują wdrażanie niniejszego porozumienia międzyinstytucjonalnego, zarówno na szczeblu politycznym poprzez regularne dyskusje, jak i na szczeblu technicznym na forum grupy roboczej.
 28. Niniejsze porozumienie wchodzi w życie z dniem podpisania.
-

Środa, 7 października 2020 r.

P9_TA(2020)0252

Realizacja wspólnej polityki handlowej – sprawozdanie roczne za rok 2018

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2020 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki handlowej – roczne sprawozdanie za 2018 r. (2019/2197(INI))

(2021/C 395/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 14 października 2019 r. z wdrażania umów o wolnym handlu 1 stycznia 2018 r. – 31 grudnia 2018 r. (COM(2019)0455),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji (SWD (2019)0370) z dnia 14 października 2019 r. towarzyszący sprawozdaniu Komisji z wdrażania umów o wolnym handlu 1 stycznia 2018 r. – 31 grudnia 2018 r. (COM(2019)0455),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 października 2015 r. pt. „Handel z korzyścią dla wszystkich – w kierunku bardziej odpowiedzialnej polityki handlowej i inwestycyjnej” (COM(2015)0497),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 stycznia 2020 r. zatytułowany „Program prac Komisji na rok 2020 r. – Unia, która mierzy wyżej” (COM(2020)0037),
- uwzględniając wytyczne polityczne dla Komisji Europejskiej na lata 2019–2024 z dnia 16 lipca 2019 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie rocznego sprawozdania z realizacji wspólnej polityki handlowej ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2019 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu (COM(2019)0640),
- uwzględniając wspólny komunikat z dnia 8 kwietnia 2020 r. w sprawie globalnej reakcji UE na pandemię COVID-19 (JOIN(2020)0011),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 listopada 2018 r. w sprawie WTO: przyszłe działania ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat z 9 marca 2020 r. zatytułowany „Ku kompleksowej strategii współpracy z Afryką” (JOIN(2020)0004),
- uwzględniając wspólne oświadczenie Światowej Organizacji Handlu (WTO) z dnia 25 stycznia 2019 r. w sprawie handlu elektronicznego,
- uwzględniając oświadczenia ministrów handlu G20 z 30 marca i 14 maja 2020 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie USA i UE z dnia 25 lipca 2018 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie z dnia 14 stycznia 2020 r. z trójstronnego spotkania ministrów handlu Japonii, Stanów Zjednoczonych i Unii Europejskiej,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 20 grudnia 2019 r. w sprawie ochrony i egzekwowania praw własności intelektualnej w krajach trzecich” (SWD(2019)0452),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji z dnia 27 marca 2019 r. w sprawie instrumentów ochrony handlu (COM(2019)0158),
- uwzględniając specjalne badanie Eurobarometr opublikowane w listopadzie 2019 r. na temat stosunku Europejczyków do handlu i polityki handlowej UE,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0230.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0477.

Środa, 7 października 2020 r.

- uwzględniając wspólny komunikat „UE–Chiny – perspektywa strategiczna”, przyjęty przez Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych w dniu 12 marca 2019 r. (JOIN(2019)0005),
 - uwzględniając wspólny komunikat „Łącząc Europę i Azję – elementy składowe strategii UE”, przyjęty przez Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych w dniu 19 września 2018 r. (JOIN(2018)0031),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 26 czerwca 2019 r. w sprawie barier w handlu i inwestycjach,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2017 r. w sprawie wdrożenia Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską a Republiką Korei ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2016 r. w sprawie nowej, perspektywicznej i innowacyjnej przyszłej strategii w dziedzinie handlu i inwestycji ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając przyjętą dnia 25 września 2015 r. rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ zatytułowaną „Przekształcamy nasz świat – program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030”,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2016 r. w sprawie norm społecznych i środowiskowych, praw człowieka i odpowiedzialności biznesu ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 2 i 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz rozdział VI tytuł II Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a także art. 218 TFUE,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie strategii UE na rzecz równości kobiet i mężczyzn w okresie po 2015 r. ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie równości płci w umowach handlowych ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając strategię Komisji na rzecz równości płci z marca 2020 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie ogólnego systemu preferencji taryfowych za okres 2018–2019 ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 listopada 2018 r. zatytułowany „Jednolity rynek w zmieniającym się świecie – wyjątkowy atut wymagający nowego politycznego zobowiązania” (COM(2018)0772),
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając opinię przedstawioną przez Komisję Rozwoju,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego (A9-0160/2020),
- A. mając na uwadze, że rezolucja Parlamentu z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wdrażania wspólnej polityki handlowej uzyskała szerokie poparcie ze względu na zawarte w niej podejście faworyzujące przewidywalny system handlu oparty na przepisach i wartościach; mając na uwadze, że rozwój sytuacji od 2018 r., w szczególności wdrożenie umowy handlowej między UE a Kanadą, a ostatnio wpływ pandemii COVID-19 na handel, sprawiają, że konieczna jest staranna aktualizacja poprzedniego sprawozdania;
- B. mając na uwadze, że Unia jest czołową światową potęgą w dziedzinie handlu i największym blokiem handlowym na świecie, który funkcjonuje jako główna siła napędowa koniunktury gospodarczej; mając na uwadze, że UE jest również największym podmiotem handlującym towarami i usługami; mając na uwadze, że najnowsze wskaźniki pokazują, iż w 2019 r. wywóz towarów z UE wzrósł do 2 132,3 mld EUR, co oznacza wzrost o 3,5 % w stosunku do poprzedniego roku; mając na uwadze, że pomimo obecnych wyzwań globalnych głównymi partnerami handlowymi Unii są Stany Zjednoczone i Chiny; mając na uwadze, że w latach 2007–2017 światowy PKB wzrósł o ponad 70 %; mając na uwadze, że jeśli porównać wzrost w UE wynoszący 17 % z danymi dla takich krajów jak USA (60 %), Indie (80 %) i Chiny (315 %), oczywiste jest, że UE pozostaje w tyle pod względem globalnej konkurencyjności;

⁽³⁾ Dz.U. C 307 z 30.8.2018, s. 109.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 101 z 16.3.2018, s. 30.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 101 z 16.3.2018, s. 19.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 407 z 4.11.2016, s. 2.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0066.

⁽⁸⁾ https://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2020/february/tradoc_158619.pdf

Środa, 7 października 2020 r.

- C. mając na uwadze, że 14 października 2019 r. Komisja opublikowała trzecie sprawozdanie w sprawie wdrażania unijnych umów o wolnym handlu, z którego wynika, iż w 2018 r. 33 % wywozu z UE i 29 % przywozu do UE to wymiana z partnerami w ramach umów o wolnym handlu; mając na uwadze, że w 2018 r. nadwyżka handlowa UE w obrotach z partnerami w ramach umów o wolnym handlu wyniosła 84,6 mld EUR, a ogólny deficyt handlowy Unii wyniósł 24,6 mld EUR; mając na uwadze, że zgodnie z niedawnym sprawozdaniem Komisji wywóz do UE z krajów rozwijających się korzystających ze specjalnych preferencji handlowych wzrósł o 16,2 % w latach 2016–2018, a jego wartość wzrosła ze 158 mld EUR w 2016 r. do 183,6 mld EUR w 2018 r.; mając na uwadze, że w 2020 r. na skutek COVID-19 należy się spodziewać spadku obrotów w handlu światowym o 13–32 %; mając na uwadze, że eksport towarów i usług poza UE-27 ma spaść o 9,2 %, a import spoza UE-27 o 8,8 %, podczas gdy Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW) spodziewa się spadku PKB UE o 7,5 %;
- D. mając na uwadze, że wspólna polityka handlowa należy do wyłącznych kompetencji Unii wdrażanych przez Komisję, Radę i Parlament, co wymaga od Unii mówienia jednym głosem w sprawach handlowych, przy czym Komisja jest negocjatorem w jej imieniu; mając na uwadze, że w 2015 r. Komisja przyjęła komunikat pt. „Handel z korzyścią dla wszystkich – w kierunku bardziej odpowiedzialnej polityki handlowej i inwestycyjnej”; mając na uwadze, że Komisja rozpoczęła przegląd polityki handlowej mający na celu poprawę zestawu narzędzi handlowych w następstwie kryzysu związanego z COVID-19;
- E. mając na uwadze, że art. 207 TFUE i art. 21 TUE stanowią, że wspólna polityka handlowa prowadzona jest w kontekście zasad i celów działań zewnętrznych Unii, w tym promowania praw człowieka, demokracji, praworządności i zrównoważonego rozwoju; mając na uwadze, że w grudniu 2019 r. Komisja przyjęła Europejski Zielony Ład, który przewiduje, że wszystkie działania i strategie polityczne UE będą musiały przyczyniać się do realizacji jego celów;
- F. mając na uwadze, że unijna polityka handlowa i inwestycyjna zapewnia również inwestorom dostęp do rynku i ochronę inwestycji dzięki pewności prawnej oraz stabilnym, przewidywalnym i odpowiednio uregulowanym warunkom prowadzenia działalności gospodarczej;
- G. mając na uwadze, że z ostatnich danych z badania Eurobarometr wynika, iż około 60 % obywateli Unii uważa, że handel międzynarodowy przynosi im korzyści; mając na uwadze, że część opinii publicznej jest znakomicie poinformowana o polityce handlowej i umowach handlowych; mając na uwadze, że połowa badanych sugeruje, iż priorytetem polityki handlowej UE powinno być tworzenie miejsc pracy w UE oraz ochrona środowiska i norm ochrony zdrowia; mając na uwadze, że Komisja i państwa członkowskie muszą w dalszym ciągu rozwijać odpowiednią strategię komunikacji w zakresie polityki handlowej i umów handlowych, która ma na celu rozwiązanie problemu nieprawdziwych informacji na temat handlu oraz przekazywanie jak największej ilości informacji, przy czym jest ona skierowana do konkretnych zainteresowanych stron i służy podnoszeniu świadomości podmiotów gospodarczych na temat umów handlowych;
- H. mając na uwadze, że wspólna polityka handlowa, na którą składają się umowy handlowe i środki ustawodawcze, powinna służyć stworzeniu stabilnego, przewidywalnego i uczciwego otoczenia handlowego, które sprzyja rozwojowi unijnych przedsiębiorstw i zabezpiecza interesy obywateli UE, a także powinna zagwarantować, że UE utrzyma swój model socjalny i regulacyjny, a jednocześnie będzie promować swoje wartości na całym świecie; mając na uwadze, że UE powinna bardziej wspierać uczciwą konkurencję, zapewniając równe warunki działalności i rozwiązanie aktualnych problemów w dziedzinie handlu; mając na uwadze, że osiągnięcie tych celów wymaga dobrego ukierunkowania unijnej polityki handlowej, a także zapewnienia jego pełnego i skutecznego wdrożenia oraz monitorowania w bardziej sprawiedliwy i przejrzysty sposób; mając na uwadze, że umowy handlowe UE powinny stwarzać możliwości wzrostu dzięki dostępowi do rynku i znoszeniu barier w handlu; mając na uwadze, że fundamentalne znaczenie ma prowadzenie negocjacji w duchu wzajemnych korzyści, aby zwalczać nieuczciwe praktyki handlowe oraz zagwarantować przestrzeganie przepisów i norm UE;
- I. mając na uwadze, że 30 kwietnia 2020 r. UE wraz z osiemnastoma członkami WTO oficjalnie zawiadomiła WTO o „wielostronnym tymczasowym arbitrażu odwoławczym”; mając na uwadze, że powiadomienie to oznacza rozpoczęcie stosowania wielostronnego tymczasowego arbitrażu odwoławczego w przypadku sporów między uczestniczącymi członkami WTO w świetle impasu w Organie Apelacyjnym;
- J. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 spowodowała wielowymiarowy kryzys o długoterminowych konsekwencjach i ujawniła brak odporności globalnych łańcuchów wartości w odniesieniu do niektórych kluczowych produktów, w tym sprzętu medycznego i wyrobów medycznych; mając na uwadze, że kryzys wykazał potrzebę mocniejszych i bardziej odpornych łańcuchów produkcji, a także potrzebę inwestowania w strategiczne obszary w celu zwiększenia odporności unijnych łańcuchów dostaw; mając na uwadze, że sprawozdania naukowe wskazują na rosnące ryzyko

Środa, 7 października 2020 r.

wybuchu pandemii na świecie i wystąpienia zjawisk związanych ze zmianą klimatu, które mają wpływ na stosunki międzynarodowe; mając na uwadze, że ministrowie ds. handlu grupy G20 zobowiązali się do złagodzenia skutków pandemii COVID-19 dla handlu międzynarodowego i inwestycji w drodze dalszej współpracy w celu stworzenia wolnego, uczciwego, niedyskryminacyjnego, przejrzystego, przewidywalnego i stabilnego środowiska handlowego i inwestycyjnego, a także dzięki utrzymaniu otwartości rynków, aby zapewnić stały przepływ niezbędnych dostaw i sprzętu medycznego, kluczowych produktów rolnych oraz innych podstawowych towarów i usług przez granice;

- K. mając na uwadze, że 14 marca 2020 r. Komisja przyjęła w trybie pilnym rozporządzenie wykonawcze (UE) 2020/402⁽⁹⁾ w trosce o to, aby wywóz środków ochrony indywidualnej podlegał wymogowi uzyskania zezwolenia na wywóz zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/479, co jest środkiem tymczasowym mającym na celu pomóc UE w stawieniu czoła wzrostowi popytu i przygotowanie zdolności operacyjnej UE do pomocy państwom trzecim;
- L. mając na uwadze, że UE wynegocjowała kompleksowe umowy regulujące stosunki handlowe z niemal wszystkimi krajami Ameryki Łacińskiej i Karaibów, z wyjątkiem Boliwii, Kuby i Wenezueli;
- M. mając na uwadze, że w 2015 r. Parlament podkreślił potrzebę uwzględnienia aspektu płci w unijnej polityce handlu międzynarodowego⁽¹⁰⁾, a w 2018 r. uznał konieczność zapewnienia równości płci w umowach handlowych⁽¹¹⁾; mając na uwadze, że 36 mln miejsc pracy w UE, w tym 13,7 mln miejsc pracy zajmowanych przez kobiety, zależy od eksportu poza UE; mając na uwadze, że w sektorze rolnictwa i produkcji kobiety są nader niedostatecznie reprezentowane w handlu pozaunijnym; mając na uwadze, że tylko jedno na pięć przedsiębiorstw eksportujących w UE jest prowadzone przez kobietę (która jest właścicielką lub osobą zarządzającą), a kobiety stanowią nie więcej niż 30 % całkowitej siły roboczej w sektorze eksportu;
- N. mając na uwadze, że wiele krajów nakłada cła na wyroby medyczne, w tym na urządzenia monitorujące stan pacjenta, sprzęt diagnostyczny i powszechnie dostępne leki, takie jak antybiotyki, środki przeciwbólowe lub insulinę, a praktycznie wszystkie kraje pobierają opłaty przywozowe za mydło; mając na uwadze, że stawki celne radykalnie wzrosły w wyniku decyzji Stanów Zjednoczonych o nałożeniu dodatkowych ceł na towary importowane z Chin o wartości 370 mld USD, które obejmują niektóre aspekty dotyczące środków ochrony indywidualnej;
- O. mając na uwadze, że doniesienia naukowe wskazują na rosnące ryzyko wystąpienia na całym świecie ognisk pandemii i zjawisk związanych ze zmianą klimatu, które będą miały wpływ na stosunki międzynarodowe i oznaczają konieczność dogłębnego zreformowania naszych modeli gospodarczych, w szczególności zgodnie z porozumieniem paryskim w sprawie klimatu;

Kontekst globalny

1. zwraca uwagę, że w ciągu ostatnich dwóch lat istotne aspekty kontekstu globalnego ulegały zmianie i okazały się nieprzewidywalne, a także towarzyszyło im wiele napięć; ponownie wyraża swoje poparcie dla wielostronnego, otwartego, wolnego, opartego na zasadach, przewidywalnego i sprawiedliwego systemu handlowego, który należy chronić i propagować; zauważa, że pomimo trudnej sytuacji gospodarczej na świecie UE odnotowała nadwyżkę w handlu towarami ze swoimi partnerami w ramach umów handlowych wysokości 84,6 mld EUR (w 2018 r.), przy czym ogólny deficyt handlowy UE z resztą świata wyniósł ok. 24,6 mld EUR; przypomina, że ponad 36 mln miejsc pracy zależy od wywozu poza UE;
2. zauważa, że od czasu przyjęcia przez Komisję w 2015 r. ostatniej strategii handlowej zatytułowanej „Handel z korzyścią dla wszystkich” UE zawarła szereg nowych umów handlowych i rozpoczęła ich stosowanie, w szczególności kompleksową umowę gospodarczo-handlową między UE a Kanadą (CETA), umowę o partnerstwie gospodarczym między UE a Japonią oraz umowy o wolnym handlu z Singapurem i Wietnamem;
3. domaga się, aby strategia handlowa UE nadal promowała interesy i wartości Unii w obliczu nowych wyzwań na całym świecie, zwiększała konkurencyjność przemysłu UE i generowała wzrost gospodarczy zgodnie z celami Europejskiego Zielonego Ładu; uważa zatem, że ambitny, wielostronny, pluralistyczny i dwustronny program, a także zawarcie uczciwych i owocnych umów handlowych korzystnych dla obu stron i zapewniających pełną wzajemność, przestrzeganie rygorystycznych europejskich norm i standardów w newralgicznych sektorach i praw człowieka wraz z ich skuteczną ochroną, a także usunięcie nieuzasadnionych barier handlowych i tym samym stosowanie narzędzi ochrony handlu w sytuacji konieczności to najlepszy sposób na zwiększenie konkurencyjności UE w zglobalizowanym świecie;

⁽⁹⁾ Dz.U. L 771 z 15.3.2020, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie strategii UE na rzecz równości kobiet i mężczyzn w okresie po 2015 r.

⁽¹¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2018 r. w sprawie równouprawnienia płci w umowach handlowych zawieranych przez UE.

Środa, 7 października 2020 r.

4. podkreśla, że stosunki UE z dwoma pozostałymi supermocarstwami handlowymi, Chinami i Stanami Zjednoczonymi, z którymi handel stanowi około 30 % całkowitej wymiany handlowej Unii, mają kluczowe znaczenie, jeżeli chodzi o kształtowanie polityki handlowej UE; nalega jednak, aby UE zacieśniała stosunki z innymi częściami świata, dywersyfikowała i poprawiała stosunki handlowe ze wszystkimi partnerami, w tym z krajami rozwijającymi się i krajami najslabiej rozwiniętymi, a także działała na rzecz wielobiegunowego porządku światowego; podkreśla potrzebę uniknięcia nadmiernego uzależnienia gospodarki UE od łańcuchów dostaw kilku dużych partnerów handlowych;

5. podkreśla potrzebę usprawnienia wymiany informacji między państwami członkowskimi; wzywa do dalszej wymiany dobrych praktyk między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a Komisją w celu osiągnięcia synergii i poprawy wyników; w związku z tym podkreśla również potrzebę poprawy strategii oceny umów i uważa, że Komisja powinna zapewnić lepszą ocenę skutków każdej umowy handlowej, która to ocena powinna być przeprowadzana w odpowiednim czasie i przez niezależne organy;

6. z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie przejrzystości w polityce handlowej; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady w sprawie ogłoszenia 19 grudnia 2019 r. mandatu dotyczącego negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym z regionami AKP; wyraża zadowolenie z ostatnich starań nowej Komisji, aby regularnie informować Parlament o stanie toczących się negocjacji, co poprawia przejrzystość prac Komisji, np. dzięki udostępnieniu szczegółowych sprawozdań na temat wyspecjalizowanych komisji powołanych w ramach umowy CETA i umowy z Koreą Południową;

7. podkreśla, że Komisja i państwa członkowskie muszą opracować lepszą strategię komunikacyjną, aby skuteczniej informować o korzyściach wynikających z polityki handlowej UE i wpływać na świadomość w tym zakresie z myślą o większym zaangażowaniu społeczeństwa i zainteresowanych stron; przypomina, że plany działania stanowią dla Komisji okazję do przedstawiania i wyjaśniania powodów konkretnych inicjatyw i ich celów, a także do nawiązywania kontaktu ze społeczeństwem i zainteresowanymi stronami oraz do otrzymywania informacji zwrotnych; uważa, że Komisja powinna zapewnić pełną przejrzystość planów działania i innych działań konsultacyjnych, aby zmaksymalizować ich wpływ i zagwarantować zaangażowanie zainteresowanych stron;

8. ubolewa z powodu poważnego wpływu, jaki na handel światowy wywarł wirus COVID-19 i będący jego skutkiem paraliż gospodarek, co spowodowało ograniczenie importu i eksportu z udziałem UE oraz przerwanie i wstrzymanie funkcjonowania łańcuchów wartości; podkreśla, że UE musi wyciągnąć wnioski z obecnej pandemii, aby zmniejszyć swoją podatność na zagrożenia, zwłaszcza w niektórych strategicznych sektorach; uważa, że UE i państwa członkowskie muszą podjąć szybkie działania, aby wykorzystać politykę handlową jako narzędzie odbudowy światowej gospodarki i złagodzenia recesji; jest głęboko przekonany, że UE musi umocnić swoją otwartą strategiczną autonomię, dbając jednocześnie w czasach kryzysu o to, aby handel funkcjonował w oparciu o zasady, a także unikać środków ograniczających lub zakłócających handel, a jednocześnie musi kwestionować takie środki, gdyby stosowały je państwa trzecie; wszystkie te kwestie należy uwzględnić w ramach przeglądu polityki handlowej;

9. wzywa do poczynienia postępów w toczących się negocjacjach, a w szczególności do usprawnienia negocjacji w celu szybkiego zawarcia wielostronnej umowy o swobodnym przepływie sprzętu medycznego; zdecydowanie zachęca wszystkie kraje do przystąpienia do porozumienia WTO w sprawie zniesienia ceł na produkty farmaceutyczne („Zero za zero”) oraz uważa, że jego zakres należy rozszerzyć na wszystkie produkty farmaceutyczne i lecznicze w celu umożliwienia transgranicznego handlu na całym świecie; wzywa członków WTO do priorytetowego potraktowania tej kwestii w porządku obrad następnego posiedzenia ministerialnego WTO, gdyż uważa, że umowy handlowe umożliwiają przedsiębiorstwom dywersyfikację ich źródeł;

10. podkreśla, że UE musi zapewnić otwarte przepływy handlowe i trwałe globalne łańcuchy wartości, i dlatego musi powstrzymać się od ograniczeń wywozowych, takich jak ograniczenia dotyczące środków ochrony indywidualnej, w przypadku których UE jest uzależniona od partnerów handlowych z państw trzecich; wzywa państwa członkowskie, które ograniczają przepływ towarów o krytycznym znaczeniu na rynku wewnętrznym, aby natychmiast zniosły ograniczenia eksportowe, a Komisję – aby stosowała politykę zerowej tolerancji wobec takich naruszeń zasad jednolitego rynku; uważa, że UE musi dokładnie przeanalizować i określić sektory o krytycznym znaczeniu i obszary podatności społeczeństwa na zagrożenia, w których to obszarach Unia musi zapewnić dostawy towarów, a także musi poszukiwać skutecznych i proporcjonalnych środków naprawczych w polityce handlowej;

11. wyraża ubolewanie z powodu strat gospodarczych spowodowanych zakłóceniami handlu międzynarodowego i światowych łańcuchów wartości w związku z pandemią COVID-19, co może mieć szczególnie poważny wpływ na kraje rozwijające się; wzywa Komisję do dopilnowania, by jej postanowienia handlowe uzgodnione z krajami rozwijającymi się umożliwiały dostęp do leków i sprzętu medycznego;

Środa, 7 października 2020 r.

12. podkreśla, że należy pomóc producentom wiejskim i przybrzeżnym w dostosowaniu się do warunków rynkowych w czasie kryzysu związanego z pandemią COVID-19 oraz opracować strategie szybkiego dostosowania się do koronawirusa i wzmocnienia odporności, aby utrzymać poziomy środków utrzymania, a jednocześnie zapewnić zrównoważone zarządzanie ekosystemami rolnymi, leśnymi, morskimi oraz charakteryzującymi się bogatą różnorodnością biologiczną;

WTO i współpraca fakultatywna

13. podkreśla, że jest to kluczowy moment, aby promować otwarty, sprawiedliwy, zrównoważony, trwały i oparty na wartościach multilateralizm oraz wspierać światowy system handlu; głęboko ubolewa nad impasem w łonie WTO, który wymaga aktywnych działań i zobowiązań ze strony wszystkich członków WTO; ponownie podkreśla swoje zaangażowanie na rzecz obrony wielostronnego systemu handlowego opartego na zasadach;

14. podkreśla przede wszystkim polityczne i gospodarcze znaczenie systemu wielostronnego i wzywa międzynarodowych partnerów handlowych do podejmowania działań na rzecz osiągnięcia dobrze funkcjonującego systemu rozstrzygania sporów w ramach WTO oraz do kontynuowania ambitnej reformy prowadzonej przez UE; wzywa w związku z tym Komisję do wynegocjowania nowych zasad przeciwdziałania zjawiskom zakłócającym handel, związanym z nierynkowymi strategiami politycznymi i praktykami, przedsiębiorstwami państwowymi i dotacjami przemysłowymi, gdyż zjawiska te prowadzą do nadmiernych zdolności produkcyjnych, strategii i praktyk w zakresie wymuszonego transferu technologii oraz kradzieży własności intelektualnej; zachęca członków WTO, aby podczas konferencji ministerialnej w 2021 r. osiągnęli ambitne i wyważone porozumienie w sprawie istniejącego od dawna problemu dotacji na rybołówstwo oraz aby wysłali jasny sygnał, że WTO nadal jest w stanie pełnić swoją funkcję negocjacyjną;

15. z zadowoleniem przyjmuje wielostronne ustalenia dotyczące tymczasowego arbitrażu odwoławczego (MPIA), nowy system, który pozwoli UE, a także innym uczestniczącym członkom WTO, przewyciężyć obecny paraliż Organu Apelacyjnego WTO i umożliwi uczestniczącym członkom utrzymanie funkcjonującego dwuetapowego systemu rozstrzygania sporów na szczeblu WTO, gdyby doszło między nimi do sporów;

16. zwraca uwagę na postępy poczynione podczas trwających negocjacji sektorowych i wielostronnych, w szczególności w zakresie regulacji krajowych dotyczących usług, handlu elektronicznego i ułatwiania inwestycji; podkreśla, że negocjacje sektorowe są działaniami wynikającymi ze wspólnego komunikatu oraz powinny być prowadzone z myślą o osiągnięciu przekrojowego porozumienia z udziałem wszystkich uczestników;

17. z zadowoleniem przyjmuje postępy w negocjacjach dotyczących wielostronnego trybunału inwestycyjnego; zauważa, że międzynarodowy system sądowy ma być ważnym krokiem na drodze ku utworzeniu wielostronnego trybunału inwestycyjnego; ubolewa z powodu niezwykle powolnych postępów państw członkowskich w zakresie likwidacji wewnątrzunijnych dwustronnych umów inwestycyjnych i wzywa Komisję do podjęcia stosownych działań;

18. wyraża swoje zdecydowane poparcie dla trwającej współpracy trójstronnej między UE, Stanami Zjednoczonymi i Japonią na rzecz ograniczenia na całym świecie praktyk powodujących zakłócenia na rynku; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wspólne oświadczenie z 14 stycznia 2020 r. w sprawie dotacji dla przemysłu;

Stany Zjednoczone

19. wyraża głębokie ubolewanie z powodu znaczącej zmiany kierunku amerykańskiej polityki handlowej w ciągu ostatnich trzech lat i jest zaniepokojony wzrostem liczby jednostronnych środków handlowych i środków protekcyjnych, w tym niedawnymi decyzjami Departamentu Handlu USA o wszczęciu kolejnych dochodzeń w ramach sekcji 232; wyraża ubolewanie z powodu formalnego powiadomienia przez USA w dniu 4 listopada 2019 r. o wycofaniu się z porozumienia paryskiego i przypomina, że wspólna polityka handlowa UE powinna przyczynić się do realizacji tego porozumienia; podkreśla znaczenie wznowienia rozmów między UE a Stanami Zjednoczonymi w celu rozwiązania kwestii będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, w tym sporów; podkreśla znaczenie utrzymania rolnictwa poza zakresem negocjacji, a także zapewnienia właściwego monitorowania i ochrony sektora rybołówstwa;

20. podkreśla, że UE powinna nadal współpracować ze Stanami Zjednoczonymi jako partnerem, z którym musi znaleźć rozwiązania w kwestiach handlowych będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, a także rozwiązania dotyczące gróźb i konfliktów handlowych, w tym eksterytorialnego stosowania ustaw przyjętych przez USA i sprzecznych z prawem międzynarodowym; podkreśla, że UE powinna nadal angażować się w działania zmierzające do przywrócenia wzajemnego zaufania i bliskich stosunków handlowych, a jednocześnie dbać o przestrzeganie europejskich standardów; jest zdania, że ograniczoną umowę handlową ze Stanami Zjednoczonymi można uznać za ważny etap;

21. wzywa Komisję do zaangażowania swoich amerykańskich odpowiedników w poszukiwanie sposobów złagodzenia napięć w handlu transatlantyckim, w tym do wynegocjowania z USA rozwiązań w kwestii dotacji dla cywilnych statków powietrznych, w szczególności w odniesieniu do toczącego się sporu między Airbusem a Boeingiem, oraz do osiągnięcia porozumienia w celu położenia kresu nielegalnemu nakładaniu przez Stany Zjednoczone ceł na stal i aluminium oraz nielegalnym cłom wyrównawczym i środkom antydumpingowym w odniesieniu do produktów rolno-spożywczych, w tym

Środa, 7 października 2020 r.

dojrzałych oliwek; wzywa Komisję do zwiększenia wysiłków na rzecz skoordynowanej i jednolitej reakcji UE; z zadowoleniem przyjmuje negocjacje między UE a USA w sprawie wzajemnego uznawania wyników oceny zgodności; zachęca Komisję do przyspieszenia współpracy również w innych dziedzinach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, takich jak normy i inne bariery pozataryfowe, w celu ułatwienia handlu, ograniczenia przeszkód biurokratycznych i obniżenia kosztów;

22. wyraża ubolewanie, że obecna administracja amerykańska rozważa wycofanie się z ogólnego porozumienia w sprawie zamówień publicznych; wzywa Stany Zjednoczone do pozostania stroną tej umowy;

Chiny

23. zauważa, że ze względu na swój rozmiar i wzrost gospodarczy Chiny są rynkiem możliwości i drugim co do wielkości partnerem handlowym UE, lecz przedsiębiorstwa unijne nadal stoją w obliczu wielu przeszkód, jeżeli chodzi o dostęp do tego rynku i prowadzenie na nim działalności, a to ze względu na centralnie sterowaną i wspieraną przez państwo gospodarkę chińską, w której przedsiębiorstwa państwowe korzystają z wyłącznego lub dominującego dostępu do rynku; potępia wszystkie rodzaje środków dyskryminacyjnych, które przedsiębiorstwa unijne napotykać w Chinach; uważa, że uczciwa konkurencja między przedsiębiorstwami z UE i Chin byłaby źródłem większych możliwości i liczniejszych innowacji oraz wzywa Komisję do stałego monitorowania utrzymujących się przejawów dyskryminacji oraz do współpracy z władzami chińskimi w celu wyeliminowania takich zjawisk i przeszkód; odnotowuje wycofanie przez Chiny w maju 2019 r. skargi na forum WTO przeciwko UE, dotyczącej traktowania jako gospodarki nierynkowej w kontekście środków antydumpingowych; z zadowoleniem przyjmuje wynik sporu między UE a Chinami, który oznacza koniec statusu Chin jako gospodarki rynkowej, zgodnie ze stanowiskiem Parlamentu z maja 2016 r. ⁽¹²⁾;

24. z zadowoleniem przyjmuje zakończenie w dniu 6 listopada 2019 r. negocjacji w sprawie umowy między UE a Chinami o ochronie oznaczeń geograficznych jako ważny krok na drodze ku poprawie ochrony w Chinach unijnych produktów posiadających oznaczenie geograficzne, a także wzywa do szybkiej ratyfikacji umowy oraz do aktualizacji przepisów i ich skuteczniejszego egzekwowania; domaga się, by ta umowa UE z Chinami o ochronie oznaczeń geograficznych nie została naruszona przez umowę handlową pierwszej fazy między USA a Chinami; wzywa Komisję do monitorowania sytuacji w zakresie dostępu do rynku dla produktów europejskich podczas wdrażania tej umowy; zauważa, że zgodnie z najnowszym sprawozdaniem w sprawie ochrony i egzekwowania praw własności intelektualnej ponad 80 % konfiskat towarów podrobionych i pirackich dotyczy towarów pochodzących z Chin, co miało miejsce zarówno w 2018, jak i w 2019 r.; wzywa Komisję do zbadania dodatkowych narzędzi służących rozwiązaniu tych problemów i zagwarantowaniu pełnej ochrony praw własności intelektualnej;

25. zachęca Komisję do zakończenia negocjacji w sprawie ambitnej umowy inwestycyjnej z Chinami, zawierającej skuteczny rozdział dotyczący handlu i zrównoważonego rozwoju, gdyż umowa ta usunęłaby wszystkie bariery ograniczające otwartość rynku w Chinach; oczekuje zakończenia negocjacji do końca 2020 r., jak uzgodniono podczas szczytu UE-Chiny w 2019 r.; jest jednak głęboko przekonany, że treść umowy powinna mieć znaczenie nadrzędne w stosunku do szybkości jej zawarcia;

26. jest zbulwersowany opublikowanym w lutym 2020 r. sprawozdaniem Australijskiego Instytutu Polityki Strategicznej (Australian Strategic Policy Institute), w którym przedstawiono dowody na wykorzystywanie robotników ujgurskich w chińskich fabrykach, w tym w fabrykach należących do łańcucha wartości przedsiębiorstw z UE; jest głęboko zaniepokojony doniesieniami na temat skutków inicjatywy „Jeden pas i jeden szlak” w odniesieniu do praw człowieka w Chinach i Pakistanie; wzywa Komisję do wykorzystania wszystkich dostępnych środków w celu położenia kresu wykorzystywaniu Ujgurów; wzywa przedsiębiorstwa europejskie do zaprzestania wszelkich form udziału w naruszaniu praw człowieka w Chinach; podkreśla, że przymusowa praca Ujgurów musi być wykluczona z łańcucha dostaw produktów importowanych na jednolity rynek;

Nowe partnerstwo z Afryką

27. z zadowoleniem przyjmuje opublikowanie wspólnego komunikatu w sprawie kompleksowej strategii UE-Afryka; wzywa UE do większego zaangażowania w kontakty z krajami afrykańskimi w celu zawiązania skutecznego i trwałego partnerstwa, zgodnie z aspektami handlowymi ujętymi w programie na rzecz rozwoju Afryki do 2063 r., które promowałyby trwały rozwój i wzrost gospodarczy oraz bezpieczeństwo żywnościowe na kontynencie afrykańskim; podkreśla, że dane liczbowe zawarte w najnowszym sprawozdaniu z 10 lutego 2020 r. w sprawie ogólnego systemu preferencji taryfowych za okres 2018–2019 wskazują na wzrost wskaźnika wykorzystania preferencji przez kraje korzystające z tego systemu; wzywa Komisję do zwiększenia pomocy technicznej i wsparcia gospodarczego poprzez

⁽¹²⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z 12 maja 2016 r. w sprawie statusu Chin jako gospodarki rynkowej (Dz.U. C 76 z 28.2.2018, s. 43).

Środa, 7 października 2020 r.

pomoc na rzecz wymiany handlowej między UE a krajami afrykańskimi, a także między samymi krajami afrykańskimi; zauważa w związku z tym, że pomoc na rzecz wymiany handlowej powinna być kluczowym elementem w stosunkach handlowych z Afryką po zakończeniu kryzysu wywołanego COVID-19;

28. z zadowoleniem przyjmuje postępy we wdrażaniu koncepcji afrykańskiej kontynentalnej strefy wolnego handlu, która ma na celu utworzenie jednolitego kontynentalnego rynku towarów i usług ze swobodnym przepływem osób i inwestycji; z zadowoleniem przyjmuje wsparcie UE na rzecz tworzenia nowego centrum monitorowania handlu Unii Afrykańskiej; wzywa do dalszego wspierania przez UE kontynentalnej strefy wolnego handlu zgodnie z zasadami Sojuszu Afryka-Europa na rzecz zrównoważonych inwestycji i tworzenia miejsc pracy; wzywa do właściwego egzekwowania i pogłębienia istniejących umów o partnerstwie gospodarczym w celu pobudzenia handlu i inwestycji; z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie umów o partnerstwie gospodarczym z Afryką Wschodnią i Południową oraz z Południowoafrykańską Wspólnotą Rozwoju oraz tymczasowych umów o partnerstwie gospodarczym z Ghaną i Wybrzeżem Kości Słoniowej oraz ubolewa z powodu braku postępów w ratyfikacji pozostałych regionalnych umów o partnerstwie gospodarczym; wyraża poparcie dla wizji przedstawionej w orędziu o stanie Unii z 2018 r., dotyczącej międzykontynentalnej umowy handlowej, która powinna być zaczątkiem partnerstwa gospodarczego między równymi partnerami, będącego źródłem wzajemnych korzyści, służącego realizacji celów zrównoważonego rozwoju oraz wspierającego rozwój konkurencyjnych lokalnych i regionalnych łańcuchów wartości i odpornych systemów fiskalnych;

29. podkreśla ponadto znaczenie wspólnego monitorowania umów o partnerstwie gospodarczym z pomocą partnerów lokalnych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego; apeluje do Komisji o dogłębne przeanalizowanie obecnych umów o partnerstwie gospodarczym w takich kwestiach, jak gospodarki lokalne, rynki pracy, utrata różnorodności biologicznej, wylesianie i zawłaszczanie gruntów, aby ustalić, czy konieczne są zmiany;

Kraje rozwijające się

30. podkreśla, że handel może być ważnym narzędziem realizacji celów zrównoważonego rozwoju poprzez wspieranie ograniczania ubóstwa; w związku z tym podkreśla potrzebę skoncentrowania się na wzajemnie korzystnych umowach o wolnym handlu, dywersyfikacji eksportu, tworzeniu wartości dodanej, mikroprzedsiębiorstwach oraz małych i średnich przedsiębiorstwach; zwraca uwagę, że UE zobowiązała się do prowadzenia solidnej, skutecznej i wiarygodnej polityki handlowej, która będzie stanowić podstawę uczciwego, otwartego i opartego na zasadach, wielostronnego i sprzyjającego włączeniu społecznemu systemu handlowego, który ustanawia równe warunki działania w interesie wszystkich krajów na całym świecie oraz ma zasadnicze znaczenie dla dalszej integracji krajów rozwijających się ze światowymi łańcuchami wartości; przypomina, że polityka handlowa i rozwojowa UE powinna przyczyniać się do integracji regionalnej, włączania krajów rozwijających się do globalnych łańcuchów wartości oraz ich rozkwitu w tych łańcuchach;

31. podkreśla, że kraje rozwijające się są najbardziej dotknięte zjawiskiem uchylania się od opodatkowania, które co roku pozbawia państwa miliardów euro dochodów publicznych; wzywa do włączenia do umów handlowych z krajami rozwijającymi się przepisów wspierających zwalczanie nielegalnych przepływów finansowych oraz uchylania się od opodatkowania przez przedsiębiorstwa i przedsiębiorstwa wielonarodowe w celu dopilnowania, by podatki były płacone w miejscu generowania zysków i rzeczywistej wartości ekonomicznej, oraz wyeliminowania erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków;

Japonia, Singapur i Wietnam

32. z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie umowy o wolnym handlu między UE a Japonią z dniem 1 lutego 2019 r. i zauważa, że według pierwszych danych podanych po roku od wdrożenia tej umowy⁽¹³⁾ eksport UE do Japonii wzrósł o 6,6 % w porównaniu z tym samym okresem rok wcześniej;

33. z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie umowy handlowej między UE a Singapurem z dniem 21 listopada 2019 r.; z zadowoleniem przyjmuje postępy w realizacji umowy między UE a Wietnamem i wzywa do dalszych szybkich postępów, zwłaszcza w tworzeniu wspólnych instytucji i ratyfikacji pozostałych podstawowych konwencji MOP oraz zobowiązań w zakresie praw człowieka, a także wzywa Komisję do zapewnienia ich konkretnego egzekwowania we współpracy z ESDZ; wzywa państwa członkowskie do przystąpienia do ratyfikacji umowy o ochronie inwestycji między UE a Wietnamem, tak aby mogła ona, wraz z umową o wolnym handlu między UE a Wietnamem, jak najszybciej wejść w życie; zauważa, że w 2018 r. UE wyeksportowała do Wietnamu towary o wartości około 13,8 mld EUR i zwraca uwagę, że umowy o wolnym handlu i umowy o ochronie inwestycji oparte na zasadach zapewnią inwestorom przewidywalność

⁽¹³⁾ https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/pl/ip_20_161.

Środa, 7 października 2020 r.

i praworządność, a także w pozytywny sposób zwiększą wywóz w obie strony i zapewnią stabilność i zaufanie w przypadku MŚP; postrzega te umowy jako krok w kierunku zawarcia umowy o wolnym handlu z całym regionem Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN);

34. podkreśla, że powyższe trzy umowy stanowią konsolidację strategicznej dynamiki Unii Europejskiej w kluczowym obszarze na świecie, charakteryzującym się szybkim wzrostem liczby ludności i dochodów, o znacznych możliwościach dla podmiotów gospodarczych z UE; uważa ponadto, że dzięki swojej silniejszej obecności UE mogłaby stworzyć alternatywę dla chińskiej dominacji na tym obszarze;

Ameryka Łacińska i Karaiby

35. podkreśla znaczenie wzmocnienia wzajemnie korzystnych stosunków handlowych i politycznych z Ameryką Łacińską; przypomina, że Unia Europejska i Ameryka Łacińska utrzymują ścisłą współpracę w oparciu o bliskie związki historyczne, kulturowe i gospodarcze, i że państwa Ameryki Łacińskiej i Karaibów są piątym co do wielkości partnerem handlowym UE; uważa, że obecność UE w tym regionie ma zasadnicze znaczenie zarówno dla zacieśnienia współpracy opartej na wspólnych wartościach, jak i dla realizacji polityki zewnętrznej UE, zwłaszcza w odniesieniu do wzmocnienia wielostronnego, opartego na zasadach systemu handlu; zwraca się do Komisji, by sprecyzowała swój zamiar dotyczący przyszłych umów handlowych i układów o stowarzyszeniu w kwestii podziału tekstu;

36. podkreśla znaczenie niedawno zakończonej modernizacji układu o stowarzyszeniu między UE a Meksykiem oraz zawarcia układu o stowarzyszeniu z Mercosurem, które mają potencjał do pogłębienia naszego strategicznego partnerstwa z Ameryką Łacińską, stworzenia dodatkowych możliwości w naszych stosunkach handlowych z tymi krajami oraz przyczynienia się do dywersyfikacji łańcuchów dostaw dla gospodarki europejskiej; uważa, że układ o stowarzyszeniu UE–Mercosur jest największym tego rodzaju porozumieniem „między blokami” i może stworzyć korzystny dla obu stron obszar otwartego rynku z około 800 mln obywateli; zaznacza, że umowa ta, podobnie jak wszystkie umowy handlowe UE, musi zapewniać warunki uczciwej konkurencji i gwarantować zgodność z europejskimi normami i metodami produkcji; przypomina, że umowa zawiera wiążący rozdział dotyczący zrównoważonego rozwoju, który musi być stosowany, wdrożony i poddany gruntownej ocenie, a także konkretne zobowiązania w zakresie praw pracowniczych i ochrony środowiska, w tym dotyczące wdrożenia porozumienia paryskiego i odnośnych przepisów wykonawczych; podkreśla, że umowa UE–Mercosur nie może zostać ratyfikowana w obecnej formie;

37. jest przekonany, że modernizacja układu o stowarzyszeniu z Chile przyczyni się do dalszego zwiększenia obecności UE w tym szerzej zdefiniowanym regionie i przyczyni się do promowania międzynarodowego programu handlowego opartego na zrównoważonym rozwoju, silniejszej ochronie norm środowiskowych i norm pracy oraz poszanowaniu praw człowieka; wzywa Komisję do zapewnienia, by trwające negocjacje przyniosły rezultaty w zakresie tych zasad, a porozumienie mogło zostać osiągnięte w odpowiednim czasie;

Bieżące negocjacje w sprawie umów o wolnym handlu

38. wzywa do realizacji ambitnego programu, jeżeli chodzi o negocjowanie umów o wolnym handlu, w szczególności z Australią i Nową Zelandią, Tunezją, Marokiem i Indonezją, zgodnie z Zielonym Ładem i przy uwzględnieniu wrażliwego charakteru niektórych produktów rolnych takich jak wołowina, mięso baranie, przetwory mleczne i owoce; ponawia swój apel o szybkie rozpoczęcie negocjacji inwestycyjnych z Tajwanem i zwraca się do Komisji o rozpoczęcie analizy ich zakresu;

39. przyjmuje pragmatyczne podejście do kwestii stosunków handlowych ze Zjednoczonym Królestwem, które powinny być kompleksowe i ambitne, dążyć do zerowych stawek celnych i zerowych kontyngentów oraz opierać się na zasadach dotyczących handlu, inwestycji i konkurencyjności określonych w zaleceniu z 18 czerwca 2020 r. dotyczącym negocjacji w sprawie nowego partnerstwa ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej⁽¹⁴⁾; zauważa, że w deklaracji politycznej z 17 października 2019 r. popartej przez Zjednoczone Królestwo stwierdzono, iż podstawą przyszłego partnerstwa gospodarczego będą postanowienia zapewniające równe warunki działania umożliwiające otwartą i uczciwą konkurencję, zwłaszcza jeżeli porozumienie nie zostanie osiągnięte przed końcem 2020 r.; zwraca uwagę, że państwa członkowskie UE są eksporterami netto do Zjednoczonego Królestwa i że znalezienie rozwiązania satysfakcjonującego obie strony musi być priorytetem mającym zapewnić poszanowanie i ochronę interesów eksporterów i inwestorów z UE; wzywa Komisję do zwiększenia konkurencyjności przedsiębiorstw UE oraz MŚP;

⁽¹⁴⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0152.

Środa, 7 października 2020 r.

40. zachęca Komisję do wykorzystania sytuacji spowodowanej wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa w celu usprawnienia naszej polityki UE, ograniczenia biurokracji i zwiększenia konkurencyjności unijnych przedsiębiorstw i MŚP; podkreśla, że umowa o wolnym handlu ze Zjednoczonym Królestwem powinna mieć na celu umożliwienie jak najbardziej wyrównanego dostępu do rynku oraz ułatwień w handlu, aby ograniczyć do minimum zakłócenia w handlu i zapewnić równe warunki działania;

Wdrożenie umów o wolnym handlu

41. przyjmuje do wiadomości wyniki przedstawione w sprawozdaniu Komisji na temat wdrażania umów o wolnym handlu, w szczególności umów z Koreą Południową, Ameryką Środkową i Łacińską, Kanadą i partnerami wschodnimi; podkreśla, że umowy handlowe UE mają w większości przypadków udowodnioną skuteczność, jeśli chodzi o osiągnięcie swojego podstawowego celu, jakim jest stworzenie na rynkach handlowych państw trzecich znaczących możliwości dla eksporterów unijnych; podkreśla jednak, że szacunki Komisji wskazują na zwiększone negatywne skutki gospodarcze barier handlowych i inwestycyjnych wynikające z tendencji protekcyjnych; zwraca się do Komisji o dalsze przeprowadzanie ocen skutków ex post wpływu umów handlowych na gospodarkę UE, w tym na zrównoważony rozwój;

42. zachęca Komisję do nieustannego poszukiwania sposobów zacieśnienia stosunków handlowych i dalszego pogłębienia integracji gospodarczej z krajami Partnerstwa Wschodniego, w szczególności z trzema krajami stowarzyszonymi;

43. przypomina o pozytywnym rozwoju sytuacji w zakresie umowy handlowej UE-Kanada; zauważa, że podczas pierwszego pełnego roku kalendarzowego jej obowiązywania dwustronny handel towarami, w tym produktami rolno-spożywczymi, wzrósł o 10,3 % w porównaniu ze średnią z trzech poprzednich lat; przypomina, że dodatni bilans UE w handlu z Kanadą wzrósł o 60 % i stworzył dodatkowe możliwości dla naszych eksporterów; przypomina, że od czasu wstępnego wejścia w życie umowy obie strony stworzyły solidne partnerstwo, uzupełniając pierwotny tekst o ważne zalecenie w sprawie handlu, działań w dziedzinie klimatu i porozumienia paryskiego, handlu oraz kwestii związanych z płcią oraz MŚP, co stanowi dowód na to, że umowa handlowa jest wdrażana w sposób dynamiczny; zwraca się do Komisji o przekazanie Parlamentowi bardziej aktualnych danych dotyczących eksportu MŚP z UE oraz zrównoważonego charakteru umowy; przypomina o znaczeniu nasilenia wdrażania i podejmowania działań następczych w rozdziale dotyczącym handlu i zrównoważonego rozwoju;

44. ponownie wyraża zaniepokojenie z powodu niskiego poziomu wykorzystania preferencji w odniesieniu do eksportu z UE, zgłoszonego przez niektórych jej partnerów preferencyjnych, co oznacza ograniczone korzyści strategii dwustronnej wymiany handlowej dla mniejszych podmiotów gospodarczych; zauważa w szczególności dużą rozbieżność w wykorzystaniu preferencji dotyczących eksportu z Unii do różnych partnerów handlowych oraz niewielkie rozbieżności w korzystaniu z preferencji w odniesieniu do importu do UE przez różnych partnerów handlowych; wzywa Komisję do przeprowadzenia dalszej analizy wykorzystania preferencji oraz do przedstawienia nowych, innowacyjnych narzędzi i praktycznych rozwiązań; podkreśla w tym kontekście znaczenie elastycznych, racjonalnych i nieskomplikowanych reguł pochodzenia; wzywa Komisję wraz z państwami członkowskimi do usprawnienia działań na rzecz skuteczniejszych strategii promowania handlu i strategii komunikacyjnych oraz do wykorzystania w pełni potencjału delegatur UE na całym świecie;

45. zwraca uwagę, że duża liczba barier handlowych i pozahandlowych oraz bieżące rozbieżności w poziomie i jakości kontroli, procedury celne i polityka sankcji w miejscach wjazdu na obszar unii celnej UE często prowadzą do zakłóceń przepływów handlowych, które zagrażają integralności jednolitego rynku; w związku z tym wzywa Komisję do zajęcia się tą kwestią, tak aby przedsiębiorstwa mogły uczciwie konkurować na równych warunkach;

46. podkreśla, że ochrona oznaczeń geograficznych stanowi jeden z elementów ofensywnych działań Unii podczas negocjacji umów handlowych i podkreśla znaczenie, jakie ma przestrzeganie przez partnerów UE przepisów dotyczących ochrony oznaczeń geograficznych; wzywa Komisję do zapewnienia większej zgodności z tymi przepisami w obowiązujących i przyszłych umowach handlowych;

47. wzywa Komisję do szczegółowego zbadania skumulowanego wpływu, jaki umowy o wolnym handlu UE mają na przekierowanie handlu, zarówno dla UE, jak i dla krajów partnerskich, oraz do porównania wyników z indywidualnymi ocenami skutków i rzeczywistymi liczbami;

48. podkreśla znaczenie zaangażowania w szczególności parlamentów narodowych, społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego wszystkich stron podczas negocjacji handlowych; wzywa do większego udziału partnerów społecznych i społeczeństwa obywatelskiego oraz konsultacji z nimi w zakresie negocjowania i wdrażania umów handlowych, w szczególności w zakresie kompetencji wewnętrznych grup doradczych, których rola monitorująca mogłaby zostać rozszerzona na wszystkie części umów handlowych, a nie tylko być ograniczona do rozdziałów dotyczących handlu i zrównoważonego rozwoju;

Środa, 7 października 2020 r.

Handel i zrównoważony rozwój

49. przypomina swoje stanowisko wyrażone w swoim poprzednim sprawozdaniu w sprawie realizacji wspólnej polityki handlowej; podkreśla, że 15-punktowy plan działania z dnia 27 lutego 2018 r. przedstawiony przez służby Komisji stanowi dobrą podstawę do refleksji służących poprawie wdrażania rozdziałów dotyczących handlu i zrównoważonego rozwoju; wskazuje, że umowy nowej generacji zawierają klauzule praw człowieka i rozdziały o zrównoważonym rozwoju, których wszechstronne i całkowite wdrożenie ma na celu zagwarantowanie i propagowanie poszanowania praw człowieka, wartości Unii oraz wysokiego poziomu norm pracy, norm społecznych i środowiskowych; odnotowuje ocenę rozdziałów o zrównoważonym rozwoju włączoną do sprawozdania Komisji z realizacji umów o wolnym handlu i apeluje o terminowe wdrażanie obowiązujących postanowień dotyczących handlu i zrównoważonego rozwoju; zwraca się do Komisji, by opracowała precyzyjną i szczegółową metodykę monitorowania i oceny wdrażania tych rozdziałów, ponieważ takiej oceny nie można przeprowadzać wyłącznie na podstawie danych ilościowych; wzywa Komisję do przedstawienia wniosków dotyczących sposobów wzmocnienia egzekwowania rozdziału dotyczącego zrównoważonego rozwoju w umowach handlowych;

50. odnotowuje inicjatywę podjętą przez DG JUST Komisji dotyczącą obowiązku zachowania należytej staranności przez przedsiębiorstwa, w tym uwzględnienia jej w umowach handlowych zawieranych przez UE, a także mechanizmu zapewniającego skuteczne wdrożenie; zwraca uwagę, że wniosek w sprawie obowiązku zachowania należytej staranności powinien gwarantować, że środki te nie będą stanowiły dodatkowego obciążenia dla europejskich MŚP ani obniżać ich konkurencyjności;

51. ponawia apel do Komisji i państw członkowskich o konstruktywne zaangażowanie się w negocjacje w sprawie prawnie wiążącego traktatu ONZ dotyczącego korporacji ponadnarodowych i innych przedsiębiorstw w odniesieniu do praw człowieka, w celu zapewnienia ofiarom naruszeń praw człowieka dostępu do wymiaru sprawiedliwości i dochodzenia swoich praw;

52. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą Europejskiego Zielonego Ładu i podkreśla, że powinna ona być wspierana za pomocą zrównoważonej pod względem ekologicznym, gospodarczym i społecznym unijnej strategii; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do uczynienia porozumienia paryskiego „kluczową klauzulą” w umowach handlowych;

53. zauważa, że obecne podejście już teraz przyczynia się do rozwiązywania problemów związanych z niewypełnianiem zobowiązań; apeluje jednak do Komisji o większą uwagę i wyciągnięcie wniosków z wcześniejszych doświadczeń związanych z utworzeniem na wniosek UE na mocy umowy o wolnym handlu między UE i Koreą panelu w związku z nieratyfikowaniem przez Koreę Południową konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotyczących praw pracowników, zwłaszcza konwencji dotyczących wolności związkowej oraz rokowań zbiorowych;

54. przypomina, że wczesne wysiłki Komisji i Parlamentu podejmowane w negocjacjach handlowych z Meksykiem i Wietnamem z powodzeniem zachęciły oba państwa do ratyfikacji, odpowiednio, w listopadzie 2018 r. i czerwcu 2019 r. Konwencji nr 98 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych; gratuluje obu państwom, że uczyniły ten tak ważny krok; wzywa Komisję, aby monitorowała poczynione postępy w odniesieniu do wdrażania innych konwencji MOP, oraz aby niezwłocznie powołała komisję międzyparlamentarną przewidzianą w umowie o wolnym handlu między UE a Wietnamem, przy czym szczególną wagę należy poświęcić zakazowi pracy dzieci; ubolewa, że Wietnam nie ratyfikował konwencji MOP nr 87 dotyczących wolności związkowej; wzywa Komisję, aby uważnie monitorowała sytuację i zażądała konsultacji z rządem Wietnamu, jeśli nie podejmie on stałych i trwałych działań na rzecz ich ratyfikacji, jak przewidziano w umowie;

55. przypomina o potrzebie opracowania w umowach o wolnym handlu skutecznego planu działania na rzecz realizacji celu zerowej tolerancji dla pracy dzieci poprzez budowanie silnego partnerstwa z organizacjami pozarządowymi i organami krajowymi w celu opracowania silnych alternatyw społecznych i gospodarczych dla rodzin i pracowników, zgodnie z działaniami podejmowanymi w ramach polityki rozwojowej UE;

56. uważa, że rozdziały dotyczące handlu i zrównoważonego rozwoju w umowach handlowych powinny stanowić jedną z sił napędowych zewnętrznego wymiaru Europejskiego Zielonego Ładu; podkreśla, że każdy nowy mechanizm dostosowywania cen z uwzględnieniem emisji CO₂ powinien być zgodny z zasadami WTO, jak również z umowami o wolnym handlu zawartymi przez UE; podkreśla, że przedsiębiorstwa unijne nie powinny być stawiane w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej;

57. zauważa, że należy wykorzystywać politykę handlową i inwestycyjną UE jako instrument zachęcający do odpowiedzialnego zarządzania łańcuchami dostaw, co obejmuje zapewnienie przestrzegania przez przedsiębiorstwa praw człowieka, praw pracowniczych i norm środowiskowych oraz dostępu do wymiaru sprawiedliwości; odnotowuje zobowiązanie Komisji do przedstawienia do 2021 r. wniosku ustawodawczego;

Środa, 7 października 2020 r.

58. wzywa Komisję do zapewnienia skutecznego wdrożenia i monitorowania warunków dotyczących praw człowieka związanych z jednostronnymi preferencjami handlowymi, takimi jak GSP lub GSP+; podkreśla, że polityka handlowa UE powinna przyczynić się do zwalczania nielegalnego handlu, wylesiania i degradacji lasów;

59. uważa, że należy w pełni uwzględnić wymiar handlowy COP15 Konwencji ONZ o różnorodności biologicznej; przypomina swoją rezolucję z 16 stycznia 2020 r. w sprawie 15. posiedzenia Konferencji Stron (COP15) Konwencji o różnorodności biologicznej⁽¹⁵⁾ wzywając Komisję i państwa członkowskie do aktywnej współpracy z państwami trzecimi – zwłaszcza za pomocą ich instrumentów działań zewnętrznych, takich jak Instrument Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR) – aby propagować i wyznaczać cele dotyczące środków ochrony, zachowania i odtwarzania różnorodności biologicznej oraz sprawowania rządów, w szczególności we wszystkich umowach wielostronnych i umowach handlowych, a także środki dotyczące niezgodności; w związku z tym wzywa Komisję, aby umieszczała wykonalne rozdziały dotyczące handlu i zrównoważonego rozwoju we wszystkich przyszłych umowach handlowych;

60. żąda, aby UE nalegała na partnerów gospodarczych, żeby oprócz zwykle przyjmowanych podstawowych konwencji MOP ratyfikowali i stosowali konwencje: nr 189 dotyczącą pracowników domowych, nr 156 dotyczącą pracowników mających obowiązki rodzinne i nr 190 w sprawie przemocy i nękania;

Ochrona interesów handlowych UE

61. przypomina, że wysiłki na rzecz utrzymania handlu opartego na zasadach muszą odgrywać kluczową rolę w naszej strategii handlowej i w tym kontekście przypomina przyjęcie pakietu unowocześnienia instrumentów ochrony handlu w 2018 r. oraz nowego mechanizmu monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych; podkreśla, że celem tego mechanizmu monitorowania jest współpraca i ewentualne ograniczenie inwestycji zagranicznych w strategicznych sektorach, aby chronić Unię i jej państwa członkowskie; apeluje do Komisji o zapewnienie skutecznego egzekwowania instrumentów ochrony handlu, aby chronić przemysł europejski przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi, oraz o ocenę i wzmocnienie instrumentów ochronnych, aby lepiej reagowały na nadzwyczajne okoliczności i były lepiej dostosowane do ochrony przemysłu europejskiego i skutecznie przewidywały zakłócenia rynku wynikające z przepływów handlowych; podkreśla, że konieczne jest dokładne monitorowanie i współpraca w sytuacji po pandemii COVID-19, w której na pewne strategiczne sektory UE może być wywierana presja; podkreśla jednak, że nowy mechanizm monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych nigdy nie powinien być stosowany jako środek protekcyjnistyczny; z zadowoleniem przyjmuje białą księgę w sprawie dotacji zagranicznych i wzywa Komisję do przedstawienia odpowiedniego wniosku ustawodawczego, gdyby obecne narzędzia okazały się niewystarczające;

62. zauważa, że obecnie mamy do czynienia z masowym wzrostem importu stali z Chin i innych państw trzecich, co poważnie wpływa na przemysł europejski i zagraża wielu miejscom pracy; podkreśla, że w procesie przeglądu obecnych środków ochronnych dotyczących importu wyrobów stalowych konieczne jest obniżenie istniejących kontyngentów zgodnie z nadwyżkami importowymi i zniesienie możliwości przekazywania niewykorzystanych kontyngentów;

63. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie przez Komisję, że na początku 2020 r. powoła głównego urzędnika ds. egzekwowania przepisów handlowych, który będzie monitorował i poprawiał zgodność umów handlowych UE; zauważa, że przepisy wynikające z umów handlowych zawieranych przez UE powinny być odpowiednio egzekwowane, aby zapewnić ich skuteczność i eliminować zakłócenia na rynku; podkreśla, że do głównych zadań na tym nowo utworzonym stanowisku muszą należeć wdrażanie i egzekwowanie naszych umów handlowych z naciskiem na naruszenia dostępu do rynku oraz zobowiązań dotyczących handlu i zrównoważonego rozwoju; jest zdania, że główny urzędnik ds. egzekwowania przepisów handlowych powinien nie tylko monitorować i egzekwować zobowiązania w zakresie ochrony środowiska i ochrony pracy wynikające z umów handlowych zawieranych przez UE z państwami trzecimi, ale skupić się na wdrażaniu wszystkich rozdziałów umów handlowych w celu zagwarantowania pełnego wykorzystania ich potencjału; wzywa Komisję do sprecyzowania tej roli;

64. wzywa Radę, aby szybko osiągnęła porozumienie w sprawie instrumentu dotyczącego udzielania zamówień publicznych w kontekście międzynarodowym, aby zapewnić podmiotom z UE pewność prawa, wzajemność i równe warunki działania; postuluje uwzględnienie globalnego katalogu podstawowych ratunkowych produktów medycznych, aby podczas ogólnoswiatowej pandemii uniknąć w przyszłości nadużyć w handlu międzynarodowym ze strony dostawców z państw trzecich; zauważa, że unijne rynki zamówień publicznych są najbardziej otwarte na świecie i że niektóre państwa trzecie oferują bardzo ograniczony dostęp do takich rynków; podkreśla znaczenie propagowania wzajemności i wzajemnych korzyści w obszarze dostępu do rynków i zamówień publicznych z korzyścią dla unijnych przedsiębiorstw;

⁽¹⁵⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0015.

Środa, 7 października 2020 r.

65. podkreśla konieczność wprowadzenia we wszystkich państwach członkowskich odpowiedniego mechanizmu monitorowania inwestycji w celu ochrony przed zagrożeniami bezpieczeństwa i porządku publicznego; zachęca państwa członkowskie, które nie mają jeszcze mechanizmów monitorowania, aby wprowadziły rozwiązania tymczasowe, oraz zwraca się do Komisji, aby aktywnie wsparła takie działania;

66. podkreśla, że bezpośrednie inwestycje zagraniczne w UE oraz nabywanie przez inwestorów zagranicznych infrastruktury medycznej i innej kluczowej infrastruktury mogą zaszkodzić działaniom UE mającym zwalczyć pandemię COVID-19 w Europie; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym komunikat Komisji dotyczący wytycznych dla państw członkowskich przed rozpoczęciem stosowania rozporządzenia w sprawie monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych; nalega na państwa członkowskie, które nie ustanowiły jeszcze mechanizmu monitorowania, aby uczyniły to w trybie pilnym; wzywa ponadto wszystkie państwa członkowskie do wykorzystania wszystkich dostępnych narzędzi, aby zapewnić wdrożenie skutecznych mechanizmów oceny potencjalnych inwestycji i przejęć pod kątem zagrożeń dla kluczowej infrastruktury zdrowotnej w UE, oraz do przyjęcia, w razie potrzeby, środków łagodzących lub blokujących;

67. ponownie stwierdza, że istnieje potrzeba zrównania warunków działania europejskich branż przemysłowych, które stosują ambitne normy klimatyczne, środowiskowe, ekologiczne i społeczne, z warunkami partnerów handlowych, którzy nie dążą do zachowania równie wysokich standardów; uważa zatem, że pilnie potrzebny jest zgodny z zasadami WTO mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂, który przyczynia się do nasilenia działań w dziedzinie klimatu i chroni europejskie branże przemysłowe przed nieuczciwą konkurencją;

68. wzywa przywódców UE i Komisję do podjęcia śmiałych decyzji dotyczących reformy systemu zasobów własnych UE, w tym wprowadzenia koszyka nowych zasobów własnych; potwierdza swoje stanowisko, przedstawione w sprawozdaniu okresowym w sprawie wieloletnich ram finansowych (WRF), dotyczące wykazu potencjalnych nowych zasobów własnych, takich jak: wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania osób prawnych, opodatkowanie usług cyfrowych, podatek od transakcji finansowych, dochód z systemu handlu uprawnieniami do emisji, wkład związany z tworzywami sztucznymi oraz zgodny z zasadami WTO mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ ⁽¹⁶⁾;

69. jest zaniepokojony stałym rozszerzaniem mechanizmów arbitrażu między inwestorami i państwami na podstawie umów inwestycyjnych; przypomina, że takie równoległe systemy sądowe mają z założenia sprzyjać interesom przedsiębiorstw i zwiększać ich prawa, lecz nie obowiązki i odpowiedzialność, i mogą ograniczać zakres polityki państw i ich uzasadnione prawo do wprowadzania regulacji; ubolewa, że firmy prawnicze zaczęły promować porady, jak inwestorzy zagraniczni mogą przekazywać do arbitrażu sprawy wynikające ze środków wprowadzonych przez rządy w związku pandemią COVID; apeluje o wprowadzenie moratorium na wszystkie skargi arbitrażowe związane ze środkami dotyczącymi wymiaru zdrowotnego, gospodarczego i społecznego pandemii i jej skutkami;

70. apeluje o wznowienie negocjacji umowy w sprawie towarów środowiskowych i wzywa Komisję, aby zaproponowała jednostronne modyfikacje ceł nakładanych na towary związane z przemysłem ekologicznym, jeżeli można stwierdzić, że przyczyniają się one do osiągnięcia celów Europejskiego Zielonego Ładu;

71. postuluje rozszerzenie wymiaru zewnętrznego inicjatyw w sprawie gospodarki o obiegu zamkniętym ⁽¹⁷⁾ w stosunkach UE z państwami trzecimi w drodze współpracy regulacyjnej i dialogu;

Handel usługami i handel cyfrowy

72. z zadowoleniem przyjmuje trwające negocjacje wielostronne dotyczące kluczowych obszarów handlu usługami, a mianowicie w zakresie regulacji krajowych dotyczących usług oraz w dziedzinie ułatwiania inwestycji; zauważa, że obecność handlowa w państwie trzecim jest dominującym sposobem prowadzenia handlu usługami i handlu elektronicznego;

73. podkreśla, że UE jest zdecydowanie największym na świecie eksporterem usług oraz że usługi stanowią około 70 % jej PKB; podkreśla w szczególności stosunkowo dużą odporność handlu usługami podczas pandemii COVID-19 i zwraca uwagę na jego rolę w ożywieniu gospodarczym w Europie;

74. podkreśla konieczność ułatwienia międzynarodowych działań na rzecz odbudowy za pomocą otwartego i uczciwego handlu, w tym handlu cyfrowego, co wymaga stałego moratorium na cła nakładane na przekazy elektroniczne; popiera wspólne oświadczenie WTO w sprawie handlu elektronicznego, w którym opowiedziano się za globalnymi zasadami w tej dziedzinie; apeluje o otwartość na znaczące rezultaty w celu ułatwienia transgranicznego

⁽¹⁶⁾ Zob. rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 maja 2020 r. w sprawie nowych wieloletnich ram finansowych, zasobów własnych i planu naprawy gospodarczej – Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0124.

⁽¹⁷⁾ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52020DC0098&from=PL?>

Środa, 7 października 2020 r.

przepływu danych oraz rozwiązania problemu nieuzasadnionych barier w handlu przy użyciu środków elektronicznych, przy zachowaniu pełnej zgodności z unijnymi przepisami w zakresie ochrony prywatności i danych, w tym z ogólnym rozporządzeniem o ochronie danych (RODO), oraz wykorzystania elastyczności zapewnianej poprzez wytyczne negocjacyjne; wyraża zadowolenie, że w tych negocjacjach uczestniczy bardzo wielu członków WTO i wzywa ich do utrzymania możliwie otwartego i inkluzywnego charakteru tych negocjacji;

Małe i średnie przedsiębiorstwa

75. zauważa, że MŚP odpowiadają za około 30 % wartości wywozu towarów z UE i stanowią ponad 80 % wszystkich przedsiębiorstw unijnych prowadzących eksport towarów, a jednak tylko 5 % MŚP działa w skali międzynarodowej, co oznacza, że zdecydowana większość z nich zależy od żywotności rynku wewnętrznego; popiera pomysł, aby do wszystkich proponowanych umów o wolnym handlu włączyć specjalny rozdział dotyczący MSP, jak to miało miejsce w przypadku umowy między UE a Japonią oraz zaktualizowanej umowy z Meksykiem, oraz aby uwzględniać MŚP przy dokonywaniu przeglądu istniejących umów o wolnym handlu; zauważa, że bariery w handlu i biurokracja są szczególnie uciążliwe dla MŚP; wzywa Komisję, aby nadal wspierała mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa (MMŚP), ze specjalnym uwzględnieniem MMŚP prowadzonych przez kobiety i środków na ich rzecz; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby przy ustalaniu punktów obsługi eksportu zwróciły szczególną uwagę na wyjątkową sytuację MMŚP prowadzonych przez kobiety, a także aby wykorzystwały możliwości stworzone na mocy umów o wolnym handlu i wzmocniły usługi, technologie i infrastrukturę (np. dostęp do internetu), które mają szczególne znaczenie dla wzmocnienia pozycji gospodarczej kobiet i MMŚP prowadzonych przez kobiety;

76. zwraca się do Komisji, aby we współpracy z państwami członkowskimi, przedsiębiorstwami i zainteresowanymi stronami ułatwiała MŚP stosowanie i rozumienie reguł pochodzenia; przypomina Komisji o jej celu, jakim jest wprowadzenie na początku 2020 r. specjalnego narzędzia do samodzielnej oceny reguł pochodzenia dla MŚP na platformie Access2Market, aby pomóc przedsiębiorstwom w ocenie, czy dany produkt może korzystać z preferencji na podstawie danej umowy handlowej UE, co ułatwiłoby MŚP korzystanie z preferencji na podstawie umów handlowych UE, tak aby MŚP w końcu w pełni czerpały korzyści z umów handlowych i dostępu do zagranicznych rynków dzięki zapewnieniu im przyjaznych użytkownikom, aktualnych i praktycznych informacji o polityce handlowej, a w szczególności o umowach o wolnym handlu; ponawia apel do Komisji, aby monitorowała wpływ jej polityki handlowej na MŚP, gdyż odgrywają one żywotną rolę w handlu międzynarodowym, przypominając, że ze względu na ich wielkość i ograniczone zasoby koszty administracyjne i biurokracja dotyczą MŚP w nieproporcjonalnie dużym stopniu;

Płeć i handel

77. podkreśla, że umowy o wolnym handlu UE mogą promować równość płci i wzmocniać ekonomiczną pozycję kobiet w krajach trzecich; wzywa Komisję do zwalczania wykorzystywania kobiet; wzywa Komisję i Radę, by zaproponowały wynegocjowanie specjalnego rozdziału dotyczącego płci w umowach handlowych i inwestycyjnych UE; popiera zalecenia dotyczące płci i handlu wydane przez Wspólny Komitet UE–Kanada określające platformę mogącą promować wiedzę o tym, jak umowa handlowa może przyczynić do równości płci;

78. odnotowuje, że w 26 ocenach wpływu na zrównoważony rozwój przeprowadzonych do czerwca 2017 r. nie zamieszczono żadnych szczegółowych statystyk dotyczących handlu i płci oraz że w sprawozdaniu z wykonania z 2018 r. również nie przedstawiono żadnych danych; podkreśla potrzebę gromadzenia danych zdezagregowanych według płci i oczekuje, że następne sprawozdanie będzie zawierało kompleksowe dane co do wpływu umów o wolnym handlu zgodnie z zobowiązaniem podjętym przez Komisję; wskazuje w tym względzie na ocenę z uwzględnieniem aspektu płci dokonaną przez Kanadę jako najlepszą praktykę, którą warto wdrożyć;

79. wzywa Komisję do dopilnowania, aby skład wewnętrznych grup doradczych (DAG) był zrównoważony pod względem płci oraz aby w ramach każdej umowy o wolnym handlu utworzono komisję ds. handlu i płci w celu zidentyfikowania niedociągnięć oraz aby, podobnie jak w przypadku umowy o wolnym handlu między Kanadą a Izraelem, mechanizm rozstrzygnięcia sporów miał zastosowanie do kwestii płci;

o

o o

80. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, parlamentom narodowym państw członkowskich, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz Komitetowi Regionów.

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0255

Sprzeciw wobec aktu wykonawczego: specyfikacje dla ditlenku tytanu (E 171)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie projektu rozporządzenia Komisji zmieniającego załącznik do rozporządzenia (UE) nr 231/2012 ustanawiającego specyfikacje dla dodatków do żywności wymienionych w załącznikach II i III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w odniesieniu do specyfikacji dla ditlenku tytanu (E 171) (D066794/04 – 2020/2795(RPS))

(2021/C 395/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt rozporządzenia Komisji zmieniającego załącznik do rozporządzenia (UE) nr 231/2012 ustanawiającego specyfikacje dla dodatków do żywności wymienionych w załącznikach II i III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w odniesieniu do specyfikacji dla ditlenku tytanu (E 171) (D066794/04,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności⁽¹⁾, w szczególności jego art. 14,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1331/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. ustanawiające jednolitą procedurę wydawania zezwoleń na stosowanie dodatków do żywności, enzymów spożywczych i środków aromatyzujących⁽²⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 5,
 - uwzględniając sprawozdanie podsumowujące wydane 13 maja 2019 r. przez Stały Komitet ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz⁽³⁾,
 - uwzględniając oświadczenie Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) przyjęte 10 maja 2019 r. i opublikowane 12 czerwca 2019 r.⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 5a ust. 3 lit. b) i art. 5a ust. 5 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 112 ust. 2 i 3 oraz art. 112 ust. 4 lit. c) Regulaminu,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
- A. mając na uwadze, że w rozporządzeniu (WE) nr 1333/2008 wprowadzono przepisy dotyczące dodatków do żywności stosowanych w środkach spożywczych, by zapewnić efektywne funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz wysoki poziom ochrony zdrowia ludzi i wysoki poziom ochrony konsumentów, w tym ochrony interesów konsumentów i uczciwych praktyk w handlu żywnością, w odpowiednich przypadkach z uwzględnieniem ochrony środowiska;
- B. mając na uwadze, że w rozporządzeniu (WE) nr 1331/2008 wprowadzono m.in. jednolitą procedurę oceny i wydawania zezwoleń na stosowanie dodatków do żywności, co przyczynia się do swobodnego przepływu żywności w Unii oraz do wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i ochrony konsumentów, w tym ochrony interesów konsumentów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 1.

⁽³⁾ https://ec.europa.eu/food/sites/food/files/safety/docs/reg-com_toxic_20190513_sum.pdf

⁽⁴⁾ Oświadczenie EFSA w sprawie przeglądu ryzyka związanego z narażeniem na ditlenek tytanu jako dodatek do żywności (E 171) przeprowadzonego przez francuską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sanitarnego Żywności, Środowiska i Pracy (ANSES), Dziennik EFSA 2019; 17(6):5714, <https://www.efsa.europa.eu/en/efsajournal/pub/5714>

⁽⁵⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Stosowanie ditlenku tytanu (E 171) w żywności

- C. mając na uwadze, że ditlenek tytanu (E 171) jest dodatkiem do żywności zawierającym nanocząsteczki i występującym głównie w takich kategoriach żywności jak wyroby cukiernicze, ciasta, desery, lody, herbatniki, batoniki czekoladowe, pieczywo i wyroby ciastkarskie; mając na uwadze, że dodatek ten ma przede wszystkim nadawać produktom białą barwę lub nieprzejrzystość;
- D. mając na uwadze, że ditlenek tytanu (E 171) stosuje się głównie w produktach spożywczych szczególnie popularnych wśród dzieci, np. w gumie do żucia, cukierkach, czekoladzie i lodach, co budzi obawy o potencjalnie wysokie narażenie tej podatnej na zagrożenia grupy społecznej;

Ocena zagrożeń dla bezpieczeństwa

- E. mając na uwadze, że w opinii naukowej EFSA z 28 czerwca 2016 r. ⁽⁶⁾ w sprawie ditlenku tytanu (E 171) wskazano już na brak danych utrudniający pełną ocenę ryzyka, jakie może stwarzać ten dodatek do żywności; mając na uwadze, że niepewności dotyczące bezpieczeństwa ditlenku tytanu (E 171) wynikają po części z niedostarczenia przez producentów danych niezbędnych do przeprowadzenia oceny ryzyka;
- F. mając na uwadze, że w szeregu niedawnych publikacji naukowych ⁽⁷⁾ zakwestionowano bezpieczeństwo ditlenku tytanu (E 171) i zwrócono uwagę na potencjalne zagrożenia wynikające z jego spożycia;
- G. mając na uwadze, że w opinii francuskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Żywności, Środowiska i Pracy (ANSES) z 12 kwietnia 2019 r. ⁽⁸⁾ wśród negatywnych skutków wskazano możliwą rakotwórczość ditlenku tytanu (E 171) oraz stwierdzono, że jak dotąd nie wyjaśniono wątpliwości naukowych co do bezpieczeństwa tego związku i nadal nie ma pełnych danych na ten temat, co oznacza, że nie można rozwiązać obaw o potencjalną toksyczność ditlenku tytanu (E 171) dla konsumentów; mając na uwadze, że na brak danych i niepewność zwrócił uwagę również holenderski Urząd ds. Oceny Ryzyka i Badań (BuRO) ⁽⁹⁾;
- H. mając na uwadze, że w ostatnim oświadczeniu EFSA w sprawie ditlenku tytanu (E 171) w żywności ⁽¹⁰⁾ odniesiono się do opinii ANSES i również stwierdzono pewne niejasności w kwestii bezpieczeństwa jego stosowania;
- I. mając na uwadze, że 19 naukowców z ośmiu państw spotkało się w lutym 2016 r. w Międzynarodowej Agencji Badań nad Rakim (IARC) w Lyonie (Francja), by ponownie ocenić rakotwórczość ditlenku tytanu (E 171), i doszło do wniosku, że związek ten należy zaliczyć do substancji potencjalnie rakotwórczych dla ludzi (grupa 2B) ⁽¹¹⁾;
- J. mając na uwadze, że według ustaleń amerykańskiego Krajowego Instytutu BHP (NIOSH) narażenie na ultradrobne cząstki ditlenku tytanu (E 171) należy uznać za potencjalny czynnik rakotwórczy w miejscu pracy ⁽¹²⁾;

⁽⁶⁾ Ponowna ocena ditlenku tytanu (E 171) jako dodatku do żywności, Dziennik EFSA 2016; 14(9):4545, <https://www.efsa.europa.eu/en/efsajournal/pub/4545>

⁽⁷⁾ Zob. opracowany przez stowarzyszenie Avicenn wykaz najnowszych publikacji akademickich poświęconych negatywnym skutkom narażenia drogą pokarmową na E 171 czyli TiO₂, dostępny pod adresem <http://veillenanos.fr/wakka.php?wiki=RisQIngestionNp-TiO2/download&file=20190911AvicennE171recentpublications.pdf>; Skocaj, M., Filipic, M., Petkovic, J., and Novak, S., „Titanium dioxide in our everyday life; is it safe?” [„Czy ditlenek tytanu w naszym codziennym życiu jest bezpieczny?”], *Radiology and Oncology*, grudzień 2011 r.; 45(4): 227–247, <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3423755/>; oraz Pinget, G. i in., „Impact of the Food Additive Titanium Dioxide (E 171) on Gut Microbiota-Host Interaction” [„Wpływ ditlenku tytanu jako dodatku do żywności (E 171) na interakcje między mikrobiotą jelitową a jej gospodarzem”], *Frontiers in Nutrition*, 14 maja 2019 r., <https://www.frontiersin.org/articles/10.3389/fnut.2019.00057/full>

⁽⁸⁾ Opinia francuskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa Sanitarnego Żywności, Środowiska i Pracy (ANSES) w sprawie zagrożeń wynikających ze spożycia dodatku do żywności E 171, dostępna pod adresem: <https://www.anses.fr/en/system/files/ERCA2019SA0036EN.pdf>

⁽⁹⁾ <https://www.nvwa.nl/documenten/consument/eten-drinken-roken/overige-voedselveiligheid/risicobeoordelingen/advies-van-buro-over-de-mogelijke-gezondheidseffecten-van-het-voedseladditief-titaniumdioxide-e171>

⁽¹⁰⁾ Oświadczenie EFSA w sprawie przeglądu ryzyka związanego z narażeniem na ditlenek tytanu jako dodatek do żywności (E 171) przeprowadzonego przez francuską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sanitarnego Żywności, Środowiska i Pracy (ANSES), Dziennik EFSA (2019); 17(6):5714, <https://efsa.onlinelibrary.wiley.com/doi/10.2903/j.efsa.2019.5714>

⁽¹¹⁾ „Carbon Black, Titanium Dioxide, and Talc” [„Czerń węglowa, ditlenek tytanu i talk”] IARC Monographs on the Evaluation of Carcinogenic Risks to Humans, tom 93, <https://publications.iarc.fr/Book-And-Report-Series/Iarc-Monographs-On-The-Identification-Of-Carcinogenic-Hazards-To-Humans/Carbon-Black-Titanium-Dioxide-And-Talc-2010>

⁽¹²⁾ „Occupational Exposure to Titanium Dioxide” [Narażenie na ditlenek tytanu w miejscu pracy], *Current Intelligence Bulletin* 63, <https://www.cdc.gov/niosh/docs/2011-160/pdfs/2011-160.pdf>

Czwartek, 8 października 2020 r.

Decyzje dotyczące zarządzania ryzykiem

- K. mając na uwadze, że w związku z opinią ANSES i późniejszym oświadczeniem EFSA, które nie rozwiało obaw, rząd francuski przyjął dekret zakazujący sprzedaży produktów spożywczych zawierających ditlenek tytanu (E 171) od 1 stycznia 2020 r., co stanowi środek ostrożnościowy służący ochronie zdrowia konsumentów;
- L. mając na uwadze, że mimo tego Komisja zamiast zaproponować stopniowe wycofywanie ditlenku tytanu (E 171) z produktów spożywczych przedstawiła projekt rozporządzenia, w którym zmieniono definicję tego dodatku do żywności i specyfikacje dla niego, nadal umożliwiając legalne wprowadzanie do obrotu i pozostawienie ditlenku tytanu (E 171) na rynku;
- M. mając na uwadze, że decyzja o niewprowadzeniu zakazu stosowania ditlenku tytanu (E 171) stawia w niekorzystnej sytuacji przedsiębiorstwa, które zdecydowały zastosować zasadę ostrożności i zastąpiły ditlenek tytanu (E 171) w swoich produktach lub go z nich usunęły;

Zasada ostrożności i „inne czynniki”

- N. mając na uwadze, że w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) uznano zasadę ostrożności za jedną z podstawowych zasad Unii;
- O. mając na uwadze, że art. 168 ust. 1 TFUE stanowi, iż przy „określaniu i urzeczywistnianiu wszystkich polityk i działań Unii zapewnia się wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego”;
- P. mając na uwadze, że ponad 85 000 obywateli w całej Europie podpisało już petycję⁽¹³⁾, w której poparli oni francuski zakaz stosowania ditlenku tytanu (E 171) i zaapelowali o wdrożenie zasady ostrożności w związku z niepewnościami dotyczącymi dodatków do żywności, które nie służą celom żywieniowym i mogą stanowić zagrożenie dla konsumentów;
- Q. mając na uwadze, że dopuszczając dodatki do żywności, można również uwzględniać inne istotne czynniki, w tym społeczne, gospodarcze, dotyczące tradycji, etyczne i środowiskowe, a także zasadę ostrożności i wykonalność kontroli, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1331/2008;

Warunki udzielania zezwoleń i rozwiązań alternatywnie

- R. mając na uwadze, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1333/2008 dodatek do żywności można dopuścić tylko wtedy, gdy jego stosowanie jest bezpieczne, uzasadnione technologicznie oraz nie wprowadza w błąd, lecz przynosi korzyści konsumentom;
- S. mając na uwadze, że ditlenek tytanu (E 171) służy wyłącznie celom estetycznym, nie ma wartości odżywczej ani żadnej korzystnej funkcji technologicznej w żywności;
- T. mając na uwadze, że nie ma przekonujących dowodów na technologiczną potrzebę stosowania ditlenku tytanu (E 171), a wielu producentów żywności i sprzedawców detalicznych działających na rynku francuskim z powodzeniem usunęło ditlenek tytanu (E 171) ze swoich produktów, by zastosować się do francuskiego dekretu zawieszającego wprowadzanie do obrotu środków spożywczych zawierających ten dodatek⁽¹⁴⁾; mając na uwadze, że niektóre przedsiębiorstwa wielonarodowe zobowiązały się do usunięcia ditlenku tytanu (E 171) ze swojej oferty środków spożywczych⁽¹⁵⁾;

⁽¹³⁾ <https://you.wemove.eu/campaigns/support-the-french-ban-on-potentially-harmful-food-additive-e171>

⁽¹⁴⁾ Zgodnie z (niewyczerpującym) wykazem umieszczonym w internecie przez organizację Agir pour l'Environnement w bardzo krótkim czasie zmieniono recepturę co najmniej 340 środków spożywczych zawierających ditlenek tytanu (E 171), by były wolne od E 171, <https://infonyano.agirpourenvironnement.org/liste-verte/>. Jak wynika z komunikatu prasowego francuskiego Ministerstwa Gospodarki i Finansów z 2018 r., organizacje branżowe zaoferowały mniejszym producentom, którzy mogą napotykać poważniejsze przeszkody technologiczne niż większe podmioty, wsparcie w usuwaniu ditlenku tytanu (E 171) z ich produktów, https://www.economie.gouv.fr/files/files/directions_services/dgccrf/presse/communique/2018/CP_Nanoparticules201804.pdf.

⁽¹⁵⁾ <https://www.centerforfoodsafety.org/press-releases/4550/top-candy-company-mars-commits-to-phasing-out-harmful-nanoparticles-from-food-products>

Czwartek, 8 października 2020 r.

U. mając na uwadze, że do tej pory większość państw członkowskich z trudem egzekwowała wymóg informowania o dodawaniu nanocząsteczek do żywności; mając na uwadze, że badania przeprowadzone przez grupy konsumentów w Hiszpanii, Belgii, Włoszech i Niemczech wykazały obecność ditlenku tytanu (E 171) zawierającego nanocząsteczki w proporcji powyżej 50 % bez oznaczenia dodatku jako „nano”⁽¹⁶⁾, w tym w środkach spożywczych takich jak słodczyce, gumy do żucia i ciasta, często spożywane przez dzieci i inne grupy społeczne podatne na zagrożenia;

1. sprzeciwia się przyjęciu projektu rozporządzenia Komisji;
2. uważa, że projekt rozporządzenia Komisji nie jest zgodny z celem i postanowieniami rozporządzeń (WE) nr 1333/2008 i (WE) nr 1331/2008;
3. uważa, że dalsze zezwalanie na wprowadzanie do obrotu i sprzedaż ditlenku tytanu (E 171) jako dodatku do żywności jest sprzeczne z przepisami art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1333/2008 i może mieć negatywny wpływ na zdrowie europejskich konsumentów;
4. wzywa Komisję do wycofania projektu rozporządzenia;
5. wzywa Komisję do zastosowania zasady ostrożności i usunięcia ditlenku tytanu (E 171) z unijnego wykazu dopuszczonych dodatków do żywności;
6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.

⁽¹⁶⁾ M.in. Altroconsumo we Włoszech, OCU w Hiszpanii, Test-Achats w Belgii i UFC – Que Choisir we Francji.

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0256

Sprzeciw wobec aktu wykonawczego: najwyższe dopuszczalne poziomy akryloamidu w niektórych środkach spożywczych dla niemowląt i małych dzieci

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie projektu rozporządzenia Komisji zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1881/2006 w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów akryloamidu w niektórych środkach spożywczych dla niemowląt i małych dzieci (D067815/03 – 2020/2735(RPS))

(2021/C 395/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt rozporządzenia Komisji zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1881/2006 w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów akryloamidu w niektórych środkach spożywczych dla niemowląt i małych dzieci (D067815/03,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 3,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) 2017/2158 z dnia 20 listopada 2017 r. ustanawiające środki łagodzące i poziomy odniesienia służące ograniczeniu obecności akryloamidu w żywności ⁽²⁾,
- uwzględniając opinię naukową panelu ds. środków trujących w łańcuchu żywnościowym (panel CONTAM) Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) dotyczącą akryloamidu w żywności, przyjętą 30 kwietnia 2015 r. i opublikowaną 4 czerwca 2015 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 5a ust. 3 lit. b) decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 112 ust. 2 i 3 oraz art. 112 ust. 4 lit. c) Regulaminu,
- uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,

Uwagi ogólne

- A. mając na uwadze, że akryloamid to związek chemiczny obecny w żywności, powstający z naturalnie obecnych asparaginy i cukrów podczas obróbki w wysokiej temperaturze, np. smażenia, prażenia i pieczenia;
- B. mając na uwadze, że konsumenci są narażeni na akryloamid przez spożywanie żywności produkowanej przemysłowo, takiej jak chipsy, chleb, herbatniki i kawa, ale również przygotowywanej w domu, np. grzanek lub frytek;
- C. mając na uwadze, że niemowlęta, małe dzieci i dzieci w ogóle to ze względu na mniejszą masę ciała najbardziej narażona, a zatem szczególnie podatna na zagrożenia grupa wiekowa; mając na uwadze, że jak wiadomo, dzieci mają szybszy metabolizm ze względu na większy stosunek masy wątroby do masy ciała, co zwiększa prawdopodobieństwo powstawania u nich większej ilości glicydamidu (metabolit akryloamidu powstający w wyniku biotransformacji), a to z kolei zwiększa możliwość toksyczności akryloamidu u dzieci ⁽⁵⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. L 37 z 13.2.1993, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 304 z 21.11.2017, s. 24.

⁽³⁾ Dziennik EFSA 2015; 13(6):4104. <http://www.efsa.europa.eu/en/efsajournal/pub/4104>

⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽⁵⁾ Zob. Erkekoğlu, P., Baydar, T., „Toxicity of acrylamide and evaluation of its exposure in baby foods” [Toksyeczność akryloamidu i ocena narażenia przez żywność dla dzieci], *Nutrition Research Reviews*, tom 23, wydanie 2, grudzień 2010 r., s. 323–333, <https://doi.org/10.1017/S0954422410000211>

Czwartek, 8 października 2020 r.

Zagrożenia dla bezpieczeństwa

- D. mając na uwadze, że zgodnie ze zharmonizowaną klasyfikacją i oznakowaniem (CLP00) zatwierdzonymi przez Unię akryloamid jest toksyczny w razie połknięcia, może powodować wady genetyczne, może być przyczyną nowotworów, uszkadzać narządy w wyniku długotrwałego lub powtarzającego się narażenia, jest szkodliwy w kontakcie ze skórą, powoduje poważne podrażnienie oczu, jest szkodliwy w razie wdychania, podejrzewa się, że działa szkodliwie na rozrodczość, a także działa drażniąco na skórę i może powodować skórne reakcje alergiczne; mając ponadto na uwadze, że według klasyfikacji przedstawionej Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) przez przedsiębiorstwa w procesie rejestracji REACH podejrzewa się, iż substancja ta działa szkodliwie na płodność lub na dziecko w łonie matki⁽⁶⁾;
- E. mając na uwadze, że zaobserwowano ponadto zwyrodnienie nerwów obwodowych i zakończeń nerwowych w niektórych obszarach mózgu związanych z pamięcią, uczeniem się i funkcjami poznawczymi⁽⁷⁾;
- F. mając na uwadze, że w opinii naukowej panelu CONTAM z 30 kwietnia 2015 r. w sprawie akryloamidu w żywności⁽⁸⁾ wskazano na podstawie wszystkich dostępnych danych cztery możliwe krytyczne aspekty toksyczności akryloamidu: neurotoksyczność, wpływ na rozrodczość mężczyzn, toksyczność rozwojową i rakotwórczość; mając na uwadze, że w ocenie panelu CONTAM akryloamid działa również mutagennie na komórki rozrodcze, a nie ma obecnie ustalonych procedur oceny ryzyka w tym aspekcie; mając na uwadze, że panel CONTAM potwierdził konkretniej wcześniejsze oceny, zgodnie z którymi akryloamid w żywności może zwiększać ryzyko wystąpienia raka u konsumentów z wszystkich grup wiekowych;
- G. mając na uwadze, że toksyczność akryloamidu uznano już w 2002 r. we wspólnym sprawozdaniu FAO i WHO⁽⁹⁾; mając na uwadze, że Międzynarodowa Agencja Badań nad Rakiem (IARC) zaliczyła akryloamid do substancji „prawdopodobnie rakotwórczych dla człowieka”⁽¹⁰⁾, w amerykańskim Krajowym Programie Toksykologii (NTP) uznano go za związek o „racjonalnie przewidywanej rakotwórczości dla człowieka”⁽¹¹⁾, a amerykańska Agencja Ochrony Środowiska (EPA) uważa go za „prawdopodobnie rakotwórczy dla ludzi”⁽¹²⁾;
- H. mając na uwadze, że w kilku badaniach naukowych⁽¹³⁾ omawia się wpływ akryloamidu na zaburzenia endokrynologiczne i problem ten wymaga pilnego zbadania;

⁽⁶⁾ ECHA, karta informacyjna substancji akryloamid, https://echa.europa.eu/de/substance-information/-/substanceinfo/100.001.067?_disssubinfo_WAR_disssubinfoortlet_backURL=https%3A%2F%2Fecha.europa.eu%2Fhome%3Fp_p_id%3Ddisssimplesearchhomepage_WAR_dissearchportlet%26p_p_lifecycle%3D0%26p_p_state%3Dnormal%26p_p_mode%3Dview%26p_p_col_id%3Dcolumn-1%26p_p_col_count%3D2%26_disssimplesearchhomepage_WAR_dissearchportlet_sessionCriteriaId%3D. Zob. również ECHA, streszczenie klasyfikacji i etykietowania, <https://echa.europa.eu/de/information-on-chemicals/cl-inventory-database/-/discli/details/104230>: (potencjalnie) rakotwórcza 1B, (potencjalnie) mutagenna 1B, (podejrzana o) działanie szkodliwe na rozrodczość 2, działająca uczulająco na skórę 1, STOT 1 (działanie toksyczne na narządy docelowe – wpływ na układ nerwowy przy powtarzanym narażeniu).

⁽⁷⁾ Podsumowanie i wnioski z 64. posiedzenia wspólnego komitetu ekspertów FAO i WHO ds. dodatków do żywności (JECFA) z 8–17 lutego 2005 r., <http://www.fao.org/3/a-at877e.pdf>. Zob. również Matoso, V., Bargi-Souza, P., Ivanski, F., Romano, M.A., Romano, R.M., „Acrylamide: A review about its toxic effects in the light of Developmental Origin of Health and Disease (DOHaD) concept” [Akryloamid: przegląd skutków toksycznych w świetle pojęcia rozwojowego pochodzenia zdrowia i chorób], *Food Chemistry*, 15 czerwca 2019 r.; 283:422-430, <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/30722893/>

⁽⁸⁾ Dziennik EFSA 2015; 13(6):4104, <http://www.efsa.europa.eu/en/efsajournal/pub/4104>

⁽⁹⁾ Sprawozdanie ze wspólnych konsultacji FAO i WHO pt. „Health implications of Acrylamide in Food” [Skutki zdrowotne akryloamidu w żywności], 25–27 czerwca 2002 r., <https://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/42563/9241562188.pdf?sequence=1>

⁽¹⁰⁾ Monografie IARC poświęcone ocenie ryzyka rakotwórczości dla człowieka, niektóre chemikalia przemysłowe, IARC, Lyon, Francja, 1994 r., <https://publications.iarc.fr/Book-And-Report-Series/Iarc-Monographs-On-The-Identification-Of-Carcinogenic-Hazards-To-Humans/Some-Industrial-Chemicals-1994>. Zob. również Zhivagui, M., Ng, A.W.T., Ardin, M., i in., „Experimental and pan-cancer genome analyses reveal widespread contribution of acrylamide exposure to carcinogenesis in humans” [Doświadczalne i ogólnonowotworowe analizy genomu wykazują uogólniony wpływ narażenia na akryloamid na karcynogenezę u człowieka], *Genome Research*, 2019; 29(4):521-531, https://www.iarc.fr/wp-content/uploads/2019/03/pr267_E.pdf

⁽¹¹⁾ Sprawozdanie dotyczące czynników rakotwórczych – akryloamid, Krajowy Program Toksykologii, Department of Health and Human Services, wydanie 14., 2016 r., <https://ntp.niehs.nih.gov/ntp/roc/content/profiles/acrylamide.pdf>

⁽¹²⁾ Toksykologiczna analiza akryloamidu (CAS nr 79-06-1), marzec 2010 r., amerykańska Agencja Ochrony Środowiska, Waszyngton, DC, <https://nepis.epa.gov/Exe/ZyPDF.cgi/P1006QL0.PDF?Dockey=P1006QL0.PDF>

⁽¹³⁾ Matoso, V., Bargi-Souza, P., Ivanski, F., Roman, M.A., Romana, R.M., „Acrylamide: A review about its toxic effects in the light of Developmental Origin of Health and Disease (DOHaD) concept” [Akryloamid: przegląd skutków toksycznych w świetle pojęcia rozwojowego pochodzenia zdrowia i chorób], *Food Chemistry* 283 (2019) 422–430, <https://www2.unicentro.br/ppgvet/files/2019/11/3-Acrylamide-A-review-about-its-toxic-effects-in-the-light-of-Developmental-Origin-of-Health-and-Disease-DOHaD-concept.pdf?x26325>, Kassotis, C.D. i in., „Endocrine-Disrupting Activity of Hydraulic Fracturing Chemicals and Adverse Health Outcomes After Prenatal Exposure in Male Mice” [Wpływ chemikaliów stosowanych w szczelinowaniu hydraulicznym na funkcjonowanie układu dokrewnego oraz negatywne skutki zdrowotne narażenia prenatalnego u samców myszy], *Endocrinology*, grudzień 2015 r., 156(12):4458–4473, <https://academic.oup.com/endo/article/156/12/4458/2422671>, Hamdy, S.M., Bakeer, H.M., Eskander, E.F., Sayed, O.N., „Effect of acrylamide on some hormones and endocrine tissues in male rats” [Wpływ akryloamidu na niektóre hormony i tkanki układu dokrewnego u samców szczura], *Human & Experimental Toxicology* 2012, 31(5), 483-91, <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/0960327111417267>

Czwartek, 8 października 2020 r.

Zasada ostrożności

- I. mając na uwadze, że w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) uznano zasadę ostrożności za jedną z podstawowych zasad Unii;
- J. mając na uwadze, że art. 168 ust. 1 TFUE stanowi, iż przy „określaniu i urzeczywistnianiu wszystkich polityk i działań Unii zapewnia się wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego”;

Szczególne wymogi prawne

- K. mając na uwadze, że według art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia (EWG) nr 315/93 żywność zawierająca zanieczyszczenie w ilości niedopuszczalnej z punktu widzenia zdrowia publicznego, zwłaszcza pod względem toksykologicznym, nie może być wprowadzana do obrotu, a poziom zanieczyszczeń należy utrzymać na tak niskim poziomie, jaki można racjonalnie osiągnąć przez stosowanie dobrych praktyk na wszystkich etapach produkcji żywności;
- L. mając na uwadze, że w rozporządzeniu (UE) 2017/2158 zobowiązano podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze do stosowania środków łagodzących i prowadzenia określonych działań mających obniżyć poziom akryloamidu w niektórych środkach spożywczych, by utrzymać poziom akryloamidu w ich produktach poniżej „poziomów odniesienia” stosowanych do weryfikacji skuteczności środków łagodzących przez pobieranie i analizowanie próbek;
- M. mając na uwadze, że poziomy odniesienia określone w rozporządzeniu (UE) 2017/2158 obowiązują od kwietnia 2018 r. i mają być poddawane przeglądowi przez Komisję co trzy lata, po raz pierwszy w ciągu trzech lat od wejścia w życie tego rozporządzenia, z myślą o ustaleniu niższych poziomów⁽¹⁴⁾;
- N. mając na uwadze brak poziomów odniesienia dla niektórych kategorii produktów, takich jak chipsy warzywne, krokiety czy krakersy ryżowe, gdy tymczasem wykazano, że niektóre z tych produktów cechuje wysoki poziom akryloamidu; mając na uwadze, że w zaleceniu Komisji (UE) 2019/1888⁽¹⁵⁾ podano niewyczerpujący wykaz kategorii żywności, które należy regularnie monitorować pod kątem obecności akryloamidu;
- O. mając na uwadze, że zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 315/93 Komisja może w razie potrzeby ustalić maksymalne granice tolerancji określonych zanieczyszczeń z myślą o ochronie zdrowia publicznego; mając na uwadze, że nie ustalono jak dotąd najwyższych dopuszczalnych poziomów akryloamidu w żywności; mając na uwadze, że w motywie 15 rozporządzenia (UE) 2017/2158 wskazano, iż w uzupełnieniu środków łagodzących należy rozważyć wprowadzenie najwyższych dopuszczalnych poziomów akryloamidu w niektórych środkach spożywczych;

Projekt rozporządzenia Komisji

- P. mając na uwadze, że w projekcie rozporządzenia Komisji uznano znaczenie utrzymania najniższego rozsądnie osiągalnego poziomu akryloamidu w żywności;
- Q. mając na uwadze, że w projekcie rozporządzenia Komisji proponuje się ustalenie najwyższych dopuszczalnych poziomów wyłącznie dla dwóch bardzo szczególnych kategorii żywności, czyli dla „herbatników i sucharków dla niemowląt i małych dzieci” (150 µg/kg, co odpowiada obecnemu poziomowi odniesienia) oraz dla „żywności dla dzieci, przetworzonej żywności na bazie zbóż dla niemowląt i małych dzieci, z wyłączeniem herbatników i sucharków” (50 µg/kg, czyli nawet o 10 µg/kg więcej niż obecny poziom odniesienia wynoszący 40 µg/kg);
- R. mając na uwadze, że dane dotyczące występowania, na których bazuje projekt rozporządzenia Komisji, pochodzą z lat 2015–2018; mając na uwadze, że jeśli rozporządzenie (UE) 2017/2158 ma mieć wpływ na poziom akryloamidu w żywności, to można racjonalnie oczekiwać, że producenci żywności powinni byli do chwili obecnej osiągnąć już co najmniej wartość odniesienia ustaloną trzy lata temu;

Sytuacja rynkowa i ocena projektu rozporządzenia Komisji

- S. mając na uwadze, że według badań przeprowadzonych jesienią 2018 r. przez dziesięć organizacji konsumenckich w całej Europie⁽¹⁶⁾ dzieci poniżej trzeciego roku życia często spożywają wiele produktów nienależących do dwóch kategorii uregulowanych w projekcie rozporządzenia Komisji, np. herbatników i wafli; mając na uwadze, że niektóre z tych produktów są ewidentnie wprowadzane do obrotu z przeznaczeniem dla dzieci (opakowania z atrakcyjnymi dla dzieci postaciami z kreskówek); mając na uwadze, że podobną sytuację można zakładać w przypadku produktów takich jak krakersy czy płatki śniadaniowe;

⁽¹⁴⁾ Art. 5 i motyw 11 rozporządzenia (UE) 2017/2158.

⁽¹⁵⁾ Zalecenie Komisji (UE) 2019/1888 z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie monitorowania obecności akryloamidu w niektórych środkach spożywczych (Dz.U. L 290 z 11.11.2019, s. 31).

⁽¹⁶⁾ https://www.beuc.eu/publications/beuc-x-2019-010_more_efforts_needed_to_protect_consumers_from_acrylamide_in_food.pdf

Czwartek, 8 października 2020 r.

- T. mając na uwadze, że poziom odniesienia dla „herbatników i wafli” (350 µg/kg) i dla „herbatników i sucharków dla niemowląt i małych dzieci” (150 µg/kg) znacznie się różni, a rodzice nie są świadomi tej różnicy pod względem wymaganej maksymalnej zawartości akryloamidu;
- U. mając również na uwadze, że w jednej trzeciej zbadanych herbatników i wafli wykazano obecność na poziomie odniesienia lub powyżej, a spośród herbatników i wafli wskazanych jako „często spożywane przez dzieci w wieku poniżej trzech lat” prawie dwie trzecie nie odpowiadałyby poziomowi odniesienia dla kategorii „herbatniki i sucharki dla niemowląt i małych dzieci”;
- V. mając na uwadze, że obecność akryloamidu w żywności bezspornie można zminimalizować przez zastosowanie odpowiednich środków łagodzących⁽¹⁷⁾; mając na uwadze, że we wszystkich kategoriach żywności okazało się możliwe wytwarzanie produktów o niskiej zawartości akryloamidu⁽¹⁸⁾;
- W. mając na uwadze w odniesieniu do projektu rozporządzenia Komisji, że zarówno dane z badań konsumenckich z 2018 r.⁽¹⁹⁾, jak i dane dotyczące występowania pochodzące z bazy danych EFSA z lat 2015–2018 wykazują, że przeważająca większość producentów obu kategorii żywności z łatwością osiągnęła poziomy niższe niż proponowane 150 µg/kg i 50 µg/kg; mając na uwadze, że można założyć, iż niemal we wszystkich produktach można obecnie osiągnąć te poziomy; mając zatem na uwadze, że należy wprowadzić bardziej rygorystyczne poziomy, by stworzyć zachętę do dalszego zmniejszania poziomu akryloamidu;
- X. mając na uwadze, że wyznaczenie najwyższych dopuszczalnych poziomów wyraźnie ułatwia państwu członkowskim egzekwowanie przepisów dotyczących akryloamidu; mając na uwadze, że najwyższe dopuszczalne poziomy należy jednak ustalać zgodnie z zasadą ALARA („As Low As Reasonably Achievable” – na najniższym racjonalnie osiągalnym poziomie) określoną w art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 315/93;
- Y. mając na uwadze, że należy wyciągnąć wniosek, iż poziomy zaproponowane w projekcie rozporządzenia Komisji są już łatwo osiągalne w większości produktów dostępnych na rynku, a niższe poziomy okazały się osiągalne bez większego wysiłku;

Dalsze uwagi

- Z. mając na uwadze, że dalsze badania mogą pomóc zrozumieć przyczyny dużej zmienności poziomu akryloamidu w danych kategoriach żywności oraz wskazać strategię minimalizacji powstawania akryloamidu;
- AA. mając na uwadze kluczowe znaczenie monitorowania skuteczności przepisów dotyczących akryloamidu; mając na uwadze, że zakłada to prowadzenie przez państwa członkowskie skutecznych i wystarczająco częstych kontroli oraz gromadzenie przez nie danych o występowaniu akryloamidu;
- AB. mając na uwadze, że publiczne kampanie informacyjne mogą pomóc podnieść świadomość konsumentów na temat produktów o potencjalnie wyższej zawartości akryloamidu oraz zwiększyć ich wiedzę o tym, jak przygotowywać żywność, by zmniejszyć narażenie na akryloamid;
1. sprzeciwia się przyjęciu projektu rozporządzenia Komisji;
 2. uważa, że projekt rozporządzenia Komisji jest niezgodny z celem i treścią rozporządzenia (EWG) nr 315/93;
 3. uważa, że dalsze dopuszczanie wysokich poziomów akryloamidu w żywności może mieć negatywny wpływ na zdrowie konsumentów europejskich; uważa zatem, że obniżenie poziomów akryloamidu w żywności ma ogromne znaczenie;
 4. uważa, że proponowany najwyższy dopuszczalny poziom akryloamidu w kategorii „żywność dla dzieci, przetworzona żywność na bazie zbóż dla niemowląt i małych dzieci, z wyłączeniem herbatników i sucharków” powinien być niższy, a z pewnością nie wyższy niż obecny poziom odniesienia wynoszący 40 µg/kg;

⁽¹⁷⁾ Zob. rozporządzenie (UE) 2017/2158.

⁽¹⁸⁾ https://www.beuc.eu/publications/beuc-x-2019-010_more_efforts_needed_to_protect_consumers_from_acrylamide_in_food.pdf

⁽¹⁹⁾ https://www.beuc.eu/publications/beuc-x-2019-010_more_efforts_needed_to_protect_consumers_from_acrylamide_in_food.pdf

Czwartek, 8 października 2020 r.

5. uważa, że proponowany najwyższy dopuszczalny poziom akryloamidu w żywności z kategorii „herbatniki i sucharki dla niemowląt i małych dzieci” powinien być znacznie niższy niż obecny poziom odniesienia wynoszący 150 µg/kg;
 6. wzywa Komisję do wprowadzenia surowych najwyższych dopuszczalnych poziomów nie tylko dla dwóch kategorii produktów zaproponowanych w projekcie rozporządzenia Komisji, ale również dla innych kategorii produktów, zwłaszcza dla herbatników i sucharków nienależących do szczególnej kategorii „herbatników i sucharków dla niemowląt i małych dzieci”;
 7. oczekuje obniżenia poziomów odniesienia najpóźniej do kwietnia 2021 r.; podkreśla, że poziomy odniesienia muszą odzwierciedlać stałe zmniejszanie obecności akryloamidu w żywności, a inspiracją dla nich muszą być podmioty osiągające najlepsze wyniki, by zachęcić producentów do dalszych starań;
 8. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie Komisji (UE) 2019/1888 z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie monitorowania obecności akryloamidu w niektórych środkach spożywczych; podkreśla, że należy szybko ustalić poziomy odniesienia (a następnie ewentualnie wprowadzić najwyższe dopuszczalne poziomy) dla kategorii produktów o wysokim poziomie akryloamidu;
 9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zintensyfikowania badań nad powstawaniem akryloamidu w żywności, by wskazać strategię minimalizacji powstawania akryloamidu; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o stymulowanie badań nad możliwym wpływem akryloamidu i glicydamidu na funkcjonowanie układu hormonalnego;
 10. wzywa państwa członkowskie do zwiększenia ich zdolności do kontrolowania żywności w celu monitorowania skuteczności przepisów dotyczących akryloamidu oraz do gromadzenia, publikowania i przekazywania EFSA danych dotyczących występowania akryloamidu;
 11. wzywa Komisję i państwa członkowskie do informowania opinii publicznej o kategoriach produktów o potencjalnie wyższej zawartości akryloamidu oraz o strategiach zmniejszania narażenia na akryloamid podczas gotowania;
 12. wzywa Komisję do wycofania projektu rozporządzenia oraz do przedłożenia komisji właściwej nowego projektu;
 13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.
-

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0257

Europejska strategia leśna – dalsze działania**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie europejskiej strategii leśnej – dalsze działania (2019/2157(INI))**

(2021/C 395/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2019 r. zatytułowany „Europejski Zielony Ład” (COM(2019)0640), komunikat Komisji z dnia 20 maja 2020 r. dotyczący unijnej strategii na rzecz bioróżnorodności 2030 (COM(2020)0380) oraz rezolucje Parlamentu z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu⁽¹⁾ i z dnia 16 stycznia 2020 r. w sprawie 15. posiedzenia Konferencji Stron (COP15) Konwencji o różnorodności biologicznej⁽²⁾,
- uwzględniając deklarację nowojorską w sprawie lasów ratyfikowaną przez Unię Europejską w dniu 23 czerwca 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 7 grudnia 2018 r. zatytułowane „Postępy w realizacji strategii leśnej UE – »Nowa strategia leśna na rzecz lasów i sektora leśno-drzewnego«” (COM(2018)0811),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie nowej strategii leśnej UE na rzecz lasów i sektora leśno-drzewnego⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 23 lipca 2019 r. zatytułowany „Zintensyfikowanie działań UE na rzecz ochrony i odtwarzania światowych lasów” (COM(2019)0352),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 15 kwietnia 2019 r. w sprawie postępów w realizacji strategii leśnej UE oraz w sprawie nowych ram strategicznych dla lasów (08609/2019),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych⁽⁴⁾, a także kolejne rozporządzenia wykonawcze aktualizujące wykaz gatunków inwazyjnych, w tym gatunków drzew,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 30 października 2019 r. w sprawie sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 7 grudnia 2018 r. „Postępy w realizacji strategii leśnej UE »Nowa strategia leśna na rzecz lasów i sektora leśno-drzewnego«”,
- uwzględniając sprawozdanie z globalnej oceny różnorodności biologicznej i funkcjonowania ekosystemów opublikowane dnia 31 maja 2019 r. przez Międzyrządową Platformę Naukowo-Polityczną w sprawie Różnorodności Biologicznej i Funkcjonowania Ekosystemów (IBPES),
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Agencji Środowiska pt. „Środowisko Europy – Stan i prognozy w 2020 r.: wiedza na potrzeby przejścia ku zrównoważonej Europie” opublikowane w dniu 4 grudnia 2019 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0005.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0015.

⁽³⁾ Dz.U. C 346 z 21.9.2016, s. 17.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 317 z 4.11.2014, s. 35.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- uwzględniając projekt opinii Komitetu Regionów z dnia 11 kwietnia 2019 r. w sprawie realizacji strategii leśnej UE,
 - uwzględniając przegląd śródkresowy strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.,
 - uwzględniając uaktualnioną strategię UE dotyczącą biogospodarki,
 - uwzględniając strategię klimatyczną 2050,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 29 listopada 2019 r. w sprawie uaktualnionej strategii UE dotyczącej biogospodarki ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 listopada 2018 r. pt. „Czysta planeta dla wszystkich – Europejska długoterminowa wizja strategiczna dobrze prosperującej, nowoczesnej, konkurencyjnej i neutralnej dla klimatu gospodarki” (COM(2018)0773),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Regionów z dnia 16 maja 2018 r. w sprawie śródkresowego przeglądu strategii leśnej UE ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając strategię „Europa 2020”, w tym inicjatywy „Unia innowacji” i „Europa efektywnie korzystająca z zasobów”,
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając opinie przedstawione przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisję Przemysłu, Badań Naukowych i Energii,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A9-0154/2020),
 - uwzględniając obowiązki państw członkowskich UE wynikające z Konwencji o różnorodności biologicznej (CBD), Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zwalczania pustyńnienia (UNCCD),
- A. mając na uwadze, że wewnętrzne i międzynarodowe zobowiązania UE dotyczące na przykład Europejskiego Zielonego Ładu, celów zrównoważonego rozwoju, protokołu z Kioto, porozumienia paryskiego i stworzenia społeczeństwa bezemisyjnego nie będą możliwe do wypełnienia bez korzyści dla klimatu i innych usług ekosystemowych zapewnianych przez lasy i sektor leśno-drzewny;
- B. mając na uwadze, że Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie zawiera odniesienia do wspólnej polityki leśnej UE, a odpowiedzialność za lasy spoczywa na państwach członkowskich; mając jednakże na uwadze, że dzięki swojej polityce i wytycznym, a także art. 4 TFUE dotyczącemu energii, środowiska i rolnictwa, UE od dawna przyczynia się do zrównoważonej gospodarki leśnej i wpływa na decyzje państw członkowskich dotyczące lasów;
- C. mając na uwadze, że lasy i cały łańcuch wartości związany z leśnictwem mają fundamentalne znaczenie dla dalszego rozwoju biogospodarki o obiegu zamkniętym, ponieważ zapewniają miejsca pracy, dobrobyt gospodarczy na obszarach wiejskich i miejskich, usługi związane z łagodzeniem zmian klimatu oraz w zakresie przystosowania się do tych zmian, oferują korzyści zdrowotne i chronią różnorodność biologiczną i perspektywy regionów górskich, wspiarskich i wiejskich, a także przeciwdziałają pustyńnieniu;
- D. mając na uwadze, że właściwie finansowane wysokiej jakości badania, innowacje, gromadzenie informacji, utrzymanie i rozwój baz danych, najlepsze praktyki i wymiana wiedzy mają ogromne znaczenie dla przyszłości wielofunkcyjnych lasów UE i dla całego łańcucha wartości opartego na lasach, w świetle coraz większych wymagań wobec nich oraz potrzeby wykorzystania licznych możliwości i sprostania licznym wyzwaniom, przed którymi stoi społeczeństwo;
- E. mając na uwadze, że lasy są częścią naszego dziedzictwa naturalnego, które należy chronić i zachować, oraz mając na uwadze, że właściwe gospodarowanie tym dziedzictwem ma zasadnicze znaczenie dla jego rozkwitu i utrzymania go jako źródła różnorodności biologicznej oraz bogactwa ekonomicznego, turystycznego i społecznego;

⁽⁵⁾ https://ec.europa.eu/knowledge4policy/publication/council-conclusions-updated-eu-bioeconomy-strategy-29-november-2019_en

⁽⁶⁾ Dz.U. C 361 z 5.10.2018, s. 5.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- F. mając na uwadze, że Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, w ramach WPR, zapewnił narzędzia i zasoby na potrzeby wsparcia sektora leśnego oraz powinien kontynuować tę misję w odniesieniu do WPR po 2020 r., koncentrując się w dużym stopniu na zrównoważonej gospodarce leśnej;
- G. mając na uwadze, że w UE 16 mln właścicieli lasów prywatnych posiada około 60 % unijnych lasów; mając na uwadze, że średnia wielkość lasów prywatnych wynosi 13 ha, a około dwie trzecie właścicieli lasów prywatnych posiada mniej niż 3 ha lasów;
- H. mając na uwadze, że lasy podlegające zrównoważonej gospodarce mają ogromne znaczenie dla zagwarantowania miejsc pracy na obszarach wiejskich, zapewniając korzyści dla zdrowia ludzkiego, a jednocześnie istotny wkład w środowisko i różnorodność biologiczną;
- I. mając na uwadze, że środki w zakresie łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej w lasach są ze sobą wzajemnie powiązane, w związku z czym należy równoważyć ich aspekty i promować synergie między nimi, w szczególności w strategiach i planach przystosowawczych państw członkowskich;
- J. mając na uwadze, że europejskie lasy i ich sytuacja różnią się między sobą, w związku z czym należy zajmować się nimi w odmienny sposób, ale zawsze z myślą o poprawie ich funkcji gospodarczych, społecznych i środowiskowych;
- K. mając na uwadze, że regiony najbardziej oddalone stanowią bardzo bogate zasoby różnorodności biologicznej i że ich ochrona ma zasadnicze znaczenie;
- L. mając na uwadze, że utrata różnorodności biologicznej w lasach ma znaczące konsekwencje środowiskowe, gospodarcze i społeczne;
- M. mając na uwadze, że jakość gleby odgrywa zasadniczą rolę w zapewnianiu usług ekosystemowych takich jak filtrowanie i magazynowanie wody, a tym samym ochrona przed powodzią i suszą, sekwestracja CO₂, różnorodność biologiczna i przyrost biomasy; mając na uwadze, że poprawa jakości gleby, na przykład w drodze przekształcania lasów iglastych w niektórych regionach w lasy liściaste, jest procesem trudnym pod względem gospodarczym i trwającym dziesięciolecia;
- N. mając na uwadze, że należy promować kluczową rolę zrównoważonej gospodarki leśnej w społeczeństwie europejskim, które coraz bardziej traci związek z lasami i leśnictwem, a także zwracać uwagę na wielorakie korzyści zapewniane przez lasy z gospodarczego, społecznego i środowiskowego, a także kulturowego i historycznego punktu widzenia;
- O. mając na uwadze, że oprócz sekwestracji dwutlenku węgla lasy mają korzystny wpływ na klimat, atmosferę, ochronę różnorodności biologicznej, zarządzanie rzekami i drogami wodnymi, chronią gleby przed erozją powodowaną wodą i wiatrem oraz posiadają inne użyteczne cechy naturalne;
- P. mając na uwadze, że prawie 23 % lasów europejskich jest objętych obszarami Natura 2000, przy czym odsetek ten w niektórych państwach członkowskich wynosi 50 %, a prawie połowę siedlisk przyrodniczych na obszarach Natura 2000 stanowią lasy;
- Q. mając na uwadze, że lasy mogą być źródłem zarówno podstawowych produktów leśnych, takich jak drewno, jak i cennych produktów wtórnych, takich jak grzyby, trufle, zioła, miód i jagody, które mają bardzo duże znaczenie dla działalności gospodarczej w niektórych regionach Unii;
- R. mając na uwadze, że lasy europejskie odgrywają istotną rolę w poprawie stanu środowiska, rozwoju gospodarczym, zaspokajaniu zapotrzebowania państw członkowskich na produkty z drewna oraz poprawie dobrostanu ludności;
- S. mając na uwadze, że agroleśnictwo definiowane jako systemy użytkowania gruntów, w których drzewa uprawia się w połączeniu z rolnictwem na tym samym gruncie, stanowi ciąg systemów gospodarowania gruntami, które zwiększają ogólną produktywność, generują więcej biomasy, utrzymują i odbudowują glebę oraz zapewniają szereg cennych usług ekosystemowych;
- T. mając na uwadze, że wielofunkcyjność lasów, znaczny okres wymagany do ich powstania oraz znaczenie zapewnienia odpowiedniego zróżnicowania gatunkowego czynią ze zrównoważonego użytkowania, ochrony i zwielokrotniania zasobów leśnych zadanie o ogólnoeuropejskim znaczeniu;

Czwartek, 8 października 2020 r.

- U. mając na uwadze, że odpowiedzialne pod względem społecznym i środowiskowym łowiectwo odgrywa ważną rolę także w lasach i na obszarach półleśnych dzięki kontroli liczby dzikich zwierząt lub roznoszonych przez nie chorób, takich jak afrykański pomór świń;
- V. mając na uwadze, że lasy odgrywają kluczową rolę w przeciwdziałaniu erozji gleby i pustynnieniu łądów; mając na uwadze, że badania wykazują, iż drzewa w parkach i środowiskach miejskich mają pozytywne skutki, utrzymując niższe temperatury w porównaniu z obszarami pozbawionymi drzew;
- W. mając na uwadze, że w obecnym okresie programowania (2014–2020) WPR obejmuje środki ukierunkowane na pomoc podmiotom gospodarczym w budowaniu zdolności związanych z gospodarką leśną;
- X. mając na uwadze, że w niektórych regionach leśnych obserwuje się masową inwazję szkodników i owadów takich jak korniki i różne rodzaje grzybów; mając na uwadze, że naturalne populacje lasów kasztanowych były masowo atakowane przez *Cryphonectria parasitica*, który to grzyb stwarza poważne zagrożenie dla przetrwania tych populacji, a w perspektywie długoterminowej zagraża także powiązanej działalności człowieka, takiej jak produkcja i zbieranie kasztanów;
- Y. mając na uwadze, że dostępne na szczeblu UE dane na temat lasów są niekompletne i charakteryzują się niejednakową jakością, co ogranicza zdolność do koordynacji gospodarki leśnej na szczeblu UE;
- Z. mając na uwadze, że nielegalne pozyskiwanie drewna odbywa się również w UE;

Przeszłość – przegląd ostatnich sukcesów i wyzwań związanych z realizacją

1. z zadowoleniem przyjmuje publikację sprawozdania Komisji zatytułowanego „Postępy w realizacji strategii leśnej UE – »Nowa strategia leśna na rzecz lasów i sektora leśno-drzewnego«” (COM(2018)0811);
2. z zadowoleniem przyjmuje działania podejmowane przez państwa członkowskie i Komisję w dążeniu do osiągnięcia celów strategii leśnej UE, a także zaangażowanie Stałego Komitetu ds. Leśnictwa, grupy dialogu obywatelskiego w dziedzinie gospodarki leśnej i korka, grupy ekspertów ds. pożarów lasów, grupy ekspertów ds. przemysłu leśno-drzewnego i powiązanych kwestii sektorowych oraz odpowiednich zainteresowanych stron we wdrażanie wieloletniego planu zarządzania lasami;
3. przyznaje, że w sprawozdaniu Komisji z 2018 r. dotyczącym postępów w realizacji obecnej strategii leśnej UE stwierdza się, że strategia leśna była użyteczna jako narzędzie koordynacji oraz że zasadniczo realizacja ośmiu obszarów priorytetowych strategii (plus jeden) nie nastrożyła zbyt wielu trudności, z wyjątkiem dużych wyzwań do rozwiązania za pomocą polityki różnorodności biologicznej oraz ciągłych wyzwań w obszarach „Jakie lasy posiadamy i w jaki sposób się one zmieniają?”, w szczególności w odniesieniu do postrzegania przez opinię publiczną i informacji na temat sektora leśnego, oraz „Wspieranie koordynacji i komunikacji”, w szczególności w odniesieniu do strategii politycznych związanych z leśnictwem;
4. podkreśla, że definicję zrównoważonej gospodarki leśnej ustalono na arenie międzynarodowej w ramach procesu paneuropejskiego FOREST EUROPE; zauważa, że włączono ją do ustawodawstwa krajowego i obowiązujących w państwach członkowskich dobrowolnych systemów, takich jak certyfikacja lasów;
5. podkreśla, że promowanie zrównoważonej gospodarki leśnej w UE w ramach strategii leśnej UE i działań na rzecz rozwoju obszarów wiejskich realizowanych w ramach wspólnej polityki rolnej (WPR) miało ogólnie pozytywny wpływ na lasy i warunki panujące w lasach, źródła utrzymania na obszarach wiejskich oraz na różnorodność biologiczną lasów w UE i zwiększyło korzyści dla klimatu oferowane przez sektor leśno-drzewny; zauważa jednak, że nadal istnieje potrzeba wzmocnienia zrównoważonej gospodarki leśnej w sposób wyważony, aby zapewnić poprawę stanu ekologicznego lasów, zdrowia i odporności ekosystemów oraz zadbać o lepsze zdolności przystosowania się lasów do zmieniających się warunków klimatycznych, zmniejszyć ryzyko wystąpienia i wpływ katastrof naturalnych oraz zapewnić obecnym i przyszłym pokoleniom możliwość korzystania z lasów, na przykład w taki sposób, który uwzględni cele właścicieli lasów i MŚP, a także poprawić jakość istniejących lasów i obszarów zalesionych; uważa, że strategia leśna UE powinna w związku z tym obejmować odpowiednie instrumenty; zwraca uwagę, że państwa członkowskie są zobowiązane do prowadzenia zrównoważonej gospodarki leśnej we wzorowy sposób; uważa, że modele gospodarki leśnej powinny przyjąć zrównoważoność ekologiczną, społeczną i gospodarczą definiowaną jako zarządzanie lasami i terenami leśnymi oraz wykorzystywanie ich w taki sposób, aby zachować ich różnorodność biologiczną, produktywność, zdolność do regeneracji, witalność oraz możliwość pełnienia obecnie i w przyszłości odpowiednich funkcji ekologicznych, gospodarczych i społecznych w skali lokalnej, krajowej i globalnej, oraz aby nie powodować szkód w innych ekosystemach; podkreśla, że

Czwartek, 8 października 2020 r.

uznanie i ochrona praw własności mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia długoterminowego zobowiązania do prowadzenia zrównoważonej gospodarki leśnej; zwraca uwagę, że ochrona naszych lasów i zrównoważone gospodarowanie nimi są głównym elementem ogólnego dobrobytu, ponieważ lasy zapewniają usługi dla dobra ogólnego: wypoczynek, zdrowie i edukację, oraz uznaje, że zrównoważona gospodarka leśna wspiera ochronę różnorodności biologicznej lasów europejskich; wzywa do ochrony lasów pierwotnych o zachowanej strukturze, bogactwie gatunkowym i odpowiedniej powierzchni tam, gdzie lasy takie wciąż się utrzymują; odnotowuje, że nie ma unijnej definicji starodrzewów, i apeluje do Komisji o wprowadzenie takiej definicji – do przygotowania przez Stały Komitet ds. Leśnictwa – w procesie opracowywania przyszłej strategii leśnej UE; podkreśla, że mogą istnieć rozbieżne poglądy dotyczące zdolności różnych rodzajów lasów do pochłaniania CO₂, i w związku z tym uważa, że nowa strategia leśna UE powinna wspierać zrównoważoną gospodarkę leśną; ubolewa, że mimo rozporządzenia UE w sprawie drewna w niektórych państwach członkowskich nadal stosuje się nierównoważone praktyki i nielegalnie pozyskuje się drewno, oraz apeluje do państw członkowskich o podjęcie większych starań zmierzających do zakończenia tych praktyk, a także o poprawę lub zaostreżenie przepisów krajowych w razie konieczności; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia pilnych działań w tych kwestiach za pośrednictwem ścisłego monitorowania i egzekwowania obowiązujących przepisów UE oraz apeluje do Komisji o niezwłoczne wszczynanie postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w przypadku wystąpienia naruszeń, a także o podejmowanie przez wszystkie właściwe organy działań następczych w związku z przypadkami nielegalnego pozyskiwania drewna; apeluje do Komisji o bezzwłoczną finalizację oceny adekwatności przepisów UE dotyczących przeciwdziałania nielegalnemu pozyskiwaniu drewna;

6. wnioskuje, że różnice między państwami członkowskimi, a także różnice między regionami w państwach członkowskich stanowią ważny czynnik podczas rozpatrywania środków na szczeblu UE;

7. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że w niektórych częściach Unii brak wdrażania obowiązującego prawodawstwa UE i podejrzewana korupcja skutkowały nielegalnym pozyskiwaniem drewna i nierównoważonym leśnictwem; wzywa Komisję i państwa członkowskie do walki z korupcją i pełnego wdrażania obowiązującego prawodawstwa;

Teraźniejszość – obecny stan lasów UE

8. podkreśla, że lasy UE, a także lasy na terytoriach zamorskich i obszarach najbardziej oddalonych są wielofunkcyjne i charakteryzują się dużą różnorodnością takich aspektów, jak stosunki własnościowe, wielkość, struktura, różnorodność biologiczna, odporność i wyzwania; zwraca uwagę, że lasy, zwłaszcza mieszane, oferują społeczeństwu szeroki wachlarz usług ekosystemowych, w tym siedliska dla gatunków, sekwestrację dwutlenku węgla, surowce, energię odnawialną, lepszą jakość powietrza, czystą wodę, zasilanie wód podziemnych, kontrolę erozji oraz ochronę przed suszami, powodziami i lawinami, a także dostarczają składników do produktów leczniczych oraz są ważnymi terenami kulturalnymi i rekreacyjnymi; te usługi ekosystemowe nie wydają się już zapewnione bez ograniczeń, ponieważ właściciele lasów nie są już w stanie reinwestować w las z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną spowodowaną zmianą klimatu i innymi czynnikami; zauważa, że według ostatnich szacunków tylko 26 % gatunków leśnych i 15 % siedlisk leśnych przedstawia właściwy stan ochrony; apeluje do państw członkowskich o zapewnienie ochrony ekosystemów oraz o opracowanie i rozwijanie w razie konieczności wytycznych dotyczących niedrzewnych produktów leśnych;

9. odnotowuje postępy poczynione w wycenie usług ekosystemowych w ramach inicjatywy mapowania ekosystemów i usług ekosystemowych; podkreśla jednak, że nie ma w tej chwili odpowiedniego wynagrodzenia za świadczenie usług ekosystemowych, takich jak sekwestracja dwutlenku węgla, wspieranie różnorodności biologicznej czy poprawa jakości gleby, oraz że leśnicy skupiający się na odpowiednim przekształcaniu lasów mogą obecnie ponosić straty z tytułu gospodarowania w ten sposób, mimo świadczenia istotnych usług ekosystemowych; apeluje do Komisji i państw członkowskich o przeanalizowanie możliwości zapewnienia odpowiednich zachęt dla usług ekosystemowych korzystnych dla klimatu, różnorodności biologicznej i innych oraz wynagrodzenia z ich tytułu, aby umożliwić opłacalne pod względem gospodarczym przekształcanie lasów;

10. zauważa, że w ostatnich dziesięcioleciach zasoby leśne UE zwiększały się pod względem lesistości i objętości, a obecnie lasy i inne obszary zalesione zajmują około 43 % powierzchni UE, obejmując co najmniej 182 mln ha i stanowiąc 5 % całości lasów na świecie, dzięki zalesianiu i naturalnej regeneracji; zauważa, że lasy zajmują niemal połowę łącznej powierzchni obszarów należących do sieci Natura 2000 (tj. 37,5 mln ha) oraz że 23 % wszystkich lasów w Europie znajduje się na tych obszarach, a w niektórych państwach członkowskich ponad połowa terytorium jest pokryta lasami i państwa te są zależne od leśnictwa; podkreśla znaczenie poprawy wiedzy na temat sieci Natura 2000 oraz jej wpływu na różnorodność biologiczną, gospodarkę leśną i inne formy użytkowania gruntów w całej UE; zauważa, że 60 % lasów UE stanowi własność prywatną, przy czym obejmują one głównie niewielkie gospodarstwa leśne (poniżej 3 ha), natomiast 40 % stanowi własność państwową; wskazuje, że ponad 60 % lasów produkcyjnych w UE i ponad 20 % na świecie jest certyfikowanych zgodnie z dobrowolnymi normami zrównoważonej gospodarki leśnej; odnotowuje także, że odsetek drewna okrągłego pochodzącego z certyfikowanych lasów, przetwarzanego w przemyśle leśno-drzewnym na świecie, jest większy niż 20 %,

Czwartek, 8 października 2020 r.

i że odsetek ten osiągnął 50 % w UE; wskazuje, że sektor zatrudnia bezpośrednio co najmniej 500 000 osób ⁽⁷⁾ i pośrednio 2,6 mln osób w UE ⁽⁸⁾ oraz że utrzymanie tego poziomu zatrudnienia i długoterminowej konkurencyjności sektora wymaga podejmowania ciągłych starań na rzecz przyciągania wykwalifikowanej i wyszkolonej siły roboczej do sektora, a także zagwarantowania, że pracownicy mają właściwy dostęp do opieki socjalnej i zdrowotnej; zauważa, że w perspektywie długofalowej te miejsca pracy są zależne od odpornych i właściwie zarządzanych ekosystemów leśnych; podkreśla ważną rolę, jaką właściciele lasów odgrywają w zapewnianiu wdrażania zrównoważonej gospodarki leśnej, a także ważną rolę lasów w tworzeniu zielonych miejsc pracy i wzroście na obszarach wiejskich; ponadto podkreśla, że właściciele i zarządcy lasów w UE mają długą tradycję i doświadczenie w gospodarowaniu lasami wielofunkcyjnymi; apeluje do Komisji o uwzględnienie w nowej strategii leśnej UE potrzeby wspierania właścicieli lasów, w tym zapewnienia im wsparcia finansowego; uważa, że takie wsparcie powinno być uwarunkowane wdrażaniem zrównoważonej gospodarki leśnej, aby zapewnić ciągłe inwestycje w nowoczesne technologie, w środki na rzecz środowiska i klimatu wzmocniające wielofunkcyjną rolę lasów dzięki szczególnemu instrumentowi finansowemu dotyczącemu zarządzania obszarami sieci Natura 2000 oraz tworzeniu godnych warunków pracy; jest przekonany, że to wsparcie finansowe powinno być efektem solidnego połączenia instrumentów finansowych, finansowania krajowego oraz finansowania z sektora prywatnego; podkreśla znaczenie odwrócenia trendu wyludniania się obszarów wiejskich i uważa, że należy bezwzględnie dokonać inwestycji w ekosystemy; z zadowoleniem przyjmuje zalesianie i ponowne zalesianie jako odpowiednie narzędzia zwiększania lesistości, zwłaszcza na terenach opuszczonych nienadających się do produkcji żywności, znajdujących się w pobliżu obszarów miejskich i podmiejskich, a także na obszarach górskich, w stosownych przypadkach; zachęca do wspieranych finansowo działań na rzecz wykorzystywania zebranego drewna proporcjonalnie do zrównoważonego przyrostu drewna, a także zwiększenia lesistości i innych obszarów leśnych, w stosownych przypadkach, zwłaszcza w państwach członkowskich o niewielkiej lesistości, oraz do ochrony lesistości w innych państwach członkowskich na obszarach o uwydatnionych funkcjach ekologicznych; zauważa, że w lasach znajduje się znaczna część lądowej różnorodności biologicznej w Europie;

11. zauważa, że obszar lasów w Unii powiększa się, między innymi w wyniku zalesiania, oraz że lasy zarządzane w celach handlowych nie tylko lepiej pochłaniają dwutlenek węgla niż lasy nieobjęte gospodarką leśną, ale także redukują emisje i problemy powodowane przez pogarszający się stan lasów; odnotowuje, że zrównoważone gospodarowanie lasami handlowymi wywiera najlepszy wpływ na klimat oraz że państwa, które dobrze gospodarują swoimi lasami, powinny być za to nagradzane;

12. uznaje, że długoterminowe inwestycje publiczne i prywatne we wzmocnioną zrównoważoną gospodarkę leśną, która w jednakowy sposób koncentruje się na korzyściach społecznych, środowiskowych i gospodarczych lasów oraz na odpowiednich mechanizmach finansowania i rekompensat, mogą pomóc w zapewnianiu odporności i zdolności przystosowawczych lasów oraz pomóc sektorowi leśnemu w zachowaniu opłacalności ekonomicznej i bezpieczeństwa dla środowiska, jak również przyczynianiu się do osiągnięcia wielu celów UE, włącznie z pomyślnym wdrożeniem Europejskiego Zielonego Ładu i przejściem na gospodarkę o obiegu zamkniętym oraz propagowaniem różnorodności biologicznej; podkreśla również potrzebę innych łatwo dostępnych, dobrze skoordynowanych i odpowiednich mechanizmów finansowania UE, takich jak instrumenty finansowe lub wsparcie Europejskiego Banku Inwestycyjnego dla zwiększania inwestycji w projekty dotyczące leśnictwa ukierunkowane na zrównoważoną gospodarkę leśną oraz zapobieganie pożarom lasów i ich ograniczanie, a także fundusze strukturalne oraz programy „Horyzont”, Erasmus+ i LIFE +, które mogłyby zapewnić niezbędne wsparcie dla inwestycji i usług na rzecz składowania i pochłaniania dwutlenku węgla w ramach zrównoważonej gospodarki leśnej, również z zachowaniem pełnej spójności z Zielonym Ładem;

13. uznaje zasadnicze korzyści lasów i sektora leśno-drewnego dla klimatu; ponownie zwraca uwagę na potrzebę wspierania aspektów środowiskowych, ekonomicznych i społecznych lasów oraz gospodarki leśnej w sposób wyważony, przy jednoczesnym wzmocnieniu ogólnych korzyści dla klimatu wynikających z lasów i łańcucha wartości związanego z leśnictwem, a mianowicie sekwestracji i magazynowania dwutlenku w produktach drzewnych i zastępowania materiałów; podkreśla potrzebę utrzymania, dalszego propagowania i w miarę możliwości zwiększenia sekwestracji CO₂ w lasach do poziomu umożliwiającego zrównoważone zarządzanie wszystkimi funkcjami lasu, magazynowanie dwutlenku węgla na miejscu, w tym na terenach rolno-leśnych, w drewnie posuszowym i glebie leśnej oraz w produktach drewnopochodnych dzięki aktywnej zrównoważonej gospodarce leśnej; podkreśla, że lasy magazynują ponad 10 % emisji gazów cieplarnianych w UE, uważa, że należy promować użycie drewna jako zrównoważonego materiału budowlanego, ponieważ pozwala to na zwrócenie się w stronę gospodarki bardziej zrównoważonej; zachęca Komisję do przeanalizowania różnych mechanizmów rynkowych, aby stworzyć zachęty do zastępowania surowców kopalnych odnawialnymi, przynoszącymi korzyści dla klimatu; podkreśla kluczową rolę materiałów drewnopochodnych w zastępowaniu alternatywnych bazujących na paliwach kopalnych oraz alternatyw mających większy ślad środowiskowy w branżach takich jak budownictwo, przemysł tekstylny, przemysł chemiczny i przemysł opakowaniowy, oraz potrzebę pełnego uwzględnienia korzyści związanych z zastępowaniem tych materiałów dla klimatu i środowiska; podkreśla ponadto wciąż niedostatecznie wykorzystywane zalety zastępowania artykułów jednorazowych, w szczególności z tworzywa sztucznego, zrównoważonymi artykułami

⁽⁷⁾ Baza danych Eurostatu na temat leśnictwa, dostępna pod adresem: <https://ec.europa.eu/eurostat/fr/web/forestry/data/database>

⁽⁸⁾ Nota faktyczna Parlamentu Europejskiego z maja 2019 r. dotycząca Unii Europejskiej i lasów.

Czwartek, 8 października 2020 r.

drewnopochodnymi; podkreśla, że należy zwiększyć stosowanie w obiegu zamkniętym artykułów drewnopochodnych w celu poprawy wykorzystania zrównoważonych zasobów, promowania wydajnego wykorzystania zasobów, ograniczenia ilości odpadów i wydłużenia cyklu węglowego z myślą o rozwoju zrównoważonej i lokalnej biogospodarki;

14. z zadowoleniem przyjmuje, w odniesieniu do zastępowania surowców i energii opartych na paliwach kopalnych, stałe działania promujące najbardziej wydajne wykorzystywanie drewna w oparciu o zasadę wykorzystania kaskadowego; apeluje do Komisji i państw członkowskich, aby nadal stosowały kryteria zrównoważonego rozwoju do biomasy w ramach przekształcania dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii oraz aby maksymalnie wykorzystały efekt substytucji, zastępując wysokoemisyjne materiały i energię oparte na paliwach kopalnych; odnotowuje jednak znaczenie unikania zbędnych zakłóceń na rynku surowców drewnopochodnych, powodowanych przez systemy wsparcia bioenergii; zwraca uwagę, że przewidywanemu wzrostowi popytu na drewno i biomasę musi towarzyszyć zrównoważona gospodarka leśna; podkreśla w tym względzie potrzebę zwiększenia finansowania badań naukowych dotyczących zastąpienia paliw kopalnych i materiałów opartych na paliwach kopalnych; zauważa, że pozostałości na końcu łańcucha wartości drewna mogą być pożytecznie wykorzystywane jako biomasa, aby zastąpić wytwarzanie ciepła w oparciu o paliwa kopalne, ale że drewno powinno być w miarę możliwości zarezerwowane do zastosowań o dłuższym cyklu życia, aby zwiększyć globalne składowanie dwutlenku węgla;

15. podkreśla korzyści płynące z leśnych pasów ochronnych zarówno pod względem ochrony gruntów rolnych, jak i zwiększania produkcji rolnej; zdecydowanie popiera metody zachęcania rolników do stosowania leśnych pasów ochronnych;

16. podkreśla kluczową rolę odgrywaną przez kwitnące drzewa i krzewy w naturalnych ekosystemach dla sektora pszczelarskiego, a także we wspieraniu naturalnych procesów zapylania oraz we wzmacnianiu konsolidacji i ochrony gruntów o pogorszonym stanie lub trudnych warunkach; wzywa do ujęcia takich drzew i krzewów w programach wsparcia UE, z uwzględnieniem charakterystyk regionalnych;

17. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że chociaż lasami w UE zarządza się zgodnie ze wspólnie uzgodnioną zasadą zrównoważonej gospodarki leśnej, a lesistość w UE zwiększa się w ostatnich dziesięcioleciach, opracowano inne podejście do zrównoważonej gospodarki leśnej w kontekście niedawno uzgodnionego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje i zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/2088⁽⁹⁾;

18. podkreśla znaczenie odpornych i zdrowych ekosystemów leśnych, w tym fauny i flory, dla utrzymania i poprawy świadczenia wielu usług ekosystemowych zapewnianych przez lasy, takich jak różnorodność biologiczna, czyste powietrze, woda, zdrowe gleby, drewno i surowce inne niż drewno; podkreśla, że wdrożone dobrowolne narzędzia i prawodawstwo, takie jak unijne dyrektywy ptasia i siedliskowa, wpływają na decyzje w sprawie gospodarowania gruntami i muszą być przestrzegane i odpowiednio wdrażane;

19. zauważa, że rolnicy i właściciele lasów są kluczowymi podmiotami na obszarach wiejskich; z zadowoleniem przyjmuje uznanie roli leśnictwa, systemu rolno-leśnego i przemysłu związanego z leśnictwem w programie rozwoju obszarów wiejskich WPR na lata 2014–2020 oraz ulepszenia wprowadzone na mocy rozporządzenia zbiorczego; zachęca do zapewnienia uznania tej roli w WPR na lata 2021–2027, a także we wdrażaniu Europejskiego Zielonego Ładu;

20. zwraca uwagę na stosowność i wykonalność dwuetapowego podejścia do weryfikowania zrównoważonego charakteru biomasy leśnej, jak uzgodniono w wersji przekształconej dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii; odnotowuje, że należy to osiągnąć w drodze kontynuowania przez Stały Komitet ds. Leśnictwa i Komisję wstrzymanego opracowywania szczególnych kryteriów zrównoważonego rozwoju innych niż dotyczące końcowego przeznaczenia;

21. uznaje rolę odgrywaną przez lasy pod względem zapewniania walorów rekreacyjnych i umożliwiania takich działań, jak pozyskiwanie produktów pochodzenia leśnego innych niż drewno, np. grzybów i owoców miękkich; odnotowuje możliwości zwiększonego usuwania biomasy w lasach w drodze wypasania, aby zapobiegać pożarom, ale zauważa także, że wypas zwierząt dzikich ma negatywny wpływ na sadzonki, w związku z czym zwraca uwagę na potrzebę zrównoważonego zarządzania pasącą się fauną;

⁽⁹⁾ Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Przyszłość – kluczowa rola strategii leśnej UE po 2020 r. i Europejskiego Zielonego Ładu w osiągnięciu celów porozumienia paryskiego oraz Agendy ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030

22. z zadowoleniem przyjmuje niedawne opublikowanie przez Komisję Europejskiego Zielonego Ładu i oczekuje na nadchodzącą strategię leśną UE po 2020 r., która powinna być dostosowana do Europejskiego Zielonego Ładu oraz europejskiej strategii ochrony różnorodności biologicznej; uważa ponadto, że wzmocnienie biogospodarki o obiegu zamkniętym jest zasadniczym podejściem do stworzenia społeczeństwa niskoemisyjnego w kontekście wdrażania Zielonego Ładu; podkreśla znaczenie dalszego zwiększania potencjału lasów dla osiągnięcia celów Europejskiego Zielonego Ładu oraz znaczenie rozwoju biogospodarki o obiegu zamkniętym przy jednoczesnym zagwarantowaniu innych usług ekosystemowych, w tym różnorodności biologicznej;

23. z zadowoleniem przyjmuje program prac Komisji na 2020 r., a zwłaszcza uznanie wkładu nowej strategii leśnej UE w 26. sesję Konferencji Stron (COP26) Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu; podkreśla w związku z tym, że w przyszłości lasy nie powinny być uważane za jedyny rodzaj pochłaniacza CO₂, ponieważ dałoby to innym sektorom mniejszą motywację do minimalizacji ich emisji; podkreśla ponadto, że strategię i plany przystosowania się do zmiany klimatu powinny obejmować konkretne i skuteczne środki wykorzystujące synergie między łagodzeniem zmiany klimatu a przystosowywaniem się do niej, które będą miały kluczowe znaczenie dla złagodzenia negatywnego wpływu zmiany klimatu na zakłócenia, takie jak pożary lasów, i ograniczenia ich negatywnych skutków dla gospodarki wiejskiej, różnorodności biologicznej i dostarczania usług ekosystemowych; podkreśla potrzebę zwiększenia zasobów i opracowania opartego na wiedzy naukowej zarządzania pożarami w celu przeciwdziałania skutkom zmiany klimatu w lasach; zauważa, że w celu zachowania różnorodności biologicznej i funkcjonalności lasów oraz z myślą o potrzebie łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej, a także zgodnie z rozporządzeniem w sprawie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) drewno posuszowe w lasach tworzy mikrosiedliska niezbędne do życia szeregu gatunków;

24. powtarza, że lasy i sektor leśno-drzewny w znacznym stopniu przyczyniają się do rozwoju lokalnych gospodarek opartych na biomasy w UE; podkreśla kluczową rolę lasów, sektora leśno-drzewnego i biogospodarki w osiągnięciu celów Europejskiego Zielonego Ładu i neutralności klimatycznej do 2050 r.; podkreśla, że w 2015 r. biogospodarka stanowiła rynek o wartości szacowanej na ponad 2,3 bln EUR, który zapewniał 20 mln miejsc pracy i 8,2 % całkowitego zatrudnienia w UE; zauważa, że każde euro zainwestowane w badania i innowacje w obszarze biogospodarki w ramach programu „Horyzont 2020” przyniesie wartość dodaną w wysokości około 10 EUR; zwraca uwagę, że osiągnięcie celów UE w zakresie środowiska, klimatu i różnorodności biologicznej nigdy nie będzie możliwe bez wielofunkcyjnych, zdrowych i zarządzanych w zrównoważony sposób w perspektywie długoterminowej lasów i rentownego przemysłu związanego z leśnictwem; podkreśla, że w pewnych okolicznościach konieczne są kompromisy między ochroną klimatu a ochroną różnorodności biologicznej w sektorze biogospodarki, a zwłaszcza w leśnictwie, które odgrywa kluczową rolę w transformacji w kierunku gospodarki neutralnej dla klimatu; wyraża zaniepokojenie, że w ostatnich dyskusjach politycznych nie zajęto się wystarczająco tymi kompromisami; zwraca uwagę na potrzebę opracowania spójnego podejścia, które połączy ochronę różnorodności biologicznej i ochronę klimatu w dynamicznie rozwijającym się sektorze leśno-drzewnym i w biogospodarce; podkreśla znaczenie rozwoju i zapewnienia biogospodarki opartej na zasadach rynkowych w UE, np. poprzez tworzenie zachęt do innowacji i opracowywania nowych bioproduktów o łańcuchu dostaw skutecznie wykorzystującym materiały z biomasy; uważa, że UE powinna zachęcać do wykorzystywania drewna, produktów drzewnych lub biomasy leśnej, aby stymulować zrównoważoną produkcję i tworzenie miejsc pracy; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zachęcały do zwracania materiałów pochodzenia biologicznego, w tym odpadów drewnianych, do łańcucha wartości, poprzez wspieranie ekoprojektowania, dalsze zwiększanie recyklingu i promowanie stosowania surowców wtórnych z drewna w produktach przed ich ewentualnym spalaniem po zakończeniu użytkowania;

25. podkreśla potrzebę udzielenia pełnego i rzeczywistego wsparcia politycznego sektorowi leśnemu i podkreśla w związku z tym, że potrzebna jest ambitna, niezależna i samodzielna strategia leśna UE na okres po 2020 r., równoległe z innymi odpowiednimi strategiami sektorowymi; zauważa, że skoro system rolno-leśny może posiadać właściwości zarówno rolnictwa, jak i leśnictwa, strategię leśną UE należy skoordynować ze strategią „od pola do stołu”; apeluje o nową strategię leśną UE opierającą się na całościowym podejściu do zrównoważonej gospodarki leśnej, uwzględniającą wszystkie gospodarcze, społeczne i środowiskowe aspekty łańcucha wartości opartego na lasach i zapewniającą kontynuację wielofunkcyjnej i wielowymiarowej roli odgrywanej przez lasy; podkreśla, że należy opracować skoordynowaną, zrównoważoną, spójną i lepiej zintegrowaną strategię leśną UE z odnośnym prawodawstwem UE dotyczącym lasów, sektora leśno-drzewnego, w tym osób, które bezpośrednio lub pośrednio żyją i pracują w lasach i sektorze leśnym, a także wielu świadczonych przez nie usług, biorąc pod uwagę rosnącą liczbę krajowych i unijnych strategii politycznych mających bezpośredni lub pośredni wpływ na lasy i zarządzanie nimi w UE;

26. wzywa Komisję do dołożenia wszelkich starań, aby w ramach wdrażania Funduszu Rozwoju Regionalnego wspierane były w szczególności inicjatywy mające na celu powstrzymanie utraty różnorodności biologicznej w lasach, promowanie sadzenia mieszanych i rodzimych gatunków drzew oraz poprawę gospodarki leśnej, a także by projekty były wcielane w życie, a środki pieniężne były wykorzystywane w powiązaniu z celem;

Czwartek, 8 października 2020 r.

27. jest zdania, że strategia leśna UE powinna stanowić pomost między krajową polityką leśną i rolno-leśną a celami UE dotyczącymi lasów i systemów rolno-leśnych, uznając zarówno potrzebę poszanowania kompetencji krajowych, jak i potrzebę przyczynienia się do realizacji szerszych celów UE, przy jednoczesnym spójnym uwzględnieniu specyfiki lasów prywatnych i państwowych; wzywa do podjęcia działań w celu zapewnienia długoterminowej stabilności i przewidywalności dla sektora leśnego i całej biogospodarki;

28. podkreśla znaczenie popartego dowodami podejmowania decyzji w odniesieniu do strategii UE dotyczących lasów, sektora leśno-drzewnego i jego łańcuchów wartości; apeluje o spójność celów wszystkich związanych z lasami aspektów Europejskiego Zielonego Ładu i strategii ochrony różnorodności biologicznej ze strategią leśną UE na okres po 2020 r., w szczególności w celu zapewnienia pozytywnego wpływu zrównoważonej gospodarki leśnej na społeczeństwo, w tym łączalności i reprezentatywności ekosystemów leśnych, oraz zapewnienia długoterminowych i stabilnych korzyści dla klimatu i środowiska, a jednocześnie przyczynienia się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że wszelkie ewentualne wytyczne UE dotyczące zrównoważonej gospodarki leśnej należy opracowywać w ramach strategii leśnej UE na okres po 2020 r.;

29. podkreśla potrzebę uwzględnienia powiązań między sektorem leśno-drzewnym a innymi sektorami, np. rolnictwem, oraz ich koordynacji w ramach biogospodarki o obiegu zamkniętym, a także znaczenie cyfryzacji i inwestowania w edukację, badania naukowe i innowacje oraz ochronę różnorodności biologicznej, co może pozytywnie wpłynąć na dalsze rozwiązania w zakresie łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej oraz tworzenia miejsc pracy; zauważa, że lasy stanowią integralną część zrównoważonego rozwoju;

30. podkreśla znaczenie, jakie dla społeczności wiejskiej mają systemy rolno-leśne o bardzo niskiej gęstości zaludnienia i mało rentowne, biorąc pod uwagę, że roczny dochód jest uzupełniany innymi rodzajami działalności, takimi jak hodowla zwierząt, turystyka i łowiectwo, które muszą otrzymywać wystarczające finansowanie, aby można było zapobiec pustoszczeniu i nadmiernej eksploatacji;

31. podkreśla, że ze względu na zmianę klimatu i skutki działalności człowieka już dziś występują zjawiska katastrofalne, takie jak pożary, susze, powodzie, burze, inwazje szkodników, choroby i erozja, które będą występować coraz częściej i intensywniej w przyszłości, powodując szkody w lasach w UE, oraz że będzie to wymagało zarządzania ryzykiem i zarządzania kryzysowego dostosowanego do każdego scenariusza; podkreśla w tym kontekście potrzebę opracowania solidnej strategii leśnej UE na okres po 2020 r., a także środków zarządzania ryzykiem, takich jak wzmocnienie europejskiej odporności na klęski żywiołowe i narzędzi wczesnego ostrzegania w celu lepszego przygotowania się do takich zdarzeń i lepszego zapobiegania takim zdarzeniom, zwiększenia odporności lasów i zwiększenia ich odporności na zmianę klimatu, na przykład poprzez wzmocnienie wdrażania zrównoważonej i aktywnej gospodarki leśnej oraz poprzez badania naukowe i innowacje, które umożliwią optymalizację zdolności adaptacyjnych naszych lasów; przypomina, że według Europejskiej Agencji Środowiska główne źródła obciążenia lasów w UE to rozrastające się obszary miejskie i zmiana klimatu; podkreśla ponadto potrzebę zapewnienia właścicielom lasów lepszych mechanizmów wsparcia, zasobów finansowych i instrumentów w celu wdrożenia środków zapobiegawczych i odtworzenia dotkniętych obszarów, takich jak ponowne zalesianie terenów zdegradowanych nienadających się do upraw rolnych, przy jednoczesnym wykorzystaniu, między innymi za pomocą środków nadzwyczajnych, specjalnych funduszy na wypadek klęsk żywiołowych, takich jak Fundusz Solidarności Unii Europejskiej; wzywa do zapewnienia spójności między strategią leśną UE a Unijnym Mechanizmem Ochrony Ludności; wzywa Komisję i państwa członkowskie do ustanowienia mechanizmu nadzwyczajnego i uważa, że konieczne jest włączenie wsparcia dla wypasu leśnego do środków rolno-leśnych i zachęcanie państw członkowskich do jego wdrożenia w następnym programie rozwoju obszarów wiejskich; podkreśla potrzebę zwiększenia zasobów oraz opracowania opartego na nauce zarządzania ochroną przeciwpożarową i procesów decyzyjnych uwzględniających ryzyko, z uwzględnieniem społeczno-gospodarczych, klimatycznych i środowiskowych przyczyn pożarów lasów; wzywa do wprowadzenia elementu reagowania na wspólne wyzwania związane ze zmianą klimatu;

32. wzywa państwa członkowskie do opracowania inicjatyw na rzecz zachowania i, w razie potrzeby, stworzenia lasów o wysokiej wartości przyrodniczej, wraz z niezbędnymi mechanizmami i instrumentami zachęcającymi i, w stosownych przypadkach, rekompensującymi dla właścicieli lasów, tak aby umożliwić postęp wiedzy i nauki w odniesieniu do tych lasów, a jednocześnie chronić siedliska przyrodnicze;

33. uznaje rolę różnorodności biologicznej w zapewnianiu, by ekosystemy leśne pozostały zdrowe i odporne; podkreśla znaczenie obszarów Natura 2000, które zapewniają społeczeństwu wiele usług ekosystemowych, w tym surowce; zauważa jednak, że potrzebne są doradztwo techniczne oraz nowe wystarczające zasoby finansowe do zarządzania takimi obszarami; podkreśla, że należy sprawiedliwie rekompensować straty gospodarcze wynikające ze stosowania środków ochrony; podkreśla znaczenie pragmatycznego włączenia ochrony przyrody do zrównoważonej gospodarki leśnej bez konieczności rozszerzania obszarów chronionych i nakładania dodatkowych obciążeń administracyjnych i finansowych; popiera tworzenie sieci w oparciu o zmierzające w tym celu inicjatywy ze strony państw członkowskich; wzywa podmioty państwowe lub regionalne do negocjowania, w stosownych przypadkach, ponownego zasiedlania lasów nadrzecznych przy udziale wyspecjalizowanych zainteresowanych stron w celu stworzenia siedlisk o dużej różnorodności biologicznej, które

Czwartek, 8 października 2020 r.

umożliwią rozwinięcie usług ekosystemowych, takich jak pochłanianie szkodliwych substancji przepływających przez wody gruntowe; zwraca uwagę na wyniki badania oceniającego wpływ WPR, w którym określono miejsca, w których instrumenty i środki WPR mogą w większym stopniu przyczynić się do osiągnięcia celów w zakresie różnorodności biologicznej, a także zachęca się do poszukiwania sposobów udoskonalenia istniejących instrumentów; zachęca ponadto do prowadzenia dalszych badań nad związkiem między różnorodnością biologiczną a odpornością;

34. zauważa, że prawie 25 % łącznych obszarów lasów w UE należy do sieci Natura 2000;

35. zauważa, że negocjacje prowadzone przez Europejską Komisję Gospodarczą Organizacji Narodów Zjednoczonych, wspierane przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO), zostały wstrzymane z powodu kwestii prawnie wiążącego ogólnoeuropejskiego porozumienia w sprawie lasów, ponieważ Federacja Rosyjska wycofała się z procesu negocjacyjnego; opowiada się jednak nadal za solidnymi instrumentami wzmocnienia zrównoważonej gospodarki leśnej na szczeblu ogólnoeuropejskim i światowym;

36. podkreśla, że w rosnącej liczbie strategii politycznych UE kwestia lasów jest uwzględniana z różnych perspektyw; zachęca do zakończenia trwającego procesu, rozpoczętego w ramach obecnej strategii leśnej UE, mającego na celu opracowanie podejścia do zrównoważonego rozwoju opartego na wykorzystaniu innym niż końcowe, przy ścisłym zaangażowaniu Stałego Komitetu ds. Leśnictwa i państw członkowskich, w oparciu o dwuetapowe podejście zawarte w przekształconej dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii; uważa, że to podejście dwuetapowe mogłoby zostać wykorzystane w innych strategiach politycznych w celu zapewnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju biomasy leśnej i międzysektorowej spójności strategii politycznych UE oraz uznania usług ekosystemowych, w tym usług leśno-klimatycznych istotnych dla społeczeństwa; jest jednocześnie świadomy fakt, że leśnictwo w UE już funkcjonuje z zachowaniem najwyższych standardów zrównoważonego rozwoju; zauważa, że zrównoważone podejście do biomasy leśnej musi uwzględniać potrzebę konkurencyjności drewna w stosunku do innych surowców; podkreśla znaczenie instrumentów rynkowych, takich jak istniejące systemy certyfikacji lasów, i zachęca do korzystania z nich jako odpowiedniego środka dowodowego służącego weryfikacji zrównoważonego charakteru zasobów leśnych;

37. podkreśla kluczowe znaczenie środków w zakresie leśnictwa i środków rolno-leśnych w WPR i innych działaniach w zakresie leśnictwa, a także zapewnienia sprawiedliwych i konkurencyjnych warunków rynkowych w UE dla pomyślnego rozwoju zrównoważonej biogospodarki o obiegu zamkniętym przy jednoczesnym wdrażaniu strategii leśnej UE; przypomina, że istnieje potrzeba ciągłości, a także wzmocnienia i ulepszenia środków w zakresie leśnictwa i środków rolno-leśnych w ramach WPR na lata 2021–2027; zwraca uwagę, że dalsze cięcia w budżecie WPR miałyby negatywny wpływ na inwestycje w zrównoważoną gospodarkę leśną i na osiągnięcie celów sektora leśnego UE; uważa, że zrównoważona gospodarka leśna powinna być widoczna w nowych planach strategicznych WPR; podkreśla potrzebę zmniejszenia obciążeń administracyjnych w ramach unijnych środków w zakresie leśnictwa oraz ogólnie pomocy państwa, na przykład w celu stymulowania wspierania i zachowywania roślinności drzewiastej związanej z elementami krajobrazu i polityką związaną z płatnościami w ramach pierwszego i drugiego filaru, a także poprzez dopuszczenie wyłączeń grupowych umożliwiających szybkie reagowanie na wyzwania związane z lasami; jednocześnie wyraża zaniepokojenie faktem, że co najmniej w kilku państwach członkowskich środki horyzontalne w ramach programu rozwoju obszarów wiejskich (PROW), takie jak płatność dla młodych rolników, nie obejmują leśnictwa;

38. podkreśla korzyści płynące ze związku między wypasem zwierząt na obszarach leśnych a gospodarką leśną, w szczególności pod względem ograniczenia ryzyka pożarów i niższych kosztów utrzymania lasów; uważa, że kluczowe znaczenie mają badania i transfer wiedzy do praktyków w tym zakresie; podkreśla wartość tradycyjnych ekstensywnych systemów rolno-leśnych oraz dostarczanych przez nie usług ekosystemowych; wzywa Komisję do skoordynowania strategii leśnej UE ze strategią „od pola do stołu” w celu osiągnięcia tych celów oraz do promowania ogólnounijnych specjalistycznych programów szkoleniowych, aby zapewnić rolnikom wiedzę na temat korzyści i praktyk dotyczących wprowadzenia roślinności drzewiastej do systemów rolnych; odnotowuje niski stopień wykorzystania licznych środków przewidzianych w rozporządzeniu w sprawie rozwoju obszarów wiejskich na lata 2014–2020, mających na celu wspieranie celowego wprowadzania roślinności drzewiastej do systemów rolnych; dostrzega istotną zdolność systemu rolno-leśnego do zwiększenia ogólnej wydajności biomasy na określonych obszarach i podkreśla, że ekosystemy mieszane produkują więcej biomasy i pochłaniają więcej dwutlenku węgla w atmosferze;

39. podkreśla, że Unia powinna przeznaczyć wystarczające środki finansowe na działania na rzecz sektora leśno-drzewnego stosownie do nowych oczekiwań tego sektora, w tym na inwestycje w rozwój obszarów leśnych i poprawę rentowności lasów, utrzymanie sieci dróg leśnych, technologie w dziedzinie leśnictwa, innowacje oraz przetwarzanie i wykorzystywanie produktów leśnych;

40. wzywa państwa członkowskie do zharmonizowania różnych planów i strategii gospodarki leśnej, tak aby można było realizować różne cele i w odpowiednim czasie odpowiednio je korygować, zamiast tworzyć mozaiki administracyjne, co w konsekwencji zagraża realizacji celów określonych w tych dokumentach strategicznych;

Czwartek, 8 października 2020 r.

41. ubolewa z powodu pominięcia systemu rolno-leśnego we wniosku dotyczącym WPR na okres programowania 2021–2027; uważa, że w następnym rozporządzeniu w sprawie wspólnej polityki rolnej należy zdecydowanie uznać korzyści płynące z systemu rolno-leśnego oraz w dalszym ciągu propagować i wspierać tworzenie, regenerację, odnowę i utrzymanie systemów rolno-leśnych; wzywa Komisję do zachęcania państw członkowskich do uwzględniania działań wspierających systemy rolno-leśne w ich planach strategicznych;

42. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszoną przez Komisję inicjatywę w sprawie upraw leśnych sprzyjających pochłanianiu dwutlenku węgla, której celem jest nagradzanie rolników zaangażowanych w projekty mające na celu ograniczenie emisji CO₂ lub zwiększenie magazynowania CO₂, co ma przyczynić się do osiągnięcia celu „zerowej emisji dwutlenku węgla” w 2050 r. w ramach nowego Zielonego Ładu;

43. podkreśla zasadniczą rolę zaawansowanych badań i innowacji we wspieraniu wkładu lasów, terenów rolno-leśnych i sektora leśno-drzewnego w pokonywanie wyzwań naszych czasów; podkreśla znaczenie unijnych programów badań naukowych i innowacji na okres po 2020 r., uznaje rolę Stałego Komitetu ds. Badań Naukowych w Dziedzinie Rolnictwa oraz zauważa, że od czasu wprowadzenia strategii leśnej UE w 2013 r. w badaniach naukowych i technologii nastąpił znaczny postęp; podkreśla, że w odniesieniu do leśnictwa i bioproduktów należy zachęcać do dalszych badań m.in. nad ekosystemami leśnymi, różnorodnością biologiczną, zrównoważonym zastępowaniem energii i materiałów wytwarzanych z wykorzystaniem zasobów kopalnych, magazynowaniem dwutlenku węgla, produktami drzewnymi oraz zrównoważonymi praktykami gospodarki leśnej; wzywa do dalszego finansowania badań nad glebami i ich rolą w odporności lasów na zmianę klimatu i ich przystosowaniu się do tej zmiany, w ochronie i zwiększaniu różnorodności biologicznej oraz dostarczaniu innych usług ekosystemowych i efektów substytucyjnych, jak również do gromadzenia danych na temat innowacyjnych metod ochrony i budowania odporności lasów; odnotowuje z zaniepokojeniem, że dane dotyczące lasów pierwotnych pozostają niekompletne; podkreśla, że rozszerzenie badań i finansowania przyczyni się w pozytywny sposób do łagodzenia zmiany klimatu, zachowania ekosystemów leśnych i stymulowania różnorodności biologicznej oraz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, zwłaszcza na obszarach wiejskich; przyjmuje do wiadomości zalecenie Komisji, zgodnie z którym zdecydowana kapitalizacja innowacji w łańcuchu wartości przyczyniłaby się do zwiększenia konkurencyjności sektora leśno-drzewnego; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje nowe zobowiązanie EBI w dziedzinie klimatu dotyczące finansowania projektów mogących zwiększyć możliwości dla sektora leśno-drzewnego, który odgrywa ważną rolę w zastępowaniu energii i materiałów opartych na paliwach kopalnych; z zadowoleniem przyjmuje badania w sektorze leśno-drzewnym i innowacje już wdrożone w tej dziedzinie, w szczególności w ramach programów „Horyzont 2020” i LIFE+; z zadowoleniem przyjmuje przypadki, w których wyniki przyczyniły się do wspierania rozwoju zrównoważonej biogospodarki poprzez dążenie do zrównoważenia różnych aspektów zrównoważonej gospodarki leśnej i podkreślenie ich wielofunkcyjnej roli; wzywa Komisję do inwestowania w badania naukowe, a w razie potrzeby do ich intensyfikacji, w celu znalezienia rozwiązania dla rozprzestrzeniania się szkodników i chorób w lasach;

44. wzywa Komisję, aby w porozumieniu z producentami maszyn leśnych podjęła inicjatywy na rzecz lepszego ekoprojektu maszyn leśnych w celu pogodzenia wysokiego poziomu ochrony pracowników z minimalnym wpływem na glebę i wody w lasach;

45. wyraża zaniepokojenie faktem, że całkowita powierzchnia lasów na całym świecie znacznie spadła od lat 90.; podkreśla fakt, że globalne wylesianie i degradacja lasów stanowią poważne problemy; podkreśla, że strategia leśna UE powinna wywierać wpływ w ogólnoświatowym kontekście politycznym i uwzględniać cele i działania zewnętrzne UE związane z propagowaniem zrównoważonej gospodarki leśnej na całym świecie, zarówno dwustronnie, jak i za pośrednictwem wielostronnych procesów związanych z lasami, z położeniem nacisku na działania mające na celu powstrzymanie wylesiania na całym świecie, w tym na wspieranie legalnej, zrównoważonej i niepowodującej wylesiania produkcji oraz łańcuchów dostaw, które nie prowadzą do łamania praw człowieka, oraz na zapewnienie zrównoważonego gospodarowania zasobami leśnymi; podkreśla, że należy opracować inicjatywy polityczne mające na celu rozwiązanie problemów poza UE, ze szczególnym uwzględnieniem tropików, biorąc pod uwagę różny poziom ambicji polityki ochrony środowiska w różnych krajach strefy tropikalnej, oraz czynników leżących u podstaw niezrównoważonych praktyk w lasach spoza sektora; podkreśla potrzebę wdrożenia środków umożliwiających identyfikowalność przywozów oraz zachęca Komisję i państwa członkowskie do wspierania współpracy z państwami trzecimi w celu ugruntowania wyższych standardów zrównoważonego rozwoju; podkreśla potrzebę promowania wdrożenia rozporządzenia UE w sprawie drewna i planu działań FLEGT (egzekwowanie prawa, zarządzanie i handel w dziedzinie leśnictwa) w celu lepszego zapobiegania przywozowi nielegalnie wycinanego lub nielegalnie pozyskiwanego drewna na rynek UE, co stanowi nieuczciwą konkurencję dla europejskiego sektora leśnego; ponownie podkreśla potrzebę wprowadzenia systemów certyfikacji i włączenia do umów handlowych szczegółowych przepisów dotyczących zrównoważonej gospodarki leśnej; apeluje o spójną i systematyczną interpretację systemu zasad należytej staranności przewidzianego w unijnym rozporządzeniu w sprawie drewna;

46. zwraca uwagę, że kształcenie oraz wykwalifikowani i dobrze wyszkoleni pracownicy mają duże znaczenie dla pomyślnego wdrożenia zrównoważonej gospodarki leśnej w praktyce; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego wdrażania środków i wykorzystywania istniejących instrumentów europejskich, w tym Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) i europejskich programów szkoleniowych (ET2020), w celu wsparcia odnowy pokoleniowej i wyrównania niedoboru wykwalifikowanej siły roboczej w sektorze;

Czwartek, 8 października 2020 r.

47. wzywa do uwzględniania przywozu nielegalnie pozyskanego drewna w umowach handlowych i nakładania sankcji w przypadku naruszenia takich zapisów;
48. wzywa państwa członkowskie i przemysł drzewny do znacznego przyczynienia się do dostosowania liczby obszarów wylesianych do obszarów zalesianych;
49. podkreśla potrzebę dalszego opracowywania ogólnounijnego systemu informacji o lasach w Europie (FISE), z uwzględnieniem istniejących systemów, w ramach wspólnej odpowiedzialności wszystkich odpowiednich dyrekcji generalnych Komisji zajmujących się różnymi zagadnieniami uwzględnionymi w FISE; uważa, że koordynację tego narzędzia należy prowadzić w ramach strategii leśnej UE; podkreśla, jak ważne dla opracowywania jakiegokolwiek polityki UE związanej z lasami jest dostarczanie w czasie rzeczywistym porównawczych, opartych na podstawach naukowych i wyważonych informacji na temat europejskich zasobów leśnych podczas monitorowania właściwego zarządzania i w razie potrzeby zachowywania lasów i rezerwatów naturalnych oraz dążenia do przewidywania wpływu zjawisk katastrofalnych wynikających ze zmiany klimatu i ich skutków, jak również wskaźników środowiskowych i społeczno-gospodarczych; zwraca uwagę, że krajowe inwentaryzacje stanu lasów stanowią kompleksowe narzędzie monitorowania służące do oceny zasobów leśnych przy uwzględnieniu aspektów regionalnych; wzywa UE do utworzenia sieci nadzoru lasów europejskich gromadzącej informacje na poziomie lokalnym w powiązaniu z programami obserwacji Ziemi Copernicus;
50. z zadowoleniem przyjmuje zainteresowanie cyfryzacją w sektorze i wzywa Komisję, aby rozważyła wdrożenie ogólnounijnego cyfrowego mechanizmu identyfikacji drewna w celu gromadzenia danych, zapewnienia stałej przejrzystości i równych warunków działania, ograniczania niekonkurencyjnych praktyk i celowego działania niezgodnego z prawem w handlu drewnem w UE i poza nią, za pomocą systemu weryfikacji; ponadto jest zdania, że taki system weryfikacji umożliwiłby zwiększenie zgodności z przepisami, ograniczenie i zwalczanie nadużyć finansowych, a jednocześnie utrudniłby praktyki kartelowe i wyeliminował operacje logistyczne i transportowe związane z nielegalnym pozyskiwaniem drewna; ponadto zachęca do wymiany dobrych praktyk z państwami członkowskimi, które wdrożyły już tego rodzaju reformy na szczeblu krajowym;
51. podkreśla, że państwa członkowskie mają kompetencje i odgrywają centralną rolę w obszarze przygotowywania i wdrażania strategii leśnej UE na okres po 2020 r.; wzywa Stały Komitet ds. Leśnictwa Komisji do wspierania państw członkowskich w tym zadaniu; podkreśla znaczenie wymiany informacji i równoległego zaangażowania odpowiednich zainteresowanych stron, takich jak właściciele i zarządcy lasów, w dialog obywatelski w dziedzinie gospodarki leśnej i korka, jak również znaczenie organizowania regularnych posiedzeń grupy i zwiększenia skoordynowania i synergii ze Stałym Komitetem ds. Leśnictwa; wzywa Komisję do angażowania Parlamentu co najmniej raz w roku w realizację strategii leśnej UE; wzywa do wzmocnienia roli Stałego Komitetu ds. Leśnictwa w celu zapewnienia koordynacji między odpowiednimi zainteresowanymi stronami i strategiami politycznymi na szczeblu UE; podkreśla ponadto, że władze lokalne i regionalne mają do odegrania kluczową rolę we wzmacnianiu zrównoważonego wykorzystania lasów, a w szczególności gospodarki wiejskiej; podkreśla znaczenie wzmocnionej współpracy między państwami członkowskimi w celu zwiększenia korzyści płynących z nowej strategii leśnej UE; ponadto wzywa Komisję i jej dyrekcje generalne posiadające kompetencje związane z leśnictwem do strategicznej współpracy na rzecz zapewnienia spójności we wszelkich pracach związanych z leśnictwem i wzmocnienia zrównoważonej gospodarki leśnej;
52. wzywa państwa członkowskie do priorytetowego traktowania utrzymania wysokiego poziomu kształcenia zawodowego w zawodach związanych z drewnem i budownictwem ekologicznym oraz do dokonania niezbędnych wydatków publicznych i inwestycji w celu przewidywania przyszłych potrzeb przemysłu drzewnego UE;
53. przypomina o zobowiązaniu Komisji dotyczącym zerowej tolerancji dla nieprzestrzegania przepisów; podkreśla, że szereg postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego toczących się obecnie przeciwko państwom członkowskim dotyczy niezastąpionych wartości europejskich ekosystemów leśnych i wzywa Komisję do szybkiego działania w tych przypadkach;
54. wzywa Komisję, by w koordynacji ze służbami inspekcji pracy państw członkowskich sprawdziła, czy maszyny wprowadzone do obrotu i wykorzystywane przez przedsiębiorstwa sektora drewna są zgodne z dyrektywą maszynową 2006/42/WE i posiadają system wychwytywania i zasysania pyłu drzewnego;
55. jest przekonany, że strategia leśna UE powinna promować i wspierać wymianę najlepszych praktyk w zakresie wdrażania zrównoważonej gospodarki leśnej, szkolenia zawodowego dla pracowników i zarządców lasów, prowadzić do rozwoju sektora leśnego oraz poprawić współpracę między państwami członkowskimi w zakresie działań transgranicznych

Czwartek, 8 października 2020 r.

i wymiany informacji w celu zapewnienia wzrostu zdrowych lasów europejskich; podkreśla ponadto potrzebę lepszego informowania na temat znaczenia zrównoważonego zarządzania obszarami leśnymi z możliwością rozszerzenia, prowadzenia i koordynacji na wszystkich odpowiednich szczeblach UE kampanii informacyjnych na temat wielofunkcyjnego charakteru lasów i licznych korzyści gospodarczych, społecznych i środowiskowych płynących z gospodarki leśnej, tak aby wszyscy obywatele uświadomili sobie bogactwo tego dziedzictwa oraz potrzebę gospodarowania naszymi zasobami, ich utrzymywania i wykorzystywania w zrównoważony sposób tak, by unikać konfliktów społecznych;

56. wzywa państwa członkowskie do zachęcania swoich zainteresowanych stron w sektorze leśnym do docierania do szerszego grona odbiorców za pomocą narzędzi i programów edukacyjnych skierowanych zarówno do uczniów, studentów, jak i osób w innych grupach wiekowych, podkreślając znaczenie lasów nie tylko dla działalności człowieka, ale także dla zachowania różnorodności biologicznej i różnych ekosystemów;

57. zwraca uwagę, że cyfryzacja i zrównoważone technologie odgrywają kluczową rolę w generowaniu wartości dodanej w ramach dalszego rozwoju sektora leśno-drzewnego; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania transferu wiedzy i technologii oraz wymiany najlepszych praktyk, na przykład w dziedzinie zrównoważonej i aktywnej gospodarki leśnej;

o

o o

58. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0258

Erytrea, sprawa Dawita Isaaka

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie Erytrei, w szczególności sprawy Dawita Isaaka (2020/2813(RSP))

(2021/C 395/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wcześniejsze rezolucje w sprawie Erytrei, w szczególności rezolucję z 6 lipca 2017 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając raport specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. sytuacji praw człowieka w Erytrei przedstawiony 11 maja 2020 r.,
 - uwzględniając oświadczenie specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. sytuacji praw człowieka w Erytrei ogłoszone 30 czerwca 2020 r. na 44. sesji Rady Praw Człowieka,
 - uwzględniając rezolucje Rady Praw Człowieka ONZ w sprawie sytuacji praw człowieka w Erytrei,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2444 z 14 listopada 2018 r. znoszącą ze skutkiem natychmiastowym wszystkie sankcje ONZ wobec Erytrei (embargo na broń, zamrożenie aktywów i zakaz podróżowania),
 - uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2018/1944 z 10 grudnia 2018 r. uchylającą decyzję 2010/127/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Erytrei ⁽²⁾,
 - uwzględniając sprawę 428/12 (2012) wniesioną przed Afrykańską Komisję Praw Człowieka i Ludów w imieniu Dawita Isaaka i innych więźniów politycznych,
 - uwzględniając deklarację końcową z 66. sesji Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Ludów z 22 maja 2017 r.,
 - uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania,
 - uwzględniając konstytucję Erytrei przyjętą w 1997 r., która gwarantuje szereg swobód obywatelskich, w tym wolność religii,
 - uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP) z 1966 r.,
 - uwzględniając umowę o partnerstwie AKP–UE (umowę z Kotonu) ⁽³⁾, zmienioną w latach 2005 i 2010, której sygnatariuszem jest Erytrea,
 - uwzględniając art. 144 ust. 5 i art. 132 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Dawit Isaak, obywatel Erytrei i Szwecji, a zatem także Unii Europejskiej, dziennikarz i współwłaściciel pierwszej niezależnej i cieszącej się dużą popularnością w Erytrei gazety *Setit*, został aresztowany przez władze Erytrei 23 września 2001 r. wraz z 21 innymi osobami; mając na uwadze, że rząd Erytrei oskarża Dawita Isaaka o zdradę, choć nigdy nie przedstawiono mu zarzutów ani nie postawiono go przed sądem; mając na uwadze, że Dawit Isaak wrócił do Erytrei ze Szwecji po uzyskaniu przez Erytreę niepodległości w 1992 r., aby pomóc w utrwalaniu raczkującej dopiero demokracji w tym kraju;

⁽¹⁾ Dz.U. C 334 z 19.9.2018, s. 140.

⁽²⁾ Dz.U. L 314 z 11.12.2018, s. 60.

⁽³⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- B. mając na uwadze, że uwięziono go i innych po opublikowaniu listu otwartego potępiającego reżim i wzywającego prezydenta Isaiasa Afwerkiego do demokratycznych reform; mając na uwadze, że w dniu aresztowań rząd zakazał działalności niezależnym mediom; mając na uwadze, że zatrzymanym nie postawiono żadnych zarzutów;
- C. mając na uwadze, że Dawita Isaaka zwolniono z aresztu 19 listopada 2005 r. na skutek zdecydowanej interwencji m.in. rządu Szwecji; mając na uwadze, że dwa dni później ponownie go aresztowano w drodze do szpitala, przy czym władze Erytrei oświadczyły, że zwolniono go jedynie w celu poddania się zabiegowi medycznemu; mając na uwadze, że od tego czasu Dawit Isaak jest przetrzymywany przez władze Erytrei bez prawa kontaktu oraz że odmawiają one ujawnienia informacji o jego miejscu pobytu lub stanie zdrowia i samopoczuciu;
- D. mając na uwadze, że w grudniu 2008 r. pojawiły się niepotwierdzone doniesienia o przeniesieniu Dawita Isaaka do więzienia o zaostrożnym rygorze w Embatkali oraz że wkrótce po tym, 11 stycznia 2009 r., przeniesiono go, jakoby poważnie chorego, do szpitala sił powietrznych w Asmarze; mając na uwadze, że charakter i stan zaawansowania jego choroby pozostają nieznanne, a rząd Erytrei odmawia potwierdzenia hospitalizacji;
- E. mając na uwadze, że od momentu zaginięcia Dawita Isaaka jego rodzina, w tym troje dzieci, żyje w ogromnym strachu i niepewności, bez prawie żadnych wieści o tym, jak najbliższa im osoba się czuje, gdzie przebywa i jaka czeka ją przyszłość; mając na uwadze, że córka Dawita Isaaka Betlehem Isaak nadal walczy o uwolnienie ojca; mając na uwadze, że Betlehem Isaak potwierdziła w 2020 r., że jej ojciec żyje;
- F. mając na uwadze, że Afrykańska Komisja Praw Człowieka i Ludów orzekła, że dziennikarze aresztowani w Erytrei we wrześniu 2001 r., w tym Dawit Isaak, są arbitralnie i bezprawnie przetrzymywani, i wezwała władze Erytrei do ich uwolnienia lub przynajmniej do przeprowadzenia sprawiedliwego procesu;
- G. mając na uwadze, że pobyt w przeludnionych i niespełniających wymogów sanitarnych ośrodkach detencyjnych w Erytrei stanowi okrutne i nieludzkie traktowanie; mając na uwadze, że warunki te narażają osoby zatrzymane na większe ryzyko zarażenia się COVID-19; mając na uwadze, że dostęp do opieki zdrowotnej, żywności i urządzeń sanitarnych jest bardzo ograniczony lub nie istnieje w ogóle, co sprawia, że więźniowie mogą liczyć tylko na osoby ich odwiedzające, jeśli chodzi o podstawowe produkty; mając na uwadze, że izolacja w więzieniach w celu walki z pandemią pogłębiła niedożywienie oraz wiążące się z nim dolegliwości psychiczne i fizyczne; mając na uwadze, że wielu więźniów jest przetrzymywanych w kontenerach transportowych, gdzie są narażeni na ekstremalne temperatury;
- H. mając na uwadze, że od momentu uzyskania niepodległości rząd Erytrei pod przywództwem Isaiasa Afwerkiego systematycznie więzi tysiące osób za poglądy polityczne lub wykonywanie zawodu dziennikarza bądź za praktykowanie religii; mając na uwadze, że wymuszone zaginięcia nabierają charakteru systematycznej praktyki; mając na uwadze, że zatrzymani są zazwyczaj arbitralnie i bezprawnie aresztowani i przetrzymywani bez usłyszenia zarzutów oraz że odmawia się im kontaktu z prawnikiem i rodziną;
- I. mając na uwadze, że według Raportu o rozwoju społecznym opublikowanego przez Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju w 2019 r. pod względem wskaźnika rozwoju społecznego w roku 2019 Erytrea znalazła się na 182. miejscu spośród 189 krajów uwzględnionych w rankingu; mając na uwadze, że w światowym rankingu wolności prasy Reporterów bez Granic w 2020 r. Erytrea znalazła się na 178. miejscu na 180; mając na uwadze, że w 2019 r. Komitet Ochrony Dziennikarzy uznał Erytreę za kraj o najostrzejszej cenzurze na świecie;
- J. mając na uwadze, że w sprawozdaniu komisji śledczej ONZ ds. praw człowieka w Erytrei, opublikowanym 9 maja 2016 r., odnotowano powszechne i systematyczne popełnianie zbrodni przeciwko ludzkości w ośrodkach detencyjnych, wojskowych obozach szkoleniowych i innych miejscach w całym kraju w ciągu ostatnich 25 lat;
- K. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. sytuacji praw człowieka w Erytrei z 16 maja 2019 r. „korzystna sytuacja zapewniająca pokój i bezpieczeństwo w regionie zwiększyła oczekiwania w Erytrei i wśród społeczności międzynarodowej, że rząd Erytrei wdroży reformy polityczne i instytucjonalne”, jednak „władze Erytrei nie zaangażowały się jeszcze w proces reform wewnętrznych, a sytuacja praw człowieka pozostaje bez zmian”; mając na uwadze, że od 2009 r. specjalnej sprawozdawczynie ONZ odmawia się wjazdu do Erytrei;

Czwartek, 8 października 2020 r.

- L. mając na uwadze, że w maju 2019 r. władze Erytrei zastosowały represje wobec nieuznawanych przez nie kongregacji chrześcijańskich i przejęły katolickie szkoły i placówki zdrowia, co negatywnie wpływa na zdrowie i prawo do edukacji przysługujące ludności;
- M. mając na uwadze, że prezydent Erytrei nadal odmawia organizacji wyborów i wprowadzenia w życie konstytucji, mimo że ratyfikowano ją w 1997 r. i że erytrejska ordynacja wyborcza została ratyfikowana w 2002 r.; mając na uwadze, że tymczasowy organ ustawodawczy nie zebrał się od 2002 r., a sądy są kontrolowane przez rząd;
- N. mając na uwadze, że rozwój sytuacji w zakresie pokoju i bezpieczeństwa w regionie miał doprowadzić do reformy narodowych sił zbrojnych oraz do demobilizacji poborowych w Erytrei; mając na uwadze, że dotychczas brak oficjalnych komunikatów o skróceniu służby wojskowej lub o demobilizacji; mając na uwadze, że służba wojskowa nadal nie ma dobrowolnego charakteru dobrowolnego ani określonego czasu trwania; mając na uwadze, że obowiązek służby wojskowej czyni wielu obywateli, w tym kobiety i dziewczęta, niewolnikami, którzy przez całe życie poddani są władzy innych osób, padają ofiarą m.in. przemocy fizycznej, seksualnej i werbalnej oraz mogą być zmuszani do służby jako pomoc domowa;
- O. mając na uwadze, że w lipcu 2018 r. Erytrea i Etiopia podpisały historyczne porozumienie pokojowe, które zakończyło dwudziestoletni konflikt; mając na uwadze, że porozumienie pokojowe z lipca 2018 r. otworzyło przed krajem nowe perspektywy rozwoju społeczno-gospodarczego, związane z postępowaniem regionalnej integracji gospodarczej w Rogu Afryki;
- P. mając na uwadze, że w następstwie porozumienia pokojowego między Erytreą a Etiopią UE zmieniła swoje podejście do Erytrei z opartego na zasadach zaangażowania – które wcześniej nie umożliwiało dialogu politycznego ani współpracy rozwojowej UE z Erytreą – na tzw. podejście dwutorowe;
- Q. mając na uwadze, że partnerstwo UE z Erytreą podlega umowie z Kotonu oraz że strony tej umowy są zobowiązane do przestrzegania i wykonywania jej postanowień, w szczególności w odniesieniu do praw człowieka, demokracji i praworządności;
- R. mając na uwadze, że pomimo popełniania przez Erytreę poważnych i systematycznych naruszeń zasadniczych i fundamentalnych elementów umowy z Kotonu dotyczących praw człowieka UE nigdy nie zainicjowała konsultacji przewidzianych w art. 96, choć Parlament o to apelował;
- S. mając na uwadze, że UE jest znaczącym darczyńcą pomocy rozwojowej dla Erytrei; mając na uwadze, że w następstwie porozumienia pokojowego między Erytreą a Etiopią z 2018 r. UE i Erytrea uzgodniły nową strategię współpracy na rzecz rozwoju na lata 2019–2020, na którą UE przeznaczyła 180 mln EUR;
- T. mając na uwadze, że autokratyczny rząd próbuje kontrolować erytrejską diasporę, nakładając na ekspatriantów podatek od dochodów w wysokości 2 %, szpiegując ich i nękając ich krewnych, którzy zostali w Erytrei;
1. domaga się natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów sumienia w Erytrei, wśród nich obywatela UE Dawita Isaaka i pozostałych dziennikarzy przetrzymywanych od września 2001 r.; domaga się natychmiastowego udzielenia informacji o miejscu pobytu i stanie zdrowia Dawita Isaaka; apeluje do władz erytrejskich o umożliwienie mu kontaktu z przedstawicielami UE, państw członkowskich i Szwecji z myślą o ustaleniu, jaka opieka medyczna i inna niezbędna pomoc są mu potrzebne;
 2. w najmocniejszych słowach potępia popełniane w Erytrei systematyczne, powszechne i rażące naruszenia praw człowieka; wzywa rząd Erytrei, aby położył kres przetrzymywaniu opozycjonistów, dziennikarzy, przywódców religijnych i niewinnych osób cywilnych;
 3. apeluje do Unii Afrykańskiej jako partnera UE jednoznacznie przywiązanego do powszechnych wartości demokracji i praw człowieka o nasilenie aktywności w związku z pożądaną godną sytuacją w Erytrei oraz o współdziałanie z UE w celu doprowadzenia do zwolnienia Dawita Isaaka i pozostałych więźniów politycznych;

Czwartek, 8 października 2020 r.

4. zważywszy na obecny kryzys zdrowotny związany z pandemią COVID-19, złe warunki sanitarne w erytrejskich więzieniach oraz poważne narażenie więźniów na zarażenie się, domaga się szybkiego zapewnienia wystarczającej żywności, wody i opieki medycznej; z zaniepokojeniem zauważa, że pandemia COVID-19 powiększa głód i niedożywienie panujące w niektórych częściach kraju i przyczynia się do niedoborów żywności;
5. domaga się, aby rząd Erytrei przedstawił dowody na to, że osoby pozbawione wolności fizycznej pozostają przy życiu, oraz udzielił szczegółowych informacji na temat losu i miejsca pobytu ich wszystkich; apeluje o uczciwe procesy oskarżonych, natychmiastowe i bezwarunkowe uwolnienie wszystkich więźniów, którym nie postawiono zarzutów przestępstwa, oraz zniesienie tortur i innych form poniżającego traktowania, takich jak ograniczenie dostępu do żywności, wody i opieki medycznej; przypomina rządowi Erytrei o obowiązku zajęcia się wszelkimi naruszeniami praw człowieka – w tym przez przeprowadzenie dochodzeń w sprawach egzekucji pozasądowych i wymuszonych zaginięć – oraz problemem kary śmierci, która powinna zostać zniesiona zgodnie z zaleceniami zawartymi w sprawozdaniu rocznym Rady Praw Człowieka ONZ za rok 2020;
6. z ubolewaniem przyjmuje fakt, że Erytrea nie zapewnia przestrzeni do działania niezależnym obrońcom praw człowieka, członkom opozycji politycznej ani niezależnym dziennikarzom; w związku z tym wzywa rząd Erytrei do otwarcia przestrzeni obywatelskiej dla niezależnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego i do umożliwienia zakładania innych partii politycznych w tym kraju; przypomina Erytrei o jej zobowiązaniach wynikających z konwencji MOP, ze szczególnym uwzględnieniem praw organizacji społeczeństwa obywatelskiego i związków zawodowych do zrzeszania się, pokojowych demonstracji, udziału w sprawach publicznych oraz prowadzenia kampanii na rzecz poprawy praw pracowniczych;
7. domaga się, by rząd Erytrei przestał wykorzystywać swoich obywateli jako przymusową siłę roboczą poprzez służbę wojskową o nieokreślonej długości oraz położył kres ćwiczeniom w wojskowych obozach szkoleniowych odbywanym przez wszystkie dzieci w ostatnim roku nauki szkolnej;
8. wzywa Komisję, aby upewniła się, czy warunkowość pomocy UE jest respektowana, oraz zadbała o to, by żadne środki finansowe na rzecz projektów w Erytrei – szczególnie projektów realizowanych z wykorzystaniem pracy osób pełniących służbę wojskową – nie przynosiły korzyści rządowi Erytrei; ubolewa w związku z tym nad faktem, że Komisja nadal finansuje „projekt drogowy”, i wzywa ją, aby ściśle reagowała na potrzeby obywateli Erytrei w zakresie rozwoju, demokracji, praw człowieka, dobrego sprawowania rządów, bezpieczeństwa oraz wolności słowa, prasy i zgromadzeń, a także oceniła wymierne wyniki strategii UE–Erytrea i tzw. podejścia dwutorowego dotyczące praw człowieka;
9. wzywa do natychmiastowego wprowadzenia w życie konstytucji Erytrei z 1997 r., która została opracowana w pełnej konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami i społeczeństwem obywatelskim oraz należycie przyjęta;
10. potępia stosowanie przez rząd Erytrei ekstraterytorialnego opodatkowania diaspory; apeluje do rządu, aby respektował wolność przemieszczania się oraz odstąpił od polityki odpowiedzialności zbiorowej wymierzonej przeciwko członkom rodzin osób, które uchylają się od służby wojskowej, usiłują uciec z Erytrei lub nie uiszczają podatku dochodowego w wysokości 2 % nałożonego przez rząd na obywateli erytrejskich mieszkających za granicą, również tych, którzy są obywatelami UE;
11. wzywa Erytreę, aby zniosła zakaz działania niezależnych mediów i umożliwiła zakładanie partii politycznych, jako głównego narzędzia szerzenia demokracji w kraju; wzywa do umożliwienia organizacjom praw człowieka swobodnego działania w kraju;
12. domaga się od władz erytrejskich, aby położyły kres przetrzymywaniu opozycjonistów, dziennikarzy, przywódców religijnych, przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i niewinnych osób cywilnych; apeluje do Erytrei o pełne poszanowanie i ochronę wolności religii oraz zaprzestanie obecnych prześladowań ze względu na wiarę;
13. ponawia pilny apel o utworzenie ogólnego unijnego mechanizmu dotyczącego praw człowieka, tzw. europejskiej ustawy Magnickiego; wzywa Radę do przyjęcia tego mechanizmu jako decyzji dotyczącej strategicznych interesów i celów Unii na podstawie art. 22 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej;
14. domaga się, by Erytrea w pełni szanowała oraz bezzwłocznie wprowadziła w życie Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania oraz by podjęła w pełni zobowiązania wynikające z Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz Afrykańskiej karty praw człowieka i ludów, które to akty zawierają zakaz stosowania tortur;
15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącemu Komisji / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Unii Afrykańskiej, prezydentowi Erytrei, Radzie Praw Człowieka ONZ oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP–UE.

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0259

Nikaraguańska ustawa o obcych agentach

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie nikaraguańskiej ustawy o obcych agentach (2020/2814(RSP))

(2021/C 395/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Nikaragui, w szczególności z dnia 31 maja 2018 r. ⁽¹⁾, 14 marca 2019 r. ⁽²⁾ i 19 grudnia 2019 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając Umowę z dnia 29 czerwca 2012 r. ustanawiającą stowarzyszenie między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ameryką Centralną, z drugiej strony ⁽⁴⁾,
- uwzględniając krajowy dokument strategiczny UE i wieloletni program orientacyjny na lata 2014–2020 w sprawie Nikaragui,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Nikaragui,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) 2019/1716 z dnia 14 października 2019 r. ustanawiające ramy ukierunkowanych sankcji w Nikaragui ⁽⁵⁾ oraz rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2020/606 z dnia 4 maja 2020 r. dodające nazwiska sześciu urzędników nikaraguańskich do wykazu ukierunkowanych sankcji, łącznie z zamrożeniem aktywów i zakazem podróży ⁽⁶⁾,
- uwzględniając oświadczenia wydane w imieniu Unii Europejskiej przez wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, dotyczące Nikaragui, zwłaszcza oświadczenia z dni 20 listopada 2019 r. i 4 maja 2020 r.,
- uwzględniając oświadczenie wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka Michelle Bachelet wygłoszone podczas 45. sesji Rady Praw Człowieka, która odbyła się 14 września 2020 r., a także uwzględniając sprawozdanie Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 19 czerwca 2020 r. na temat Nikaragui,
- uwzględniając biuletyny informacyjne opublikowane w ramach specjalnego mechanizmu monitorowania dla Nikaragui (MESENI) ustanowionego przez Międzyamerykańską Komisję ds. Praw Człowieka,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP) z 1966 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Wytoczne UE w sprawie obrońców praw człowieka oraz wytyczne dotyczące wolności wypowiedzi w internecie i poza nim,
- uwzględniając konstytucję Nikaragui,
- uwzględniając art. 144 ust. 5 i art. 132 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 76 z 9.3.2020, s. 164.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0219.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0111.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 346 z 15.12.2012, s. 3.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 262 z 15.10.2019, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 139 I z 4.5.2020, s. 1.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- A. mając na uwadze, że 22 września 2020 r. członkowie Nikaraguańskiego Zgromadzenia Narodowego należący do Alianza Frente Sandinista de Liberación Nacional, partii rządzącej, przedstawili projekt ustawy o uregulowaniach dotyczących obcych agentów (wzorującej się na rosyjskiej ustawie z 2012 r. w sprawie obcych agentów), która w razie jej przyjęcia zobowiąże każdą osobę, organizację lub instytucję, w tym środki masowego przekazu i organizacje pozarządowe otrzymujące fundusze z zagranicy, do zarejestrowania się w ministerstwie spraw wewnętrznych oraz poddania się monitorowaniu finansowemu przez dział analiz finansowych;
- B. mając na uwadze, że każda osoba lub jednostka zarejestrowana w ministerstwie spraw wewnętrznych jako „obcy agent” byłaby poddana ścisłemu nadzorowi i musiałaby „powstrzymać się od ingerencji w krajowe sprawy lub kwestie polityczne”, jak wymaga tego art. 12, co ograniczyłoby ich prawa obywatelskie i polityczne i umożliwiło prześladowanie ich, nękanie i ściganie karne; mając na uwadze, że przyjęcie tej ustawy negatywnie wpłynęłoby na prawo do równego udziału w życiu politycznym i publicznym, w tym opozycji, co jeszcze bardziej zakłóciłoby system polityczny w Nikaragui; mając na uwadze, że może to doprowadzić do poważnych sytuacji bezprawnej kryminalizacji organizacji społeczeństwa obywatelskiego, działaczy i obrońców praw człowieka;
- C. mając na uwadze, że ustawa o uregulowaniach dotyczących obcych agentów, jeżeli zostanie przyjęta, mogłaby być wykorzystana jako instrument represji przeciwko osobom i organizacjom praw człowieka, które otrzymują środki od międzynarodowej współpracy w Nikaragui; mając na uwadze, że przyjęcie tej ustawy mogłoby bezpośrednio wpłynąć na współpracę UE w tym kraju oraz na osoby powiązane z interesami europejskimi;
- D. mając na uwadze, że kilku członków rządzącej partii Zgromadzenia Narodowego zaproponowało również specjalną ustawę o cyberprzestępczości, której celem jest cenzurowanie mediów cyfrowych, a także nową ustawę o przestępstwach z nienawiści, która zmieniałaby kodeks karny, aby umożliwić stosowanie kary dożywotniego więzienia wobec dysydentów politycznych, bez jakiegokolwiek jasnej definicji postępowania mogącego prowadzić do tak surowego wyroku, i którą można by wykorzystywać do karania osób sprzeciwiających się represyjnej polityce rządu;
- E. mając na uwadze, że proponowane ustawy wyraźnie mają na celu ograniczenie podstawowych wolności, takich jak wolność wypowiedzi, zarówno w internecie, jak i poza nim, wolność zrzeszania się oraz wolność wyznania, aby jeszcze bardziej ograniczyć nikaraguańskim obywatelom przestrzeń społeczeństwa obywatelskiego i sprawować totalitarną kontrolę nad nikaraguańskimi obywatelami, mediami oraz organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i praw człowieka, bez jakiegokolwiek kontroli i równowagi oraz przy pozostawieniu dużego marginesu swobody w zakresie ich stosowania dzięki monitorowaniu wszystkich ich działań, ze szczególnym naciskiem na środowiska polityki, pracy i gospodarki; mając na uwadze, że ustawy te, jeżeli zostaną przyjęte, naruszyłyby szereg praw i podstawowych wolności zapisanych w konstytucji Nikaragui i uznanych w międzynarodowych umowach, konwencjach i traktatach, których Nikaragua jest stroną;
- F. mając na uwadze, że inicjatywy te są najnowszymi przykładami takich naruszeń i potwierdzają szerszy kontekst represji i łamania praw człowieka i podstawowych wolności; mając na uwadze, że przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego, działacze ochrony środowiska, dziennikarze, przedstawiciele opozycji politycznej, członkowie wspólnot religijnych, zwłaszcza Kościoła katolickiego, studenci, byli więźniowie polityczni oraz ich rodziny nadal są nękani przez siły bezpieczeństwa i prorządowe grupy zbrojne, które stosują aresztowania, kryminalizację, przemoc, naloty na ich domy, nękanie przez policję, ataki seksualne i rosnącą przemoc i zastraszanie, z jakimi mają do czynienia działaczkę, groźenie śmiercią, wandalizm, publiczne szkalowanie oraz oszczercze kampanie internetowe;
- G. mając na uwadze, że – jak stwierdziła wysoka komisarz ONZ ds. praw człowieka Michelle Bachelet – „nie ma postępów w sytuacji w zakresie praw człowieka, a także znaków, że rząd konstruktywnie rozwiązuje napięcia i problemy strukturalne, które wywołały kryzys społeczno-polityczny w kwietniu 2018 r.”; mając na uwadze, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego donoszą, iż 94 osoby postrzegane jako przeciwnicy rządu wciąż są arbitralnie przetrzymywane głównie pod zmyślonymi zarzutami o niepowiązane przestępstwa;
1. potępia próby przyjęcia niekonstytucyjnej ustawy o uregulowaniach dotyczących obcych agentów, specjalnej ustawy o cyberprzestępczości i ustawy o przestępstwach z nienawiści i wzywa Zgromadzenie Narodowe do odrzucenia tych ustaw, a także wszelkich innych ustaw, które ograniczałyby podstawowe wolności ludności Nikaragui; podkreśla, że ustawy te, jeżeli zostaną przyjęte, dadzą rządowi Daniela Ortegi nowe narzędzie represji do uciszania nie tylko jego krytyków, ale każdej osoby lub organizacji otrzymującej zagraniczne finansowanie, co doprowadzi do wzrostu liczby ofiar tych represji i jeszcze pogorszy ogólny klimat zastraszania i zagrożenia, prowadząc do niedopuszczalnych naruszeń praw człowieka w Nikaragui;

Czwartek, 8 października 2020 r.

2. solidaryzuje się z narodem Nikaragui i potępia wszelkie represje stosowane przez rząd Nikaragui, w szczególności pozbawianie życia; potępia represje wobec działaczy społeczeństwa obywatelskiego, przedstawicieli opozycji politycznej, studentów, dziennikarzy, grup ludności tubylczej, członków wspólnot religijnych, zwłaszcza Kościoła katolickiego, oraz obrońców praw człowieka; wzywa do natychmiastowego uwolnienia wszystkich arbitralnie przetrzymywanych więźniów politycznych, wycofania wszystkich postawionych im zarzutów oraz respektowania podstawowych gwarancji prawnych;
3. wzywa rząd nikaraguański, by zaprzestał kryminalizowania niezależnych głosów oraz by przestał kontrolować i ograniczać pracę organizacji społeczeństwa obywatelskiego, przedstawicieli opozycji i organizacji praw człowieka; wzywa rząd nikaraguański do zwrotu skonfiskowanego mienia serwisom informacyjnym, przywrócenia im licencji na prowadzenie działalności i przywrócenia organizacjom pozarządowym osobowości prawnej; wzywa do pełnej współpracy z organizacjami międzynarodowymi i do umożliwienia im powrotu do kraju, łącznie z Międzypaństwową Komisją Praw Człowieka, Biurem Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka, MESENI oraz międzynarodową grupą niezależnych ekspertów Organizacji Państw Amerykańskich (OPA); z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z czerwca 2020 r. upoważniającą Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka do ściślejszego monitorowania sytuacji w Nikaragui, a także poparcie UE dla jej przyjęcia;
4. podkreśla, że wszelkie ograniczenia w korzystaniu z prawa do wolności opinii i wypowiedzi, zarówno w internecie, jak i poza nim, wolności pokojowego zgromadzania się i zrzeszania się oraz prawa do obrony praw człowieka są niezgodne z konstytucją Nikaragui i jej międzynarodowymi zobowiązaniami wynikającymi z porozumień dotyczących praw człowieka;
5. sprzeciwia się niewłaściwemu wykorzystywaniu przez autorytarny rząd Nikaragui instytucji i przepisów do kryminalizacji organizacji społeczeństwa obywatelskiego i przeciwników politycznych na potrzeby politycznych i niezgodnych z prawem celów; w związku z tym wzywa rząd Nikaragui, by zastosował się w całości do zobowiązań podjętych w porozumieniach z marca 2019 r. z ugrupowaniami opozycyjnymi i Unią Obywatelską, tworzącymi obecnie Koalicję Narodową, z myślą o osiągnięciu demokratycznego, pokojowego i wynegocjowanego rozwiązania kryzysu politycznego w Nikaragui;
6. przypomina rządowi Nikaragui, że wolne, wiarygodne, pluralistyczne i przejrzyste wybory będą możliwe tylko wtedy gdy skończą się represje, przywrócona zostanie praworządność i respektowane będą prawa konstytucyjne wszystkich obywateli Nikaragui, w tym prawo do wolności słowa, zgromadzeń, przekonań i pokojowych protestów; wzywa rząd Nikaragui do zawiązania z ugrupowaniami opozycyjnymi, w tym z Narodową Koalicją, porozumienia w sprawie reform wyborczych i instytucjonalnych niezbędnych do zagwarantowania wiarygodnych, pluralistycznych i przejrzystych wyborów, zaplanowanych obecnie na listopad 2021 r., a to wszystko w drodze demokratycznych, pokojowych i wynegocjowanych środków i zgodnie ze standardami międzynarodowymi, również poprzez wdrożenie zaleceń unijnej misji obserwacji wyborów z 2011 r. oraz OPA; uważa w związku z tym, że wybory muszą być obserwowane przez należycie akredytowanych obserwatorów krajowych i międzynarodowych;
7. wyraża głębokie zaniepokojenie ostatnimi doniesieniami nikaraguańskich organizacji, że władze nakazały policji państwowej łamanie praw człowieka oraz że w tych represjach wspierają je prorządowe ugrupowania cywilne i organizacje terytorialne partii rządzącej, z których część jest uzbrojona i zorganizowana jak ugrupowania paramilitarne; wzywa rząd do rozbrojenia tych paramilitarnych ugrupowań i do pociągnięcia do odpowiedzialności osób winnych łamania praw człowieka oraz podważania demokracji i rządów prawa, a także wzywa do dokonania przeglądu kontrowersyjnej ustawy o amnestii, która mogłaby uniemożliwić ściganie osób odpowiedzialnych za poważne naruszenia praw człowieka;
8. z uwagi na utrzymujące się poważne akty naruszenia i łamanie praw człowieka, jeżeli proponowane: „ustawa o agentach zagranicznych”, „specjalna ustawa o cyberprzestępczości” i „ustawa o przestępstwach z nienawiści” zostaną przyjęte, jeżeli rząd Nikaragui nadal będzie wykazywał brak gotowości do rozpoczęcia dialogu narodowego na temat prawdziwej reformy ordynacji wyborczej i jeśli w Nikaragui kontynuowane będą represje wobec społeczeństwa obywatelskiego i demokratycznej opozycji, domaga się, by Rada bezzwłocznie rozszerzyła listę podmiotów i osób fizycznych, w stosunku do których należy zastosować sankcje, łącznie z prezydentem i wiceprezydentem, szczególnie dbając o to, by nie stała się krzywda obywatelom Nikaragui; ponawia swój pilny apel o globalny mechanizm UE na rzecz praw człowieka; wzywa Radę do przyjęcia tego mechanizmu w drodze decyzji dotyczącej strategicznych interesów i celów Unii zgodnie z art. 22 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej;
9. wzywa do jak najszybszego wysłania delegacji Parlamentu do Nikaragui, aby wznowić monitorowanie sytuacji w tym kraju, i apeluje do władz Nikaragui o zezwolenie na swobodny wjazd delegacji do kraju oraz dostęp do wszelkich rozmówców i obiektów;

Czwartek, 8 października 2020 r.

10. przypomina swój apel z rezolucji z dnia 14 marca 2019 r. o bezzwłocznej ekstradycji Alessia Casimiriego, który nadal mieszka w Managui pod ochroną rządu nikaraguańskiego, do Włoch, gdzie musi on odbyć sześciokrotną karę dożywotniego więzienia za dowiedziony udział w porwaniu i zabiciu byłego premiera i przywódcy Chrześcijańskiej Demokracji Alda Moro oraz za zabójstwo członków jego ochrony 16 marca 1978 r. w Rzymie;
 11. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, by wraz ze specjalnym przedstawicielem UE ds. praw człowieka kontynuowała i zwiększała wsparcie materialne i techniczne dla obrońców praw człowieka i niezależnych mediów w Nikaragui; wzywa delegaturę Unii Europejskiej w Nikaragui i państwa członkowskie posiadające misje dyplomatyczne w terenie do pełnego wdrożenia wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka;
 12. przypomina, że w świetle umowy o stowarzyszeniu między UE a Ameryką Środkową Nikaragua musi przestrzegać zasad praworządności, demokracji i praw człowieka oraz ugruntować te zasady, i po raz kolejny domaga się, aby w zaistniałych okolicznościach uruchomiono klauzulę demokratyczną przewidzianą w układzie o stowarzyszeniu;
 13. uważa, że należy utrzymać i wzmocnić pomoc UE dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego, aby złagodzić skutki pandemii COVID-19;
 14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Państw Amerykańskich, Europejsko-Latynoamerykańskiemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu, Parlamentowi Środkowoamerykańskiemu, Grupie z Limy, a także rządowi i parlamentowi Republiki Nikaragui.
-

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0260

Sytuacja migrantów z Etiopii w ośrodkach detencyjnych w Arabii Saudyjskiej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie sytuacji migrantów z Etiopii w ośrodkach detencyjnych w Arabii Saudyjskiej (2020/2815(RSP))

(2021/C 395/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Arabii Saudyjskiej, w szczególności rezolucję z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie Arabii Saudyjskiej – jej stosunków z UE oraz jej roli na Bliskim Wschodzie i w Afryce Północnej ⁽¹⁾, z dnia 12 lutego 2015 r. w sprawie Raifa Badawiego ⁽²⁾, z dnia 8 października 2015 r. w sprawie Alego Mohammeda al-Nimra ⁽³⁾, z dnia 31 maja 2018 r. w sprawie sytuacji obrońców praw kobiet w Arabii Saudyjskiej ⁽⁴⁾ oraz z dnia 25 października 2018 r. w sprawie zabójstwa dziennikarza Dżamala Chaszukdziego w konsulacie Arabii Saudyjskiej w Stambule ⁽⁵⁾, a także rezolucję z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie sytuacji humanitarnej w Jemenie ⁽⁶⁾ oraz rezolucje z dnia 30 listopada 2017 r. ⁽⁷⁾ i z dnia 4 października 2018 r. ⁽⁸⁾ w sprawie sytuacji w Jemenie,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 maja 2018 r. w sprawie ochrony migrujących dzieci (2018/2666(RSP)) ⁽⁹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie rozwiązań dotyczących przepływu uchodźców i migrantów: rola działań zewnętrznych UE (2015/2342(INI)) ⁽¹⁰⁾,
 - uwzględniając oświadczenie Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM) z 15 września 2020 r. pt. „Potrzebne pilne działania w związku z warunkami w ośrodkach detencyjnych w Królestwie Arabii Saudyjskiej: dyrektor generalny IOM”,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 19 grudnia 2018 r. pt. „Globalne porozumienie na rzecz bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji”,
 - uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie ochrony praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin,
 - uwzględniając art. 144 ust 5 oraz art 132 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że jak donosi organizacja Human Rights Watch, od kwietnia 2020 r. około 30 000 migrantów etiopskich, w tym dzieci i ciężarnych kobiet, przymusowo wydalonych z północnego Jemenu przez władze Huti, jest arbitralnie przetrzymywanych w Arabii Saudyjskiej w strasznych warunkach; mając na uwadze, że według doniesień wielu z tych migrantów przekroczyło granicę pod krzyżowym ogniem oddziałów saudyjskich i Huti; mając na uwadze, że donosi się także, iż 2 000 migrantów, którzy nie zdołali się wydostać z Jemenu, przebywa w straszliwych warunkach spotęgowanych dodatkowo przez epidemię COVID-19 i nie ma żadnej możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb;
- B. mając na uwadze, że pracownicy migrujący zostali brutalnie zatrzymani przez siły saudyjskie i osadzeni w ośrodku detencyjnym ad-Dajer, a następnie przeniesieni do dziesięciu innych ośrodków, głównie do więzienia Szmeisi między miastami Dżuddą i Mekką oraz do więzienia centralnego w Dżizanie, gdzie mają przebywać tysiące zatrzymanych Etiopczyków; mając na uwadze, że według etiopskich organów konsularnych nie mają oni wystarczającej ilości żywności i wody ani odpowiedniej infrastruktury sanitarnej i opieki zdrowotnej, a rannym od postrzałów nie udzielono pomocy medycznej; mając na uwadze doniesienia o szeregu ofiar śmiertelnych, w tym dzieci, oraz o próbach samobójczych wśród zatrzymanych; mając na uwadze, że według doniesień saudyjskie siły bezpieczeństwa poddały brutalnym torturom osoby, które próbowały skarżyć się strażnikom na swoją sytuację;

⁽¹⁾ Dz.U. C 378 z 9.11.2017, s. 64.

⁽²⁾ Dz.U. C 310 z 25.8.2016, s. 29.

⁽³⁾ Dz.U. C 349 z 17.10.2017, s. 34.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 76 z 9.3.2020, s. 142.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 345 z 16.10.2020, s. 67.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 35 z 31.1.2018, s. 142.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 356 z 4.10.2018, s. 104.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 11 z 13.1.2020, s. 44.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 41 z 6.2.2020, s. 41.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 298 z 23.8.2018, s. 39.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- C. mając na uwadze, że pracownicy migrujący, w tym z państw Afryki i Azji, stanowią około 20 % ludności Arabii Saudyjskiej i odgrywają zasadniczą rolę w gospodarce Arabii Saudyjskiej i innych państw regionu, a wykonują przede wszystkim nisko płatne i często fizycznie wyczerpujące prace; mając na uwadze, że w licznych sprawozdaniach ONZ i innych organizacji międzynarodowych dobrze udokumentowano ich wykorzystywanie i nadużycia wobec nich jako nisko opłacanych pracowników mających niewielki lub zerowy dostęp do praw;
- D. mając na uwadze, że w systemie kafali, czyli stanowiącym nadużycie systemu „sponsorowania” wiz, który organizacje obrońców praw człowieka uznają za współczesne niewolnictwo, pracownicy migrujący nie mogą wjechać do kraju ani go opuścić czy też zmienić miejsca pracy bez zgody „sponsora”, nie mają ochrony prawnej i często nie otrzymują wynagrodzenia lub ich wynagrodzenie jest rażąco niskie; mając na uwadze, że według doniesień Arabia Saudyjska rozważa zniesienie systemu kafali;
- E. mając na uwadze, że w wyniku trwającej pandemii COVID-19 w Arabii Saudyjskiej i w innych krajach w regionie rośnie presja na słabsze grupy społeczne, zwłaszcza pracowników migrujących, co doprowadziło do większej dyskryminacji i wrogości wobec nich; mając na uwadze, że migranci często są stygmatyzowani jako osoby rzekomo przenoszące COVID-19, co często prowadzi do utraty pracy i stawia ich w bardzo niebezpiecznej sytuacji, bez mieszkania i wynagrodzenia, mają zatem bardzo skąpe możliwości uregulowania swojej sytuacji lub samodzielnego sfinansowania ewentualnego powrotu do kraju;
- F. mając na uwadze, że w listopadzie 2017 r. Arabia Saudyjska rozpoczęła kampanię skierowaną przeciwko migrantom oskarżanym o łamanie przepisów dotyczących pobytu, bezpieczeństwa granic i pracy; mając na uwadze, że we wrześniu 2019 r. władze ogłosiły, iż kampania przyniosła ponad 3,8 mln aresztowań, a ponad 962 000 osób deportowano; mając na uwadze, że według Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji od maja 2017 r. do kwietnia 2020 r. z Arabii Saudyjskiej deportowano około 380 000 Etiopczyków;
- G. mając na uwadze, że rząd Etiopii jest świadom przerażających warunków przetrzymywania obywateli tego kraju w Arabii Saudyjskiej; mając na uwadze, że przekazy pieniężne od Etiopczyków mieszkających za granicą to ważny element etiopskiej gospodarki, o zasadniczym znaczeniu dla wielu rodzin;
- H. mając na uwadze, że władze saudyjskie nie przeprowadziły prawdziwego dochodzenia, choć na początku września 2020 r. twierdziły, że zbadają sprawę; mając na uwadze, że warunki przetrzymywania pogorszyły się, zatrzymani są bici i odebrano im telefony komórkowe;
- I. mając na uwadze, że maltretowanie migrantów to tylko element powszechnego łamania praw człowieka w Arabii Saudyjskiej; mając na uwadze, że władze saudyjskie wykorzystały ograniczenia wynikające z konieczności walki z COVID-19 jako pretekst do dalszego naruszania praw człowieka w przypadku więźniów politycznych, takich jak obrończyni praw kobiet Ludżajn al-Hazlul oraz członkowie rodziny rządzącej wyrażający sprzeciw wobec systemu, np. księżniczka Basmah bint Saud i książę Salman bin Abdulaziz bin Salman, którzy są arbitralnie przetrzymywani w nieznanym miejscu; mając na uwadze, że aresztowanie tych i innych działaczy politycznych to element brutalnego tłumienia opozycji przez władze saudyjskie, obejmującego zamordowanie dziennikarza Dżamala Chaszukdziego w konsulacie Arabii Saudyjskiej w Stambule w 2018 r., za które nadal nikt nie został należycie pociągnięty do odpowiedzialności;
- J. mając na uwadze, że według specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. pozasądowych, doraźnych i arbitralnych egzekucji władze Arabii Saudyjskiej dopuszczają się nadużyć z wykorzystaniem technologii nadzoru elektronicznego; mając na uwadze, że Arabia Saudyjska należy do pięciu państw świata, gdzie wykonuje się najwięcej wyroków śmierci;
- K. mając na uwadze, że jeżeli chodzi o ratyfikację podstawowych międzynarodowych traktatów dotyczących praw człowieka, Królestwo Arabii Saudyjskiej odnotowuje jeden z najgorszych wyników, a ponadto nie ratyfikowało głównych instrumentów dotyczących ochrony przed arbitralnymi zatrzymaniami i zatrzymaniami imigrantów, w tym Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, protokołu fakultatywnego do konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur (który przewiduje krajowe mechanizmy zapobiegania torturom i wizyty monitorujące w ośrodkach detencyjnych), konwencji dotyczącej pracowników migrujących, konwencji dotyczącej statusu uchodźców oraz konwencji dotyczącej bezpieczeństwa;
- L. mając na uwadze, że na spotkaniu z ministrem spraw zagranicznych Arabii Saudyjskiej Faisalem Bin Farhanem Al Saudem, które odbyło się w Brukseli 29 września 2020 r., wysoki przedstawiciel Josep Borrell ponownie podkreślił, że UE zamierza zintensyfikować dialog na temat praw człowieka;

Czwartek, 8 października 2020 r.

1. zdecydowanie potępia brutalne traktowanie migrantów z Etiopii i naruszenia ich praw człowieka, zwłaszcza w ośrodkach detencyjnych w Arabii Saudyjskiej; wzywa władze Arabii Saudyjskiej do natychmiastowego uwolnienia wszystkich więźniów, a przy tym do priorytetowego traktowania osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, w tym kobiet i dzieci;
2. wzywa władze Arabii Saudyjskiej do zagwarantowania, że każda osoba wjeżdżająca do Arabii Saudyjskiej z Jemenu będzie bezpieczna i zostanie przekazana do odpowiedniego ośrodka recepcyjnego spełniającego międzynarodowe standardy dotyczące żywności, usług medycznych i zdrowotnych, instalacji sanitarnych, higieny osobistej, okien i oświetlenia, odzieży, powierzchni podłogi, temperatury, wentylacji i ćwiczeń na wolnym powietrzu, a także wszelkich niezbędnych środków ostrożności w celu ograniczenia rozprzestrzeniania się COVID-19, gruźlicy i innych chorób; wzywa do podjęcia prób znalezienia nieizolacyjnych alternatyw dla zatrzymywania migrantów i uchodźców oraz sprzeciwia się w tym kontekście wszelkiemu nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu migrantów;
3. wzywa Arabię Saudyjską do natychmiastowego zaprzestania tortur i innych form złego traktowania w ośrodkach detencyjnych oraz do zapewnienia odpowiedniej opieki psychicznej i fizycznej wszystkim osobom, a szczególnie ofiarom gwałtu; przypomina, że zgodnie z wyjaśnieniami Komitetu Praw Dziecka ONZ wobec dzieci nigdy nie należy stosować środka detencyjnego do celów związanych z imigracją, a zatrzymania nigdy nie można uzasadnić najlepszym interesem dziecka; wzywa władze Arabii Saudyjskiej do natychmiastowego uwolnienia dzieci wraz z członkami ich rodzin oraz do zapewnienia bezpiecznych, nieizolacyjnych alternatyw dla zatrzymania, pozwalających na regularny dostęp agencji humanitarnych;
4. wzywa władze Arabii Saudyjskiej do przeprowadzenia niezależnego i bezstronnego dochodzenia w sprawie wszystkich zarzutów dotyczących łamania praw człowieka, w tym strzelania do migrantów na granicy oraz bezprawnych zabójstw, tortur i innych form złego traktowania w ośrodkach detencyjnych, do pociągnięcia wszystkich sprawców do odpowiedzialności w uczciwych procesach spełniających normy międzynarodowe, bez uciekania się do kary śmierci lub kary cielesnej, oraz do zapewnienia odpowiedniej opieki psychicznej i fizycznej osobom, które ucierpiały w przerażających warunkach;
5. wzywa władze Arabii Saudyjskiej do bezwzględnego umożliwienia niezależnym międzynarodowym obserwatorom, w tym Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, wjazdu do kraju, regularnego monitorowania więzień i ośrodków detencyjnych, prowadzenia bezstronnych dochodzeń w sprawie domniemanych przypadków tortur i podejrzanym zgonów w więzieniach oraz prywatnych i regularnych odwiedzin więźniów;
6. ponawia apel Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka o uwolnienie każdej osoby zatrzymanej bez wystarczającej podstawy prawnej, przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedniego dostępu do opieki zdrowotnej i stworzeniu warunków dla właściwego wdrażania obostrzeń związanych z pandemią, w tym utrzymywania dystansu fizycznego;
7. ponownie przypomina władzom Arabii Saudyjskiej o ich międzynarodowych zobowiązaniach na mocy Powszechnej deklaracji praw człowieka i Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania;
8. uznaje, że gospodarka Arabii Saudyjskiej zawdzięcza część swojego bogactwa i dobrobytu około 13 mln zagranicznych pracowników i migrantów wewnątrz kraju, w związku z czym zauważa, że trwający proces modernizacji wewnętrznej musi obejmować reformę polityki pracy i polityki imigracyjnej, aby zapewnić pracownikom zagranicznym odpowiednie warunki pracy oraz zapobiec ich stygmatyzacji i wyzyskowi;
9. wzywa rząd Arabii Saudyjskiej do współpracy z Międzynarodową Organizacją Pracy na rzecz całkowitego zniesienia kafali oraz do zapewnienia odpowiednich gwarancji prawnych wszystkim pracownikom migrującym wewnątrz kraju, w tym poprzez strukturalne kontrole ich warunków pracy; jest zaniepokojony szczególnie negatywnymi skutkami systemowej dyskryminacji migrujących kobiet, a w szczególności migrujących pracowników domowych, którzy są bardziej narażeni na nadużycia fizyczne, wyjątkowo długie godziny pracy i brak swobody przemieszczania się i którzy często są zależni od pracodawców, kiedy chcą zmienić pracę lub wyjechać z kraju; wzywa rząd Arabii Saudyjskiej do ratyfikowania podstawowych konwencji MOP dotyczących wolności związkowej i ochrony praw związkowych (nr 87) oraz stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych (nr 98);
10. domaga się zagwarantowania, że nie dojdzie do masowych powrotów i że wnioski o udzielenie azylu będą rozpatrywane indywidualnie;

Czwartek, 8 października 2020 r.

11. wzywa rząd Etiopii, by jak najszybciej ułatwił dobrowolną, bezpieczną i godną repatriację wszystkich etiopskich migrantów, w tym również w drodze współpracy z Międzynarodową Organizacją ds. Migracji, traktując priorytetowo kobiety, dzieci i osoby wymagające szczególnego traktowania; domaga się zapewnienia pomocy konsularnej i odwiedzin wszystkim obywatelom zatrzymanym w Arabii Saudyjskiej oraz zachęca rząd etiopski do terminowego i skutecznego rozpatrywania wniosków o wsparcie;
12. ponownie wyraża swoje poparcie dla globalnego porozumienia ONZ na rzecz bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji, ponieważ promuje ono standardy, które umożliwiają państwom przyjmującym lepszą ochronę podstawowych praw człowieka słabszych grup społecznych, takich jak migranci ekonomiczni z Etiopii, którzy utknęli w Arabii Saudyjskiej i Jemenie;
13. uznaje, że zarówno Arabia Saudyjska, jak i Etiopia mają wspólny interes w ustanowieniu mechanizmu współpracy w zakresie mobilności, który ma na celu ułatwienie komplementarności ich rynków pracy, oraz przypomina, że globalne porozumienie ONZ na rzecz bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji zapewnia doradztwo i budowanie zdolności w tym zakresie;
14. wyraża zaniepokojenie nasilającymi się represjami wobec obrońców praw człowieka w Arabii Saudyjskiej oraz rażąco niesprawiedliwymi procesami migrantów i członków mniejszości szyickiej w tym kraju; odnotowuje niedawną zapowiedź, że w większości przypadków kara chłosty zostanie zastąpiona karą więzienia; wzywa rząd Arabii Saudyjskiej do natychmiastowego wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci i wszelkich form kar cielesnych, w tym amputacji i chłosty, z myślą o ich całkowitym zniesieniu;
15. wzywa ESDZ i państwa członkowskie, aby zażądały od Arabii Saudyjskiej natychmiastowego uwolnienia wszystkich osób bezprawnie zatrzymanych za korzystanie z przysługujących im praw podstawowych, w tym obrońców praw kobiet, działaczy politycznych i innych osób; wyraża zaniepokojenie sytuacją bezprawnie zatrzymanego laureata Nagrody im. Sacharowa w 2015 r. Raifa Badawiego, którego według doniesień próbowano zabić w więzieniu, i domaga się jego natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia;
16. wzywa Królestwo Arabii Saudyjskiej do powstrzymania się od systemowej dyskryminacji kobiet, migrantów, w tym migrujących kobiet, oraz mniejszości, w tym mniejszości religijnych; ubolewa nad faktem, że mimo pożądanых reform dotyczących kobiet i wprowadzanych od 2019 r. nadal obowiązują przepisy dyskryminacyjne wobec kobiet, w tym dotyczące ich statusu osobistego, a system kurateli mężczyzn nad kobietami nie został jeszcze całkowicie zniesiony;
17. wzywa władze Arabii Saudyjskiej do bezwarunkowego uwolnienia wszystkich obrońców i obrończyni praw kobiet, w szczególności następujących działaczy i działaczek ruchu domagającego się dla kobiet prawa do prowadzenia samochodów (Women to Drive): Ludżajn al-Hazlul, Fahad Albutairi, Samar Badawi, Nassima al-Sadah, Nuf Abdulaziz i Maja'a al-Zahrani, a także do wycofania wszystkich zarzutów wobec nich oraz wobec następujących osób: Eman al-Nafdżan, Aziza al-Jusef, Amal al-Harbi, Rukajja al-Mharib, Szadan al-Anezi, Abir Namankni i Hatun al-Fassi; zdecydowanie potępia wszelkie tortury, wykorzystywanie seksualne i inne formy znęcania się nad nimi; domaga się przeprowadzenia bezstronnego dochodzenia w sprawie łamania ich praw człowieka i domaga się postawienia wszystkich sprawców przed sądem;
18. wzywa rząd Arabii Saudyjskiej do zmiany art. 39 ustawy zasadniczej z 1992 r. oraz ustawy o zwalczaniu cyberprzestępczości w celu zagwarantowania wolności prasy i wypowiedzi zarówno w internecie, jak i poza nim; wzywa rząd Arabii Saudyjskiej do zmiany ustawy o stowarzyszeniach zgodnie z prawem międzynarodowym, aby umożliwić tworzenie i działanie niezależnych organizacji praw człowieka;
19. wzywa władze saudyjskie, aby zezwoliły specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka przysługujących migrantom oraz specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. obrońców praw człowieka na nieograniczony wjazd do kraju zgodnie z ich odpowiednimi mandatami;
20. wzywa delegaturę UE i misje dyplomatyczne państw członkowskich UE w Arabii Saudyjskiej, aby pilnie wystąpiły o pozwolenie na inspekcję ośrodków detencyjnych dla migrantów; podkreśla z mocą, że propagowanie praw człowieka musi znajdować się w centrum polityki zewnętrznej UE;
21. wzywa wiceprzewodniczącego/wysokiego przedstawiciela, ESDZ i państwa członkowskie, aby wraz ze specjalnym przedstawicielem UE ds. praw człowieka zainicjowali opracowanie wspólnego podejścia do skutecznego wdrożenia w Arabii Saudyjskiej Wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka; wzywa w związku z tym wiceprzewodniczącego/wysokiego przedstawiciela, aby przed rozpoczęciem dialogu dotyczącego praw człowieka z Arabią Saudyjską określił konkretne punkty odniesienia i cele praktyczne;

Czwartek, 8 października 2020 r.

22. wzywa władze saudyjskie do ratyfikacji Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, do wycofania zastrzeżeń do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) i ratyfikacji protokołu fakultatywnego do CEDAW, a także do ratyfikacji Konwencji ONZ o ochronie wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin, protokołu fakultatywnego do konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur, konwencji genewskiej z 1951 r. i konwencji o bezpieczeństwa; wzywa władze saudyjskie do wystosowania stałego zaproszenia dla przedstawicieli wszystkich specjalnych procedur Rady Praw Człowieka ONZ do składania wizyt w tym kraju; apeluje o powołanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. Arabii Saudyjskiej, zgodnie z innymi specjalnymi procedurami Rady Praw Człowieka tworzonymi w najpoważniejszych sytuacjach w zakresie praw człowieka na świecie;
 23. ponawia apel o zaprzestanie eksportu do Arabii Saudyjskiej technologii służącej do inwigilacji i innego sprzętu, który może ułatwiać represje w tym kraju;
 24. ponownie wzywa Radę, aby przyjęła unijny mechanizmu sankcji za naruszanie praw człowieka jako decyzję odnoszącą się do strategicznych interesów i celów Unii zgodnie z art. 22 ust. 1 TUE oraz dopilnowała, żeby wkrótce po jego przyjęciu zastosowano ogólnounijne ukierunkowane sankcje wobec osób odpowiedzialnych za zabójstwo dziennikarza Dżamala Chaszukdżiego;
 25. wzywa przewodniczącego Rady Europejskiej, przewodniczącego Komisji Europejskiej i państwa członkowskie do obniżenia rangi reprezentacji instytucjonalnej i dyplomatycznej UE na zbliżającym się szczycie przywódców G20, aby uniknąć sankcjonowania bezkarności za łamanie praw człowieka oraz ciągłe bezprawne i arbitralne zatrzymania w Arabii Saudyjskiej;
 26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wiceprzewodniczącemu Komisji / Wysokiemu Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Praw Człowieka, rządowi Etiopii, Jego Królewskiej Mości Salmanowi ibn Abd al-Azizowi Al Su'udowi i następcy tronu Muhammadowi ibn Salmanowi Al Su'udowi, rządowi Królestwa Arabii Saudyjskiej oraz Sekretarzowi Generalnemu Centrum Dialogu Narodowego Królestwa Arabii Saudyjskiej; apeluje o przetłumaczenie niniejszej rezolucji na język arabski.
-

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0264

Praworządność i prawa podstawowe w Bułgarii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie praworządności i praw podstawowych w Bułgarii (2020/2793(RSP))

(2021/C 395/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2, 3, 4, 6, 7, 9 i 10 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 20 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając europejską konwencję praw człowieka (EKPC) i orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka,
- uwzględniając decyzję Komisji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Bułgarii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną ⁽¹⁾, a także uwzględniając odpowiednie sprawozdania roczne za lata 2007–2019 oraz sprawozdanie Komisji z dnia 22 października 2019 r. w sprawie postępów Bułgarii w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji (COM(2019)0498),
- uwzględniając zalecenia dla poszczególnych krajów w ramach europejskiego semestru dotyczące Bułgarii, opublikowane dnia 20 maja 2020 r. (COM(2020)0502),
- uwzględniając wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie *Kolewowie przeciwko Bułgarii* ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji na temat zarządzania budżetem UE i jego wyników za 2019 r.,
- uwzględniając wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 1 lipca 2014 r. w sprawie *Dimitrow i in. przeciwko Bułgarii* ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) za 2019 r.,
- uwzględniając opinię Komisji Weneckiej z dnia 9 grudnia 2019 r. w sprawie projektu nowelizacji bułgarskiego kodeksu postępowania karnego oraz ustawy o systemie sądowym w odniesieniu do postępowań przygotowawczych względem najwyższych rangą sędziów,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 06/2019 pt. „Zwalczanie nadużyć finansowych w wydatkowaniu środków UE w obszarze spójności – instytucje zarządzające powinny usprawnić wykrywanie, reagowanie i koordynację działań”,
- uwzględniając opinię Komisji Weneckiej z dnia 9 października 2017 r. w sprawie bułgarskiej ustawy o systemie sądowym,
- uwzględniając wspólną opinię Komisji Weneckiej i Biura ds. Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka (ODIHR) OBWE z dnia 19 czerwca 2017 r. w sprawie nowelizacji bułgarskiego kodeksu wyborczego;
- uwzględniając opinię Komisji Weneckiej z dnia 23 października 2015 r. w sprawie projektu ustawy o nowelizacji i uzupełnieniu konstytucji (w obszarze wymiaru sprawiedliwości) Republiki Bułgarii,

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 58.

⁽²⁾ Wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie *Kolewowie przeciwko Bułgarii* (skarga nr 1108/02).

⁽³⁾ Wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 1 lipca 2014 r. w sprawie *Dimitrow i in. przeciwko Bułgarii* (skarga nr 77938/11).

Czwartek, 8 października 2020 r.

- uwzględniając decyzję Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 3 września 2020 r. w sprawie zastosowania się do wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawach S.Z. przeciwko Bułgarii i Kolewowie przeciwko Bułgarii,
 - uwzględniając sprawozdanie roczne za 2020 r. sporządzone przez organizacje partnerskie Platformy Rady Europy na rzecz ochrony dziennikarstwa i bezpieczeństwa dziennikarzy,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy 2296 (2019) z dnia 27 czerwca 2019 r. w sprawie dialogu z Bułgarią prowadzonego w następstwie monitorowania,
 - uwzględniając działanie Rady Europy przeciwko przestępstwom gospodarczym i korupcji,
 - uwzględniając drugie sprawozdanie dotyczące zgodności w sprawie Bułgarii z dnia 6 grudnia 2019 r. sporządzone przez działającą przy Radzie Europy Grupę Państw przeciwko Korupcji (GRECO),
 - uwzględniając oświadczenie Komisarz Praw Człowieka Rady Europy z dnia 3 września 2020 r. w sprawie przemocy policyjnej wobec dziennikarzy w Bułgarii, a także jej sprawozdanie z wizyty w Bułgarii w dniach 25–29 listopada 2019 r.;
 - uwzględniając oświadczenie Przedstawiciela Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) ds. Wolności Mediów z dnia 18 marca 2020 r. w sprawie brutalnego ataku na bułgarskiego dziennikarza Sławiego Angełowa,
 - uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Konferencji Międzynarodowych Organizacji Pozarządowych Rady Europy z dnia 9 lipca 2020 r. w sprawie nowelizacji bułgarskiej ustawy o podmiotach prawnych o charakterze niezarobkowym,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie specjalnych sprawozdawców ONZ ds. rasizmu i mniejszości z dnia 13 maja 2020 r.,
 - uwzględniając oświadczenie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. przemocy wobec kobiet, jej przyczyn i skutków z dnia 21 października 2019 r.,
 - uwzględniając niedawne uwagi końcowe organów traktatowych ONZ w sprawie Bułgarii,
 - uwzględniając projekt nowej konstytucji Republiki Bułgarii przedstawiony w dniu 17 sierpnia 2020 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 maja 2018 r. w sprawie pluralizmu mediów i wolności mediów w Unii Europejskiej⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją debatę z dnia 5 października 2020 r. w sprawie praworządności i praw podstawowych w Bułgarii,
 - uwzględniając dyskusję przeprowadzoną w Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniu 10 września 2020 r. w sprawie mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów,
 - uwzględniając wymiany poglądów przeprowadzone przez Grupę ds. Monitorowania Demokracji, Praworządności i Praw Podstawowych od czasu powołania jej przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniu 5 września 2019 r., zwłaszcza wymianę poglądów przeprowadzoną w dniu 28 sierpnia 2020 r. w sprawie sytuacji w Bułgarii,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 września 2020 r. pt. „Sprawozdanie na temat praworządności z 2020 r. Sytuacja w zakresie praworządności w Unii Europejskiej” (COM(2020)0580) oraz towarzyszący mu dokument pt. „Country Chapter on the rule of law situation in Bulgaria” [Rozdział dotyczący sytuacji w zakresie praworządności w Bułgarii] (SWD(2020)0301),
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opiera się na wartościach poszanowania godności ludzkiej, wolności, demokracji, równości, praworządności i poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości, oraz że wartości te są wspólne państwom członkowskim w społeczeństwie opartym na pluralizmie, niedyskryminacji, tolerancji, sprawiedliwości, solidarności oraz równości kobiet i mężczyzn (art. 2 TUE);

⁽⁴⁾ Dz.U. C 41 z 6.2.2020, s. 64.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- B. mając na uwadze, że utrzymanie praworządności oraz poszanowanie demokracji, praw człowieka, podstawowych wolności, wartości i zasad zapisanych w traktatach UE i międzynarodowych instrumentach w zakresie praw człowieka należą do obowiązków Unii i jej państw członkowskich oraz że należy ich przestrzegać;
- C. mając na uwadze, że art. 6 ust. 3 TUE potwierdza, iż prawa podstawowe, zagwarantowane przez EKPC oraz wynikające ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich, stanowią ogólne zasady prawa Unii;
- D. mając na uwadze, że Karta praw podstawowych Unii Europejskiej i zapisane w niej zasady stanowią część prawa pierwotnego UE;
- E. mając na uwadze, że wolność wypowiedzi oraz wolność i pluralizm mediów to prawa zapisane w art. 11 Karty praw podstawowych i w art. 10 EKPC;
- F. mając na uwadze, że niezawisłość sądownictwa jest niezbędnym wymogiem demokratycznej zasady podziału władzy i została zapisana w art. 19 ust. 1 TUE, art. 47 Karty praw podstawowych i art. 6 EKPC;
- G. mając na uwadze, że Unia funkcjonuje na zasadzie domniemania wzajemnego zaufania, że państwa członkowskie przestrzegają zasad demokracji, praworządności i praw podstawowych zapisanych w EKPC i Karcie praw podstawowych;
- H. mając na uwadze, że praworządność należy do wspólnych wartości tworzących fundament Unii i jest warunkiem wstępnym skutecznego funkcjonowania całej Unii, a także mając na uwadze, że za zagwarantowanie poszanowania praworządności jako jednej z głównych wartości Unii oraz za zapewnienie przestrzegania prawa, wartości i zasad Unii odpowiadają – na mocy traktatów – Komisja, Parlament i Rada;
- I. mając na uwadze, że systematyczne odmawianie przez jedno państwo członkowskie przestrzegania podstawowych wartości Unii Europejskiej i traktatów, do których dobrowolnie przystąpiło, ma wpływ na całą UE i jej zagraża; mając na uwadze, że brak reakcji na taką sytuację podważyłby wiarygodność Unii;
- J. mając na uwadze, że Komisja Wenecka i ODIHR OBWE uznały, że bułgarski kodeks wyborczy utrudnia różnorodność językową oraz korzystanie z praw wyborczych przez obywateli mieszkających za granicą ⁽⁵⁾;
- K. mając na uwadze, że w ostatnich latach odnotowano pewne incydenty związane z używaniem mowy nienawiści przeciwko mniejszościom, także przez ministrów w rządzie; mając na uwadze, że członkowie bułgarskiego Zgromadzenia Narodowego systematycznie powołują się na immunitet parlamentarny, aby uniknąć odpowiedzialności za używanie mowy nienawiści ⁽⁶⁾;
- L. mając na uwadze, że w ostatnich latach mnożą się doniesienia o niewłaściwym wykorzystaniu funduszy unijnych w Bułgarii oraz że należy tę sprawę dogłębnie zbadać; mając na uwadze, że w ostatnich miesiącach obywatele bułgarscy byli świadkami dużej liczby oskarżeń o korupcję na wysokim szczeblu oraz że niektóre z nich dotyczyły bezpośrednio premiera; mając na uwadze, że również w ostatnich miesiącach międzynarodowe media wielokrotnie donosiły o możliwych powiązaniach między grupami przestępczymi a władzami publicznymi w Bułgarii;
- M. mając na uwadze, że Prokuratura postawiła w stan oskarżenia byłego ministra środowiska i wody oraz byłego wiceministra środowiska i wody, a także byłego wiceministra gospodarki, którzy zostali natychmiast odwołani z urzędu przez rząd;

⁽⁵⁾ Wspólna opinia Komisji Weneckiej i ODIHR OBWE w sprawie nowelizacji kodeksu wyborczego w Bułgarii, 19 czerwca 2017 r., CDL-AD(2017)016.

⁽⁶⁾ Komisarz Praw Człowieka Rady Europy, sprawozdanie z wizyty w Bułgarii w dniach 25–29 listopada 2019 r., 31 marca 2020 r., s. 33 i 38.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- N. mając na uwadze, że doniesienia te doprowadziły do masowych demonstracji i protestów społeczeństwa obywatelskiego, które trwały nieprzerwanie przez ponad trzy miesiące i podczas których Bułgarzy domagali się sprawiedliwości, poszanowania praworządności oraz niezawisłego sądownictwa, a także protestowali przeciw erozji demokracji i endemicznej korupcji; mając na uwadze, że żądania demonstrantów obejmowały podanie się rządu i prokuratora generalnego do dymisji, a także przeprowadzenie natychmiastowych wyborów parlamentarnych; mając na uwadze zarzut stłumienia tych protestów przez organy porządku publicznego z nieproporcjonalną przemocą;
- O. mając na uwadze, że prawo do protestu jest prawem podstawowym, które nie może podlegać żadnym zakazom ani środkom kontroli w sposób ogólny i bezwzględny, oraz że można ograniczać je wyłącznie uzasadnionymi, proporcjonalnymi i niezbędnymi środkami policyjnymi w wyjątkowych okolicznościach; mając na uwadze, że każdą demonstrację należy uznawać za chronioną tym prawem; mając na uwadze, że organy ścigania muszą w pierwszej kolejności dążyć do dobrowolnego rozejścia się zgromadzonych bez użycia siły; mając na uwadze, że wolność zgromadzeń idzie w parze z wolnością wypowiedzi, a każdy ma prawo do wolności wypowiedzi, które obejmuje wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i myśli bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe;
- P. mając na uwadze, że w dniu 15 lipca 2020 r. do dymisji podali się: minister spraw wewnętrznych, minister finansów, minister gospodarki oraz minister turystyki, natomiast w dniu 26 sierpnia 2020 r. do dymisji podał się minister sprawiedliwości;
- Q. mając na uwadze, że premier ogłosił, iż poda się do dymisji w chwili podjęcia przez Zgromadzenie Narodowe decyzji o przeprowadzeniu wyborów do Wielkiego Zgromadzenia Narodowego⁽⁷⁾;
- R. mając na uwadze, że nadal utrzymują się poważne obawy związane ze zwalczaniem korupcji w Bułgarii; mając na uwadze, że grozi to podważeniem zaufania obywateli do instytucji publicznych;
- S. mając na uwadze, że zgodnie ze specjalnym badaniem Eurobarometr dotyczącym postaw obywateli UE wobec korupcji, opublikowanym w czerwcu 2020 r., 80 % ankietowanych Bułgarów uważa, że korupcja jest szeroko rozpowszechniona w ich kraju, a 51 % twierdzi, że korupcja wzrosła w ciągu ostatnich trzech lat;
- T. mając na uwadze, że w rankingu dotyczącym praworządności na świecie (World Justice Project Rule of Law Index) w 2020 r. Bułgaria zajmuje 53. miejsce na 128 państw, a w obrębie Unii znajduje się na miejscu przedostatnim; mając na uwadze, że według stosowanego przez Transparency International wskaźnika postrzegania korupcji w 2019 r., opublikowanego na początku tego roku, Bułgaria znajduje się na końcu wykazu krajów unijnych, a w skali światowej zajmuje 74. miejsce;
- U. mając na uwadze, że dynamiczne społeczeństwo obywatelskie i pluralistyczne media odgrywają istotną rolę w wspieraniu otwartego i pluralistycznego społeczeństwa i udziału obywateli w procesach demokratycznych, a także w rozliczaniu rządzących z ich działalności; mając na uwadze, że wolność mediów w Bułgarii pogarsza się, czego dowodem jest miejsce tego kraju w rankingach publikowanych przez Reporterów bez Granic; mając na uwadze, że w światowym rankingu wolności prasy, opublikowanym pod koniec kwietnia 2020 r., Bułgaria zajmuje 111. miejsce w Europie i trzeci rok z rzędu ostatnie spośród państw członkowskich UE; mając na uwadze, że Platforma Rady Europy na rzecz ochrony dziennikarstwa i bezpieczeństwa dziennikarzy zawiera trzy ostrzeżenia na poziomie 1 o poważnych przynoszących szkody naruszeniach wolności mediów oraz że wciąż oczekuje się na odpowiedź władz bułgarskich na te ostrzeżenia; wyraża zaniepokojenie wpływem państw trzecich na krajobraz medialny w ramach szerszej strategii rozpowszechniania antyunijnej propagandy i dezinformacji;
- V. mając na uwadze, że w Bułgarii wciąż obserwuje się liczne braki instytucjonalne, zwłaszcza jeśli chodzi o niezawisłość sądownictwa, które to wady Komisja wskazuje od lat w swoich sprawozdaniach sporządzanych w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji; mając jednak na uwadze, że w ostatnim sprawozdaniu sporządzonym w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji, opublikowanym w dniu 22 października 2019 r., Komisja uznała, że postępy poczynione przez Bułgarię w ramach tego mechanizmu są wystarczające zgodnie ze zobowiązaniami, jakie kraj ten podjął, przystępując do Unii, i w związku z tym zaleciła zniesienie mechanizmu nadzoru; mając na uwadze, że po uwzględnieniu uwag Parlamentu i Rady Komisja nadal stoi przed podjęciem decyzji w sprawie zniesienia mechanizmu współpracy i weryfikacji; mając na uwadze, że przewodniczący D. M. Sassoli w swoim piśmie poparł zniesienie mechanizmu współpracy i weryfikacji, ale podkreślił, że konieczne jest wdrożenie i wzmocnienie zobowiązań i reform, a także zwrócił uwagę na sytuację niezawisłości sądownictwa, korupcję i wolność mediów;
- W. mając na uwadze, że nowy kompleksowy mechanizm dotyczący demokracji, praworządności i praw podstawowych, zalecany przez Parlament, wyposażony w roczny cykl monitorowania, mający zastosowanie jednakowo do wszystkich państw członkowskich, powinien obejmować wszystkie wartości zapisane w art. 2 TUE i docelowo zastąpić mechanizm współpracy i weryfikacji w odniesieniu do Rumunii i Bułgarii;

(7) <https://government.bg/bg/prestentar/novini/obrashtenie-na-ministar-predsedatelya-boyko-borisov>

Czwartek, 8 października 2020 r.

- X. mając na uwadze, że w opublikowanym niedawno sprawozdaniu na temat praworządności z 2020 r. uznano, że w Bułgarii utrzymują się problemy z niezależnością prokuratury od władzy wykonawczej, i wskazano, że tworzenie systemu rozliczalności Prokuratora Generalnego nie zostało ukończone; mając na uwadze, że w sprawozdaniu wspomniano również o obawach co do skuteczności dochodzeń, ścigania i orzekania w sprawach dotyczących korupcji w Bułgarii; mając na uwadze, że w odniesieniu do wolności mediów w sprawozdaniu podkreślono szereg problemów, od skuteczności krajowych organów ds. mediów w Bułgarii po brak przejrzystości własności mediów, a także groźby kierowane wobec dziennikarzy i ataki na nich;
1. głęboko ubolewa nad tym, że wydarzenia w Bułgarii doprowadziły do poważnego pogorszenia sytuacji w zakresie przestrzegania praworządności, demokracji i praw podstawowych, w tym niezawisłości sądownictwa, podziału władzy, zwalczania korupcji i wolności mediów; solidaryzuje się z ludnością Bułgarii w jej uzasadnionych żądaniach i aspiracjach dotyczących sprawiedliwości, przejrzystości, rozliczalności i demokracji;
 2. podkreśla, że podstawowe znaczenie ma zagwarantowanie pełnego podtrzymania wartości wymienionych w art. 2 TUE oraz zagwarantowanie praw podstawowych określonych w Karcie praw podstawowych; apeluje do władz bułgarskich o zagwarantowanie pełnego bezwarunkowego poszanowania tych wartości i praw;
 3. odnotowuje wniosek o zwołanie Wielkiego Zgromadzenia Narodowego w celu przyjęcia nowej konstytucji; podkreśla, że każda reforma konstytucyjna powinna być poddana pod dogłębną otwartą dyskusję i oparta na prawdziwych konsultacjach ze wszystkimi podmiotami, zwłaszcza ze społeczeństwem obywatelskim, oraz przyjęta przy możliwie najszerszym konsensusie; przyjmuje do wiadomości pismo przewodniczącego Zgromadzenia Narodowego skierowane do przewodniczącego Komisji Weneckiej w dniu 18 września 2020 r. z oficjalnym wnioskiem o wsparcie eksperckie i opracowanie przez Komisję Wenecką opinii w sprawie projektu nowej konstytucji Republiki Bułgarii; wzywa władze Bułgarii, aby proaktywnie występowały do Komisji Weneckiej oraz innych odpowiednich organów organizacji międzynarodowych o ocenę odnośnych środków przed ich ostatecznym zatwierdzeniem;
 4. odnotowuje przyjęcie w drugim czytaniu znowelizowanego bułgarskiego kodeksu wyborczego; zauważa z niepokojem, że parlament Bułgarii przyjmuje obecnie nowe prawo wyborcze, podczas gdy zwykle wybory parlamentarne mają się odbyć najpóźniej za siedem miesięcy; wzywa władze Bułgarii, aby zapewniły pełną zgodność prawa wyborczego ze wszystkimi zaleceniami Komisji Weneckiej i ODIHR OBWE, zwłaszcza jeśli chodzi o stabilność podstawowych elementów prawa wyborczego, którego nie należy poddawać nowelizacji na mniej niż jeden rok przed wyborami;
 5. jest głęboko przekonany, że parlament Bułgarii powinien odgrywać zasadniczą rolę w zapewnianiu rozliczalności władzy wykonawczej oraz że jest jednym z koniecznych elementów mechanizmu kontroli i równowagi gwarantującego utrzymanie praworządności; jest zaniepokojony uprawianą przez rządzącą większość praktyką pośpiesznego przyjmowania przepisów, często bez stosownej debaty lub konsultacji z zainteresowanymi stronami; zauważa bardzo mały poziom zaufania publicznego do parlamentu Bułgarii⁽⁸⁾; ubolewa nad niedawno wprowadzonymi restrykcjami dla dziennikarzy w pomieszczeniach Zgromadzenia Narodowego, ograniczającymi ich dostęp do parlamentarzystów, a w konsekwencji możliwość kontrolowania pracy organu ustawodawczego przez media;
 6. jest głęboko zaniepokojony, że pewne problemy systemowe w sądownictwie, ujawnione przez Europejski Trybunał Praw Człowieka i Komisję Wenecką, pozostają nierozwiązane, zwłaszcza jeśli chodzi o przepisy dotyczące Najwyższej Rady Sądownictwa i Prokuratora Generalnego, w szczególności brak jakichkolwiek skutecznych mechanizmów odpowiedzialności lub sprawnych mechanizmów kontroli i równowagi dotyczących ich działania; nalega, aby władze Bułgarii w pełni zastosowały się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz zaleceń Komisji Weneckiej i GRECO dotyczących sądownictwa, zwłaszcza w odniesieniu do Najwyższej Rady Sądownictwa i statusu Prokuratora Generalnego, w celu zagwarantowania niezawisłości sądownictwa; zauważa, że w sprawozdaniu Komisji z dnia 22 października 2019 r. dotyczącym postępów Bułgarii w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji wspomina się o odbywającej się w mediach szerokiej debacie, w której niektóre podmioty wyrażają obawy w związku z procedurą mianowania i głównym kandydatem na stanowisko prokuratora generalnego, oraz o protestach ulicznych organizowanych przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego;
 7. z zaniepokojeniem odnotowuje, że dochodzenia w sprawach korupcji na wysokim szczeblu wciąż nie przynoszą wymiernych rezultatów; zauważa, że korupcja, nieskuteczność i brak rozliczalności nadal stanowią uporczywy problem w sądownictwie oraz że zaufanie publiczne do systemu sądowego pozostaje niskie ze względu na przekonanie, że sędziowie są podatni na naciski polityczne i naruszają zasadę równości wobec prawa; odnotowuje wzrost liczby dochodzeń dotyczących korupcji na wysokim szczeblu – w tym w sprawach o wymiarze transgranicznym – wszczynanych przeciwko urzędnikom wysokiej rangi i osobom budzącym duże zainteresowanie opinii publicznej; z zaniepokojeniem odnotowuje

(8) <https://www.gallup-international.bg/43810/public-opinion-political-situation/>

Czwartek, 8 października 2020 r.

rozbieżności między orzeczeniami sądów niższej i wyższej instancji, również przyczyniające się do braku prawomocnych i skutecznych wyroków skazujących; wskazuje, że konieczne należy przeprowadzić poważne, niezależne i aktywne dochodzenia oraz osiągnąć wyniki w walce z korupcją, przestępczością zorganizowaną i praniem pieniędzy, a także dokładnie zbadać zarzuty korupcji na wysokim szczeblu wysunięte na podstawie nagrań ujawnionych latem 2020 r. i dotyczące skandali związanych z problematycznymi zakupami nieruchomości i finansowaniem budowy prywatnych domów ze środków unijnych, aferą tankowcową, sprawą posiadłości nadmorskiej w Rosencu oraz zarzutem nielegalnego transferu pieniędzy z Bułgarskiego Banku Rozwoju, które to problemy razem wzięte sugerują, że w Bułgarii istnieją głębokie i systemowe słabości, jeśli chodzi o praworządność i środki antykorupcyjne; ponadto wyraża zaniepokojenie mniej wyeksponowanymi przykładami niedociągnięć w zakresie praworządności w Bułgarii, takimi jak traktowanie właścicieli mieszkań w „Sunset Resort” w Pomorie; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie nowej zespolonej agencji antykorupcyjnej w Bułgarii; wzywa władze bułgarskie do zadbania, aby agencja ta była w stanie skutecznie radzić sobie z szerokim zakresem obowiązków, obejmujących zapobieganie nielegalnemu pozyskiwaniu majątku, prowadzenie dochodzeń w takich sprawach oraz konfiskowanie nielegalnych majątków;

8. z głębokim zaniepokojeniem odnotowuje, że sytuacja w zakresie wolności mediów w Bułgarii pogorszyła się w ciągu ostatniego dziesięciolecia; wzywa władze bułgarskie, aby wspierały środowisko sprzyjające wolności słowa, w szczególności zwiększając przejrzystość własności mediów oraz zapobiegając nadmiernej koncentracji własności mediów i sieci dystrybucji, w tym przez właściwe stosowanie istniejących ram prawnych, a także uchylając przepisy karne dotyczące przestępstw zniesławienia; podkreśla, że należy zwiększyć niezależność i skuteczność składu i mandatu Rady ds. Mediów Elektronicznych; jest zaniepokojony doniesieniami o stałej praktyce wpływania na media przez preferencyjne przyznawanie środków unijnych mediom prorządowym;

9. zauważa, że ochrona dziennikarzy leży w żywotnym interesie społeczeństwa; wzywa władze bułgarskie, aby zapewniły ochronę dziennikarzy przez cały czas, a tym samym zagwarantowały ich niezależność; zdecydowanie potępia oszczercze kampanie wymierzone w dziennikarzy krytycznych wobec rządu i wzywa władze bułgarskie do ukrócenia takich niedemokratycznych praktyk; ubolewa nad przypadkami przemocy wobec reporterów i niszczenia ich sprzętu; apeluje do władz bułgarskich o wszczęcie kompleksowego dochodzenia we wszystkich sprawach dotyczących przemocy wobec dziennikarzy relacjonujących protesty; wzywa władze bułgarskie do zadbania, aby funkcjonariusze policji i inni urzędnicy respektowali wolność prasy oraz umożliwiali dziennikarzom i pracownikom mediów bezpieczne relacjonowanie demonstracji; zaznacza, że przemoc z rąk funkcjonariuszy państwowych jest sprzeczna ze spoczywającym na państwach członkowskich obowiązkiem dbania o wolność prasy i bezpieczeństwo dziennikarzy⁽⁹⁾;

10. wzywa władze bułgarskie, aby w pełni i kompleksowo zajęły się wszystkimi ostrzeżeniami przedłożonymi w ramach platformy Rady Europy na rzecz ochrony dziennikarstwa i bezpieczeństwa dziennikarzy oraz w pełni przestrzegały zaleceń komisarzy Rady Europy ds. praw człowieka, tak by zapewnić bezpieczne warunki dla dziennikarzy w Bułgarii;

11. jednoznacznie popiera zasadne żądania i aspiracje obywateli Bułgarii dotyczące sprawiedliwości, przejrzystości, rozliczalności i demokracji; wyraża głębokie przekonanie, że pokojowe demonstracje stanowią prawo podstawowe w każdym demokratycznym kraju, i popiera prawo obywateli do pokojowych protestów; potępia wszelkie formy przemocy wobec pokojowych demonstracji; podkreśla, że należy zawsze szanować wolność słowa i wolność informacji; podkreśla, że użycie przemocy i nieproporcjonalnej siły jest niedopuszczalne; jest szczególnie zbulwersowany doniesieniami o użyciu siły wobec kobiet i dzieci, w tym dzieci z niepełnosprawnościami; z zaniepokojeniem odnotowuje bezprawne i nadmierne kontrole prowadzone w prywatnych przedsiębiorstwach, które publicznie poparły protesty; potępia brutalne i nieproporcjonalne interwencje policji podczas protestów w lipcu, sierpniu i wrześniu 2020 r.; wzywa władze bułgarskie do zapewnienia pełnego, przejrzystego, bezstronnego i skutecznego dochodzenia w sprawie działań policji;

12. potępia nieludzkie warunki panujące w bułgarskich więzieniach stwierdzone przez Europejski Trybunał Praw Człowieka, w tym przeludnienie, złe warunki sanitarne i materialne, ograniczone możliwości zajęć poza celą, nieodpowiednią opiekę medyczną i długotrwałe stosowanie restrykcyjnych środków penitencjarnych⁽¹⁰⁾;

⁽⁹⁾ Komisarz Rady Europy ds. praw człowieka, oświadczenie pt. „Bułgaria musi zbadać sprawę przemocy policyjnej wobec dziennikarzy”, Strasburg, 3 września 2020 r.

⁽¹⁰⁾ Zob. wyroki: z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie *Neszkov i in. przeciwko Bułgarii* (skargi nr 36925/10, 21487/12, 72893/12, 73196/12, 77718/12 i 9717/13), z dnia 12 maja 2017 r. w sprawie *Simeonowowie przeciwko Bułgarii* (skarga nr 21980/04), z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie *Boris Kostadinow przeciwko Bułgarii* (skarga nr 61701/11), z dnia 29 czerwca 2017 r. w sprawie *Dimczo Dimow przeciwko Bułgarii* (nr 2) (skarga nr 77248/12), z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie *Dimitrow i Ridow przeciwko Bułgarii* (skarga nr 34846/08) i z dnia 5 października 2017 r. w sprawie *Kormew przeciwko Bułgarii* (skarga nr 39014/12).

Czwartek, 8 października 2020 r.

13. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że po ponad 45 wyrokach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przeciwko Bułgarii władze bułgarskie nie wywiązały się z obowiązku przeprowadzenia skutecznych dochodzeń; uważa, że te powtarzające się niedociągnięcia pokazują, że istnieje problem systemowy⁽¹¹⁾; podkreśla, że według sprawozdania rocznego Rady Europy za 2019 r. w sprawie nadzoru nad wykonywaniem wyroków i orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka jak dotąd nie wykonano 79 kluczowych wyroków przeciwko Bułgarii;

14. z zaniepokojeniem zauważa, że chociaż – zgodnie z planem działania z 2009 r. – przyjęto szereg dyrektyw dotyczących praw procesowych podejrzanych i oskarżonych, w Bułgarii nie przestrzega się wystarczająco praw procesowych; uważa, że ma to głęboki wpływ na prawa podstawowe⁽¹²⁾;

15. potępia wszelką mowę nienawiści, dyskryminację i wrogość wobec osób pochodzenia romskiego, kobiet, osób LGBTI i osób należących do innych grup mniejszościowych, które to zachowania nadal budzą silne zaniepokojenie; wzywa właściwe organy, aby zdecydowanie reagowały na mowę nienawiści, w tym używaną przez polityków wysokiego szczebla, wzmocniły ochronę prawną przed dyskryminacją i przestępstwami z nienawiści oraz skutecznie prowadziły dochodzenia w sprawie takich przestępstw i ścigały je; z zadowoleniem przyjmuje sądowy zakaz dorocznego neonazistowskiego „Marszu Łukowa” oraz wszczęcie dochodzenia w sprawie stojącej za nim organizacji – Bułgarskiego Związku Narodowego; wzywa rząd Bułgarii, aby zacieśnił współpracę z międzynarodowymi i lokalnymi obserwatorami praw człowieka oraz zastosował wszelkie niezbędne środki w celu faktycznego zagwarantowania praw mniejszości, w szczególności prawa do wolności wypowiedzi i wolności zrzeszania się, w tym przez wykonanie odnośnych wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka⁽¹³⁾; wzywa władze bułgarskie i urzędników bułgarskich do zdecydowanego potępienia wszelkich aktów przemocy i mowy nienawiści wobec mniejszości;

16. ubolewa nad klimatem wrogości wobec osób należących do społeczności romskich w niektórych gminach, szczególnie wobec osób, które musiały uciec ze swoich domów w wyniku wieców wymierzonych przeciwko ich społecznościom w niektórych miejscowościach; wyraża ubolewanie z powodu prześladowań i brutalnych eksmisji Romów na terenie Wojwodinowa; wzywa właściwe organy do pilnego zaradzenia sytuacji osób poszkodowanych; uważa, że należy kontynuować zdecydowane działania na rzecz poprawy ogólnej sytuacji mieszkaniowej osób pochodzenia romskiego; uważa, że konieczne jest całkowite wyeliminowanie segregacji edukacyjnej dzieci pochodzenia romskiego; wzywa władze, aby zastopowały mowę nienawiści i dyskryminację rasową stosowane wobec osób należących do mniejszości romskiej w związku z COVID-19 oraz wstrzymały operacje policyjne wymierzone w dzielnice romskie podczas pandemii;

17. odnotowuje orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 lipca 2018 r. w sprawie niezgodności konwencji stambulskiej z konstytucją Bułgarii; ubolewa nad faktem, że orzeczenie to uniemożliwia Bułgarii ratyfikację konwencji; wyraża głębokie zaniepokojenie utrzymującym się negatywnym i nieodzwierciedlającym rzeczywistości dyskursem publicznym na temat konwencji, ukształtowanym przez szeroko zakrojoną kampanię dezinformacji i oszczerstw, która nastąpiła po negatywnym przedstawieniu tego tematu przez niektóre media według doniesień powiązane z rządem i partiami opozycyjnymi, przy czym powody do niepokoju są jeszcze większe ze względu na udział polityków i partii politycznych reprezentowanych w parlamencie Bułgarii; z zaniepokojeniem zauważa, że utrzymujące się negatywne nastawienie do konwencji dodatkowo przyczynia się do stygmatyzacji grup narażonych na przemoc ze względu na płeć, których sytuacja szczególnie pogorszyła się w wyniku pandemii COVID-19 i środków izolacji w całej Europie, w tym w Bułgarii, oraz jeszcze bardziej ośmiela sprawców przestępstw popełnianych ze względu na płeć i wzmacnia w nich poczucie bezkarności; ubolewa nad faktem, że niedawne zmiany w kodeksie karnym, polegające na zaostrzeniu kar za przemoc ze względu na płeć, okazały się niewystarczające, by stanowić odpowiedź na złożoność tego problemu, a przede wszystkim mu zapobiegać; w związku z tym wzywa władze bułgarskie, aby skuteczniej zapobiegały przemocy domowej i zwalczały ją, podjęły niezbędne działania w celu ratyfikacji konwencji stambulskiej oraz wprowadziły te elementy konwencji, które są zgodne z jej porządkiem konstytucyjnym, a jednocześnie poszukiwały szerszego rozwiązania w odniesieniu do pozostałych elementów, a także zwiększyły liczbę schronisk i innych usług socjalnych niezbędnych do zapewnienia wsparcia ofiarom przemocy domowej;

18. uważa, że konieczne jest wyeliminowanie dyskryminacji osób ze względu na ich orientację seksualną lub tożsamość płciową, zarówno w prawie, jak i w praktyce we wszystkich sferach; wzywa władze bułgarskie do zmiany ustawy o ochronie przed dyskryminacją w celu wyraźnego uwzględnienia tożsamości płciowej jako podstawy dyskryminacji; wzywa władze bułgarskie do zmiany obecnego kodeksu karnego w celu uwzględnienia przestępstw z nienawiści i mowy

⁽¹¹⁾ Zob. wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 3 marca 2015 r. w sprawie S.Z. przeciwko Bułgarii (skarga nr 29263/12).

⁽¹²⁾ Zob. ostatnie sprawozdania z wizyt okresowych Europejskiego Komitetu ds. Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu.

⁽¹³⁾ Wyroki: z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie *Zjednoczona Macedońska Organizacja Ilindenka i in. przeciwko Bułgarii* (skarga nr 59491/00), z dnia 18 października 2011 r. w sprawie *Zjednoczona Macedońska Organizacja Ilindenka i in. przeciwko Bułgarii* (nr 2) (skarga nr 34960/04), z dnia 11 stycznia 2018 r. w sprawie *Zjednoczona Macedońska Organizacja Ilindenka i in. przeciwko Bułgarii* (nr 3) (skarga nr 29496/16) oraz z dnia 11 stycznia 2018 r. w sprawie *Jordan Iwanow i in. przeciwko Bułgarii* (skarga nr 70502/13).

Czwartek, 8 października 2020 r.

nienawiści ze względu na orientację seksualną, tożsamość i ekspresję płciową oraz cechy płciowe; wzywa władze bułgarskie, aby wdrożyły odpowiednie orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz aby w tym kontekście zajęły się sytuacją małżonków i rodziców tej samej płci w celu zapewnienia im prawa do niedyskryminacji pod względem prawnym i faktycznym, a także stworzyły odpowiednie ramy prawne zapewniające równe prawa wszystkim parom;

19. z zaniepokojeniem zauważa, że osoby, które być może potrzebują ochrony międzynarodowej, spotykają się z odmową wstępu na terytorium Bułgarii lub są wydalane, niekiedy siłą, bez możliwości złożenia wniosku o azyl lub indywidualną ocenę ich sprawy⁽¹⁴⁾; wyraża szczególne zaniepokojenie bulwersującą deportacją tureckich opozycjonistów z naruszeniem traktatów międzynarodowych i pomimo prawomocnych orzeczeń sądowych wydanych przez właściwe sądy bułgarskie⁽¹⁵⁾; wzywa władze bułgarskie do zapewnienia pełnej zgodności ustawodawstwa i praktyki w dziedzinie azylu z dorobkiem prawnym UE w tej dziedzinie i z Kartą praw podstawowych; wzywa Komisję do priorytetowego traktowania postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przeciwko Bułgarii;

20. wyraża głębokie zaniepokojenie proponowaną nowelizacją ustawy o niekomercyjnych osobach prawnych, co stworzyłoby bardzo wrogie środowisko dla tych organizacji społeczeństwa obywatelskiego o statusie organizacji pożytku publicznego, które korzystają z finansowania zagranicznego, i mogłoby być sprzeczne z zasadą wolności zrzeszania się i z prawem do prywatności⁽¹⁶⁾; apeluje do władz bułgarskich, aby w pełni uwzględniły utrwalone orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE w tym zakresie;

21. zauważa, że Bułgaria poczyniła pewne postępy w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji; wzywa rząd Bułgarii, aby współpracował z Komisją, zgodnie z zasadą lojalnej współpracy określoną w TUE, przy dalszej realizacji swoich zobowiązań; wzywa władze bułgarskie, aby powstrzymały się od jednostronnych reform, które zagrażałyby poszanowaniu praworządności, w szczególności jeśli chodzi o niezawisłość wymiaru sprawiedliwości i podział władz; zauważa, że Komisja poinformowała, że nie znieśli jeszcze mechanizmu współpracy i weryfikacji w odniesieniu do Bułgarii; wzywa Komisję, aby nadal monitorowała w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji reformę sądownictwa i walkę z korupcją w Bułgarii, do chwili wprowadzenia w pełni funkcjonującego mechanizmu służącego monitorowaniu poszanowania demokracji, praworządności i praw podstawowych, który miałby równe zastosowanie do wszystkich państw członkowskich; ponadto wzywa Komisję, aby w stosownych przypadkach korzystała też z innych dostępnych narzędzi, w tym z postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, z ram na rzecz praworządności i z narzędzi budżetowych, gdy tylko będą one do dyspozycji;

22. z zadowoleniem przyjmuje publikację pierwszego unijnego sprawozdania rocznego na temat praworządności obejmującego wszystkie państwa członkowskie; odnotowuje wskazane przez Komisję obawy dotyczące szeregu dziedzin w odniesieniu do Bułgarii; wzywa władze bułgarskie do szybkiego podjęcia działań w celu rozwiązania tych problemów;

23. podkreśla, że rząd Bułgarii musi zapewnić, we współpracy z Komisją, bardziej rygorystyczną kontrolę wydatkowania unijnych środków finansowych oraz niezwłocznie zareagować na zarzuty, że kręgi związane z partią rządzącą bogacą się z pieniędzy podatników;

24. z zadowoleniem przyjmuje przystąpienie Bułgarii do Prokuratury Europejskiej (EPPO) i wyraża przekonanie, że jej udział w pracach EPPO sam w sobie umożliwi ściślejszą kontrolę nad właściwym wykorzystaniem funduszy UE w tym zakresie;

25. przypomina o swoim stanowisku w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony budżetu Unii w przypadku uogólnionych braków w zakresie praworządności w państwach członkowskich⁽¹⁷⁾, w tym o konieczności zabezpieczenia praw beneficjentów, oraz wzywa Radę do jak najszybszego rozpoczęcia negocjacji międzyinstytucjonalnych;

26. wzywa władze bułgarskie, aby zbadały doniesienia zawarte w dokumentach FinCEN, z których wynika, że trzy banki bułgarskie uczestniczyły w przetwarzaniu płatności uznanych za obarczone wysokim ryzykiem prania pieniędzy i powiązane z finansowaniem przestępczości zorganizowanej i terroryzmu; jest zdania, że Bułgaria musi podjąć zdecydowane działania, aby poprawić nadzór nad sektorem bankowym i zintensyfikować środki przeciwdziałania praniu pieniędzy, w tym przez wzmocnienie instytucji prowadzących dochodzenia w tych sprawach; podkreśla, że dokumenty FinCEN ujawniły niedoskonałość globalnego systemu i jego podatność na nadużycia ze strony przestępców i osób skorumpowanych oraz wyraźnie pokazały, że trzeba pilnie poprawić nadzór bankowy na całym świecie i przyjąć lepsze

⁽¹⁴⁾ ONZ, Komisja Praw Człowieka, wnioski końcowe dotyczące czwartego sprawozdania okresowego nt. Bułgarii, 15 listopada 2018 r., pkt 29 i 30.

⁽¹⁵⁾ Europejski Trybunał Praw Człowieka, skarga w toku, *Abdullah Büyüik przeciwko Bułgarii* (skarga nr 23843/17); Departament Stanu Stanów Zjednoczonych, Biuro ds. Demokracji, Praw Człowieka i Pracy, Bułgaria, sprawozdanie dotyczące praw człowieka za 2016 r., s. 16.

⁽¹⁶⁾ Rada Europy, oświadczenie przewodniczącego Konferencji Międzynarodowych Organizacji Pozarządowych pt. „Proponowane zmiany w ustawie o niekomercyjnych osobach prawnych w Bułgarii dają powody do obaw”, 9 lipca 2020 r.

⁽¹⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0349.

Czwartek, 8 października 2020 r.

mechanizmy postępowania w przypadku transakcji transgranicznych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyspieszenia prac w tej dziedzinie, w tym przez ustanowienie europejskiego organu nadzoru, o co Parlament już apelował;

27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, rządów i parlamentom państw członkowskich, Radzie Europy, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie oraz Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0265

Finanse cyfrowe: pojawiające się zagrożenia w zakresie kryptoaktywów – wyzwania regulacyjne i nadzorcze w obszarze usług, instytucji i rynków finansowych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. zawierające zalecenia dla Komisji w sprawie finansów cyfrowych: pojawiające się zagrożenia w zakresie kryptoaktywów – wyzwania regulacyjne i nadzorcze w obszarze usług, instytucji i rynków finansowych (2020/2034(INL))

(2021/C 395/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającą dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającą rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 lutego 2020 r. zatytułowany „Europejska strategia w zakresie danych” (COM(2020)0066),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 marca 2018 r. zatytułowany „Plan działania w zakresie technologii finansowej: w kierunku bardziej konkurencyjnego i innowacyjnego europejskiego sektora finansowego” (COM(2018)0109),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 6 kwietnia 2016 r. zatytułowany „Wspólne ramy dotyczące przeciwdziałania zagrożeniom hybrydowym – odpowiedź Unii Europejskiej” (JOIN(2016)0018),
- uwzględniając Białą księgę Komisji z dnia 19 lutego 2020 r. w sprawie sztucznej inteligencji – Europejskie podejście do doskonałości i zaufania (COM(2020)0065),
- uwzględniając odpowiedź z dnia 10 kwietnia 2017 r. udzieloną przez wiceprzewodniczącego Dombrovskisa w imieniu Komisji na pytanie E-001130/2017,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Stabilności Finansowej, Usług Finansowych i Unii Rynków Kapitałowych z października 2019 r. zatytułowane „Governance for a DLT/Blockchain enabled European electronic Access Point (EEAP)” („Zarządzanie europejskim elektronicznym punktem dostępu opartym o technologię rozproszonego rejestru / łańcuch bloków”) ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35.

⁽³⁾ Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73.

⁽⁴⁾ <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/98da7b74-38db-11ea-ba6e-01aa75ed71a1/language-en/format-PDF/source-113099411>

Czwartek, 8 października 2020 r.

- uwzględniając analizę Komisji Europejskiej na temat stosowania rozporządzenia w sprawie opłat interchange ⁽⁵⁾,
- uwzględniając konsultacje publiczne Komisji z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie przeglądu ram regulacyjnych dla firm inwestycyjnych i operatorów rynku,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe Forum Wysokiego Szczebla do spraw Unii Rynków Kapitałowych Komisji Europejskiej z dnia 10 czerwca 2020 r. zatytułowane „A New Vision for Europe's Capital Markets” („Nowa wizja europejskich rynków kapitałowych”) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe grupy ekspertów Komisji ds. przeszkód regulacyjnych dla innowacji finansowych zatytułowane „30 recommendations on regulation, innovation and finance” („30 zaleceń dotyczących regulacji, innowacji i finansów”) z dnia 13 grudnia 2019 r.,
- uwzględniając wspólną poradę Europejskich Urzędów Nadzoru dla Komisji Europejskiej z dnia 10 kwietnia 2019 r. w sprawie potrzeby udoskonalenia przepisów dotyczących wymogów w zakresie zarządzania ryzykiem ICT w sektorze finansowym UE,
- uwzględniając wspólną poradę Europejskich Urzędów Nadzoru dla Komisji Europejskiej z dnia 10 kwietnia 2019 r. w sprawie kosztów i korzyści wynikających z opracowania spójnych ram dotyczących testów cyberodporności dla istotnych uczestników rynku i infrastruktur w całym sektorze finansowym UE,
- uwzględniając wspólne sprawozdanie Europejskich Urzędów Nadzoru z dnia 7 stycznia 2019 r. zatytułowane „FinTech: Regulatory sandboxes and innovation hubs” („Technologia finansowa – piaskownice regulacyjne i centra innowacji”) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając wytyczne EUNB w sprawie zarządzania ryzykiem związanym z technologiami i bezpieczeństwem ICT z dnia 29 listopada 2019 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego z dnia 9 stycznia 2019 r. zawierające porady dla Komisji Europejskiej dotyczące kryptoaktywów,
- uwzględniając poradę Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych dla Komisji z dnia 9 stycznia 2019 r. dotyczącą pierwszych ofert kryptowalutowych i kryptoaktywów,
- uwzględniając dokument konsultacyjny Komisji Europejskiej z grudnia 2019 r. w sprawie unijnych ram dla rynków kryptoaktywów,
- uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 27 marca 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskich dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsiębiorstw ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 października 2018 r. w sprawie technologii rozproszonego rejestru i łańcuchów bloków: budowanie zaufania do przepływów funduszy z pominięciem pośrednictwa bankowego ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie FinTech: wpływ technologii na przyszłość sektora finansowego ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2017 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie przepisów prawa cywilnego dotyczących robotyki ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając analizę z kwietnia 2020 r. sporządzoną na zlecenie Komisji Gospodarczej i Monetarnej Parlamentu Europejskiego, zatytułowaną „Crypto-assets: Key developments, regulatory concerns and responses” („Kryptoaktywa: ewolucja, problemy regulacyjne i rozwiązania”),

⁽⁵⁾ <https://ec.europa.eu/competition/publications/reports/kd0120161enn.pdf>

⁽⁶⁾ https://ec.europa.eu/info/files/200610-cmu-high-level-forum-final-report_en

⁽⁷⁾ JC 2018 74.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0301.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 11 z 13.1.2020, s. 7.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 307 z 30.8.2018, s. 57.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 252 z 18.7.2018, s. 239.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- uwzględniając analizę z lutego 2014 r. sporządzoną na zlecenie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów Parlamentu Europejskiego, zatytułowaną „Consumer Protection Aspects of Financial Services” („Usługi finansowe w aspekcie ochrony konsumenta”),
 - uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Banku Centralnego z lipca 2019 r. dotyczące skutków cyfryzacji płatności detalicznych dla funkcji Eurosystemu jako katalizatora,
 - uwzględniając przemówienie programowe Benoîta Coeure’a z dnia 31 stycznia 2019 r. zatytułowane „FinTech for the People” („Technologia finansowa dla ludzi”),
 - uwzględniając przemówienie programowe Yves’a Merscha zatytułowane „Lending and payment systems in upheaval: the FinTech challenge” („Wstrząsy w systemach pożyczkowych i płatniczych: wyzwanie w dziedzinie technologii finansowej”), wygłoszone w dniu 26 lutego 2019 r. podczas 3. dorocznej Konferencji na temat technologii finansowych i innowacji cyfrowych,
 - uwzględniając sprawozdanie Rady Stabilności Finansowej z dnia 6 czerwca 2019 r. zatytułowane „Decentralized financial technologies: Report on financial stability, regulatory and governance implications” („Zdecentralizowane technologie finansowe. Sprawozdanie w sprawie skutków dla stabilności finansowej oraz w zakresie regulacji i zarządzania”),
 - uwzględniając sprawozdanie Rady Stabilności Finansowej z dnia 14 lutego 2019 r. zatytułowane „FinTech and market structure in financial services: Market developments and potential financial stability implications” („Technologia finansowa i struktura rynku w sektorze usług finansowych: Rozwój sytuacji rynkowej i potencjalne skutki dla stabilności finansowej”),
 - uwzględniając sprawozdanie Rady Stabilności Finansowej z dnia 16 lipca 2018 r. zatytułowane „Crypto-assets: Report to the G20 on work by the FSB and standard-setting bodies” („Kryptoaktywa: Sprawozdanie dla grupy G-20 w sprawie prac Rady Stabilności Finansowej i organów odpowiedzialnych za ustanawianie standardów”),
 - uwzględniając sprawozdanie Rady Stabilności Finansowej z dnia 27 czerwca 2017 r. zatytułowane „Financial Stability Implications from FinTech – Supervisory and Regulatory Issues that Merit Authorities’ Attention” („Skutki technologii finansowej dla stabilności finansowej – Kwestie regulacji i nadzoru, które zasługują na uwagę organów”),
 - uwzględniając dokument konsultacyjny Rady Stabilności Finansowej z dnia 14 kwietnia 2020 r. zatytułowany „Addressing the regulatory, supervisory and oversight challenges raised by »global stablecoin« arrangements” („Podejmowanie wyzwań regulacyjnych, nadzorczych i kontrolnych związanych z ustaleniami dotyczącymi globalnej stabilnej kryptowaluty”),
 - uwzględniając badanie grupy roboczej G-7 ds. stabilnych kryptowalut z października 2019 r. dotyczące wpływu globalnych stabilnych kryptowalut,
 - uwzględniając dokument Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy z czerwca 2019 r. zatytułowany „Guidance for a Risk-Based Approach to Virtual Assets and Virtual Asset Service Providers” („Wytyczne w sprawie podejścia opartego na analizie ryzyka do wirtualnych aktywów i dostawców usług związanych z wirtualnymi aktywami”),
 - uwzględniając zalecenia Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy zaktualizowane w czerwcu 2019 r., a w szczególności zalecenie 16 w sprawie przekazów pieniężnych,
 - uwzględniając analizę Banku Rozrachunków Międzynarodowych ze stycznia 2020 r. zatytułowaną „Policy responses to FinTech: a cross-country overview” („Działania polityczne w odpowiedzi na technologie finansowe: przegląd sytuacji w poszczególnych krajach”),
 - uwzględniając wystąpienie Fernanda Restoya zatytułowane „Regulating FinTech: what is going on, and where are the challenges?” („Regulacja technologii finansowej – co się dzieje i na czym polegają wyzwania?”) z dnia 16 października 2019 r. w ramach XVI dialogu ASBA-BID-FELABAN w sprawie polityki regionalnej w publicznym i prywatnym sektorze bankowym,
 - uwzględniając art. 47 i 54 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A9-0161/2020),
- A. mając na uwadze, że finanse cyfrowe są stale rozwijającym się obszarem sektora finansowego, zasługującym na stałe monitorowanie i uwzględnianie zarówno na poziomie branżowym, jak i regulacyjnym;

Czwartek, 8 października 2020 r.

- B. mając na uwadze, że rynek wewnętrzny Unii charakteryzuje się otwartą konkurencją i dąży do zapewnienia równych warunków działania za pomocą zharmonizowanych ram regulacyjnych, stosowania norm międzynarodowych, konwergencji praktyk nadzorczych oraz współpracy w zakresie nadzoru; mając na uwadze, że w związku z tym te same zasady powinny być podstawą unijnej strategii w zakresie finansów cyfrowych;
- C. mając na uwadze, że regulując działalność spółek z branży technologii finansowych, należy zagwarantować równowagę między sprzyjaniem innowacjom a zapewnieniem wysokiego poziomu ochrony inwestorów i stabilności finansowej;
- D. mając na uwadze, że termin „kryptoaktywa” stosuje się w odniesieniu do wielu różnych aktywów cyfrowych, między innymi walut wirtualnych i tokenów, ale czasami z wyłączeniem niektórych form stabilnych kryptowalut lub niektórych tokenów, takich jak tokeny inwestycyjne;
- E. mając na uwadze, że dwa najczęściej przyjmowane elementy składowe kryptoaktywów to: (i) prywatny charakter uprawnienia do bazowych aktywów, roszczeń lub praw oraz (ii) wykorzystanie kryptografii i technologii rozproszonego rejestru lub podobnych technologii jako podstawy wymiany aktywów oraz określania ich właściwej lub przypisywanej wartości;
- F. mając na uwadze, że obecnie kryptoaktywa nie są ani emitowane, ani gwarantowane przez żaden bank centralny czy organ sektora publicznego w Unii i że mogą one być wykorzystywane na różne sposoby, w tym jako środki wymiany, do celów inwestycyjnych i aby uzyskać dostęp do towaru lub usługi;
- G. mając na uwadze, że stabilne kryptowaluty wykazują cechy podobne do kryptoaktywów i nie przybierają postaci żadnej określonej waluty, lecz są oparte na zestawie narzędzi, których celem jest zminimalizowanie wahań ich ceny wyrażonej w danej walucie; mając na uwadze, że niektóre kryptoaktywa, w tym stabilne kryptowaluty i związane z nimi technologie, mogą zwiększyć wydajność, konkurencję i przejrzystość oraz stworzyć znaczące możliwości dla społeczeństwa i przynieść mu znaczące korzyści, jako że niektóre z nich mogą umożliwić tańsze i szybsze dokonywanie płatności oraz zapewniać nowe źródła finansowania dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP); mając na uwadze, że ów zestaw narzędzi mających na celu zminimalizowanie wahań ceny nie został przetestowany w sytuacjach, w których przeprowadzana jest znaczna liczba transakcji opartych na stabilnych kryptowalutach;
- H. mając na uwadze, że debata publiczna na temat prywatnie uruchomionych stabilnych kryptowalut może być związana z pewnymi niedostatkami unijnego systemu płatności;
- I. mając na uwadze, że stabilne kryptowaluty mogą stać się powszechnie stosowanym środkiem płatniczym, co powinno spowodować podjęcie odpowiednich działań regulacyjnych i nadzorczych;
- J. mając na uwadze, że cyfrowa waluta banku centralnego (CBDC) opiera się na koncepcji stabilnego składnika aktywów i ma charakter suwerenny, a zatem odmienny od kryptowalut; mając na uwadze, że Bank Ludowy Chin testuje cyfrową walutę banku centralnego, system elektronicznej waluty cyfrowej (DCEP); mając na uwadze, że potencjalne globalne zastosowanie DCEP może mieć wpływ na handel międzynarodowy i ochronę konsumentów;
- K. mając na uwadze, że rozważane są ewentualne inicjatywy na rzecz wdrożenia CBDC, zarówno na szczeblu unijnym, jak i globalnym;
- L. mając na uwadze, że finanse cyfrowe mają silny element transgraniczny, który wykracza poza szczebel unijny, a zatem niezbędna jest międzynarodowa współpraca i wyznaczanie standardów oraz efektywny i skuteczny nadzór Unii w tej dziedzinie;
- M. mając na uwadze, że rozwój narzędzi finansów cyfrowych może się wiązać z silnymi przepływami kapitału, co przyciąga inwestycje transgraniczne; podkreśla, że w związku z tym finanse cyfrowe mogą przyczynić się do konkurencyjności Unii na rynkach światowych;
- N. mając na uwadze, że według danych rynkowych⁽¹²⁾ w czerwcu 2020 r. na całym świecie istniało ponad 5 600 kryptoaktywów o łącznej kapitalizacji rynkowej przekraczającej 260 mld USD⁽¹³⁾, z których 65 % stanowiły same bitcoiny;

⁽¹²⁾ <https://coinmarketcap.com>

⁽¹³⁾ [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2020/648779/IPOL_STU\(2020\)648779_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2020/648779/IPOL_STU(2020)648779_EN.pdf)

Czwartek, 8 października 2020 r.

- O. mając na uwadze, że według danych rynkowych łączna kapitalizacja rynkowa stabilnych kryptowalut wzrosła z 1,5 mld EUR w styczniu 2018 r. do 10 mld EUR w czerwcu 2020 r. i że pomimo nadal ograniczonego zasięgu w porównaniu z innymi kryptowalutami mogą one szybko osiągnąć skalę globalną i zyskać masową bazę użytkowników, zwłaszcza jeśli zostaną przyjęte przez giganty technologiczne wykorzystujące ich sieci;
- P. mając na uwadze, że eksperci Europejskiego Banku Centralnego (EBC) zauważyli w publikacji z 2019 r. ⁽¹⁴⁾, że chociaż kryptoaktywa mają charakter wysoce spekulacyjny, nie stanowią one bezpośredniego zagrożenia dla stabilności finansowej; mając na uwadze, że pogląd ten podzielają zarówno Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) ⁽¹⁵⁾, jak i Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) ⁽¹⁶⁾; mając na uwadze, że takie same wnioski przedstawił Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW) w swoim sprawozdaniu w sprawie światowej stabilności finansowej z 2018 r. oraz Rada Stabilności Finansowej w sprawozdaniu z lipca 2018 r., lecz jest ona zdania, że należy kontynuować analizę z uwagi na szybkie tempo rozwoju rynków;
- Q. mając na uwadze, że, jak wskazano w sprawozdaniu EUNB, obecne zaangażowanie instytucji finansowych w działania związane z kryptoaktywami jest stosunkowo ograniczone, ale zainteresowanie nimi prawdopodobnie wzrosło, w szczególności w związku z coraz częstszym wykorzystaniem rozwiązań opartych na technologii rozproszonego rejestru; mając na uwadze, że działania takie obejmują posiadanie lub pozyskiwanie udziałów w kryptoaktywach, subemisję pierwszych ofert kryptowalutowych czy świadczenie usług związanych z kryptoaktywami, takich jak prowadzenie kont waluty wirtualnej czy świadczenie usług wymiany; mając na uwadze, że obecne wymogi ostrożnościowe nie są odpowiednio dostosowane do wysokiej niestabilności i wysokiego ryzyka kryptoaktywów;
- R. mając na uwadze, że ostatnie badania sugerują, iż kryptoaktywa są głównie wykorzystywane jako inwestycje spekulacyjne, a nie jako sposób płatności za towary lub usługi oferowane przez legalnie działające punkty usługowo-handlowe; mając na uwadze, że Europejskie Urzędy Nadzoru podkreślały, iż kryptoaktywa, które nie mogą zostać uznane za instrumenty finansowe w rozumieniu unijnych regulacji finansowych, są obciążone szczególnym ryzykiem, zwłaszcza w odniesieniu do ochrony inwestorów i konsumentów oraz integralności rynku; mając na uwadze wysoki stopień ryzyka związanego z kryptoaktywami, jeśli chodzi o wykorzystywanie ich do celów prania pieniędzy, oszustw, unikania opodatkowania i ataków z zewnątrz;
- S. mając na uwadze, że zastosowanie nowych technologii może znacząco wspomóc przedsiębiorstwa świadczące usługi finansowe w wywiązywaniu się z bieżących zobowiązań w zakresie nadzoru i zgodności z przepisami;
- T. mając na uwadze, że klasyfikacja tych kryptoaktywów, które na mocy prawa unijnego kwalifikują się jako instrumenty finansowe, zależy od właściwych organów krajowych wdrażających prawo unijne w danym państwie, co powoduje rozbieżności w podejściu nadzorczym i regulacyjnym oraz zagraża spójności i równości warunków działania w Unii; mając na uwadze, że dokonanie takiej klasyfikacji i włączenie do unijnych ram legislacyjnych nie jest pozbawione trudności, gdyż kryptoaktywa odznaczają się różnymi cechami, które mogą się zmieniać z upływem czasu;
- U. mając na uwadze, że pierwsze oferty kryptowalutowe mogą stanowić alternatywne źródło finansowania dla innowacyjnych przedsiębiorstw i przedsiębiorstw typu start-up na wczesnych etapach ich rozwoju, ale jednocześnie narażają one inwestorów na wysokie ryzyko strat ze względu na ich wysoce spekulacyjny charakter i podatność na nadużycia finansowe; mając na uwadze, że według rocznego sprawozdania gospodarczego Banku Rozrachunków Międzynarodowych z 2018 r. co najmniej 22,5 % pierwszych ofert kryptowalutowych okazało się być nieuczciwymi piramidami finansowymi;
- V. mając na uwadze, że kryptoaktywa mogą w bezpieczny sposób zmniejszyć koszty transakcji w coraz bardziej cyfrowo nadzorowanym świecie, jeśli zostaną poddane rygorystycznemu systemowi regulacyjnemu, odpowiedniemu do zamierzonego celu i opartemu na analizie ryzyka;
- W. mając na uwadze, że finanse cyfrowe mogą na wiele sposobów przyczynić się do zaradzenia skutkom gospodarczym wybuchu epidemii COVID-19, jeżeli chodzi o konsekwencje dla obywateli, MŚP i innych przedsiębiorstw oraz usług finansowych; mając na uwadze, że epidemia COVID-19 pokazuje – w różnym stopniu w różnych państwach członkowskich – potencjał finansów cyfrowych zarówno dla konsumentów, jak i dla gospodarki;

⁽¹⁴⁾ https://www.ecb.europa.eu/pub/economic-bulletin/articles/2019/html/ecb.ebart201905_03~c83aeaa44c.en.html#toc4

⁽¹⁵⁾ ESMA Advice – Initial Coin Offerings and Crypto-Assets (Porady ESMA – pierwsze oferty kryptowalutowe i kryptoaktywa) (https://www.esma.europa.eu/sites/default/files/library/esma50-157-1391_crypto_advice.pdf).

⁽¹⁶⁾ Sprawozdanie EUNB zawierające porady dla Komisji Europejskiej dotyczące kryptoaktywów (<https://eba.europa.eu/sites/default/documents/files/documents/10180/2545547/67493daa-85a8-4429-aa91-e9a5ed880684/EBA%20Report%20on%20crypto%20assets.pdf>).

Czwartek, 8 października 2020 r.

- X. mając na uwadze, że duże firmy technologiczne i światowe platformy cyfrowe coraz częściej oferują usługi finansowe; mając na uwadze, że te duże podmioty w sektorze cyfrowym posiadają przewagę konkurencyjną m.in. dlatego, że mogą korzystać z efektu skali, rozległych transgranicznych sieci użytkowników, łatwego dostępu do finansowania i możliwości zbierania danych udostępnianych przez użytkowników za pomocą technologii przetwarzania danych, takich jak analityka na podstawie dużych zbiorów danych, które to korzyści generują na różne sposoby ogromną wartość dodaną; mając na uwadze, że obecność gigantów technologicznych na rynkach technologii finansowych może potencjalnie zaszkodzić uczciwej konkurencji i innowacyjności;
- Y. mając na uwadze, że niedawno odkryte oszustwa związane z przedsiębiorstwami z branży technologii finansowych podkreślają potrzebę holistycznego spojrzenia na zagrożenia dla ochrony konsumentów i inwestorów związane z nieprawidłowościami w procedurach dotyczących sprawozdawczości finansowej, nadużyć finansowych i niewypłacalności;
- Z. mając na uwadze, że w ostatnich latach udział płatności bezgotówkowych znacząco wzrósł; mając na uwadze, że ulepszenie systemu transakcji bezgotówkowych nie powinno ograniczać możliwości korzystania z gotówki jako środka płatniczego;
- AA. mając na uwadze, że sektor finansowy jest największym na świecie użytkownikiem technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT), odpowiadającym za mniej więcej jedną piątą wszystkich wydatków w dziedzinie ICT;
- AB. mając na uwadze, że stosowanie nowych technologii w sektorze finansowym może wiązać się z nowymi zagrożeniami, które należy uregulować oraz monitorować w celu zagwarantowania stabilności finansowej, integralności rynku wewnętrznego i ochrony konsumentów;
- AC. mając na uwadze, że zwiększone wykorzystywanie sztucznej inteligencji w usługach finansowych doprowadzi do konieczności wzmocnienia odporności operacyjnej, odpowiedniego nadzoru i odpowiedniej ochrony danych zgodnie z prawem Unii;
- AD. mając na uwadze, że nowe problemy operacyjne, w szczególności ryzyko związane z technologiami i bezpieczeństwem ICT, mogą stwarzać ryzyko systemowe dla sektora finansowego; takiemu nowemu ryzyku należy przeciwdziałać za pomocą odpowiednich środków, na co zwróciła uwagę Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego ⁽¹⁷⁾;
- AE. mając na uwadze, że w obecnym zbiorze przepisów UE dotyczących usług finansowych przyjmuje się fragmentaryczne podejście do kwestii przepisów odnoszących się do ryzyka operacyjnego;
- AF. mając na uwadze, że ryzyko związane z technologiami i bezpieczeństwem ICT, na które narażony jest sektor finansowy, oraz poziom integracji tego sektora na poziomie Unii uzasadniają podjęcie konkretnych i bardziej zaawansowanych działań, które opierają się na dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1148 z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu bezpieczeństwa sieci i systemów informatycznych na terytorium Unii ⁽¹⁸⁾, ale wykraczają poza tę dyrektywę;
- AG. mając na uwadze, że cyberodporność stanowi integralną część prac nad odpornością operacyjną instytucji finansowych prowadzonych przez organy na szczeblu światowym;
- AH. mając na uwadze, że prawidłowo funkcjonujący, zrównoważony i odporny rynek finansowy Unii powinien charakteryzować się wysoką efektywnością alokacji kapitału i ryzyka oraz jak najszerszym włączeniem społecznym obywateli pod względem dostępu do usług finansowych;
- AI. mając na uwadze, że usługi przetwarzania w chmurze mogą zapewnić dostawcom usług finansowych znaczące korzyści odnośnie do odporności operacyjnej i efektywności w porównaniu z tradycyjnymi rozwiązaniami na miejscu, ale wiążą się z dodatkowymi wyzwaniem dotyczącymi bezpieczeństwa danych i procesów, ciągłości działania w przypadku wyłączeń i ogólnie większego zagrożenia cyberprzestępstwami;

⁽¹⁷⁾ <https://www.esrb.europa.eu/news/pr/date/2020/html/esrb.pr200107~29129d5701.en.html>

⁽¹⁸⁾ Dz.U. L 194 z 19.7.2016, s. 1.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- AJ. mając na uwadze, że konieczne są równe warunki działania dla firm świadczących usługi finansowe i firm technologicznych, aby zapewnić, by wszystkie firmy konkurowały ze sobą na równych prawach, zgodnie z zasadą „to samo ryzyko, ta sama działalność, te same przepisy”;
- AK. mając na uwadze, że wprowadzenie cyfrowych usług finansowych nie powinno prowadzić ani do arbitrażu regulacyjnego, ani do osłabienia ochrony konsumentów, ograniczenia bezpieczeństwa czy zagrożenia stabilności finansowej;
- AL. mając na uwadze, że wiele dużych instytucji finansowych Unii korzysta z usług przetwarzania w chmurze świadczonych przez dostawców z państw trzecich;
- AM. mając na uwadze, że Europejska Rada Ochrony Danych ma do odegrania ważną rolę polegającą na pomaganiu przedsiębiorstwom w zrozumieniu, jakie są ich zobowiązania dotyczące przestrzegania przepisów RODO;
- AN. mając na uwadze, że twórcy kryptowalut zwykle nie są znani i że kryptowaluty nie stwarzają roszczenia finansowego do aktywów bazowych w przeciwieństwie do stabilnych kryptowalut, tokenów inwestycyjnych i towarowych, których twórcy są zawsze znani;
- AO. mając na uwadze, że chociaż tokeny emitowane przez przedsiębiorców w formie roszczeń do przepływów pieniężnych, należności kapitałowej czy roszczenia do przyszłego towaru lub przyszłej usługi mogą zostać sklasyfikowane na różne sposoby, ich klasyfikacja w prawie Unii powinna zapewniać przewidywalność regulacyjną i jednorodność na rynkach europejskich; mając na uwadze, że odpowiednie technologicznie i funkcjonalne przepisy dotyczące tokenów powinny uwzględniać potencjalne modele hybrydowe i zawierać definicje maksymalizujące ochronę konsumentów i inwestorów, zwiększające pewność prawa i wykorzystujące silny potencjał tych instrumentów do finansowania ryzykownych przedsięwzięć; mając na uwadze, że bazowa funkcja ekonomiczna tokenów jest istotnym wskaźnikiem, jak należy je sklasyfikować;
- AP. mając na uwadze, że Grupa Specjalna ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniądzy (FATF) przyjęła szeroką definicję waluty wirtualnej i zaleciła nałożenie zobowiązań w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu na wszystkie osoby fizyczne i prawne podejmujące działania związane z wymianą kryptoaktywów, transferem kryptoaktywów i korzystaniem z usług finansowych związanych z pierwszą ofertą kryptowalutową oraz świadczeniem takich usług;
- AQ. mając na uwadze, że pranie pieniędzy stanowi ogromne zagrożenie, któremu należy zapobiegać w obszarze finansów cyfrowych; mając na uwadze, że choć finanse cyfrowe mogą przyczynić się do poprawy włączenia społecznego pod względem finansowym, nadal powinien istnieć kompleksowy system oparty na zasadzie „znaj swojego klienta” i przeciwdziałający praniu pieniędzy, zgodnie z prawem Unii; mając na uwadze, że choć kryptowaluty mogą być wykorzystywane do nielegalnej działalności, uregulowanie ich jako środka płatniczego, a nie środka wymiany, może poprawić monitorowanie i zapobieganie przestępczości finansowej;
- AR. mając na uwadze, że zwiększona łączność, internet rzeczy i interakcja ludzi z maszynami mogą ulepszyć korzystanie z usług finansowych, ale również pociągają za sobą nowe ryzyko dotyczące prywatności i ochrony danych osobowych, jakości interakcji, zarządzania ryzykiem operacyjnym i wyzwania związane z cyberbezpieczeństwem;

Zalecenia:**Uwagi ogólne**

1. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez Komisję pakietu dotyczącego finansów cyfrowych obejmującego dwa wnioski ustawodawcze w sprawie kryptoaktywów i odporności operacyjnej; uważa, że wniosek Komisji dotyczący kryptoaktywów oraz wniosek dotyczący odporności operacyjnej i cyberodporności zostały przedstawione w odpowiednim momencie i że są one przydatne i konieczne ze względu na ostatnie wydarzenia na rynku unijnym i rynkach światowych, a także stanowią istotny krok w kierunku zapewnienia jasności prawa i opracowania nowego systemu regulacyjnego; ubolewa jednak, że Komisja nie zajęła się we właściwy sposób problemami związanymi z praniem pieniędzy, finansowaniem terroryzmu i działalnością przestępczą związaną z kryptoaktywami, które to problemy w dużej mierze pozostają nierozwiązane; zwraca się do Komisji o podjęcie pilnych działań w tych obszarach zgodnie z zaleceniami przedstawionymi w załączniku do niniejszego projektu rezolucji;

Czwartek, 8 października 2020 r.

2. uważa, że finansowanie cyfrowe, które odgrywa bardzo istotną rolę w rozwijaniu działalności finansowej, będzie jednym z kluczy do sukcesu unii rynków kapitałowych dzięki zwiększeniu możliwości finansowania dla przedsiębiorstw i obywateli oraz możliwości inwestycyjnych, i zachęca Komisję do zastanowienia się nad tym, w jaki sposób wzmocnić pozycję innowatorów, a tym samym wykorzystać możliwości finansowania cyfrowego do wspierania integracji rynków kapitałowych i udziału inwestorów detalicznych w Unii oraz do zwiększenia jego skali na świecie;
3. podkreśla większą wagę środków monitorowania i przeglądu przepisów dotyczących finansów cyfrowych, w szczególności mając na względzie rosnące znaczenie tego sektora w czasie, gdy świat zmaga się z pandemią COVID-19; podkreśla ponadto potrzebę zajęcia się konkretnymi zagrożeniami, jakie niosą ze sobą finanse cyfrowe na poziomie regulacyjnym i nadzorczym, za pomocą odpowiednich ram prawnych i przepisów dotyczących ochrony konsumentów;
4. podkreśla, że ważne jest, by ze względu na transgraniczny charakter finansów cyfrowych Komisja ściśle współpracowała z międzynarodowymi forami i organami regulacyjnymi w celu opracowania norm międzynarodowych, bez uszczerbku dla prawa Unii do przyjęcia przepisów regulacyjnych i nadzorczych dostosowanych do okoliczności panujących w Unii; przypomina w szczególności o potrzebie zapewnienia interoperacyjności unijnych ram regulacyjnych z zasadami uzgodnionymi na szczeblu międzynarodowym;
5. zwraca uwagę, że rozwój wielu technologii związanych z finansami cyfrowymi wciąż znajduje się w stadium początkowym; podkreśla, że w związku z tym wszelkie nowe środki ustawodawcze muszą podlegać dogłębnej i przyszłościowej ocenie ryzyka i korzyści dla konsumentów i stabilności finansowej; wzywa Komisję do zastosowania proporcjonalnego, opartego na analizie ryzyka, zorientowanego na wyniki, międzysektorowego i całościowego podejścia do prac nad finansami cyfrowymi;
6. wzywa Komisję, by wykorzystała wiedzę i doświadczenie zdobyte w ramach europejskiego forum koordynatorów innowacji i jako pierwsza podjęła działania w celu stworzenia korzystnego i zrównoważonego środowiska dla europejskich centrów i przedsiębiorstw z branży technologii finansowych, a także dla tradycyjnego sektora finansowego korzystającego z finansowania cyfrowego, w celu zwiększenia skali, przyciągnięcia inwestycji zagranicznych i zwiększenia obecności Unii na rynkach światowych;
7. uważa w związku z tym, że finanse cyfrowe powinny być uznane za niezbędne i skuteczne narzędzie dla europejskich MŚP, mogące zapewnić działające w czasie rzeczywistym szybkie rozwiązania dopasowane do ich potrzeb w zakresie finansowania; jest zdania, że finanse cyfrowe mogą wypełnić lukę w finansowaniu MŚP;
8. podkreśla, że wszystkie środki przyjmowane na szczeblu Unii powinny gwarantować, by uczestnicy rynku, od małych do dużych, mieli przestrzeń regulacyjną do innowacji i że wszystkie nowe lub aktualizowane regulacje oraz nadzór w obszarze technologii finansowej powinny opierać się na następujących zasadach:
 - a) te same działania i te same usługi oraz powiązane z nimi podobne ryzyko powinny podlegać tym samym przepisom;
 - b) proporcjonalność i neutralność technologiczna;
 - c) podejście oparte na ryzyku, przejrzystości i rozliczalności;
 - d) przestrzeganie praw podstawowych, zwłaszcza prawa do prywatności i ochrony danych osobowych, zagwarantowanego w art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
 - e) wysokie standardy ochrony konsumentów i inwestorów;
 - f) równe warunki działania;
 - g) podejście przyjazne dla innowacji;
9. zwraca uwagę, że wszystkie nowe lub aktualizowane środki przyjmowane na szczeblu Unii powinny uwzględniać dynamiczne zmiany na rozwijających się rynkach kryptoaktywów i pierwszych ofert kryptowalutowych; podkreśla, że należy zapewnić równe warunki działania na całym rynku wewnętrznym, które pozwolą uniknąć wykorzystywania różnic w systemach prawnych i arbitrażu regulacyjnego; ostrzega, że takie środki nie powinny ograniczać możliwości rozwoju przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP, i powinny oferować zrównoważony ekosystem dla rozwoju finansów cyfrowych na rynku wewnętrznym, przy jednoczesnym zapewnieniu stabilności finansowej, integralności rynku oraz ochrony inwestorów i konsumentów;

Czwartek, 8 października 2020 r.

10. zwraca uwagę, że piaskownice regulacyjne i centra innowacji mają potencjał, aby być dla przedsiębiorstw z branży finansów cyfrowych przydatnym narzędziem do testowania innowacyjnych produktów i usług finansowych oraz modeli biznesowych w kontrolowanym środowisku, a także pozwolić właściwym organom lepiej zrozumieć taką działalność i uzyskać ekspercką wiedzę w zakresie regulacji innowacyjnych technologii, a tym samym ułatwić dialog między przedsiębiorstwami i regulatorami; podkreśla jednak, że mogą one również stanowić poważne zagrożenie dla ochrony konsumentów i inwestorów oraz umożliwiać oszustwa finansowe, stwarzając jednocześnie ryzyko fragmentacji nadzoru i arbitrażu regulacyjnego;

11. podkreśla, że wszelkie „piaskownice”, w tym paneuropejskie, powinny dążyć do równowagi między wspieraniem innowacyjności i stabilności finansowej a ochroną inwestorów i konsumentów, przy jednoczesnym uwzględnieniu wielkości, znaczenia systemowego i działalności transgranicznej zainteresowanych przedsiębiorstw; wzywa Komisję do ustanowienia wspólnych unijnych ram dla paneuropejskiej piaskownicy cyfrowych usług finansowych, ponieważ przyniosłoby to dodatkowe korzyści dla innowacji finansowych i stabilności finansowej oraz ograniczyłoby rozdrobnienie nadzoru;

12. podkreśla znaczenie trójkąta, tworzonego przez zaufanie, weryfikację tożsamości i dane, dla zapewnienia, aby uczestnicy rynku, inwestorzy, konsumenci i organy nadzorcze mogli mieć zaufanie do finansów cyfrowych;

13. uważa, że należałoby dogłębniej zbadać inicjatywy na rzecz wdrożenia cyfrowych walut banku centralnego, zarówno w Unii, jak i na szczeblu ogólnosięciowym; zachęca EBC, aby rozważył przeprowadzenie kompleksowej oceny skutków w celu przedstawienia możliwości rozwoju cyfrowych walut banku centralnego, w tym analizy szans i zagrożeń związanych z ustanowieniem cyfrowego euro; uważa, że ocena ta powinna również uwzględniać rolę zastosowanych technologii; ponadto wzywa unijne organy nadzorcze do promowania dalszych badań w tej dziedzinie oraz wzywa Komisję i EBC do zaangażowania się w dialog na szczeblu międzynarodowym w celu oceny potencjalnych korzyści i skutków szerszego stosowania cyfrowych walut banku centralnego na całym świecie;

14. jest zdania, że przy określaniu parametrów i zasad stosowanych w ocenie skutków i dalszej analizie należy wziąć pod uwagę rolę cyfrowych walut banku centralnego, jeżeli chodzi o rekompensowanie coraz rzadszego korzystania z gotówki, zapewnienie zaufania do systemu finansowego, umożliwienie większego włączenia społecznego pod względem finansowym i dostępu do publicznego środka płatniczego, przy jednoczesnym zagwarantowaniu stabilności finansowej i pieniężnej;

15. podkreśla potrzebę większej zbieżności przepisów i praktyk nadzorczych w celu opracowania wspólnych ram unijnych; podkreśla kluczową rolę Europejskich Urzędów Nadzoru w ułatwianiu realizacji tego celu; apeluje o zorganizowany dialog między Europejskimi Urzędami Nadzoru a właściwymi organami krajowymi, który powinien koncentrować się na obecnych wyzwaniach nadzorczych i konwergencji praktyk w celu zapewnienia sprawnego nadzoru na wszystkich szczeblach, zwłaszcza w odniesieniu do finansów cyfrowych, przeciwdziałania praniu pieniędzy, ochrony prywatności i ochrony danych oraz wyzwań i możliwości w zakresie cyberbezpieczeństwa; uważa, że ten zorganizowany dialog powinien koncentrować się, w dziedzinie finansów cyfrowych, na ograniczeniu arbitrażu i konkurencji nadzorczej oraz na innych istniejących przeszkodach dla operacji transgranicznych;

16. proponuje wyznaczenia jednolitego europejskiego organu nadzoru, który ściśle współpracowałby z innymi Europejskimi Urzędami Nadzoru i właściwymi organami krajowymi, w oparciu o wspólny zbiór przepisów i uprawnienia w zakresie interwencji produktowej w celu sprawowania nadzoru w odniesieniu do następujących obszarów działalności związanej z kryptoaktywami: podmiotów zajmujących się świadczeniem usług wymiany walut pomiędzy walutami wirtualnymi a walutami fiducjarnymi, a także dostawców kont waluty wirtualnej i wszystkich innych dostawców usług w zakresie aktywów wirtualnych objętych standardami FATF; jednocześnie zauważa, że należy zapewnić rozliczalność tego europejskiego organu nadzoru oraz zapewnić kontrolę sądową działań europejskiego organu nadzoru; odnotowuje w związku z tym wniosek Komisji z 24 września 2020 r. dotyczący rozporządzenia w sprawie rynków kryptoaktywów; podkreśla, że jednolity organ nadzoru, we współpracy z innymi właściwymi organami nadzoru na szczeblu Unii, powinien sprawować nadzór nad działalnością związaną z kryptoaktywami o istotnym wymiarze transgranicznym w Unii, oraz powinien opracować odpowiednie struktury wewnętrzne, aby zapewnić na szczeblu Unii sprawny i skuteczny nadzór nad kryptoaktywami;

17. zgadza się ze stanowiskiem EBC co do znaczenia pieniądza fizycznego jako legalnego środka płatniczego; podkreśla, że postępy w dziedzinie walut wirtualnych i płatności cyfrowych nie mogą prowadzić do ograniczeń dotyczących detalicznych płatności gotówkowych ani do likwidacji gotówki;

Czwartek, 8 października 2020 r.

18. podkreśla swoje obawy co do oddziaływania wydobywania kryptowalut na środowisko; podkreśla potrzebę rozwiązań mających na celu ograniczenie śladu ekologicznego popularnych kryptoaktywów; wzywa Komisję, by wzięła ten fakt pod uwagę w nadchodzących inicjatywach regulacyjnych, pamiętając o zaangażowaniu UE w osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju i niezbędne przejście na neutralność klimatyczną społeczeństwa najpóźniej do 2050 r.;

Określenie ram dla kryptoaktywów

19. uważa, że opracowanie kompleksowej ogólnoeuropejskiej taksonomii nowych produktów takich jak kryptoaktywa jest niezbędnym krokiem w kierunku promowania wspólnego rozumienia, ułatwiania współpracy między jurysdykcjami i zapewniania większej pewności prawnej uczestnikom rynku prowadzącym działalność transgraniczną; zaleca uwzględnienie istniejących krajowych ram regulacyjnych i nadzorczych; odnotowuje znaczenie współpracy międzynarodowej i inicjatyw globalnych w odniesieniu do unijnych ram dla kryptoaktywów, mając na uwadze w szczególności ich wolny od granic charakter;

20. uważa, że bardziej odpowiednie może być opracowanie otwartego wzorca taksonomii na szczeblu unijnym, przy uwzględnieniu, że jest to rozwijający się segment rynku, a taka taksonomia powinna służyć za podstawę odpowiednich działań ustawodawczych lub regulacyjnych; uważa jednak, że nie ma uniwersalnego rozwiązania, jeśli chodzi o kwalifikację prawną kryptoaktywów, dlatego też ważne jest, by ramy pozwalały organom nadzorczym na monitorowanie i dostosowywanie;

21. podkreśla, że przedsiębiorstwa typu start-up często tworzą innowacyjne usługi finansowe z korzyścią dla obywateli i przedsiębiorstw Unii i że wszelkie ramy prawne powinny być opracowywane z myślą o umożliwieniu dalszych innowacji i wyboru konsumentom w zakresie usług finansowych;

22. zauważa, że przy braku wspólnego unijnego podejścia regulacyjnego do kryptoaktywów państwa członkowskie już zaczęły podejmować jednostronne działania ustawodawcze i nadzorcze i że ze względu na niepokój o ochronę konsumentów państwa członkowskie podlegają coraz większej presji, by działać; zwraca uwagę, że rozbieżne interpretacje i nieskoordynowane podejście państw członkowskich mogą doprowadzić do fragmentacji rynku, zwiększyć brak pewności prawa, utrudniać równe warunki działania i stworzyć możliwości arbitrażu regulacyjnego;

23. uważa zatem, że wszelka dalsza kategoryzacja powinna być zrównoważona i elastyczna w celu dostosowywania się do zmieniających się modeli biznesowych i rodzajów ryzyka oraz zapewnienia przestrzeni dla innowacji i konkurencyjności w sektorze, przy jednoczesnym zadbaniu o rozpoznawanie i ograniczanie ryzyka na wczesnym etapie;

24. podkreśla ponadto, że konieczne jest wyjaśnienie wytycznych dotyczących obowiązujących procesów regulacyjnych i ostrożnościowych w celu zapewnienia pewności regulacyjnej i nakreślenia odpowiedniego nadzoru i ostrożnościowego traktowania kryptoaktywów; zgadza się z opinią komitetu bazylejskiego i EUNB, że banki nabywające kryptoaktywa powinny stosować konserwatywno-ostrożnościowe podejście do kryptoaktywów, zwłaszcza tych wysokiego ryzyka;

25. uważa, że regulowane instytucje finansowe, w szczególności instytucje kredytowe, instytucje płatnicze i fundusze emerytalne, podlegają określonym maksymalnym limitom ekspozycji w świetle potencjalnych zagrożeń dla ochrony konsumentów i inwestorów oraz dla stabilności finansowej związanej z wysokim poziomem działalności kryptoaktywów; zgadza się również z opinią, że niezwykle ważne są: rzeczywiście należyta staranność, solidna administracja i solidne zarządzanie ryzykiem, pełne ujawnianie wszelkiej ekspozycji na ryzyko i trwały dialog z organami nadzorczymi; jest zdania, że nadchodzący przegląd ramowych zasad wymogów kapitałowych powinien uwzględnić poprawki w tym względzie;

26. uważa, że wszyscy pośrednicy i uczestnicy biorący udział w działalności związanej z kryptoaktywami powinni podlegać normom obowiązujących finansowych ram regulacyjnych, w zależności od przypadku; podkreśla ponadto potrzebę ustanowienia przepisów i mechanizmów zapewniających, aby normy regulacyjne dotyczące działań związanych z kryptoaktywami, w szczególności w odniesieniu do ochrony konsumentów i przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, były również egzekwowane, gdy taka działalność jest prowadzona lub takie usługi są świadczone poza Unią; podkreśla ponadto potrzebę wprowadzenia szczegółowych przepisów dotyczących przejrzystości i integralności rynku, które byłyby co najmniej równoważne przepisom dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającej dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE⁽¹⁹⁾ (MiFID II) w odniesieniu do wszystkich emitentów lub sponsorów kryptoaktywów, ustanawiających rygorystyczne zasady dotyczące informacji dla potencjalnych klientów, które to informacje powinny być jasne i nie powinny wprowadzać w błąd, a także wymogi oceny odpowiedzialności;

⁽¹⁹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349.

Czwartek, 8 października 2020 r.

27. uważa, że niektóre kryptoaktywa, wykorzystywane głównie w nielegalnych kanałach, nie powinny być legitymizowane poprzez objęcie ich istniejącym systemem regulacyjnym; podkreśla, że wszelka niepożądana legitymizacja stanowiłaby zagrożenie dla ochrony konsumentów i podważałaby integralność rynku; w związku z tym wzywa Komisję do ustanowienia surowych przepisów dotyczących ostrzeżeń dla potencjalnych klientów oraz do zagwarantowania, że właściwym organom zostaną przyznane niezbędne uprawnienia interwencyjne w celu ograniczenia lub zakazania operacji i działań w odniesieniu do tych kryptoaktywów, które są w przeważającej mierze wykorzystywane do celów niezgodnych z prawem;

28. podkreśla, że po udostępnieniu taksonomii ryzyko związane z udziałami w kryptoaktywach i ekspozycją na kryptoaktywa powinno zostać całkowicie uwzględnione w procesie przeglądu i oceny nadzorczej; zwraca w tym kontekście uwagę, że potrzebne są odpowiednie i znormalizowane wymogi ujawniania informacji dotyczących wszelkiej znaczącej ekspozycji lub wszelkich istotnych usług w związku z kryptoaktywami;

29. zwraca uwagę, że konieczne będzie zlikwidowanie luk prawnych w obowiązującym prawie Unii poprzez ukierunkowane zmiany, a także utworzenie specjalnych systemów regulacyjnych w odniesieniu do nowych i rozwijających się działań związanych z kryptoaktywami, takich jak pierwsze oferty kryptowalutowe lub pierwsze oferty kryptogieldowe; zauważa, że niektóre rodzaje kryptoaktywów mogą wpisać się w istniejące ramy regulacyjne, np. jako „zbywalne papiery wartościowe” zgodnie z definicją zawartą w MiFID II; uważa, że te kryptoaktywa, które mogłyby wejść w zakres MiFID II, powinny być traktowane w taki sam sposób jak inne zbywalne papiery wartościowe objęte tym systemem i jako takie nie wymagałyby dostosowanych ram prawnych, lecz raczej ukierunkowanych zmian w odpowiednich przepisach MiFID II;

30. podkreśla konieczność uregulowania na szczeblu unijnym w sposób zharmonizowany niektórych kryptoaktywów, które nie byłyby objęte zakresem MiFID II;

31. zauważa, że stabilne kryptowaluty stanowią unikalną kategorię kryptoaktywów; zwraca uwagę, że do tej pory korzystanie ze stabilnych kryptowalut nie rozpowszechniło się jeszcze w Unii; podkreśla jednak, że ich powszechne użycie może stanowić poważne zagrożenie dla stabilności finansowej i transmisji polityki pieniężnej, a także dla kontroli demokratycznej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez Komisję ram prawnych, które mają zapewnić m.in. stabilny kurs wymiany między stabilnymi kryptowalutami a walutami fiducjarnymi oraz możliwość dokonywania w dowolnym momencie ponownej konwersji odnośnych stabilnych kryptowalut na waluty fiducjarne według wartości nominalnej; podkreśla jednak, że wszyscy emitenci stabilnych kryptowalut muszą być prawnie zobowiązani do przyznania posiadaczowi bezpośredniego roszczenia oraz do wymiany stabilnych kryptowalut według wartości nominalnej na walutę fiducjarną w dowolnym momencie, a także do wprowadzenia w tym celu odpowiednich mechanizmów służących zabezpieczeniu i segregacji rezerw stabilizacyjnych;

32. podkreśla, że pierwsze oferty kryptowalutowe i pierwsze oferty kryptogieldowe mają potencjał, by zwiększyć dostęp do finansowania dla MŚP, innowacyjnych przedsiębiorstw typu start-up i scale-up, mogą przyspieszyć transfer technologii i mogą stanowić istotną część unii rynków kapitałowych; zauważa jednak, że różne organy nadzoru wydały ostrzeżenia dotyczące pierwszych ofert kryptowalutowych ze względu na brak przejrzystości i wymogów w zakresie ujawniania informacji, które mogą powodować ryzyko dla inwestorów i konsumentów;

33. w związku z tym wzywa Komisję, by oceniła korzyści zaproponowania ram ustawodawczych dla pierwszych ofert kryptowalutowych i pierwszych ofert kryptogieldowych w celu zwiększenia przejrzystości, pewności prawa, ochrony inwestorów i konsumentów i ograniczenia ryzyka płynącego z jednostronnych informacji, nieuczciwych praktyk i nielegalnej działalności; nalega, by nadzór nad tymi ramami i ich monitorowanie były koordynowane na szczeblu Unii;

34. podkreśla, że wspólne unijne ramy dotyczące kryptoaktywów powinny pomóc w zagwarantowaniu wysokiego poziomu ochrony konsumentów i inwestorów, integralności rynku i stabilności finansowej, egzekwowaniu stosowania przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy, takich jak obowiązki wynikające z zasady „znaj swojego klienta” w odniesieniu do agentów zaangażowanych w transakcje związane z kryptoaktywami, z wyłączeniem jedynie sporadycznych transakcji poniżej minimalnego progu, oraz poprawić nadzór nad technologią bazową, tak aby zapewnić organom prowadzącym dochodzenia w sprawie przestępstw możliwość zidentyfikowania końcowych beneficjentów transakcji płatniczych w sposób wiarygodny i przy ograniczonym wysiłku;

35. wyraża zaniepokojenie ustaleniami z przeprowadzonych niedawno badań⁽²⁰⁾, zgodnie z którymi połowa transakcji dokonywanych przy pomocy kryptoaktywów jest związana z nielegalną działalnością, taką jak kupno i sprzedaż nielegalnych towarów lub usług, pranie pieniędzy i płatności w następstwie ataków za pomocą oprogramowania wymuszającego okup; podkreśla, że według niedawnych ustaleń wartość bitcoinów wykorzystywanych do nielegalnej działalności wynosi 76 mld USD rocznie;

⁽²⁰⁾ Dostępne w wersji elektronicznej na stronie <https://ssrn.com/abstract=3102645>

Czwartek, 8 października 2020 r.

36. ponownie zwraca uwagę na potrzebę skutecznego ograniczenia ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, które to ryzyko jest związane z działalnością transgraniczną i nowymi technologiami, w szczególności ryzyka stwarzanego przez kryptoaktywa;

37. podkreśla, że istniejące luki w ramowych przepisach w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy dla kryptoaktywów, np. dotyczące stosowania zasady „znaj swojego klienta”, prowadzą do nierównych warunków działania dla różnych rodzajów działalności finansowej; uważa, że przepisy w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu dla dostawców usług związanych z kryptoaktywami powinny być egzekwowane również w przypadku zagranicznych dostawców oferujących usługi w Unii; podkreśla, że w celu lepszego odzwierciedlenia natury i funkcji kryptoaktywów na potrzeby przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu potrzebna jest kompleksowa definicja „wirtualnych aktywów”; zwraca uwagę, że należy także uaktualnić definicję finansowania terroryzmu, aby zapewnić, by odpowiednio uwzględniała ona kryptoaktywa;

38. odnotowuje aktualizację istniejącego zalecenia 16 FATF dotyczącą zasady przechowywania i udostępniania informacji o transakcjach przez dostawców usług aktywów wirtualnych (VASP) i wzywa Komisję do zbadania jej konsekwencji dla dostawców usług wymiany kryptoaktywów i dostawców kont waluty wirtualnej w ramach dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE⁽²¹⁾,

39. wzywa ponadto Komisję, by poszerzyła zakres podmiotów zobowiązanych na mocy przepisów ramowych w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zgodnie z zaleceniami FATF i ESMA, w celu zapewnienia, by wszelkie działania obejmujące kryptoaktywa, w odniesieniu do dostawców usług wymiany w systemie maszynowa wirtualna – maszyna wirtualna, innych kategorii dostawców portfeli i pierwszych ofert kryptowalutowych, podlegały tym samym zobowiązaniom w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;

40. wyraża przekonanie, że rozpowszechnienie finansów cyfrowych nie powinno nikogo wykluczyć i że dostępności rozwiązań z dziedziny finansów cyfrowych dla konsumentów i inwestorów detalicznych powinny towarzyszyć większe starania, by zapewnić przejrzystość, świadomość społeczną i dostęp do informacji; wzywa Komisję i państwa członkowskie do inwestowania w programy rozwijające umiejętności cyfrowe i finansowe;

41. zauważa, że wprowadzeniu wszelkiej cyfrowej waluty opracowanej przez bank centralny towarzyszą znaczące wyzwania i zagrożenia (np. zagrożenie dla stabilności finansowej, ochrona depozytów, konsekwencje dla transmisji polityki pieniężnej, konsekwencje dla pośrednictwa kredytowego, zastąpienie innych środków płatności, wyparcie prywatnych uczestników rynku itp.), które mogą łatwo przeważać odczuwalne korzyści płynące z cyfrowych walut banku centralnego;

42. zauważa, że niektóre zaobserwowane braki europejskiego systemu płatności można by naprawić, stopniowo ulepszając istniejący system, np. bardziej rozpowszechniając opłacalne płatności natychmiastowe;

Wspólne podejście do cyberodporności sektora finansowego

43. zwraca uwagę, że postępująca cyfryzacja usług finansowych oraz outsourcing do zewnętrznych dostawców rozwiązań informatycznych lub obsługi technicznej takich jak dostawcy usług w chmurze mogą pomóc w szczególności przedsiębiorstwom typu start-up wprowadzać innowacje i uzyskać dostęp do technologii nieosiągalnych dla nich w inny sposób; ostrzega jednak, że coraz wyraźniejsza staje się ekspozycja instytucji i rynków finansowych na zakłócenia spowodowane awariami wewnętrznymi, atakami zewnętrznymi lub trudna sytuacja finansowa i że w związku z tym należy dokładnie ocenić ryzyko operacyjne w tym zmieniającym się otoczeniu; jest zdania, że w związku z tym nadrzędnymi celami wszelkich proponowanych odnośnych przepisów powinny być bezpieczeństwo, odporność i efektywność;

44. zauważa, że choć niezwykle trudno jest ustalić całkowity koszt cyberincydentów, według szacunków sektora w 2018 r. wyniósł on między 45 mld USD a 654 mld USD w skali światowej;

⁽²¹⁾ Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73.

Czwartek, 8 października 2020 r.

45. podkreśla, że sektor finansowy jest od dawna głównym celem dla cyberprzestępców poszukujących zysków finansowych;

46. wyraża zaniepokojenie analizą ERRS, w której wykazano, że jest to jak najbardziej wyobrażalne, by cyberincydent mógł przekształcić się w systemowy cyberkryzys zagrażający stabilności finansowej ⁽²²⁾;

47. zwraca uwagę, że niektóre sektorowe elementy unijnego prawa dotyczącego usług finansowych już zawierają szczegółowe wymagania dotyczące zarządzania bezpieczeństwem informacji, natomiast nie jest tak w przypadku innych obszarów unijnego prawa dotyczącego usług finansowych; przypomina, że organy nadzorcze wydały ostrzeżenie dla konsumentów w sprawie pierwszych emisji kryptowalutowych, jako że brak odpowiednich wymogów przejrzystości i ujawniania informacji może być źródłem potencjalnych i poważnych zagrożeń dla inwestorów;

48. wzywa Komisję do zaproponowania zmian legislacyjnych w obszarze wymogów dla unijnego sektora finansowego związanych z ICT i cyberbezpieczeństwem, uwzględniających normy międzynarodowe, aby wyeliminować wszelkie niespójności, braki i luki, które stwierdzono we właściwych przepisach; w tym kontekście wzywa Komisję, aby rozważyła potrzebę wprowadzenia kontroli nadzorczej dostawców ICT, biorąc pod uwagę ryzyko koncentracji i efektu domina, które może wynikać z dużej zależności sektora usług finansowych od niewielkiej liczby dostawców ICT i usług przetwarzania w chmurze;

49. uważa, że zmiany te powinny być skupione na czterech kluczowych obszarach:

- a) modernizacji zarządzania ICT i zarządzania ryzykiem oraz zgodnością z normami międzynarodowymi;
- b) dostosowaniu zasad sprawozdawczości w odniesieniu do incydentów związanych z ICT;
- c) wspólnych ramach dotyczących testów penetracyjnych i testów odporności operacyjnej we wszystkich sektorach finansowych;
- d) nadzorze nad krytycznymi zewnętrznymi dostawcami ICT oraz normach minimalnych dla tych dostawców;

50. podkreśla potrzebę dalszej wymiany informacji, w szczególności o incydentach, oraz lepszej koordynacji między właściwymi organami regulacyjnymi i nadzorczymi, mając na uwadze, iż budowanie odporności i gotowości radzenia sobie z cyberincydentami i incydentami operacyjnymi na dużą skalę wymaga skutecznej współpracy, nie tylko transgranicznej, ale również międzysektorowej; jest zdania, że winno to nastąpić poprzez przyznanie organom nadzorczym pewnych uprawnień, aby mogły one bardziej skutecznie nadzorować działalność prowadzoną przez osoby trzecie, tj. wzmocnione uprawnienia do inspekcji, audytu i nakładania sankcji;

51. wzywa Komisję do wzmocnienia współpracy na forach międzynarodowych, aby ułatwić opracowanie norm międzynarodowych w zakresie przetwarzania w chmurze i outsourcingu; wzywa ponadto do przeprowadzenia analizy dotyczącej potrzeby wprowadzenia specjalnych środków unijnych, aby dostosować nadzór nad przetwarzaniem w chmurze i outsourcingiem do poziomu nadzoru nad tradycyjnymi systemami; zwraca uwagę, że również w tych obszarach konieczne jest opracowanie norm międzynarodowych; jest zdania, że choć odpowiedzialność za przestrzeganie prawa leży po stronie podmiotów finansowych, nadzór nad krytycznymi dostawcami zewnętrznymi powinien mieć na celu monitorowanie ryzyka koncentracji i zagrożenia dla stabilności finansowej oraz zapewnienie współpracy pomiędzy właściwymi organami; jest zdania, że winno to nastąpić poprzez przyznanie organom nadzorczym pewnych uprawnień, aby mogły one bardziej skutecznie nadzorować działalność prowadzoną przez osoby trzecie, tj. wzmocnione uprawnienia do inspekcji, audytu i nakładania sankcji;

52. podkreśla, że odporność systemu finansowego wymaga silnych ram technologicznych do nadzoru nad zastosowaniem zaawansowanej technologii w obszarze usług finansowych; zwraca uwagę na potrzebę konkretnej strategii, zwiększającej wykorzystanie technologii regulacyjnej (RegTech) i nadzorczej (SupTech);

53. wzywa Komisję i organy nadzorcze do prowadzenia działań nieustawodawczych mających na celu wzmocnienie gotowości operacyjnej sektora finansowego na cyberincydenty i incydenty operacyjne na dużą skalę, takich jak wspólne ćwiczenia, protokoły operacyjne („podręczniki taktyczne”), narzędzia bezpiecznej współpracy i inwestycje we wzmocnienie krytycznej infrastruktury i europejskie zdolności w zakresie redundancji; podkreśla, że aby przeprowadzać takie ćwiczenia i działania nadzorcze, organy nadzorcze muszą dysponować wewnętrzną wiedzą ekspercką i odpowiednimi zasobami;

⁽²²⁾ ERRS opublikowała w lutym 2020 r. sprawozdanie w sprawie systemowych cyberataków (<https://www.esrb.europa.eu/news/pr/date/2020/html/esrb.pr200219~61abad5f20.en.html>).

Czwartek, 8 października 2020 r.

54. wzywa Komisję do oceny i uregulowania ryzyka możliwości transakcji na czarnym rynku, prania pieniędzy, finansowania terroryzmu, oszustw, unikania opodatkowania i innych rodzajów działalności przestępczej;

Dane

55. przypomina, że gromadzenie i analizowanie danych odgrywa kluczową rolę w odniesieniu do finansów cyfrowych, dlatego podkreśla potrzebę spójnego i neutralnego pod względem technologicznym stosowania istniejących przepisów dotyczących danych; podkreśla, że sztuczna inteligencja jest jedną z kluczowych technologii mogących wzmocnić globalną konkurencyjność Unii;

56. zwraca uwagę, że Unia wyznacza światowe normy w dziedzinie ochrony danych osobowych; podkreśla, że przekazywanie i wykorzystywanie danych osobowych i nieosobowych w sektorze usług finansowych powinno odbywać się zgodnie ze wszystkimi właściwymi przepisami Unii i umowami międzynarodowymi, a jednocześnie umożliwiać zgodny z prawem i bezpieczny przepływ danych niezbędny do zwiększenia skali innowacyjnych inicjatyw finansowych;

57. podkreśla, że w celu zwiększenia skali innowacyjnych finansów potrzebny jest swobodny przepływ danych w Unii; zwraca uwagę, że transgraniczne przepływy danych, w tym do i z państw trzecich, muszą być monitorowane i regulowane przez prawo Unii w zakresie prywatności i ochrony danych;

58. zwraca się w związku z tym do Komisji o zapewnienie podmiotom sektora finansów cyfrowych możliwość dostępu na równych warunkach do istotnych, wiarygodnych i użytecznych danych zgodnie z RODO poprzez tworzenie większej wartości dla klienta, rozwijanie potencjału finansów cyfrowych i zapewnienie innowacyjnym przedsiębiorstwom z branży technologii finansowej możliwości rozwoju w Unii i poza nią; podkreśla znaczenie przestrzegania zasad konkurencji na rynku wewnętrznym oraz zadbania, aby nie ucierpiały interesy konsumentów i innowacje; wzywa Komisję, by monitorowała oferowanie usług finansowych przez gigantów technologicznych, a także to, jak przewaga konkurencyjna właściwa dla tych podmiotów może zakłócić konkurencję na rynku, szkodząc interesom konsumentów i innowacjom;

59. podkreśla, że Komisja powinna znaleźć kompromis między zapewnieniem bezpieczeństwa danych i ochrony konsumentów a utrzymaniem wysokiego poziomu zadowolenia konsumentów i wydajności usług;

60. zwraca się do Komisji, aby w oparciu o istniejącą normę unijną na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylającego dyrektywę 1999/93/WE⁽²³⁾ rozważyła infrastrukturę dla cyfrowego *onboardingu* i korzystania z cyfrowych tożsamości finansowych, która miałaby na celu zharmonizowanie istniejących wymogów regulacyjnych w całej Unii w niezbędnym zakresie oraz ułatwienie ich stosowania w celu zapewnienia mniej rozdrobnionych operacji na rynku wewnętrznym oraz zgodności z odpowiednimi przepisami dotyczącymi przeciwdziałania praniu pieniędzy; podkreśla znaczenie i potencjalne korzyści płynące z korzystania z cyfrowych tożsamości finansowych we wszystkich sektorach i państwach członkowskich, przy jednoczesnym zapewnieniu ich zgodności z normami ochrony danych i prywatności oraz zagwarantowaniu odpowiednich i proporcjonalnych środków pozwalających uniknąć incydentów związanych z danymi lub tożsamością;

61. zwraca uwagę, że w przypadku procesów wynikających z zasady „znaj swojego klienta” wymogi prawne dla *onboardingu* klientów indywidualnych przez instytucje finansowe różnią się w poszczególnych państwach członkowskich i dlatego *onboarding* transgraniczny z istniejącymi zbiorami danych często nie jest możliwy, co również odnosi się do *onboardingu* klientów korporacyjnych i związanego z nim procesu wynikającego z zasady „znaj swojego klienta” i „znaj swojego partnera biznesowego”; wzywa Komisję do zajęcia się tą kwestią i wspierania harmonizacji danych wymaganych przez państwa członkowskie w związku z zasadą „znaj swojego klienta”;

62. potwierdza, że interoperacyjność między cyfrowymi podmiotami na poziomie krajowym i unijnym jest kluczem do osiągnięcia pożądanego uznania na rynku;

⁽²³⁾ (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 73.)

Czwartek, 8 października 2020 r.

63. zwraca uwagę, że dane dotyczące klientów lub „duże zbiory danych”, kluczowe dla tworzenia dodatkowej wartości dla klienta i utrzymania konkurencyjności, są coraz częściej wykorzystywane przez instytucje finansowe; przypomina wnioski i zalecenia zawarte w rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2017 r. w sprawie wpływu technologii dużych zbiorów danych na prawa podstawowe; przypomina ramy prawne dla przetwarzania danych osobowych wyznaczone w RODO i wzywa wszystkie zainteresowane strony do wzmoczonych wysiłków, aby zagwarantować egzekwowanie określonych w nich praw; podkreśla w szczególności zasadę dotyczącą prawa osób fizycznych do bycia właścicielem swoich danych i sprawowania kontroli nad nimi oraz prawa do przenoszenia danych;

64. uważa, że suwerenna tożsamość oparta na technologii rozproszonego rejestru może być kluczowym elementem przy opracowaniu wielu nowych usług i platform dla jednolitego rynku cyfrowego niezależnie od agregatorów danych i z pominięciem pośredników, przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu bezpieczeństwa i norm ochrony danych dla poszczególnych obywateli Unii;

65. uważa, że brak dostępnych i wiarygodnych danych i informacji na temat działalności w dziedzinie finansów cyfrowych może być niekorzystny dla wzrostu, ochrony konsumentów, integralności rynku i stabilności finansowej, a także dla przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania; opowiada się za większą przejrzystością i szerszą sprawozdawczością w zakresie działalności w dziedzinie finansów cyfrowych w celu zmniejszenia asymetrii i ryzyka, w szczególności ze strony zasiedziały operatorów dużych zbiorów danych, którzy mogą czerpać nieproporcjonalnie wysokie zyski ze zwiększonego dostępu do danych; podkreśla znaczenie równych szans w odniesieniu do transgranicznego dostępu do danych, jaki gwarantuje RODO w zakresie danych osobowych;

66. podkreśla, że w tym kontekście normy odgrywają kluczową rolę w dalszym promowaniu zarządzania danymi, ich udostępniania i dzielenia się nimi, w tym interoperacyjności i możliwości przenoszenia danych; stwierdza, że wymaga to również niezawodnej i bezpiecznej pod względem prawnym infrastruktury, a także solidnych ram prawnych dotyczących łączenia danych i dzielenia się nimi, które to ramy pozwolą przedsiębiorstwom nabrać zaufania do współpracy w zakresie danych między przedsiębiorstwami, a nawet między sektorami;

67. wzywa do zapewnienia skutecznego nadzoru nad analityką dużych zbiorów danych w sposób uwzględniający brak przejrzystości modeli, a jednocześnie zapewniający wystarczający dostęp do odpowiednich danych wysokiej jakości; podkreśla potrzebę większej rozliczalności, wytłumaczalności i przejrzystości w odniesieniu do algorytmów, przetwarzania danych i analityki, co stanowiłoby niezbędne narzędzia zapewniające odpowiednie informowanie osób fizycznych o przetwarzaniu ich danych osobowych;

68. podkreśla znaczenie otwartej bankowości dla poprawy jakości usług płatniczych przez włączenie nowych uczestników rynku zapewniających konsumentowi większą efektywność operacyjną i cenową; zwraca uwagę, że przejście od otwartej bankowości do otwartych finansów, tj. włączenie usług finansowych innych niż płatności, jest priorytetem strategicznym, który może poprawić efektywność, ograniczyć ryzyko koncentracji i poprawić włączenie społeczne pod względem finansowym;

69. uznaje, że wymagany wniosek nie pociąga za sobą skutków finansowych;

o

o o

70. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz zaleceń zawartych w załączniku Komisji i Radzie oraz parlamentom i rządóm państw członkowskich.

Czwartek, 8 października 2020 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI:**ZALECENIA DOTYCZĄCE TREŚCI PROPONOWANEGO WNIOSKU****A. ZASADY I CELE WNIOSKU**

1. Przygotowanie podstaw dla zorientowanego na przyszłość podejścia do przepisów dotyczących finansów cyfrowych w Unii.
2. Zapewnienie, aby finansowanie cyfrowe nadal mogło stanowić innowacyjny czynnik napędzający wzrost i tworzenie miejsc pracy na całym jednolitym rynku.
3. Promowanie wspólnego rozumienia kluczowych kwestii dotyczących finansów cyfrowych i promowanie harmonizacji odpowiednich przepisów, co doprowadzi do wzmożenia działalności transgranicznej.
4. Zwiększenie udostępniania danych zgodnie z zasadami Unii, aby stymulować innowacje. Celem powinno być ułatwienie dostępu do danych publicznych w całej Unii. Byłoby to korzystne nie tylko dla przedsiębiorstw z branży finansów cyfrowych, lecz także dla wielu innych obszarów polityki Unii i zwiększyłoby przejrzystość rynku.
5. Rozważenie trzech obszarów wstępnych działań Unii, mianowicie opracowania ram dla kryptoaktywów, opracowania ram dotyczących cyberodporności i odporności operacyjnej oraz dążenia do harmonizacji koncepcji cyfrowego *onboardingu* na jednolitym rynku.

B. DZIAŁANIA, JAKIE NALEŻY ZAPROPONOWAĆ

1. Przedstawienie wniosku ustawodawczego w sprawie kryptoaktywów, który zapewnia jednocześnie pewność prawa w odniesieniu do traktowania kryptoaktywów oraz wysoki standard ochrony konsumentów i inwestorów, integralność rynku i stabilność finansową. Takie ramy powinny uwzględniać otwartą i kompleksową taksonomię ogólnounijną i mieć na celu stanowienie prawa zgodnie z zasadą, że te same przepisy mają zastosowanie do tej samej działalności i tego samego ryzyka, oraz z zasadą proporcjonalności, minimalizując tym samym arbitraż regulacyjny i zapewniając równe szanse.

Taki wniosek ustawodawczy powinien:

- a) zawierać wytyczne dotyczące obowiązujących procesów regulacyjnych, nadzorczych i ostrożnościowych oraz postępowania z kryptoaktywami; przyjmując szczegółowe przepisy w sprawie przejrzystości i integralności rynku odpowiadających co najmniej przepisom MiFID II w odniesieniu do emitentów lub sponsorów kryptoaktywów;
 - b) usunąć luki regulacyjne w obowiązującym prawodawstwie Unii w odniesieniu do kryptoaktywów, na przykład klasyfikując niektóre kryptoaktywa jako „zbywalne papiery wartościowe” zgodnie z MiFID II, aby zapewnić ich traktowanie na równi z innymi zbywalnymi papierami wartościowymi;
 - c) stworzyć dostosowany do potrzeb system regulacyjny dla nowych i zmieniających się rodzajów działalności związanej z kryptoaktywami, takich jak pierwsze oferty kryptowalutowe lub pierwsze oferty kryptogieldowe, oraz dla wszelkich kryptoaktywów, które nie są objęte istniejącymi ramami regulacyjnymi, zapewniając ich zharmonizowane uregulowanie na szczeblu Unii;
 - d) zająć się wpływem wydobywania kryptowalut na środowisko oraz potrzebą rozwiązań mających na celu ograniczenie śladu ekologicznego popularnych kryptoaktywów;
2. Dążenie do większej zbieżności przepisów i praktyk nadzorczych w celu opracowania wspólnych ram unijnych; apeluje o zorganizowany dialog między Europejskimi Urzędami Nadzoru a właściwymi organami krajowymi, który powinien koncentrować się na obecnych wyzwaniach nadzorczych i konwergencji praktyk w celu zapewnienia sprawnego nadzoru na wszystkich szczeblach w dziedzinie finansów cyfrowych;

Czwartek, 8 października 2020 r.

3. opracowanie ram prawnych dla stabilnych kryptowalut, gwarantujących, że spełniają one co najmniej normy określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającej dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającej dyrektywę 2000/46/WE⁽¹⁾, włącznie ze stałym kursem wymiany, po wartości nominalnej, z walutami fiducyjnymi;
4. przedłożenie – w oparciu o ocenę – wniosku w sprawie wspólnych ram unijnych dotyczących ogólnoeuropejskiego „poletka doświadczalnego” dla cyfrowych usług finansowych;
5. wzmocnienie stosowania ram dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu w odniesieniu do kryptoaktywów i wyeliminowanie istniejących luk prawnych, w szczególności poprzez środki opisane w ust. 33–38;
6. dopilnowanie, aby rozprzestrzenianie się finansów cyfrowych nie pozostawiło nikogo w tyle. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz poprawy umiejętności cyfrowych i finansowych;
7. przedstawienie wniosku ustawodawczego w sprawie cyberodporności, który zapewnia spójne normy bezpieczeństwa ICT i cyberbezpieczeństwa w całym sektorze finansowym Unii, z uwzględnieniem norm międzynarodowych. Takie ramy powinny być zorientowane na przyszłość i skupione na modernizacji obecnych przepisów mających zastosowanie do cyberodporności, a jednocześnie likwidować również wszelkie luki i braki regulacyjne, które mogą stwarzać ryzyko dla przedsiębiorstw, inwestorów i konsumentów.
8. wyznaczenie jednolitego europejskiego organu nadzorczego do nadzoru i rejestracji wszelkiej działalności o wymiarze transgranicznym związanej z kryptoaktywami w Unii, we współpracy z innymi organami nadzoru na szczeblu Unii, w oparciu o wspólny zbiór przepisów;
9. wzywa Komisję, aby rozważyła możliwość przeprowadzenia kontroli nadzorczej dostawców ICT w dziedzinie usług finansowych, którzy świadczą usługi w Unii, jak określono w ust. 47;
10. wzywa Komisję do zaproponowania zmian ustawodawczych w dziedzinie wymogów dotyczących ICT i cyberbezpieczeństwa dla sektora finansowego Unii. Zmiany te powinny koncentrować się na czterech kluczowych obszarach określonych w ust. 48;
11. prace nad opracowaniem unijnych norm w dziedzinie chmur obliczeniowych i outsourcingu, przy jednoczesnej współpracy z partnerami międzynarodowymi w celu opracowania norm międzynarodowych, jak określono w ust. 50;

Dane

12. Zaproponowanie ram dotyczących cyfrowego *onboardingu*. Te zasady powinny być zgodne z odpowiednimi przepisami unijnymi, takimi jak przepisy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy, normy ochrony danych i ochrony prywatności, oraz dążyć do stworzenia wspólnej koncepcji cyfrowych tożsamości finansowych na całym jednolitym rynku, przy wspieraniu harmonizacji *onboardingu* transgranicznego;
13. Prace na rzecz zwiększenia rozliczalności, wytłumaczalności i przejrzystości w odniesieniu do algorytmów, przetwarzania danych i analizy, jak określono w ust. 66.

⁽¹⁾ Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7.

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0266

Dalszy rozwój unii rynków kapitałowych: poprawa dostępu do finansowania z rynków kapitałowych, w szczególności dla MŚP, oraz zwiększenie możliwości udziału inwestorów detalicznych**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie dalszego rozwoju unii rynków kapitałowych: poprawa dostępu do finansowania z rynków kapitałowych, w szczególności dla MŚP, oraz zwiększenie możliwości udziału inwestorów detalicznych (2020/2036(INI))**

(2021/C 395/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Grupy Wysokiego Szczebla ds. Następnego Etapu Unii Rynków Kapitałowych z października 2019 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Forum Wysokiego Szczebla ds. Unii Rynków Kapitałowych z dnia 10 czerwca 2020 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 marca 2020 r. zatytułowany „Strategia MŚP na rzecz zrównoważonej i cyfrowej Europy” (COM(2020)0103),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 lipca 2020 r. pt. „Przygotowanie na zmiany. Komunikat o gotowości na zmiany po zakończeniu okresu przejściowego między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem” (COM(2020)0324),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 marca 2018 r. zatytułowany „Plan działania w zakresie technologii finansowej: w kierunku bardziej konkurencyjnego i innowacyjnego europejskiego sektora finansowego” (COM(2018)0109),
 - uwzględniając pakiet na rzecz naprawy rynków kapitałowych zaproponowany przez Komisję w dniu 24 lipca 2020 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie tworzenia unii rynków kapitałowych⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie bilansu obecnej sytuacji i przyszłych wyzwań związanych z regulacją usług finansowych w UE: wpływ unijnych ram dotyczących regulacji finansowych i unii rynków kapitałowych oraz dalsze działania na rzecz ich usprawnienia⁽²⁾,
 - uwzględniając wyniki przeprowadzanego regularnie badania ankietowego EBC na temat dostępu przedsiębiorstw do finansowania (SAFE),
 - uwzględniając prognozę gospodarczą Komisji z lata 2020 r.,
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A9-0155/2020),
- A. mając na uwadze, że wszystkie działania podejmowane w celu utworzenia unii rynków kapitałowych powinny być przede wszystkim ukierunkowane na zaoferowanie przedsiębiorstwom i obywatelom większego zakresu atrakcyjniejszych, stabilnych i zrównoważonych możliwości finansowania, przy zagwarantowaniu stabilności ekonomicznej, zminimalizowaniu ryzyka finansowego i odpowiedniej ochrony interesów inwestorów detalicznych, emerytów i konsumentów, aby zachęcać do udziału w finansowaniu i zamieniać oszczędzających w inwestorów; mając na uwadze, że finansowanie kapitałowe na rzecz MŚP, przedsiębiorców i gospodarki społecznej staje się jeszcze ważniejsze w kontekście odbudowy UE po pandemii COVID-19;
- B. mając na uwadze, że rynek wewnętrzny UE cechuje otwarta konkurencja, ramy regulacyjne, korzystanie z międzynarodowych norm i współpraca w zakresie nadzoru; strategia unii rynków kapitałowych powinna zatem opierać się na tych samych zasadach;

⁽¹⁾ Dz.U. C 265 z 11.8.2017, s. 76.⁽²⁾ Dz.U. C 11 z 12.1.2018, s. 24.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- C. mając na uwadze, że poziom finansowania niezbędny do odbudowy gospodarki UE stwarza pilną potrzebę mądrego i zrównoważonego inwestowania z myślą o przyszłych pokoleniach; mając na uwadze, że unia rynków kapitałowych powinna w zasadniczy sposób przyczynić się do przejścia na zrównoważoną, konkurencyjną i odporną gospodarkę, uzupełniającą inwestycje publiczne, zgodnie z unijnym Zielonym Ładem; mając na uwadze, że obecnie opracowywane są ramy ułatwiające zrównoważone inwestycje; mając na uwadze, że ramy te stanowią integralną część działań UE związanych z unią rynków kapitałowych, które mają na celu połączenie finansów z potrzebami gospodarki i unijną agendą zrównoważonego rozwoju;
- D. mając na uwadze, że unijne rynki kapitałowe mogą najlepiej służyć gospodarce i bardzo potrzebnemu ożywieniu gospodarczemu, gdy są przejrzyste, konkurencyjne, odporne, rozliczane centralnie i wspierane przez sprawiedliwe regulacje;
- E. mając na uwadze, że niektórzy inwestorzy mają wyższą tolerancję ryzyka niż inni i nie wszystkie przedsiębiorstwa są w stanie uzyskać dostęp do finansowania na rynku kapitałowym oraz czerpać z niego korzyści;
- F. mając na uwadze, że stworzenie bezpiecznych aktywów strefy euro ma kluczowe znaczenie dla integracji finansowej i rozwoju unii rynków kapitałowych; mając na uwadze, że bezpieczne aktywa w UE są niezbędne do stworzenia zintegrowanego, głębokiego i płynnego europejskiego rynku obligacji jako centralnego elementu unii rynków kapitałowych, który mógłby służyć w strefie euro jako ramy referencyjne wyceny obligacji, akcji i innych aktywów oraz również jako zabezpieczenie w całej strefie euro;
- G. mając na uwadze, że większość działań podjętych do tej pory w celu realizacji unii rynków kapitałowych zmierza we właściwym kierunku, mimo że nie osiągnięto wielu celów, a znaczenie kredytów bankowych w porównaniu z akcjami faktycznie wzrosło w ostatnich latach; mając na uwadze, że pozostaje do zrobienia, jeśli chodzi o konwergencję, precyzję, skuteczność i uproszczenie przyjętych środków; mając na uwadze, że ambitna wizja projektu unii rynków kapitałowych ma zasadnicze znaczenie dla przewidywania wrażliwych kwestii krajowych i nadania impulsu dokończeniu budowy unii rynków kapitałowych w celu uczynienia UE atrakcyjnym rynkiem dla zagranicznych inwestycji kapitałowych i zwiększenia jej konkurencyjności na rynkach światowych;
- H. mając na uwadze, że rozwojowi unii rynków kapitałowych towarzyszy pogłębianie unii gospodarczej i walutowej, a w szczególności ukończenie procesu tworzenia unii bankowej; mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 19 czerwca 2020 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie roczne za 2019 r. ⁽³⁾ Parlament wnosi o urzeczywistnienie unii bankowej poprzez utworzenie w pełni funkcjonalnego europejskiego systemu gwarantowania depozytów; mając na uwadze, że unia bankowa pozostanie niekompletna dopóty, dopóki nie będzie miała ochrony w postaci jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; wzywa ponadto do rozważenia potrzeby stworzenia mechanizmu stabilizacji fiskalnej dla całej strefy euro; mając na uwadze, że unia rynków kapitałowych musi zostać uzupełniona działaniami na rzecz stabilizacji cyklu koniunkturalnego w celu zapewnienia równego dostępu do finansowania i możliwości inwestycyjnych w całej UE;
- I. mając na uwadze, że przepisy finansowe, w szczególności dotyczące bankowości i audytu, zostały ostatnio zmienione w odpowiedzi na COVID-19; mając na uwadze, że finansowanie z rynków kapitałowych jest potrzebne, aby zwiększyć ogólne możliwości finansowania i zmniejszyć zależność od kredytów bankowych w UE; mając na uwadze, że dobrze skapitalizowany sektor bankowy będzie nadal odgrywał istotną rolę w finansowaniu przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP;
- J. mając na uwadze, że brak scentralizowanego mechanizmu z łatwo dostępnymi, wiarygodnymi, zrozumiałymi i porównywalnymi informacjami publicznymi jest jednym ze źródeł trudności w znajdowaniu inwestorów przez przedsiębiorstwa; mając na uwadze, że inwestorzy napotykają trudności w ocenie nowo powstałych i małych przedsiębiorstw, które mają krótką historię działalności, co utrudnia innowacyjnym rozwiązaniom wejście na rynek, w szczególności w przypadku młodych przedsiębiorców;
- K. mając na uwadze, że z doświadczeń związanych z wielką recesją wyłonił się konsensus, że struktura instytucjonalna strefy euro wymaga reformy, aby zwiększyć jej zdolność do radzenia sobie z dużymi wstrząsami gospodarczymi; mając na uwadze, że w tym względzie literatura ekonomiczna zazwyczaj wskazuje, iż większa amortyzacja wstrząsów w Stanach Zjednoczonych wynika głównie z bardziej efektywnego udziału sektora prywatnego w podziale ryzyka za pośrednictwem rynków kredytowych i kapitałowych;

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0165.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- L. mając na uwadze, że MŚP stanowiły 99,8 % wszystkich przedsiębiorstw w niefinansowym sektorze gospodarki UE-28, generując 56,4 % wartości dodanej i zapewniając 66,6 % zatrudnienia w tym sektorze; mając na uwadze, że mikro MŚP stanowiły 93 % sektora, małe MŚP 5,9 %, a średnie MŚP tylko 0,9 % ⁽⁴⁾;
- M. mając na uwadze, że kryzys społeczny i gospodarczy związany z COVID-19 i wprowadzone środki izolacji będą miały szczególnie negatywny wpływ na MŚP i mogą się również negatywnie odbić na oszczędzających detalicznych; mając na uwadze, że odpowiedź UE na COVID-19 w ramach planu odbudowy dla Europy powinna zapewnić duży zastrzyk kapitału oraz zachęty promujące finansowanie rynkowe i zmniejszające zależność od kredytów bankowych, aby zwiększyć dostęp europejskich przedsiębiorstw do finansowania i zbudować odporną gospodarkę UE w celu ochrony miejsc pracy i potencjału produkcyjnego państw członkowskich;
- N. mając na uwadze, że skomplikowany charakter skandalu związanego z niemieckim dostawcą usług płatniczych Wirecard, spółką DAX30, która złożyła wniosek o upadłość 24 czerwca 2020 r., co ujawniło braki w europejskich ramach regulacyjnych, wymaga dokładnej oceny, aby ustalić, dlaczego nieuczciwe zachowanie na ogromną skalę tak długo pozostawało niezauważone; mając na uwadze, że ten ostatni skandal ponownie uwidocznił pilną konieczność dostosowania się do europejskiej struktury nadzoru w zakresie sprawozdawczości finansowej, innowacji finansowych, płatności i powiązanych dziedzin, w tym audytu i przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz zwalczania finansowania terroryzmu;
- O. mając na uwadze, że unia rynków kapitałowych powinna zmobilizować popyt detaliczny; mając na uwadze, że aby osiągnąć taki cel, konieczna jest zmiana kultury inwestowania ze strony inwestorów detalicznych; mając na uwadze, że taka zmiana nastąpi tylko wówczas, gdy inwestorzy detaliczni nabiorą przekonania, że inwestowanie na rynkach kapitałowych jest pożądane, a jednocześnie wiąże się z akceptowalnym i jasno zdefiniowanym ryzykiem; mając na uwadze, że Komisja powinna zbadać dalsze możliwości przekazywania informacji na temat korzyści płynących z projektu unii rynków kapitałowych, na przykład przez zmianę nazwy, by odzwierciedlić bezpośredni związek między oszczędnościami obywateli UE a inwestycjami we wzrost gospodarczy i odbudowę gospodarki po pandemii COVID-19, jak sugerowała Grupa Wysokiego Szczebla ds. Następnego Etapu Unii Rynków Kapitałowych;
- P. mając na uwadze, że zgodnie z ostatnimi sprawozdaniami i ankietami dotyczącymi konsumentów ⁽⁵⁾ większość europejskich inwestorów detalicznych skłania się ku zrównoważonemu rozwojowi i przy podejmowaniu decyzji inwestycyjnych chcą oni uwzględniać czynniki i ryzyko środowiskowe, społeczne lub związane z zarządzaniem, ale rzadko oferuje się im kompatybilne produkty;
- Q. mając na uwadze, że zmiany rynkowe spowodowane pandemią COVID-19 można uznać za przeprowadzony w warunkach rzeczywistych „test warunków skrajnych” odporności całego ekosystemu finansowego i powinny być uzupełnione szczegółową oceną korzyści wynikających z istniejących unijnych przepisów dotyczących stabilności i nadzoru finansowego oraz stwierdzonych w nich braków;
- R. mając na uwadze, że wyjście Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej wiąże się ze strukturalnymi zmianami w systemie finansowym UE; mając na uwadze, że rynki kapitałowe UE po brexicie będą miały charakter policentryczny i będą narażone na większe ryzyko fragmentacji w UE; podkreśla znaczenie promowania strategii politycznych i środków, w tym solidnego podejścia do dostępu państw trzecich do rynku UE oraz dynamicznego systemu monitorowania systemów równoważności, które zapewniają odporność, łączność i konkurencyjność rynków finansowych UE, a także ich stabilność i równe warunki działania; mając na uwadze, że równoważność można stwierdzić wyłącznie w przypadku, gdy system i normy regulacyjne i nadzorcze danego państwa trzeciego zostaną uznane za spełniające odpowiednie wymogi ustanowione w prawie UE, aby zagwarantować równe warunki działania;
- S. mając na uwadze, że technologia finansowa może sprostać niektórym potrzebom MŚP i inwestorów detalicznych, umożliwiając zdecentralizowane sposoby działania i zapewniając poprawę wydajności;

Finansowanie działalności gospodarczej

1. odnotowuje komunikat Komisji z 24 września 2020 r. zatytułowany „Unia rynków kapitałowych dla ludzi i przedsiębiorstw – nowy plan działania” (COM(2020)0590); nalega na konieczność finalizacji unii rynków kapitałowych, aby przyczynić się do ożywienia gospodarczego i społecznego po pandemii COVID-19; zwraca się do Komisji o większe zaangażowanie na rzecz osiągnięcia rzeczywistych postępów w kwestiach takich jak nadzór, opodatkowanie i prawo upadłościowe, które nadal stanowią główne przeszkody dla prawdziwej integracji rynków kapitałowych UE;

⁽⁴⁾ Sprawozdanie roczne Komisji Europejskiej w sprawie europejskich MŚP 2018/2019.

⁽⁵⁾ Zob. na przykład: <https://2degrees-investing.org/wp-content/uploads/2020/03/A-Large-Majority-of-Retail-Clients-Want-to-Invest-Sustainably.pdf>

Czwartek, 8 października 2020 r.

2. wzywa do usunięcia, w miarę możliwości, barier i biurokracji, w tym do uproszczenia i bardziej proporcjonalnego stosowania prawodawstwa, jeśli jest to odpowiednie i sprzyjające stabilności finansowej, aby zdywersyfikować źródła finansowania dla przedsiębiorstw europejskich, ze szczególnym uwzględnieniem MŚP, w tym przedsiębiorstw typu start-up i spółek o średniej kapitalizacji, w celu wspierania zdolności tych przedsiębiorstw do uzyskiwania dostępu do rynków kapitałowych oraz do bardziej zróżnicowanych, długoterminowych i bardziej konkurencyjnych możliwości inwestycyjnych dla inwestorów detalicznych i dużych; podkreśla potrzebę ograniczenia istniejącego preferencyjnego traktowania zadłużenia w systemie opodatkowania; zwraca uwagę, że obecna sytuacja sprawia, iż europejskie przedsiębiorstwa, a w szczególności MŚP, są mniej stabilne i podatne na zagrożenia; apeluje o wprowadzenie „testu MŚP” do oceny oddziaływania każdej inicjatywy dotyczącej unii rynków kapitałowych;
3. uważa, że środki niezbędne do zapewnienia, by MŚP, w tym przedsiębiorstwa typu start-up i spółki o średniej kapitalizacji, mogły dotrzeć do rynków finansowych, obejmują ułatwienie badań inwestycyjnych, ujednoczenie definicji MŚP w całym odnośnym prawodawstwie UE oraz złagodzenie wymogów dotyczących emisji; wzywa państwa członkowskie do ponownego zrównoważenia preferencyjnego traktowania zadłużenia w systemie opodatkowania; popiera przegląd systemu dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID II) w celu wprowadzenia zachęt do badań inwestycyjnych MŚP;
4. wzywa Komisję do przygotowania wniosku ustawodawczego w sprawie „europejskich zabezpieczonych skryptów dłużnych” jako nowego instrumentu podwójnego regresu dla banków, który mógłby ułatwić MŚP dostęp do finansowania w całej UE; przypomina, że europejskie zabezpieczone skrypty dłużne mogłyby być ukierunkowane na konkretne cele, takie jak wspieranie MŚP w przechodzeniu na bardziej zrównoważoną gospodarkę i w kierowaniu finansowania na gospodarkę realną;
5. wzywa Komisję do wzmocnienia obowiązku przekazywania przez banki informacji zwrotnych w razie odrzucenia wniosków kredytowych MŚP, ponieważ pełniejsze informacje zwrotne mogą dać MŚP, których wnioski odrzucono, możliwość dostosowania podejścia biznesowego i uczenia się;
6. wzywa do dalszej integracji i ulepszania europejskich rynków kapitałowych, aby uczynić je jak najbardziej atrakcyjnymi, konkurencyjnymi i odpornymi, zwłaszcza w kontekście wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE;
7. podkreśla fundamentalne znaczenie zwiększenia zdolności strefy euro do absorpcji ryzyka;
8. podkreśla, że kraje strefy euro mogą zwiększyć swoją wewnętrzną zdolność do radzenia sobie ze wstrząsami makroekonomicznymi, w szczególności przez skuteczne zmniejszanie podatności na zagrożenia ich gospodarek, sektorów bankowych i finansów publicznych; uważa ponadto, że należy zwiększyć odporność gospodarczą, przeprowadzając reformy strukturalne, które wspierają potencjalny wzrost gospodarczy i zwiększają elastyczność;
9. podkreśla, że wydajne i zintegrowane rynki finansowe są podstawowym warunkiem wstępnym skutecznego podziału ryzyka prywatnego w strefie euro; uważa, że prawdziwa unia rynków kapitałowych mogłaby znacznie pomóc w dywersyfikacji i ograniczaniu ryzyka;
10. zwraca uwagę na malejące rynki pierwszych ofert publicznych (IPO) w UE, co odzwierciedla ich ograniczoną atrakcyjność, zwłaszcza dla mniejszych przedsiębiorstw; podkreśla w związku z tym, że MŚP borykają się z nieproporcjonalnymi obciążeniami administracyjnymi i kosztami spełnienia wymogów dotyczących notowania spółek na giełdzie; jest zdania, że należy zwiększyć wydajność i stabilność rynków finansowych oraz ułatwić notowanie spółek na giełdzie; zachęca do utworzenia dużego paneuropejskiego funduszu prywatnego, funduszu IPO, w celu wspierania finansowania MŚP; stwierdza, że należy zapewnić MŚP atrakcyjne warunki w okresie poprzedzającym datę IPO i następującym po dacie IPO;
11. z zadowoleniem przyjmuje pomysł Forum Wysokiego Szczebla utworzenia wspólnego europejskiego punktu dostępu do danych w celu gromadzenia informacji o przedsiębiorstwach w UE przez połączenie istniejących krajowych i unijnych rejestrów oraz baz danych przedsiębiorstw, co ma być sposobem wspierania przedsiębiorstw, w szczególności w mniejszych państwach członkowskich, aby przyciągnąć inwestorów; podkreśla, że przedsiębiorstwa powinny mieć możliwość kontrolowania dostępności swoich danych we wspólnym europejskim punkcie dostępu; wzywa Komisję do przedłożenia wniosku ustawodawczego w sprawie wspólnego europejskiego punktu dostępu do informacji finansowych i niefinansowych dotyczących spółek z UE notowanych i nienotowanych na giełdzie, przy zapewnieniu w stosownych przypadkach poszanowania zasady proporcjonalności; wzywa Komisję do ujednoczenia wymogów przejrzystości wynikających z dyrektywy w sprawie sprawozdawczości niefinansowej z wymogami rozporządzenia w sprawie systematyki i rozporządzenia w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych;

Czwartek, 8 października 2020 r.

12. wzywa do rozważenia, czy traktowanie udziałów mniejszościowych jednostek zależnych w ramach rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych może zniechęcać do wejścia na giełdę, mając na uwadze obawy związane ze stabilnością finansową oraz wszelką wartość dodaną finansowania dla gospodarki realnej;

13. wzywa do przyspieszenia rozwoju unijnego rynku kapitału wysokiego ryzyka i niepublicznego rynku akcji w oparciu o wspólne i przejrzyste ramy regulujące europejskie fundusze venture capital (EuVECA) ⁽⁶⁾ przez zwiększenie dostępności finansowania dla inwestycji z udziałem kapitału wysokiego ryzyka i rozwój większych funduszy venture capital na potrzeby inwestycji na wczesnym i późnym etapie, programy bodźców podatkowych dla inwestycji z udziałem kapitału wysokiego ryzyka i aniołów biznesu oraz aktywne rynki IPO dla przedsiębiorstw korzystających z tego kapitału; podkreśla, że te programy bodźców podatkowych należy zaprojektować tak, by były ekonomicznie i społecznie opłacalne i odpowiedzialne oraz podlegały systematycznemu monitorowaniu i ocenie;

14. zwraca uwagę na konieczność zwiększenia przejrzystości i zmniejszenia rozdrobnienia na europejskich rynkach kapitału wysokiego ryzyka; podkreśla potrzebę wzmocnienia europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych (ELTIF), EuVECA i europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej (EuSEF) w celu opracowania ogólnoeuropejskich instrumentów inwestycyjnych na niepublicznym rynku kapitałowym; popiera przegląd rozporządzenia (UE) 2015/760 w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych ⁽⁷⁾, w tym analizę powiązanych kalibracji ostrożnościowych w ramach regulacyjnych dotyczących bankowości i ubezpieczeń, przy jednoczesnej ochronie stabilności finansowej, jako sposób umożliwiający inwestorom detalicznym angażowanie się w długoterminowe finansowanie spółek nienotowanych na giełdzie, projektów infrastrukturalnych i zrównoważonych inwestycji, aby w pełni wykorzystać potencjał ELTIF;

15. wzywa do podjęcia działań w celu rewitalizacji rynków sekurytyzacji w Europie przez uczynienie ich atrakcyjnymi dla emitentów i inwestorów; zwraca się do Europejskich Urzędów Nadzoru i Komisji o sfinalizowanie wszystkich regulacyjnych standardów technicznych; wzywa do uproszczenia i ujednoczenia wymogów regulacyjnych dotyczących ujawniania informacji, prostych, przejrzystych i standardowych kryteriów, weryfikacji tych kryteriów oraz zapewnienia prostych i uwzględniających ryzyko parametrów oceny przeniesienia znaczącej części ryzyka;

16. odnotowuje propozycje w sprawie sekurytyzacji przedstawione w dniu 24 lipca 2020 r. w ramach pakietu na rzecz naprawy rynków kapitałowych; zwraca się do Komisji o dokonanie oceny, w jaki sposób ukierunkowane zmiany w rozporządzeniu w sprawie sekurytyzacji mogłyby uwolnić zdolność finansowania, aby uniknąć ograniczenia europejskich pożyczek bankowych, a jednocześnie rozwiązać problemy związane ze stabilnością finansową, biorąc pod uwagę, że charakter niektórych syntetycznych sekurytyzacji może stwarzać szczególne ryzyko ostrożnościowe i systemowe; uważa, że taka ukierunkowana ocena mogłaby obejmować uzgodnienie traktowania gotówkowych i bilansowych sekurytyzacji syntetycznych oraz kapitału regulacyjnego i płynności z traktowaniem obligacji zabezpieczonych i pożyczek, a także przegląd wymogów dotyczących ujawniania informacji i należytej staranności w odniesieniu do sekurytyzacji przez stronę trzecią, obligacji zabezpieczonych oraz prostej, przejrzystej i standardowej sekurytyzacji (sekurytyzacji STS);

17. wzywa Komisję, by oceniła wpływ potencjalnych ukierunkowanych środków na stabilność finansową, dostosowując i upraszczając przepisy dotyczące rynku papierów wartościowych, aby ułatwić szybkie ożywienie gospodarcze po kryzysie związanym z COVID-19, ułatwić inwestycje w gospodarkę realną, w szczególności w MŚP, oraz umożliwić wejście na rynki nowym podmiotom i nowym produktom, zachowując ochronę konsumentów i integralność rynku, a jednocześnie zachęcając do transgranicznych inwestycji kapitałowych i handlu; ponadto wzywa Komisję do oceny, czy konieczny jest przegląd rozporządzenia w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFIR), w tym obowiązku obrotu akcjami (STO) i obowiązku obrotu instrumentami pochodnymi (DTO), w celu wykluczenia potencjalnych nieporozumień, które mogą wpłynąć na zdolność przedsiębiorstw UE do pozyskiwania kapitału obecnie, zwłaszcza biorąc pod uwagę zbliżający się koniec okresu przejściowego uzgodnionego między UE a Zjednoczonym Królestwem;

18. wyraża ubolewanie z powodu niedostatecznego rozwoju rynku finansowania społecznościowego w UE w porównaniu z innymi głównymi gałęziami gospodarki; z zadowoleniem przyjmuje nowy jednolity zestaw kryteriów dotyczących ogólnounijnych przepisów uzgodniony w grudniu 2019 r. (2018/0048(COD)), aby pomóc w rozwiązaniu tej sytuacji i wesprzeć transgraniczne finansowanie przedsiębiorstw; zwraca się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) i Komisji o ścisłe monitorowanie wdrażania nowych przepisów w celu reagowania i proponowania zmian w przypadku braku znaczącej poprawy w obszarze finansowania społecznościowego jako alternatywy finansowania MSP; wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego informowania MŚP o dostępnych alternatywnych instrumentach finansowania;

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy venture capital (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 1).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 98.

Czwartek, 8 października 2020 r.

19. wzywa Komisję do zbadania inicjatyw zachęcających do akcjonariatu pracowniczego, aby promować bezpośrednie zaangażowanie oszczędzających detalicznych w finansowanie gospodarki, a także jako narzędzia zwiększenia ładu korporacyjnego i rozwoju kultury inwestowania kapitału własnego;

20. wzywa Komisję do promowania bezpośredniego zaangażowania oszczędzających detalicznych w finansowanie gospodarki, biorąc pod uwagę możliwość zwrotu z inwestycji dla inwestorów detalicznych;

21. zachęca Komisję do przeprowadzenia przeglądu systemu rygorystycznych warunków rozrachunku na podstawie rozporządzenia w sprawie rozrachunku papierów wartościowych i centralnych depozytów papierów wartościowych w związku z kryzysem spowodowanym przez COVID-19 i w związku z brexitem;

Promowanie długoterminowych i transgranicznych inwestycji oraz produktów finansowych

22. wzywa państwa członkowskie do zmiany krajowych ram podatkowych w celu zmniejszenia przeszkód podatkowych dla inwestycji transgranicznych, w tym procedur transgranicznego zwrotu inwestorom (łącznie z inwestorami detalicznymi) podatku u źródła od dywidend, w przypadku gdy grozi im podwójne opodatkowanie; uważa, że takie zwroty powinny być rozliczane w sposób przejrzysty na paneuropejskiej platformie cyfrowej i powinny umożliwiać inwestorom określanie zwrotów z ich inwestycji w czasie rzeczywistym; wzywa państwa członkowskie do ścisłej współpracy z OECD i jej projektem w zakresie ulg podatkowych i poprawy przestrzegania przepisów (TRACE), do przywrócenia równowagi w zakresie preferencyjnego traktowania zadłużenia w systemie opodatkowania, co niekorzystnie wpływa na finansowanie innowacji poprzez inwestycje prywatne, a także do zachęcania do korzystania z długoterminowych możliwości inwestycyjnych dla inwestorów, aby pomóc obywatelom UE w uzyskaniu lepszych zwrotów z długoterminowych oszczędności;

23. jest zdania, że jednostronna zmiana krajowych ram podatkowych w UE w celu zmniejszenia przeszkód podatkowych dla inwestycji transgranicznych spowoduje dalsze utrwalenie mozaiki przepisów podatkowych, których przedsiębiorstwa muszą przestrzegać podczas prowadzenia działalności transgranicznej, co pociągnie za sobą liczne koszty i stworzy dalsze możliwości unikania opodatkowania; ponawia apel do państw członkowskich o wyrażenie zgody na jednoczesne przyjęcie wniosków dotyczących wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB), z uwzględnieniem opinii Parlamentu obejmującej już pojęcie wirtualnego stałego zakładu i formuły repartycji; wzywa państwa członkowskie do zbliżenia stanowisk w sprawie CCCTB ze względu na znaczenie tego instrumentu dla stworzenia ram sprzyjających pewności, zapobiegających podwójnemu opodatkowaniu, zmniejszających koszty administracyjne i w rezultacie wpływających na wzrost inwestycji transgranicznych;

24. podkreśla znaczenie zwiększenia pewności prawa w odniesieniu do inwestycji transgranicznych przez zwiększenie skuteczności i efektywności krajowych postępowań upadłościowych oraz dalszej harmonizacji przepisów dotyczących ładu korporacyjnego, w tym wspólnej definicji „akcjonariusza”, aby ułatwić wykonywanie praw akcjonariuszy i współpracę ze spółkami, w której dokonano inwestycji, w całej UE; zwraca uwagę na znaczenie zapewnienia solidnych ram ochrony prawnej dla inwestycji transgranicznych w UE po wygaśnięciu wewnątrzunijnych dwustronnych umów inwestycyjnych; wzywa Komisję do zaproponowania inicjatyw ustawodawczych i/lub, w stosownych przypadkach, wydania zaleceń dla państw członkowskich;

25. podkreśla znaczenie długoterminowych inwestycji kapitałowych uczestników rynków finansowych dla wspierania niezależnych europejskich przedsiębiorstw w Unii, silnych i odpornych sektorów strategicznych, zrównoważonego wzrostu gospodarczego i osiągnięcia dobrobytu z korzyścią dla obywateli UE;

26. podkreśla, że opodatkowanie pozostaje głównym czynnikiem stymulującym światowe przepływy kapitału; podkreśla w związku z tym znaczenie dokładnej oceny wpływu jakiegokolwiek podatku od transakcji finansowych (PTF) na ambicje UE w zakresie tworzenia silnych, atrakcyjnych w skali światowej, odpornych, rozwiniętych i płynnych rynków kapitałowych;

27. podkreśla potrzebę propagowania programów emerytalnych, w szczególności emerytur w drugim i trzecim filarze, ze względu na ogromne zmiany demograficzne zachodzące w Unii; z zadowoleniem przyjmuje ogólnoeuropejski indywidualny produkt emerytalny (OIPE); zauważa, że OIPE stanowi uzupełniający i dobrowolny produkt emerytalny w uzupełnieniu do krajowych publicznych systemów emerytalnych; przypomina, że traktowanie podatkowe będzie zasadniczym czynnikiem uwzględnianym przy korzystaniu z przyszłych OIPE; przywołuje zalecenie Komisji z 26 czerwca 2017 r. zachęcające państwa członkowskie do zapewnienia, by OIPE podlegały takiemu samemu traktowaniu podatkowemu jak krajowe produkty emerytalne, aby stały się alternatywą dla oszczędzających; wzywa do gruntownej, opartej na dowodach oceny rynku OIPE, sprawdzającej również, czy panują na nim równe szanse, przed kolejnym przeglądem legislacyjnym rozporządzenia w sprawie OIPE;

Czwartek, 8 października 2020 r.

28. zachęca państwa członkowskie do promowania kapitałowych systemów emerytalnych jako sposobu na pogłębienie puli kapitału europejskiego dostępnego na inwestycje długoterminowe oraz do poprawy dynamiki rynku i zachęt do inwestowania; uważa, że kapitałowe systemy emerytalne należy odświeżyć i uatrakcyjnić; apeluje o podjęcie działań w celu wyeliminowania przeszkód we współistnieniu publicznych i prywatnych systemów emerytalnych; zachęca inwestorów do udziału w produktach długoterminowych objętych polityką zachęt podatkowych zaprojektowanych, by generować korzyści ekonomiczne i społeczne oraz promować równe warunki działania dla wszystkich dostawców i typów produktów;

29. zachęca Komisję do rozważenia wprowadzenia unijnego systemu „de minimis” lub systemu zwolnień w odniesieniu do dystrybucji wśród klientów profesjonalnych lub półprofesjonalnych w ramach dyrektywy w sprawie przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS);

30. przypomina, że do końca 2020 r. konieczny jest przegląd dyrektywy Wyłącalność II oraz że Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) zapewni Komisji doradztwo techniczne, w tym korzystając z doświadczeń nabytych w związku z pandemią COVID-19, po zasięgnięciu opinii różnych zainteresowanych stron; zwraca się do Komisji i EIOPA o dokonanie, na podstawie ukierunkowanej oceny oddziaływania, oceny potencjalnych korzyści i uzasadnienia ostrożnościowego dostosowania wymogów kapitałowych w odniesieniu do inwestycji w kapitał własny i instrumenty dłużne, w szczególności przez MŚP, w miarę możliwości również za pomocą metody modeli wewnętrznych, w celu dopilnowania, aby wymogi kapitałowe dla ubezpieczycieli i funduszy emerytalnych nie zniechęcały do inwestycji długoterminowych; zachęca do szybkiego wycofania zwolnień krajowych i ograniczenia nadmiernie rygorystycznego wdrażania dyrektywy Wyłącalność II na szczeblu krajowym;

31. podkreśla potrzebę tworzenia i stymulowania dostępności odpowiednich zrównoważonych aktywów; zachęca Komisję do przedstawienia inicjatywy ustawodawczej w sprawie unijnej normy dotyczącej obligacji ekologicznych; wzywa do dalszych dyskusji na temat stworzenia europejskiego bezpiecznego składnika aktywów w oparciu o ocenę wniosku w sprawie papierów wartościowych zabezpieczonych obligacjami skarbowymi (SBBS) i ewentualnych zmian, którą to ocenę ma przeprowadzić Komisja, aby wzmocnić międzynarodową rolę euro, ustabilizować rynki finansowe i umożliwić bankom dywersyfikację ich portfeli;

32. podkreśla, że odpowiednie normy ostrożnościowe zapewniające zdolność do pokrywania strat są kluczowe dla zachowania stabilności finansowej, przy czym należy dążyć do równowagi, aby zapewnić zwiększenie zdolności instytucji finansowych do inwestowania i pożyczania gospodarce realnej oraz wzmocnienie globalnej konkurencyjności UE; wzywa Komisję, aby przy wdrażaniu sfinalizowanych norm pakietu Bazylea III zwróciła należytą uwagę na wagi ryzyka mające zastosowanie do inwestycji banków w instrumenty kapitałowe, zwłaszcza w długoterminowe instrumenty kapitałowe MŚP;

33. podkreśla, że unia rynków kapitałowych powinna być spójna z Europejskim Zielonym Ładem, a w szczególności z planem inwestycyjnym na rzecz zrównoważonej Europy i z unijną systematyką dotyczącą zrównoważonego rozwoju; uważa, że unia rynków kapitałowych powinna mieć na celu ukierunkowywanie inwestycji na projekty przyjazne dla środowiska i konkurencyjne, przyczyniając się tym samym do agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju UE;

Architektura rynku

34. podkreśla potrzebę skutecznej i wydajnej współpracy między europejskimi i krajowymi organami nadzoru w celu przezwyciężenia różnic między nimi i zapewnienia prawdziwej konwergencji praktyk nadzorczych z myślą o promowaniu wspólnego europejskiego modelu nadzoru i egzekwowania, pod kierunkiem Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA), aby zmniejszyć istniejące przeszkody w transgranicznych operacjach finansowych; zwraca uwagę na znaczenie ESMA, EIOPA i Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) w tym procesie, przy jednoczesnym poszanowaniu roli właściwych organów krajowych, określonej w niedawno uzgodnionym przeglądzie Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF); przypomina ponadto o konieczności zreformowania struktury zarządzania europejskich urzędów nadzoru, aby uczynić je bardziej niezależnymi od krajowych organów nadzoru;

35. zwraca się do Komisji, aby z myślą o potencjalnym zwiększeniu wydajności rozważyła stopniowe przyznanie ESMA bezpośrednich uprawnień nadzorczych, w tym bezpośredniego nadzoru nad niektórymi segmentami rynku, takimi jak kontrahenci centralni UE (CCP), centralne depozyty papierów wartościowych (CDPW) i europejski pojedynczy punkt dostępu, a także większych uprawnień do interwencji produktowej; podkreśla również potrzebę wyznaczenia jednolitego europejskiego organu nadzoru, we współpracy z właściwymi organami krajowymi, na podstawie wspólnego zbioru przepisów i uprawnień do interwencji produktowej w celu sprawowania nadzoru nad działalnością związaną z kryptoaktywami z elementem o charakterze transgranicznym w UE;

36. wyraża zaniepokojenie niedawnym skandalem z udziałem niemieckiego przedsiębiorstwa z branży technologii finansowych Wirecard; w związku z tym zwraca się do Komisji i właściwych organów UE o ocenę, w jakim stopniu skandal ten można przypisać brakom w unijnych ramach regulacyjnych w dziedzinie audytu i nadzoru oraz czy krajowe i unijne organy nadzoru są odpowiednio przygotowane, aby skutecznie nadzorować duże transgraniczne instytucje finansowe

Czwartek, 8 października 2020 r.

o złożonych modelach biznesowych, które obejmują różne jurysdykcje państw trzecich i wiele warstw korporacyjnych; jest zdania, że należy wyciągnąć wnioski z tej sprawy w odniesieniu do dalszego rozwoju europejskich ram regulacyjnych i nadzorczych, a w szczególności do planu działania na rzecz unii rynków kapitałowych; uważa, że wnioski te powinny dotyczyć tego, czy bezpośredni nadzór na szczeblu europejskim w konkretnych obszarach mógł zapobiec temu niepowodzeniu, oraz czy uzasadniona byłaby ambitna reforma zarządzania europejskimi urzędami nadzoru, zwiększająca ich rolę w ograniczaniu istniejących przeszkód w transgranicznych operacjach finansowych; ponawia w szczególności swój apel do Komisji, by zbadała sposoby poprawy funkcjonowania sektora rachunkowości, w tym przez wspólne audyty;

37. podkreśla, że ogólnounijna konkurencja, możliwość wyboru i dostęp do infrastruktur rynkowych to podstawowe zasady różnorodności mechanizmów handlowych w unii rynków kapitałowych, z wyjątkiem sytuacji, w których taki dostęp zagrażałby stabilności finansowej; zauważa z zaniepokojeniem, że w ostatnich latach coraz większa część przepływów handlowych trafiała do systemów obrotu o ograniczonych wymogach w zakresie przejrzystości, i zwraca uwagę, że takie transakcje nie przyczyniają się znacząco do ustalania poziomu cen równowagi na podstawie czynników podaży i popytu; zauważa, że dwustronny handel poza systemem utrzymuje się na wysokim poziomie; opowiada się za rzeczywistym przejściem do konkurencyjnego obrotu giełdowego na europejskich rynkach akcji i instrumentów pochodnych, przy jednoczesnym zagwarantowaniu różnym systemom obrotu równych warunków działania;

38. uważa, że dobrze finansowane podmioty społeczeństwa obywatelskiego i przedstawiciele konsumentów w dziedzinie usług finansowych mogą dostarczać decydentom i organom regulacyjnym nieoceniony wkład i niezależną ocenę;

39. podkreśla potrzebę postępów we wdrażaniu wspólnych norm europejskich, aby ograniczyć ryzyko rozdrobnienia wynikające ze stosowania opcji i swobód uznania;

40. zauważa, że regulacja usług finansowych jest bardzo złożonym przedsięwzięciem, podejmowanym na szczeblu międzynarodowym, europejskim i krajowym; zachęca wszystkie właściwe podmioty do uwzględnienia tej złożoności, aby zapewnić proporcjonalność regulacji systemu finansowego i usunąć zbędne obciążenia administracyjne; zauważa również, że proporcjonalność regulacji systemu finansowego może czasami prowadzić do większej złożoności, i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do podjęcia znaczących działań w celu usprawnienia i harmonizacji istniejących i przyszłych przepisów przez stopniowe znoszenie zwolnień krajowych stosownie do potrzeb oraz zapobieganie nadmiernie rygorystycznemu wdrażaniu prawa UE na szczeblu krajowym; podkreśla, że rozporządzenia wyraźnie określające ramy czasowe okresu przejściowego i wycofywania istniejących systemów mogą doprowadzić – w sposób płynny i stabilny – do zbieżności przepisów;

41. ponawia apel do Komisji zawarty w rezolucji z 19 stycznia 2016 r. w sprawie bilansu obecnej sytuacji i przyszłych wyzwań związanych z regulacją usług finansowych w UE, aby we współpracy z europejskimi urzędami nadzoru, Jednolitym Mechanizmem Nadzorczym i Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) przeprowadzała co pięć lat kompleksową ocenę ilościową i jakościową łącznych skutków unijnych uregulowań dotyczących usług finansowych dla rynków finansowych i ich uczestników na szczeblu UE i państw członkowskich w celu zidentyfikowania niedociągnięć i luk, dokonania oceny wyników, skuteczności i wydajności uregulowań dotyczących usług finansowych oraz dopilnowania, by nie zakłócały one uczciwej konkurencji i nie hamowały rozwoju gospodarki, a także aby składała sprawozdania w tej sprawie Parlamentowi Europejskiemu; ubolewa, że jak dotąd nie przeprowadzono takiej oceny;

42. wzywa Komisję, by przedstawiła szczegółowy plan działania w celu wzmocnienia solidności ekosystemu finansowego, wyciągając wnioski z korzyści i niedociągnięć istniejącego zbioru przepisów UE w zakresie stabilności finansowej i nadzoru finansowego, zidentyfikowanych podczas kryzysu związanego z COVID-19; odnotowuje ostatnie zalecenia ERRS, zwłaszcza dotyczące ryzyka płynności wynikającego z wezwań do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego i ryzyka płynności w funduszach inwestycyjnych;

Inwestorzy detaliczni

43. podkreśla, że stabilny rynek jest możliwy tylko przy szerokiej bazie inwestorów; wyraża zaniepokojenie faktem, że poziom zaangażowania inwestorów detalicznych w rynki finansowe pozostaje niski; stwierdza, że należy poszerzyć portfel odpowiednich opcji inwestycyjnych dla inwestorów detalicznych; wzywa do przyjęcia środków na rzecz propagowania inwestycji detalicznych z uwagi na wyzwania demograficzne, przed którymi stoi UE, przez zwiększenie udziału inwestorów detalicznych w rynkach kapitałowych za pomocą atrakcyjniejszych, przejrzystszych i odpowiedzialniejszych indywidualnych produktów emerytalnych; apeluje o inicjatywy skierowane konkretnie do inwestorów detalicznych, w tym ułatwiające rozwój niezależnych internetowych narzędzi porównawczych w UE, aby pomóc inwestorom detalicznym w zidentyfikowaniu najodpowiedniejszych produktów pod względem ryzyka, zwrotu z inwestycji i wartości odpowiadającej ich konkretnym potrzebom i preferencjom, a także promujące zachęty dla konkurencyjnych produktów z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego oraz produktów zwykle kojarzonych z optymalnym wykorzystaniem środków finansowych;

Czwartek, 8 października 2020 r.

44. zauważa z zaniepokojeniem, że przepisy dotyczące ochrony konsumentów i inwestorów zawarte w kilku sektorowych aktach prawnych UE w zakresie usług finansowych są słabo dostosowane, co powoduje nadmierną złożoność zarówno dla pośredników finansowych, jak i klientów detalicznych; wzywa Komisję, aby przyjęła bardziej horyzontalne i zharmonizowane podejście do ochrony konsumentów i inwestorów w unijnych przepisach w zakresie usług finansowych, dostosowane do transformacji ekologicznej i cyfrowej, w celu zapewnienia skutecznego i spójnego poziomu ochrony wszystkich produktów finansowych i ich dostawców;

45. podkreśla, jak ważne jest zwiększenie zaufania inwestorów do rynków kapitałowych, czemu sprzyja należyta ochrona inwestorów i aktywność uczestników rynku mających wiedzę finansową;

46. podkreśla, że dopóki nie zostanie zastosowane uniwersalne podejście, przedsiębiorstwom świadczącym usługi finansowe i przedsiębiorstwom zajmującym się technologiami cyfrowymi należy zapewnić równe warunki działania; podkreśla, że wszystkie przedsiębiorstwa powinny mieć możliwość dostępu do rynków finansowych zgodnie z zasadą „taka sama działalność, takie same przepisy”; zwraca uwagę, że zasada ta jest szczególnie istotna w dziedzinie technologii i innowacji finansowych oraz że wzajemny dostęp do danych finansowych powinien być równoważny z potrzebą zapewnienia równych warunków działania wszystkim dostawcom i typom produktów;

47. podkreśla, że jednolity rynek detalicznych usług finansowych jest bardzo słabo rozwinięty; zauważa, że transgraniczny zakup produktów detalicznych usług finansowych, takich jak kredyty hipoteczne czy produkty ubezpieczeniowe, jest bardzo rzadki i napotyka przeszkody; uważa, że uczestnicy rynku detalicznego powinni mieć możliwość łatwego i pełnego wykorzystania potencjału jednolitego rynku w celu dostępu do produktów detalicznych usług finansowych w wymiarze transgranicznym, aby mieć większy wybór i uzyskiwać lepsze produkty; wzywa Komisję do wprowadzenia nowego planu działania dotyczącego detalicznych usług finansowych, który określi ambitną strategię usunięcia przeszkód dla transgranicznych detalicznych usług finansowych oraz znieś niepotrzebne i wygórowane opłaty za takie usługi;

48. wzywa do usprawnienia ujawniania i porównywalności kluczowych informacji w przepisach dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) oraz usunięcia z nich informacji wprowadzających w błąd; kwestie te należy uwzględnić w następnym przeglądzie; oczekuje, że przepisy poziomu drugiego dotyczące PRIIP w sprawie dokumentu zawierającego kluczowe informacje dla inwestorów będą zgodne z przepisami poziomu pierwszego, szczególnie w odniesieniu do dostarczania przed zawarciem umowy dokładnych, uczciwych, klarownych i niewprowadzających w błąd informacji oraz do metod związanych ze scenariuszami rozwoju sytuacji, a także do zapewnienia porównywalności różnych produktów inwestycyjnych; zauważa, że należy umożliwić inwestorom dostęp do informacji o wynikach osiągniętych w przeszłości oraz zagwarantować, że nie będą one wykorzystywane jako wskaźnik do przewidywania przyszłych zysków; wyraża ubolewanie z powodu opóźnień w przyjęciu przepisów poziomu drugiego dotyczących PRIIP, które pokryje się z pierwszym przeglądem PRIIP oraz zwiększy niepewność prawa i koszty ponoszone przez zainteresowane strony; nalega, aby w nadchodzącym przeglądzie przewidziano dokumenty ujawniające informacje, które będą znormalizowane i będą nadawały się do odczytu maszynowego, co umożliwi porównywalność w środowisku cyfrowym; wzywa Komisję i europejskie urzędy nadzoru do skoordynowania ich wniosków dotyczących odpowiednio zmian poziomu pierwszego i drugiego, tak aby zagwarantować pośrednikom i klientom detalicznym wysoki stopień przewidywalności;

49. wzywa Komisję, aby wyjaśniła rozróżnienie między klientami profesjonalnymi i inwestorami detalicznymi na wszystkich poziomach MiFID, co umożliwi dostosowanie traktowania klientów odpowiednio do ich wiedzy i doświadczenia na rynkach; uważa, że ważne jest, aby inwestorzy detaliczni byli na żądanie uznawani za inwestorów profesjonalnych na podstawie jasnych kryteriów; zwraca się do Komisji o rozważenie, czy wprowadzenie kategorii inwestora półprofesjonalnego pozwoliłoby lepiej uwzględnić realia udziału na rynkach finansowych, oraz o ocenę konieczności wprowadzenia takiej kategorii w oparciu o poczynione ustalenia; opcjonalnie zwraca się do Komisji o rozważenie większej elastyczności w kategoryzacji klientów, mianowicie przez zapewnienie możliwości rezygnacji z pewnych obowiązków oraz oferowanie niektórym klientom opcji wyrażenia dobrowolnej zgody, lub o zwiększenie wydajności kryteriów stosowanych wobec klientów profesjonalnych;

50. ma świadomość, że obecne ramy sprawozdawczości w ramach MiFID II i rozporządzenia w sprawie infrastruktury rynku europejskiego (EMIR) są bardzo kosztowne i złożone, co ogranicza skuteczność systemu; uważa, że należy rozważyć uproszczenie ich przez pełne uwzględnienie obecnych doświadczeń, przeanalizowanie możliwości usprawnienia całego ustawodawstwa i dopilnowanie, aby w żaden sposób nie podważyło to celów wyznaczonych w MiFID II i EMIR ani nie utrudniło przestrzegania przepisów dotyczących integralności rynku, przejrzystości, ochrony konsumentów i stabilności finansowej;

51. wzywa do wprowadzenia zmian w przepisach w celu zapewnienia dostępu do niezależnego doradztwa pośredników finansowych, bez niewłaściwego promowania produktów finansowych tworzonych wewnątrz, gwarantując dokładną ocenę produktów innych producentów, aby zapewnić uczciwą i przejrzystą sprzedaż produktów finansowych; zauważa, że ESMA przyjął złożoną opinię na temat potencjalnego zakazu stosowania zachęt, i wzywa Komisję do przeanalizowania

Czwartek, 8 października 2020 r.

alternatywnych podejść, które miałyby podobny wpływ na wyrównanie interesów w całej sieci dystrybucji; zgadza się, że należy dokładniej zbadać rolę zachęt w pośrednictwie i dystrybucji, aby nie dopuścić do powstawania konfliktów interesów oraz zagwarantować inwestorom dostęp do uczciwego, przejrzystego i odpowiedniego doradztwa finansowego;

52. podkreśla, że badanie typu Tajemniczy Klient to ważne narzędzie nadzorcze, które może znacznie poprawić spójność i skuteczność ochrony konsumentów w całej UE; zachęca ESMA do pełnego wykorzystania swoich nowych uprawnień koordynacyjnych przez promowanie ogólnounijnych badań typu Tajemniczy Klient w celu wykrywania praktyk niewłaściwej sprzedaży i dopilnowania, aby w razie stwierdzenia niezgodności z przepisami dotyczącymi ochrony konsumentów i zasadami prowadzenia działalności podejmowane były odpowiednie działania w zakresie egzekwowania prawa;

53. proponuje Komisji, aby zbadała możliwość utworzenia indywidualnego rachunku oszczędnościowego UE, będącego uzupełnieniem systemów krajowych, co mogłyby rozwiązać problem rozdrobnienia rynków krajowych przez jednolite działanie na niejednorodnych rynkach, umożliwiając przenoszenie i zabezpieczenie oszczędności;

54. podkreśla, że inwestorzy detaliczni będą integralną częścią strategii na rzecz zrównoważonego finansowania i unijnej agendy zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję do dopilnowania, aby metoda oznakowania systematyki była klarowna i zrozumiała dla inwestorów detalicznych;

Edukacja finansowa

55. zauważa, że brak wiedzy finansowej i dostępu do powszechnych informacji o rynkach finansowych wyjaśnia brak kultury inwestowania kapitału własnego w UE; podkreśla, że edukacja finansowa jest potrzebna, aby umożliwić konsumentom poznanie ich praw i zrozumienie ryzyka związanego z udziałem w rynku finansowym, co przyspieszy zaangażowanie inwestorów detalicznych w rynki finansowe w oparciu o głębszą wiedzę, zaufanie i świadomość ryzyka; apeluje do Komisji, aby uruchomiła i wspierała programy w państwach członkowskich służące poszerzaniu wiedzy finansowej i rozwijaniu umiejętności cyfrowych przy użyciu szeregu instrumentów, w tym mediów cyfrowych i społecznościowych, co umożliwi nawiązanie kontaktu z obywatelami i przedsiębiorstwami, szczególnie za pośrednictwem utworzonych w tym celu agencji publicznych; wzywa dostawców usług finansowych, aby w większym stopniu ułatwiali inwestorom detalicznym udział w rynkach kapitałowych oraz wspierali ich w przewyżczeniu obaw przed oszczędzaniem przez tworzenie kultury inwestowania kapitału własnego zgodnie z ich profilem ryzyka;

56. podkreśla, że edukacja finansowa jest narzędziem średnioterminowym, którego efekty są ograniczone ze względu na nieuniknione błędy poznawcze, szybkość zmian na rynkach finansowych i ich znaczną złożoność; podkreśla, że edukacja finansowa nie może zastąpić dostępu do rzetelnego i bezstronnego profesjonalnego doradztwa finansowego; zauważa, że programy akcjonariatu pracowniczego należą do najskuteczniejszych środków poszerzania świadomości i wiedzy finansowej wśród dorosłych obywateli UE;

57. uważa, że model, w którym obywatele są lepiej informowani i kształceni w kwestiach finansowych, zapewnia korzyści systemom demokratycznym, przyczynia się do stabilności systemów finansowych oraz promuje przejrzystość i obowiązkowe instytucje finansowe; wzywa Komisję, aby zaproponowała przegląd zalecenia Rady w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie i wprowadziła wiedzę finansową jako samodzielną kompetencję kluczową; zachęca także instytucje finansowe do opracowywania i wdrażania programów, których celem jest poszerzenie wiedzy i zdolności finansowych, a tym samym tworzenie możliwości włączenia społecznego pod względem finansowym wszystkich obywateli;

58. wzywa państwa członkowskie oraz – w stosownych przypadkach – właściwe organy regionalne, lokalne lub inne organy publiczne, aby rozważyły włączenie wiedzy finansowej do wszystkich programów nauczania, od szkolnych po uniwersyteckie, lub poszerzenie jej zakresu, przy pomocy zmieniających się programów dostosowanych do potrzeb uczniów i studentów oraz programów nauczania mających na celu kształtowanie niezależności w kwestiach finansowych; sugeruje, aby programy te obejmowały co najmniej podstawowe pojęcia finansowe, takie jak odsetki składane, zwroty i dożywotnie emerytury kapitałowe, a także rozróżnienie między obligacjami i akcjami; proponuje uwzględnienie wiedzy finansowej w badaniu dotyczącym Programu międzynarodowej oceny umiejętności uczniów (PISA);

Transformacja cyfrowa i dane

59. jest zdania, że transformacja cyfrowa usług finansowych może przyczynić się do mobilizacji kapitału i pomóc przewyżczyć rozdrobnienie rynków finansowych w UE, a jednocześnie ograniczyć bariery i zwiększyć skuteczność nadzoru; podkreśla, że transformacja cyfrowa nie powinna prowadzić ani do arbitrażu regulacyjnego, ani do obniżenia poziomu ochrony klientów, ograniczenia bezpieczeństwa czy powstawania zagrożeń dla stabilności finansowej; zaznacza, że ramy UE obejmujące wysokie normy cyberbezpieczeństwa, w tym ochrony prywatności i danych, mogłyby sprzyjać unii rynków kapitałowych; zauważa, że znaczącym elementem finansów cyfrowych są przepływy kapitałowe, które przyciągają inwestycje transgraniczne; zauważa, że takie ramy UE powinny być przede wszystkim dostosowane do epoki cyfrowej i neutralne pod względem technologicznym;

Czwartek, 8 października 2020 r.

60. wzywa Komisję, by dążyła do wdrożenia planu działania dotyczącego finansów cyfrowych, aby zapewnić lepszy dostęp do usług finansowych, umożliwiając szerszy wybór i zwiększając wydajność operacji;
61. apeluje do Komisji o wykorzystanie zbliżających się przeglądów przepisów dotyczących usług finansowych, aby zwiększyć zaangażowanie inwestorów i akcjonariuszy za pomocą narzędzi cyfrowych;
62. zwraca uwagę, że rynki europejskie powinny móc konkurować w skali globalnej; wzywa Komisję, by stworzyła klimat sprzyjający innowacyjnemu i konkurencyjnemu unijnym produktom finansowym o globalnym zasięgu, które będą przyciągać kapitał i inwestycje zagraniczne oraz promować konkurencyjność UE na rynkach światowych, przy jednoczesnym utrzymaniu wysokiego poziomu regulacji ostrożnościowej i stabilności finansowej; przypomina, że reprezentacja UE w organizacjach i organach wielostronnych powinna zostać usprawniona i skodyfikowana zgodnie z rezolucją Parlamentu z 12 kwietnia 2016 r. w sprawie roli UE w ramach międzynarodowych instytucji i organów finansowych, walutowych i regulacyjnych⁽⁸⁾;
63. podkreśla, że kryptoaktywa stają się nietradycyjnym kanałem finansowania dla MŚP, zwłaszcza pierwsze oferty kryptowalutowe, mające możliwość finansowania innowacyjnych przedsiębiorstw typu start-up i scale-up; podkreśla w związku z tym, że na szczeblu UE potrzebne są klarowne i spójne wytyczne dotyczące możliwości stosowania istniejących procesów regulacyjnych i ostrożnościowych w odniesieniu do kryptoaktywów, które kwalifikują się jako instrumenty finansowe na podstawie prawodawstwa UE, aby zagwarantować pewność prawa oraz uniknąć nierównych warunków działania, wyboru sądu ze względu na możliwość korzystniejszego rozstrzygnięcia sprawy (ang. forum-shopping) i arbitrażu regulacyjnego na rynku wewnętrznym;
64. uważa, że w obszarze usług finansowych pojawiły się pewne oligopolistyczne struktury, a także że niektóre duże przedsiębiorstwa technologiczne stały się ważnymi podmiotami na rynku usług finansowych; wzywa Komisję, by monitorowała i zbadała to, jak przewaga konkurencyjna właściwa tym podmiotom może zakłócać konkurencję na rynku i szkodzić interesom konsumentów i innowacjom; podkreśla, że po pierwsze nie należy tworzyć środków zniechęcających do dostarczania danych rynkowych, a ponadto że należy przeprowadzić kompleksowy przegląd kosztów i dostępności danych rynkowych w odniesieniu wszystkich uczestników rynku;
65. podkreśla, że „piaskownice” mogą być odpowiednim narzędziem służącym zwiększaniu innowacyjności i konkurencyjności sektora usług finansowych; podkreśla, że wszelkie „piaskownice”, w tym paneuropejskie, powinny dążyć do równowagi między celem wspierania innowacyjności i stabilności finansowej a ochroną inwestorów i konsumentów, przy jednoczesnym uwzględnieniu wielkości, znaczenia systemowego i działalności transgranicznej zainteresowanych przedsiębiorstw; zwraca się do Komisji o wykorzystanie doświadczeń zdobytych dzięki europejskiemu forum koordynatorów innowacji (EFIF), aby dokonać oceny, czy wspólne unijne ramy paneuropejskiej „piaskownicy” na potrzeby usług finansowych przyniosłyby dodatkowe korzyści innowacjom finansowym;
66. apeluje o podjęcie wysiłków ukierunkowanych na zachowanie równych warunków działania w oparciu o transgraniczny dostęp do danych oraz wysokiego poziomu ochrony danych i prywatności konsumentów, dzięki czemu unijne ramy będą charakteryzować się wysokimi normami cyberbezpieczeństwa, sprzyjającymi unii rynków kapitałowych;

Rola UE na rynkach światowych

67. zwraca uwagę, że Europa konkuruje o kapitał na rynku światowym, a zatem głębsze, bardziej zintegrowane, właściwie uregulowane, stabilne, wydajne i odporne europejskie rynki kapitałowe mają decydujące znaczenie dla ochrony suwerenności gospodarczej Europy, zachęcania do wykorzystywania euro w państwach trzecich oraz przyciągania inwestorów zagranicznych; uważa, że wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z UE dodatkowo zwiększa znaczenie tego celu i że do jego osiągnięcia należy dążyć zgodnie z przejrzystymi kryteriami opartymi na zasadach, a nie stosując różne podejścia w poszczególnych przypadkach;
68. przypomina, że prawodawstwo UE przewiduje możliwość uznania przepisów państw trzecich za równoważne na podstawie technicznej i proporcjonalnej analizy opartej na ryzyku oraz że takie decyzje powinny być podejmowane w drodze aktu delegowanego; przypomina, że UE może jednostronnie wycofać każdą decyzję w kwestii równoważności oraz że wszelkie odstępstwa od norm regulacyjnych UE powinny być ściśle monitorowane; wzywa Komisję, aby we współpracy z europejskimi urzędami nadzoru, a w stosownych przypadkach z właściwymi organami krajowymi, ustanowiła dynamiczny system monitorowania systemów równoważności w przypadku rozbieżności regulacyjnych i nadzorczych w państwach trzecich, które mogą wiązać się z potencjalnym ryzykiem dla UE pod względem stabilności finansowej, przejrzystości oraz integralności rynku, ochrony inwestorów i konsumentów oraz równych warunków działania; podkreśla, że Komisja powinna dysponować procedurami awaryjnymi umożliwiającymi wycofanie decyzji w kwestii równoważności, jeśli zajdzie potrzeba szybkiego działania, mając na uwadze potencjalne konsekwencje nagłego

⁽⁸⁾ Dz.U. C 58 z 15.2.2018, s. 76.

Czwartek, 8 października 2020 r.

wycofania decyzji w kwestii równoważności; podkreśla, że organom nadzoru UE muszą przysługiwać bezpośrednie uprawnienia nadzorcze w przypadku, gdy działalność niektórych przedsiębiorstw z państw trzecich uznanych na podstawie unijnych ram równoważności może wpłynąć na stabilność finansową, porządek na rynkach lub ochronę inwestorów;

69. przypomina o potrzebie zapewnienia interoperacyjności unijnych ram regulacyjnych z uzgodnionymi na szczeblu międzynarodowym zasadami Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego i Rady Stabilności Finansowej;

70. wzywa do podjęcia działań na rzecz wzmocnienia międzynarodowej roli euro i jego częstszego stosowania przez dokończenie budowy unii gospodarczej i walutowej, unii rynków kapitałowych i unii bankowej, wspieranie opracowywania benchmarków euro dla rynków towarowych oraz wzmocnianie roli euro jako waluty referencyjnej;

71. uważa, że w przyszłych stosunkach ze Zjednoczonym Królestwem po okresie przejściowym należy zagwarantować równe warunki działania, a tym samym wspierać stabilność rynków finansowych UE;

72. zachęca sektor finansowy UE do przygotowania się na liczne wyzwania techniczne związane z przenoszeniem transakcji z Londynu do UE; przypomina, że EBC, ERRS, europejskie organy nadzoru i Komisja Europejska stwierdzili, że uczestnicy rynku potrzebowaliby co najmniej 18 miesięcy na znaczące zmniejszenie swojej ekspozycji wobec kontrahentów centralnych ze Zjednoczonego Królestwa; odnotowuje w tym kontekście decyzję Komisji o przyznaniu Zjednoczonemu Królestwu równoważnego statusu na 18 miesięcy na wypadek brexitu bez porozumienia; przypomina, że decyzje w sprawie równoważności mogą być w każdej chwili jednostronnie wycofane przez Komisję, w szczególności w przypadku, gdy ramy prawne krajów trzecich różnią się od siebie i warunki równoważności nie są już spełniane;

o

o o

73. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, europejskim urządnom nadzoru oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0267

Wzmocnienie gwarancji dla młodzieży

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie gwarancji dla młodzieży (2020/2764(RSP))

(2021/C 395/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 145, 147 i 149 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając Europejski filar praw socjalnych (EPSR) ogłoszony przez Parlament, Radę i Komisję w listopadzie 2017 r., a w szczególności jego zasadę czwartą: „Aktywne wsparcie na rzecz zatrudnienia”,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 17–21 lipca 2020 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006 ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/779 z dnia 20 maja 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1304/2013 w zakresie dodatkowej kwoty początkowych płatności zaliczkowych wypłacanych na rzecz programów operacyjnych wspieranych w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady (UE) 2019/1181 z dnia 8 lipca 2019 r. w sprawie wytycznych dotyczących polityk zatrudnienia państw członkowskich ⁽³⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdania specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 3/2015 pt. „Europejska gwarancja dla młodzieży: rozpoczęto wdrażanie, lecz wciąż istnieją zagrożenia”, nr 17/2015 pt. „Wsparcie Komisji na rzecz grup zadaniowych ds. młodzieży: udane przekierowanie finansowania z EFS, lecz niewystarczający nacisk na rezultaty” oraz nr 5/2017 pt. „Bezrobocie wśród młodzieży – czy polityka UE wpłynęła na zmianę sytuacji? Ocena gwarancji dla młodzieży i inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych”,
- uwzględniając dokument roboczy Międzynarodowego Biura Pracy nr 4/2015 pt. „The Youth Guarantee programme in Europe: Features, implementation and challenges” (Program gwarancji dla młodzieży w Europie: cechy, wdrażanie i wyzwania) oraz sprawozdanie Eurofoundu z 2015 r. pt. „Social inclusion of young people” (Włączenie społeczne osób młodych),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 1 lipca 2020 r. zatytułowany „Wspieranie zatrudnienia ludzi młodych: pomost do zatrudnienia dla kolejnego pokolenia” (COM(2020)0276),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący zalecenia Rady dotyczącego „Pomostu do zatrudnienia – wzmocnienia gwarancji dla młodzieży” i zastępującego zalecenie Rady z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży (COM(2020)0277) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SWD(2020)0124),

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 470.

⁽²⁾ Dz.U. L 126 z 21.5.2015, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 185 z 11.7.2019, s. 44.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 120 z 26.4.2013, s. 1.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 maja 2018 r. zatytułowany „Angażowanie, łączenie i wzmacnianie pozycji osób młodych: nowa strategia UE na rzecz młodzieży” (COM(2018)0269) oraz rezolucję Rady z dnia 15 listopada 2018 r. w sprawie strategii Unii Europejskiej na rzecz młodzieży na lata 2019–2027 ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 października 2016 r. pt. „Gwarancja dla młodzieży i inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych trzy lata później” (COM(2016)0646) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SWD(2016)0323),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 lipca 2020 r. w sprawie konkluzji z nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 17–21 lipca 2020 r. ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 stycznia 2018 r. w sprawie wdrażania w państwach członkowskich Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 października 2017 r. w sprawie kontroli wydatkowania i monitorowania gospodarności w realizacji unijnych programów gwarancji dla młodzieży ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie gwarancji dla młodzieży ⁽⁹⁾,
 - uwzględniając pytania do Rady i Komisji dotyczące wzmocnienia gwarancji dla młodzieży (O-000058/2020 – B9-0018/2020 i O-000059/2020 – B9-0019/2020),
 - uwzględniając art. 136 ust. 5 i art. 132 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- A. mając na uwadze, że od momentu jej ustanowienia w 2013 r. gwarancja dla młodzieży stworzyła liczne możliwości i pomogła ponad 24 milionom młodych ludzi znaleźć pracę bądź uczestniczyć w programie kształcenia ustawicznego, przygotowania zawodowego czy stażu; mając na uwadze, że przed kryzysem związanym z COVID-19 stopa bezrobocia młodzieży (w wieku od 15 do 24 lat) wynosiła średnio 14,9% w porównaniu do najwyższego poziomu w 2013 r. wynoszącego 24,4%; mając na uwadze, że stopa ta jest nadal ponad dwukrotnie wyższa niż ogólna stopa bezrobocia (6,5%); mając na uwadze, że niestandardowe formy zatrudnienia są bardzo rozpowszechnione wśród młodych ludzi, a w całej UE tymczasowo pracuje 43,8% młodych ludzi; mając na uwadze, że za średnią stopą bezrobocia młodzieży kryją się ogromne dysproporcje między państwami członkowskimi, a stopa bezrobocia osób poniżej 25 roku życia wynosi 40,8% w Hiszpanii (czerwiec 2020 r.) i 33,6% w Grecji (kwiecień 2020 r.); mając na uwadze, że zbyt wielu młodych ludzi pracuje na niepewnych warunkach i zbyt wielu z nich musi opuścić swój region lub kraj, aby znaleźć godną pracę;
- B. mając na uwadze, że uznaje się, iż gwarancja dla młodzieży dała impuls do reform strukturalnych w publicznych służbach zatrudnienia i systemach edukacji w państwach członkowskich; mając jednak na uwadze, że państwa członkowskie na wczesnym etapie wdrażały ją dość powoli i niejednolicie, a zainteresowane strony i młodzież zwróciły uwagę na szereg niedociągnięć w jej koncepcji i funkcjonowaniu w praktyce; mając na uwadze, że w sprawozdaniu specjalnym nr 5/2017 Europejski Trybunał Obrachunkowy skrytykował ograniczone postępy w realizacji gwarancji dla młodzieży i stwierdził, że wkład Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych w realizację celów gwarancji dla młodzieży w pięciu państwach członkowskich, w których przeprowadzono wizyty, był w momencie przeprowadzania kontroli bardzo ograniczony oraz że ponad trzy lata po przyjęciu zalecenia Rady nie udało się spełnić pierwotnych oczekiwań związanych z uruchomieniem gwarancji dla młodzieży, która miała na celu zapewnienie w ciągu czterech miesięcy dobrej jakości oferty wszystkim młodym osobom niekształcącym się, niepracującym ani nieszkolącym się (młodzieży NEET); mając na uwadze, że Komisja i państwa członkowskie stopniowo wprowadzały dostosowania i ulepszały wytyczne dotyczące programu, czyniąc z gwarancji dla młodzieży i Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych podstawowe narzędzia zwalczania bezrobocia młodzieży w UE;
- C. mając na uwadze, że walka z bezrobociem młodzieży jest wspólnym priorytetem politycznym Parlamentu, Komisji i państw członkowskich oraz przyczynia się do realizacji celu Unii dotyczącego zrównoważonego wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy wysokiej jakości, a także jest zgodna z Europejskim filarem praw socjalnych;

⁽⁵⁾ Dz.U. C 456 z 18.12.2018, s. 1.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0206.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 458 z 19.12.2018, s. 57.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 346 z 27.9.2018, s. 105.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 67.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- D. mając na uwadze, że przedstawiając swoje priorytety polityczne przewodnicząca Komisji Ursula von der Leyen zadeklarowała, że przekształci gwarancję dla młodzieży w stały instrument walki z bezrobociem młodzieży oraz że gwarancja powinna dysponować zwiększonym budżetem i regularną sprawozdawczością, aby zapewnić realizację obietnic złożonych w każdym państwie członkowskim;
- E. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 wywołała bezprecedensowy kryzys gospodarczy i społeczny, w wyniku którego stopy bezrobocia w UE rosą, a milionom ludzi grozi utrata pracy; mając na uwadze, że w czerwcu 2020 r. stopa bezrobocia młodzieży w UE wynosiła 16,8 %, przy czym oczekuje się, że liczba ta nadal będzie gwałtownie rosła, biorąc pod uwagę, że młodzi ludzie prawdopodobnie najbardziej ucierpią, jak miało to miejsce w czasie kryzysu z 2008 r.; mając na uwadze, że wysokie stopy bezrobocia młodzieży niekorzystnie wpływają na osoby nim dotknięte i często powodują tzw. „efekty blizny”; mając na uwadze, że te szkodliwe skutki odczuwają w szczególności długotrwale bezrobotni młodzi ludzie, których liczba wzrasta, a także ogół społeczeństwa, w związku z czym wymagają one zdecydowanych i ukierunkowanych działań politycznych; mając na uwadze, że inwestowanie w kapitał ludzki młodych Europejczyków przyczyni się do wzmocnienia europejskich gospodarek i społeczeństw oraz do uczynienia ich bardziej integracyjnymi i odpornymi; mając na uwadze, że wykwalifikowana, kreatywna i innowacyjna siła robocza jest warunkiem wstępnym konkurencyjności Europy;
- F. mając na uwadze, że ludzie młodzi są w sposób nieproporcjonalny dotknięci kryzysem gospodarczym⁽¹⁰⁾; mając na uwadze, że przeciwdziałanie kryzysowi gospodarczemu wywołanemu pandemią COVID-19 będzie miało zasadnicze znaczenie dla uniknięcia wysokiej stopy bezrobocia młodzieży; mając na uwadze, że co szósta młoda osoba, która była zatrudniona przed wybuchem pandemii COVID-19, straciła pracę lub została zwolniona; mając na uwadze, że czas pracy wśród młodych ludzi skrócił się o prawie jedną czwartą, a dwoje na pięciu młodych ludzi odnotowało spadek dochodów, przy czym osoby w krajach o niższych dochodach najbardziej ucierpiały zarówno pod względem czasu pracy, jak i dochodów;
- G. mając na uwadze, że środki izolacji spowodowały nagłe zakłócenia w formalnym i nieformalnym kształceniu młodych ludzi, ich stażach, praktykach i przyuczaniu do zawodu, a także w pracy, co wpłynęło na ich dochody, potencjał zarobkowy i dobrostan, w tym na zdrowie, a w szczególności na zdrowie psychiczne; mając na uwadze, że środki na rzecz zwalczania bezrobocia młodzieży powinny uwzględniać wielowymiarowy charakter problemu;
- H. mając na uwadze, że młodzi ludzie niepełnosprawni szczególnie dotkliwie odczuli skutki pandemii i są obecnie jeszcze bardziej zagrożeni wykluceniem społeczno-ekonomicznym; mając na uwadze, że konieczne jest wprowadzenie ukierunkowanych środków mających na celu wspieranie ich integracji na rynku pracy oraz zapewnienie im dostępu do wysokiej jakości usług, a jednocześnie należy dopilnować, by nie byli oni dyskryminowani ani nie napotykali żadnych barier, w tym przeszkód finansowych;
- I. mając na uwadze, że młodzi ludzie są bardziej narażeni na zwolnienia z uwagi na fakt, że częściej pracują w gospodarce nieformalnej, w ramach niestandardowych form zatrudnienia, bez ochrony socjalnej lub z niewielką ochroną socjalną i nie mają doświadczenia zawodowego;
- J. mając na uwadze, że odsetek niestandardowych form zatrudnienia, takich jak praca za pośrednictwem platform internetowych czy tzw. fuchy, jest bardzo wysoki wśród młodych ludzi, a niestandardowe formy zatrudnienia zapewniają mniejsze bezpieczeństwo zatrudnienia i ograniczony dostęp do ochrony socjalnej lub w ogóle nie zapewniają do niej dostępu, co zwiększa prawdopodobieństwo, że młodzi ludzie będą bezrobotni w czasie kryzysu takiego jak kryzys związany z COVID-19, a także ogranicza ich dostęp do ochrony socjalnej;
- K. mając na uwadze, że należy podkreślić różnicę między poziomem bezrobocia a poziomem bierności zawodowej, aby lepiej zrozumieć skalę kryzysu wśród młodych ludzi, ponieważ wzrost liczby osób biernych zawodowo może również prowadzić do statystycznego zmniejszenia bezrobocia; mając na uwadze, że kilka państw członkowskich odnotowało większy wzrost liczby osób biernych zawodowo niż bezrobotnych, zarówno ze względu na fakt, że w czasie kryzysu ludzie zaprzestali poszukiwania pracy, jak i ze względu na wprowadzenie publicznych instrumentów rynku pracy, takich jak mechanizmy zmniejszonego wymiaru czasu pracy i blokowanie zwolnień;
- L. mając na uwadze, że umowy śmieciowe przewidujące niskie dochody, a także fikcyjne samozatrudnienie, brak podstawowej ochrony socjalnej i praktyki dyskryminujące ze względu na wiek to warunki zatrudnienia milionów młodych ludzi; mając na uwadze, że wskaźnik młodych ludzi biernych zawodowo wzrósł w większości państw członkowskich, a wśród młodzieży NEET wzrosło również zróżnicowanie sytuacji kobiet i mężczyzn w tym okresie; mając na uwadze, że wielu młodych ludzi przechodzi od zatrudnienia do bezrobocia lub bierności zawodowej lub znajduje się w pułapce niepewnych, niestandardowych form zatrudnienia; mając na uwadze, że młodzi ludzie są bardziej niż inni narażeni na utratę pracy w związku z automatyzacją;

⁽¹⁰⁾ „The impact of the economic crisis on euro area labour markets” (Wpływ kryzysu gospodarczego na rynki pracy w strefie euro) w Biuletynie Miesięcznym Europejskiego Banku Centralnego z października 2014 r., s. 49-68.

Czwartek, 8 października 2020 r.

- M. mając na uwadze, że kobiety, a w szczególności młode kobiety, są podwójnie dyskryminowane, dlatego że są młode i że są kobietami, ze względu na niepokojący brak równowagi na rynku pracy;
- N. mając na uwadze, że pandemia może pogłębić nierówności społeczne, w tym przepaść cyfrową, która pozostaje poważnym problemem w UE i w państwach członkowskich; mając na uwadze, że brak właściwego dostępu do sieci szerokopasmowych i do odpowiedniego sprzętu informatycznego dla młodych ludzi w ogóle, a także w kontekście zdalnej edukacji i telepracy, może prowadzić do dalszych nierówności, wykluczenia i dyskryminacji;
- O. mając na uwadze, że poprzedni kryzys pokazał, że jeśli młodym ludziom nie zapewni się wysokiej jakości staży i miejsc pracy – w oparciu o pisemne umowy i godne warunki pracy obejmujące płacę zapewniającą utrzymanie na minimalnym poziomie, poradnictwo zawodowe i dalsze szkolenie – ponownie pojawi się wysokie ryzyko, że będą zmuszeni do zaakceptowania niepewnych form zatrudnienia, opuszczenia swojego kraju w celu znalezienia pracy lub do zapisania się na studia lub na szkolenie, nawet jeśli poszukują prawdziwej pracy;
- P. mając na uwadze, że niska jakość ofert gwarancji dla młodzieży jest jedną z jej najbardziej istotnych wad; mając na uwadze, że staże oferowane w ramach gwarancji dla młodzieży muszą być nie tylko płatne, ale także ograniczone pod względem długości i liczby, tak aby młodzi ludzie nie byli blokowani w powtarzanych bez końca stażach i wykorzystywani jako tania lub nawet darmowa siła robocza, bez ochrony socjalnej i praw emerytalnych; mając na uwadze, że badania pokazują, iż obecne pokolenie młodych ludzi znajduje pierwsze prawdziwe zatrudnienie po przekroczeniu trzydziestego roku życia;
- Q. mając na uwadze, że obecne pokolenie młodych ludzi posiada wysokie kwalifikacje; mając na uwadze, że nabywanie umiejętności, przekwalifikowywanie się i podnoszenie kwalifikacji nie są jedyną odpowiedzią na brak miejsc pracy dla młodych ludzi; mając na uwadze, że – z drugiej strony – tworzenie trwałych miejsc pracy wysokiej jakości ma kluczowe znaczenie dla ich stabilności;
- R. mając na uwadze, że programy zatrudnienia mogą mieć wpływ na bezrobocie, lecz nie mogą zastąpić szerszych wysiłków na rzecz zwiększenia elastyczności rynków pracy; mając na uwadze, że przeszkody na rynku pracy mają szczególnie szkodliwy wpływ na młodzież, gdyż podnoszą stopę bezrobocia i sprawiają, że nowe pokolenia są podatne na zagrożenia; mając na uwadze, że badania ⁽¹⁾ wykazały, iż potrzeba zarówno aktywnej polityki dotyczącej rynku pracy, jak i systemów ochrony socjalnej opartych o próg zagrożenia ubóstwem, aby uniknąć sytuacji, w której środki są jedynie przetasowaniem możliwości zatrudnienia na wzór gry, w której wygrywa tylko jedna osoba, między podgrupami osób znajdujących się w trudnej sytuacji;
- S. mając na uwadze, że w wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia państw członkowskich z 2019 r. wzywa się państwa członkowskie, aby w dalszym ciągu dążyły do rozwiązania problemu bezrobocia wśród młodzieży oraz kwestii młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nieszkołającej się (NEET) poprzez zapobieganie wczesnemu kończeniu nauki przez młodzież i poprawę strukturalną w przechodzeniu od nauki do zatrudnienia, w tym dzięki pełnemu wdrożeniu gwarancji dla młodzieży;
- T. mając na uwadze, że wniosek dotyczący zalecenia Rady w sprawie wzmocnienia gwarancji dla młodzieży opiera się na doświadczeniach i wnioskach wyciągniętych z wdrażania gwarancji dla młodzieży od 2013 r. i ma na celu dotarcie do większej liczby młodych ludzi (przedział wiekowy został poszerzony na wszystkie osoby poniżej 30 roku życia) oraz wspieranie ich w rozwijaniu umiejętności i zdobywaniu doświadczenia zawodowego w ramach zmodernizowanego systemu kształcenia i szkolenia zawodowego;
- U. mając na uwadze, że w kolejnym okresie programowania na lata 2021–2027 gwarancja dla młodzieży będzie finansowana z Europejskiego Funduszu Społecznego Plus (EFS+), obejmującego obecnie Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, która jest głównym programem finansowania gwarancji dla młodzieży; mając na uwadze, że Next Generation EU, poprzez Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności oraz REACT-EU, zapewni dodatkowe wsparcie dla środków na rzecz zatrudnienia młodzieży; mając na uwadze, że dostosowane do dwójakiej transformacji (ekologicznej i cyfrowej) inwestycje w kształcenie i szkolenie będą finansowane z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego; mając na uwadze, że państwa członkowskie, na wniosek i po spełnieniu wcześniej określonych kryteriów, mogą uzyskać środki z Instrumentu Wsparcia Technicznego na finansowanie etapów przygotowania i wdrażania reform strukturalnych – oprócz innych środków – w dziedzinie kształcenia i szkolenia oraz polityki w zakresie rynku pracy;

⁽¹⁾ Re-inVEST Europe (2019). Przegląd polityki „Towards more inclusive social protection and active labour market policies in the EU: a social investment perspective” [Ku bardziej inkluzywnej ochronie socjalnej i aktywnym politykom rynku pracy w UE: perspektywa inwestycji społecznych].

Czwartek, 8 października 2020 r.

1. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący zalecenia Rady w sprawie wzmocnienia gwarancji dla młodzieży oraz zamiar Komisji dotyczący wprowadzenia usprawnień strukturalnych w oparciu o wnioski wyciągnięte z kryzysu finansowego z 2008 r. i wdrożenia tego instrumentu; przypomina, że zalecenie Rady nie jest wiążące dla państw członkowskich; zwraca uwagę, że nie wszystkie państwa członkowskie zastosowały się do zalecenia Rady, co skutkuje pozostawieniem młodzieży w tyle; uważa, że nadszedł czas, aby gwarancja dla młodzieży stała się wiążąca, a nie dobrowolna; ponownie wzywa Komisję, aby zaproponowała instrument gwarancji dla młodzieży, który byłby wiążący dla wszystkich państw członkowskich;
2. podkreśla, że aby zapewnić jakość i trwałość tych działań, potrzebne jest wielowymiarowe podejście do walki z bezrobociem wśród młodzieży, obejmujące aktywną i pasywną politykę rynku pracy oraz skuteczny dostęp do środków włączenia społecznego oraz do usług socjalnych, zdrowotnych i mieszkaniowych dla młodych ludzi;
3. podkreśla, że wzmocniona gwarancja dla młodzieży powinna zaradzić niedociągnięciom poprzedniego podejścia, które opierało się na szansach na zatrudnienie, i musi być pomyślana jako droga mająca na celu zapewnienie – w rozsądnym czasie – wysokiej jakości i stałych miejsc pracy dla wszystkich zaangażowanych młodych ludzi; przypomina, że gwarancja dla młodzieży nie powinna instytucjonalizować niepewnych form zatrudnienia wśród młodych ludzi, w szczególności przez nietypowy status prowadzący do wyjątkowo niskich płac, braku ochrony socjalnej, braku bezpieczeństwa zatrudnienia, fałszywego samozatrudnienia i rzeczywistego zatrudnienia zastępowanego niepewnymi formami zatrudnienia;
4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wzmocniona gwarancja dla młodzieży obejmie szerszy przedział wiekowy, tak aby objąć nim młodych ludzi w wieku 15–29 lat, oraz że w odniesieniu do osób tymczasowo lub długoterminowo należących do grupy NEET zastosowane zostanie bardziej zindywidualizowane i ukierunkowane podejście; z zadowoleniem przyjmuje również wysiłki dążące do nadania gwarancji dla młodzieży bardziej inkluzywnego charakteru i do unikania wszelkich form dyskryminacji, w tym grup szczególnie narażonych i znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, mniejszości rasowych i etnicznych, migrantów i uchodźców, młodych ludzi z niepełnosprawnością oraz osób mieszkających na obszarach oddalonych, wiejskich lub obszarach miejskich o niekorzystnych warunkach gospodarowania albo na terytoriach zamorskich i w regionach wyspiarskich; wyraża zaniepokojenie brakiem równowagi na rynku pracy, na którym kobiety w ujęciu ogólnym, a w szczególności młode kobiety doświadczają podwójnej dyskryminacji ze względu na wiek i na płeć; podkreśla, że w rozwiązywaniu problemu różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn Komisja powinna uwzględnić potrzeby młodych kobiet;
5. z zadowoleniem przyjmuje włączenie aspektu płci do gwarancji dla młodzieży; zauważa jednak, że różnice w traktowaniu kobiet i mężczyzn wśród młodzieży NEET zwiększyły się w ostatnich latach oraz że posiadanie rodziny nadal stanowi przeszkodę w zatrudnianiu młodych kobiet; wzywa państwa członkowskie, aby wdrożyły wiążące środki w celu uniknięcia dyskryminacji w zatrudnieniu ze względu na płeć lub sytuację rodzinną kandydata;
6. podkreśla, że młodzież NEET obejmuje różne podgrupy, takie jak młodzież z niepełnosprawnością, młodzież bezdomna, młodzi Romowie oraz młodzi migranci i uchodźcy; grupy te mają różnorodne potrzeby, które należy zaspokoić za pomocą specjalnie dostosowanych usług, takich jak – w przypadku osób z niepełnosprawnością – zagwarantowane racjonalnych usprawnień i dochodów z pracy zgodnych ze stałymi świadczeniami wypłacanymi osobom z niepełnosprawnością; w tym kontekście podkreśla, że ważne jest dysponowanie dokładnymi danymi i odpowiednimi sposobami identyfikacji tych podgrup oraz przyjęcie zróżnicowanego podejścia do młodzieży długoterminowo należącej do grupy NEET, która często pochodzi ze środowisk defaworyzowanych pod względem społeczno-ekonomicznym, spotyka się z dyskryminacją krzyżową w edukacji i zatrudnieniu i w innych obszarach życia oraz dla której należy uruchomić skuteczne programy informacyjne; podkreśla, że aby dotrzeć do tych grup docelowych, gwarancja dla młodzieży powinna być osadzona w spójnym zestawie społecznych i socjalnych strategii politycznych, takich jak dostęp do zabezpieczenia społecznego, w tym świadczeń dla bezrobotnych i dochodu minimalnego, opieki nad dziećmi, opieki zdrowotnej, odpowiedniego, przystępnego cenowo i dostępnego mieszkalnictwa oraz wsparcia psychologicznego w celu zapewnienia wszystkim młodym ludziom dostępu do systemu; zdecydowanie podkreśla, że wszelką dyskryminację, jakiej doświadczają młodzi ludzie z jakiegokolwiek powodu, należy aktywnie zwalczać w ramach programów gwarancji dla młodzieży;
7. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie dla państw członkowskich dotyczące wzmocnienia systemów wczesnego ostrzegania w celu zidentyfikowania młodych osób, które mogą stać się osobami z grupy NEET; jest przekonany, że działania zapobiegawcze, takie jak ocena umiejętności oraz doradztwo w zakresie kariery zawodowej i poradnictwo zawodowe, które koncentrują się na pomocy osobom przedwcześnie kończącym naukę w znalezieniu pracy lub możliwości kształcenia zanim staną się bezrobotne, a także zapewnienie integracyjnego i niedyskryminacyjnego kształcenia powszechnego mogą w dłuższej perspektywie prowadzić do zmniejszenia liczby młodzieży NEET;
8. popiera pomysł oceny umiejętności osób z grupy NEET, które rejestrują się w ramach gwarancji dla młodzieży, a w szczególności oceny ich umiejętności cyfrowych, oraz propozycję podniesienia ich umiejętności cyfrowych, językowych i umiejętności miękkich dzięki szkoleniom przygotowawczym oraz ułatwiania podnoszenia i zmiany kwalifikacji w kierunku umiejętności ekologicznych, umiejętności w zakresie przedsiębiorczości i finansowych oraz umiejętności zarządzania karierą dzięki dostosowanemu do każdej osoby poradnictwu zawodowemu; w tym kontekście podkreśla

Czwartek, 8 października 2020 r.

znaczenie umiejętności nieformalnych i pozaformalnych; wzywa również, aby – w przypadku wszystkich osób NEET – wraz z ich umiejętnościami cyfrowymi oceniono, czy posiadają sprzęt informatyczny i czy mają dostęp do internetu; uważa ponadto, że należy wspierać młodych ludzi, którzy rejestrują się w systemach gwarancji dla młodzieży, w rozwijaniu umiejętności społecznych i przekrojowych, co pozwoli im lepiej radzić sobie ze zmianami i stawiać czoła szybko zmieniającemu się rynkowi pracy; uważa, że tego rodzaju dostosowane szkolenia powinny mieć na celu rozwiązanie problemu niedopasowania umiejętności na rynku pracy; uważa, że przyuczanie do zawodu może odgrywać ważną rolę w tym względzie, ponieważ przygotowuje młodych ludzi do pracy, na którą jest duży popyt, a tym samym może przyczynić się do ich trwałej integracji na rynku pracy;

9. wzywa państwa członkowskie, aby zagwarantowały, że młodym ludziom, którzy rejestrują się w ramach gwarancji dla młodzieży, proponuje się dobrej jakości, zróżnicowane i dostosowane do potrzeb oferty pracy, szkoleń, praktyk zawodowych lub staży, w tym uczciwe wynagrodzenie, oraz że oferty zatrudnienia są zgodne z odpowiednimi zasadami Europejskiego filaru praw socjalnych, co zapewni prawo do sprawiedliwego i równego traktowania w odniesieniu do warunków pracy, w tym środowisko pracy dostosowane do potrzeb osób z niepełnosprawnościami, dostęp do ochrony socjalnej i szkoleń oraz okresy próbne o rozsądnym czasie trwania, a także zakaz nadużywania umów nietypowych; podkreśla, że w żadnym wypadku oferty w ramach wzmocnionej gwarancji dla młodzieży nie powinny przyczynić się do dumpingu socjalnego, dumpingu płacowego, ubóstwa pracujących ani niepewności zatrudnienia młodych ludzi; ponownie przypomina, że staże mogą odgrywać rolę w szkoleniu zawodowym; przypomina, że umowy o staż powinny mieć formę pisemnych, prawnie wiążących porozumień określających zadania stażysty i godziwe wynagrodzenie; uważa, że celem gwarancji dla młodzieży musi być zatrudnienie oraz że staże nigdy nie powinny zastępować zatrudnienia;

10. wzywa do wprowadzenia gwarancji jakości zapewniającej, aby osoby, które ukończyły szkolenie lub kształcenie w czasie kryzysu wywołanego COVID-19, mogły (ponownie) wziąć udział w kursach objętych stażem lub przyuczaniem do zawodu (nawet po uzyskaniu dyplomu bądź zakończeniu stażu lub przyuczania do zawodu), gdyż kursy te mogły zostać odwołane lub skrócone lub w inny sposób stać się niewystarczające w czasie obowiązywania ograniczeń związanych z COVID-19; działanie takie umożliwi tym osobom uzupełnienie luk w szkoleniach;

11. zwraca uwagę na potrzebę określenia w zaleceniu Rady jasnych i wiążących kryteriów i norm jakości ofert oraz wzywa Komisję do opracowania ram jakości regulujących gwarancję dla młodzieży; jest przekonany, że takie ramy wzmocniłyby program i uczyniłyby go bardziej skutecznym narzędziem służącym udanemu przejściu na rynek pracy; wzywa Komisję do dokonania przeglądu istniejących instrumentów europejskich, takich jak ramy jakości staży oraz europejskie ramy jakości i skuteczności programów przygotowania zawodowego, a także do wprowadzenia kryteriów jakościowych dla ofert przedstawianych młodym ludziom, w tym zasady sprawiedliwego wynagrodzenia dla stażystów i praktykantów, dostępu do ochrony socjalnej, trwałego zatrudnienia i praw socjalnych; podkreśla, że kryteria te zagwarantowałyby, że program będzie skutecznie pomagać młodym ludziom w przechodzeniu na stabilne i wysokiej jakości zatrudnienie oraz da im możliwość zatrudnienia we wszystkich sektorach w sposób zrównoważony pod względem płci i zaoferuje możliwości, które zapewnią długoterminowe bezpieczeństwo, ochronę socjalną oraz równe i godne warunki pracy, a także nie przyczyni się do tworzenia niepewnych form zatrudnienia; wzywa państwa członkowskie i Komisję do opracowania programów wspierających przedsiębiorczość, w szczególności na obszarach, na których istnieje słaba baza przemysłowa;

12. zachęca Komisję i państwa członkowskie do rozpowszechniania dobrych praktyk w zakresie inwestycji społecznych w celu wspierania bardziej integracyjnego społeczeństwa i przywrócenia równowagi między postępem gospodarczym i społecznym; podkreśla znaczenie zarówno aktywnej polityki rynku pracy, jak i systemów ochrony socjalnej, aby uniknąć gry o sumie zerowej polegającej na przetasowaniach w możliwościach zatrudnienia między różnymi podgrupami osób znajdujących się w trudnej sytuacji, w szczególności młodzieży NEET; wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy związku między młodymi ludźmi nieposiadającymi ochrony socjalnej a niepewnymi formami zatrudnienia;

13. głęboko wierzy, że właściwe wdrożenie wzmocnionej gwarancji dla młodzieży doprowadzi do realizacji celu, jakim jest poprawa społeczno-gospodarczych warunków życia młodych ludzi; potwierdza swoje stanowisko, że wynagrodzenie powinno być współmierne do wykonywanej pracy, umiejętności i doświadczenia danej osoby, a w przypadku stażystów, praktykantów i osób przyuczanych do zawodu na rynku pracy, poza programami nauczania, powinno pokrywać koszty utrzymania; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby we współpracy z Parlamentem i z poszanowaniem zasady pomocniczości zapropowały możliwe sposoby wprowadzenia wspólnego instrumentu prawnego zapewniającego i egzekwującego sprawiedliwe wynagrodzenie za staże i praktyki zawodowe na rynku pracy UE; potępią praktykę bezpłatnych staży i praktyk zawodowych, która stanowi formę wyzysku młodych ludzi i naruszenie ich praw;

14. podkreśla, że należy zwiększyć finansowanie gwarancji dla młodzieży w okresie programowania 2021-2027 poprzez zwiększenie środków EFS+ i odpowiednią koncentrację tematyczną; podkreśla, że zmieniony wniosek Komisji w sprawie EFS+ z dnia 28 maja 2020 r. zawiera wymóg, by państwa członkowskie, w których w 2019 r. odsetek młodzieży

Czwartek, 8 października 2020 r.

NEET był powyżej średniej UE, przeznaczyły co najmniej 15 % swoich zasobów EFS+ w ramach zarządzania dzielonego na ukierunkowane działania i reformy strukturalne służące wspieraniu zatrudnienia młodzieży, kształcenia i szkolenia zawodowego, zwłaszcza w kontekście wdrażania programów gwarancji dla młodzieży; ubolewa nad faktem, że w konkluzjach z dnia 21 lipca 2020 r. Rada Europejska znacznie ograniczyła tę kwotę do 10 %, co jest całkowicie sprzeczne z ambicjami Unii w zakresie inwestowania w ludzi młodych;

15. przypomina swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 4 kwietnia 2019 r., które zawiera dodatkowy wymóg, zgodnie z którym wszystkie państwa członkowskie, nie tylko te, w których odsetek młodzieży NEET przekracza średnią unijną, powinny zainwestować co najmniej 3 % swoich zasobów EFS+ w ramach zarządzania dzielonego w przeciwdziałanie bezrobociu młodzieży, w szczególności w kontekście wdrażania programów gwarancji dla młodzieży, w okresie programowania 2021-2027;

16. zachęca państwa członkowskie i Komisję do refleksji nad faktem, że odsetek młodzieży NEET jest jedynym czynnikiem przy podejmowaniu decyzji o przydziale środków; uważa, że choć wskaźnik ten pokazuje liczbę osób niekształcących się, niepracujących ani nieszkolących się, całkowicie pomija dużą liczbę młodych ludzi, którzy są zmuszeni do pracy w niepełnym wymiarze godzin, opuścili kraj, aby znaleźć godną pracę, wykonują pracę nierejestrowaną lub pracują, ale nadal żyją w ubóstwie;

17. wzywa państwa członkowskie do podjęcia zdecydowanego zobowiązania do pełnego wdrożenia gwarancji dla młodzieży; podkreśla, że finansowanie unijne stanowi uzupełnienie budżetów krajowych i nie zastępuje ich;

18. przypomina, że wzmocniona gwarancja dla młodzieży może odegrać ważną rolę we wspieraniu państw członkowskich w inwestowaniu – w kontekście Europejskiego Zielonego Ładu – w tworzenie miejsc pracy w neutralnej dla klimatu i energooszczędnej gospodarce o obiegu zamkniętym oraz w zapewnianiu wykwalifikowanej siły roboczej na te miejsca pracy, przy czym należy zadbać o to, by żadna młoda osoba, zwłaszcza należąca do grup defaworyzowanych, nie pozostała w tyle w procesie przechodzenia na gospodarkę neutralną dla klimatu;

19. podkreśla konieczność bardziej efektywnego wykorzystania środków finansowych; oczekuje, że usprawnione zasady programowania i wdrażania w ramach EFS+ doprowadzą do zmniejszenia kosztów administracyjnych dla beneficjentów, w tym do uproszczenia uzgodnień w zakresie sprawozdawczości; oczekuje, że państwa członkowskie będą skrupulatnie wydawać fundusze na programy na rzecz młodzieży, co ułatwi zatrudnianie ludzi młodych;

20. podkreśla znaczenie maksymalizacji potencjalnej synergii między gwarancją dla młodzieży a innymi odpowiednimi funduszami i instrumentami UE, w tym Instrumentem na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności, europejską gwarancją dla dzieci, Erasmus+, InvestEU, programem „Horyzont Europa” i Funduszem na rzecz Sprawiedliwej Transformacji, również w kontekście REACT-EU i krajowych planów naprawy gospodarczej; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do priorytetowego traktowania wsparcia na rzecz zatrudnienia młodych ludzi w tych planach oraz w planach odbudowy i zwiększania odporności, a także w kontekście REACT-EU; wzywa państwa członkowskie do wykorzystania zasobów SURE do wspierania działań na rzecz młodych stażystów i praktykantów, takich jak wsparcie dochodu i mechanizm zmniejszonego wymiaru czasu pracy;

21. zwraca się do Komisji o baczniejsze monitorowanie wdrażania gwarancji dla młodzieży i sprawozdawczości na temat jej wyników, w tym monitorowanie beneficjentów programów gwarancji dla młodzieży i charakteru ofert, tak aby zapewnić ich zgodność z nowymi ramami standardów jakości w ramach wzmocnionej gwarancji dla młodzieży oraz długoterminowe zatrudnianie beneficjentów programów gwarancji dla młodzieży;

22. podkreśla, że lepsze gromadzenie danych ma zasadnicze znaczenie dla trwałej integracji beneficjentów na rynku pracy i skutecznego wykorzystania gwarancji dla młodzieży; zachęca Europejski Trybunał Obrachunkowy do sporządzania sprawozdań uzupełniających z wdrażania programów gwarancji dla młodzieży; w tym kontekście uważa, że Komisja powinna przeprowadzić badanie dotyczące związku między młodymi ludźmi pracującymi bez ochrony socjalnej a niepewnymi formami zatrudnienia;

23. podkreśla, że skuteczne wdrożenie programów gwarancji dla młodzieży oraz poprawa dostępu do stabilnych i trwałych miejsc pracy wymagają silniejszych partnerstw i skutecznej koordynacji – zwłaszcza podczas wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi – między podmiotami realizującymi program gwarancji dla młodzieży a odpowiednimi zainteresowanymi stronami, takimi jak władze regionalne i lokalne, partnerzy społeczni (pracodawcy i związki zawodowe), instytucje edukacyjne i szkoleniowe, osoby pracujące z młodzieżą, organizatorzy działań solidarnościowych i obywatelskich, izby handlowe i izby rzemieślnicze, organizacje młodzieżowe i inne organizacje społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacje pozarządowe pracujące z osobami znajdującymi się w niekorzystnej sytuacji; wzywa do zaangażowania tych zainteresowanych stron w opracowywanie, wdrażanie i ocenę programów gwarancji dla młodzieży w celu zapewnienia ich skuteczności; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia partycypacji tych partnerów, w szczególności organizacji młodzieżowych, na wszystkich etapach zarządzania programami gwarancji dla

Czwartek, 8 października 2020 r.

młodzieży i powiązаныmi instrumentami finansowania UE na szczeblu europejskim, krajowym i lokalnym; jest zdania, że w partnerstwach należy jasno określić struktury i mechanizmy znaczącego udziału w podejmowaniu decyzji, w tym przejrzystej wymiany informacji;

24. jest przekonany, że dobrze ukierunkowane kampanie informacyjne w przystępnych formatach – w tym skierowane do osób niepełnosprawnych – oraz przyjazne dla młodzieży kanały komunikacji mogłyby odegrać decydującą rolę w docieraniu do młodych ludzi i organizacji młodzieżowych oraz w podnoszeniu rangi inicjatywy, przy czym szczególnie korzystne byłoby ukierunkowanie działań na osoby przedwcześnie kończące naukę; podkreśla, że jak najwięcej środków finansowych powinno być przeznaczane bezpośrednio na młodzież; podkreśla, że skuteczne strategie informacyjne wymagają odpowiedniego finansowania i możliwości kadrowych, w szczególności w publicznych służbach zatrudnienia, które odgrywają kluczową rolę w skutecznym docieraniu do młodzieży NEET, ale wciąż odczuwają konsekwencje środków oszczędnościowych wprowadzonych w następstwie ostatniego kryzysu finansowego; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do inwestowania w publiczne służby zatrudnienia, aby zapewnić wystarczające zasoby ludzkie oraz środki finansowe na wyposażenie i szkolenie personelu;

25. wzywa Komisję do rozważenia pomysłu stworzenia unijnego portalu internetowego poświęconego stażom i praktykom zawodowym w UE, aby zgromadzić wszystkie istniejące inicjatywy UE w widocznym, dostępnym i przyjaznym dla użytkownika portalu; uważa, że portal ten powinien być odpowiednio rozreklamowany za pośrednictwem odpowiednich kanałów celem dotarcia do odbiorców, aby zwrócić na niego uwagę młodych Europejczyków, instytutów edukacyjnych i przedsiębiorstw w całej UE; jest zdania, że portal powinien ukierunkowywać młode talenty tam, gdzie jest to najbardziej potrzebne, zwracać uwagę młodych ludzi na konkretne potrzeby na rynku pracy, promować dostęp do powiązanych możliwości uczenia się, zwiększać ogólne szanse na zatrudnienie w UE w przyszłości oraz przyczyniać się do zwalczania bezrobocia młodzieży i niwelowania niedoborów kwalifikacji;

26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 7 października 2020 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P9_TA(2020)0249

Zatwierdzenie powierzenia Valdisowi Dombrovskisowi nowych obowiązków wiceprzewodniczącego wykonawczego Komisji**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2020 r. w sprawie powierzenia nowych obowiązków wiceprzewodniczącemu wykonawczemu Komisji Valdisowi Dombrovskisowi (2020/2203(INS))**

(2021/C 395/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 17 ust. 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 248 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając pkt 7 Porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską ⁽¹⁾,
 - uwzględniając pismo przewodniczącego Komisji z dnia 14 września 2020 r.,
 - uwzględniając wysłuchanie Valdisa Dombrovskisa z dnia 2 października 2020 r., przeprowadzone przed Komisją Handlu Międzynarodowego, przy współdziałaniu Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Budżetowej oraz Komisji Gospodarczej i Monetarnej, a także pismo w sprawie oceny sporządzone po przeprowadzeniu wysłuchania,
 - uwzględniając sprawdzenie dokonane przez Konferencję Przewodniczących Komisji na posiedzeniu w dniu 5 października 2020 r. oraz sprawdzenie dokonane przez Konferencję Przewodniczących na posiedzeniu w dniu 6 października 2020 r.,
 - uwzględniając art. 125 i załącznik VII do Regulaminu,
1. zatwierdza powierzenie nowych obowiązków wiceprzewodniczącemu wykonawczemu Komisji Valdisowi Dombrovskisowi na okres pozostały do zakończenia kadencji Komisji do dnia 31 października 2024 r.;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie, Komisji i rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

Poniedziałek, 5 października 2020 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P9_TA(2020)0242

Rynki instrumentów finansowych ***II

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2020 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych (06799/1/2020 – C9-0291/2020 – 2018/0047(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2021/C 395/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (06799/1/2020 – C9-0291/2020),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 lipca 2018 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2018)0099),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisję przedmiotowo właściwą na podstawie art. 74 ust. 4 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 67 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Gospodarczą i Monetarną (A9-0169/2020),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 10.10.2018, s. 65.

⁽²⁾ Teksty przyjęte z dnia 27.3.2019 r., P8_TA(2019)0302.

Poniedziałek, 5 października 2020 r.

P9_TA(2020)0243

**Europejscy dostawcy usług w zakresie finansowania społecznościowego dla przedsiębiorstw
***II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2020 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskich dostawców usług finansowania społecznościowego dla przedsięwzięć gospodarczych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/1129 i dyrektywę (UE) 2019/1937 (06800/1/2020 – C9-0292/2020 – 2018/0048(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2021/C 395/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (06800/1/2020 – C9-0292/2020),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 lipca 2018 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2018)0113),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisję przedmiotowo właściwą na podstawie art. 74 ust. 4 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 67 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Gospodarczą i Monetarną (A9-0168/2020),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 10.10.2018, s. 65.

⁽²⁾ Teksty przyjęte z dnia 27.3.2019 r., P8_TA(2019)0301.

Wtorek, 6 października 2020 r.

P9_TA(2020)0244

Zmiana rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 w odniesieniu do procedury umorzenia *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 w odniesieniu do procedury umorzenia (COM(2020)0309 – C9-0202/2020 – 2020/0140(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2021/C 395/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2020)0309),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2, art. 78 ust. 2, art. 79 ust. 2 i 4, art. 82 ust. 1, art. 84 i art. 87 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C9-0202/2020),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 22 września 2020 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 oraz art. 52 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A9-0171/2020),
1. zatwierdza swoje stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P9_TC1-COD(2020)0140

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 października 2020 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 514/2014 w odniesieniu do procedury umorzenia

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2020/1543.)

Wtorek, 6 października 2020 r.

P9_TA(2020)0245

Gwadelupa, Gujana Francuska, Martynika i Reunion: podatki pośrednie na rum „tradycyjny” *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej Francję do stosowania obniżonej stawki niektórych podatków pośrednich na rum „tradycyjny” produkowany na Gwadelupie, w Gujanie Francuskiej, na Martynice i na Reunionie (COM(2020)0332 – C9-0217/2020 – 2020/0150(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2021/C 395/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2020)0332),
 - uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C9-0217/2020),
 - uwzględniając art. 82 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A9-0156/2020),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.
-

Wtorek, 6 października 2020 r.

P9_TA(2020)0246

Podatek AIEM na Wyspach Kanaryjskich *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie stosowania podatku AIEM na Wyspach Kanaryjskich (COM(2020)0355 – C9-0280/2020 – 2020/0163(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2021/C 395/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2020)0355),
 - uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C9-0280/2020),
 - uwzględniając art. 82 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A9-0157/2020),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.
-

Wtorek, 6 października 2020 r.

P9_TA(2020)0247

Przedłużenie okresu obowiązywania systemu podatku od dokowania we francuskich regionach najbardziej oddalonych *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady zmieniającej decyzję nr 940/2014/UE dotyczącą systemu podatku od dokowania we francuskich regionach najbardziej oddalonych w odniesieniu do okresu jej stosowania (COM(2020)0371 – C9-0281/2020 – 2020/0174(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2021/C 395/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2020)0371),
 - uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C9-0281/2020),
 - uwzględniając art. 82 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A9-0159/2020),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.
-

Wtorek, 6 października 2020 r.

P9_TA(2020)0248

Projekt budżetu korygującego nr 7/2020: Aktualizacja dochodów (zasoby własne)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2020 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 7/2020 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020 – aktualizacja dochodów (zasoby własne) (10430/2020 – C9-0283/2020 – 2020/1999(BUD))

(2021/C 395/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012⁽¹⁾, w szczególności jego art. 44,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 27 listopada 2019 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020⁽³⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami⁽⁴⁾,
 - uwzględniając decyzję Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej⁽⁵⁾,
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 7/2020 przyjęty przez Komisję dnia 6 lipca 2020 r. (COM(2020)0424),
 - uwzględniając stanowisko dotyczące projektu budżetu korygującego nr 7/2020 przyjęte przez Radę dnia 4 września 2020 r. i przekazane Parlamentowi Europejskiemu dnia 7 września 2020 r. (10430/2020 – C9–0283/2020),
 - uwzględniając art. 94 i 96 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A9-0163/2020),
- A. mając na uwadze, że celem projektu budżetu korygującego nr 7/2020 r. jest aktualizacja budżetu po stronie dochodów w celu uwzględnienia ostatnich zmian;
- B. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 radykalnie zmieniła perspektywy dla gospodarki unijnej, a w prognozie z wiosny 2020 r. Komisja przewiduje, że w tym roku gospodarka Unii skurczy się o rekordowe 7,5 %, po czym w 2021 r. nastąpi ożywienie na poziomie 6,1 %, co jednak nie wystarczy, by zrekompensować tegoroczne straty, a także mając na uwadze, że pogorszenie się sytuacji gospodarczej znajduje odzwierciedlenie w prognozie zasobów własnych na 2020 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 57 z 27.2.2020.

⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105.

Wtorek, 6 października 2020 r.

- C. mając na uwadze, że wymagane są dwa rodzaje dostosowań po stronie dochodów w budżecie, a mianowicie aktualizacja szacunków dotyczących tradycyjnych zasobów własnych (TZW) oraz zasobów własnych opartych na podatku od wartości dodanej (VAT) i dochodzie narodowym brutto (DNB) w celu uwzględnienia bardziej aktualnych prognoz gospodarczych, a także aktualizacja rabatu brytyjskiego;
- D. mając na uwadze, że pozostałe dochody również należy zaktualizować, aby uwzględnić grzywny i kary pieniężne zainkasowane ostatecznie do czerwca 2020 r., a także negatywne różnice kursowe;
1. przyjmuje do wiadomości przedłożony przez Komisję projekt budżetu korygującego nr 7/2020, który ma na celu aktualizację budżetu po stronie dochodów;
 2. zatwierdza stanowisko Rady dotyczące projektu budżetu korygującego nr 7/2020;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 7/2020 został ostatecznie przyjęty, i do zarządzenia jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, jak również innym instytucjom i właściwym organom oraz parlamentom narodowym.
-

Środa, 7 października 2020 r.

P9_TA(2020)0250

Zatwierdzenie powołania Mairead McGuinness na członkinię Komisji Europejskiej

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2020 r. w sprawie mianowania Mairead McGuinness na członkinię Komisji (C9-0295/2020 – 2020/0803(NLE))

(2021/C 395/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 246 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając pkt 6 Porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezygnację Phila Hogana ze stanowiska członka Komisji,
 - uwzględniając pismo Rady z dnia 14 września 2020 r., w drodze którego Rada skonsultowała się z Parlamentem w sprawie decyzji, która ma zostać przyjęta za wspólnym porozumieniem z przewodniczącym Komisji, dotyczącej mianowania Mairead McGuinness na członkinię Komisji (C9-0295/2020),
 - uwzględniając pismo przewodniczącego Komisji z dnia 14 września 2020 r.,
 - uwzględniając wysłuchanie Mairead McGuinness z dnia 2 października 2020 r., przeprowadzone przed Komisją Gospodarczą i Monetarną, oraz pismo w sprawie oceny sporządzone po przeprowadzeniu wysłuchania,
 - uwzględniając sprawdzenie dokonane przez Konferencję Przewodniczących Komisji na posiedzeniu w dniu 5 października 2020 r. oraz sprawdzenie dokonane przez Konferencję Przewodniczących na posiedzeniu w dniu 6 października 2020 r.,
 - uwzględniając art. 125 i załącznik VII do Regulaminu,
1. zatwierdza mianowanie Mairead McGuinness na członkinię Komisji na okres pozostały do zakończenia kadencji Komisji do dnia 31 października 2024 r.;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie, Komisji i rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0253

Europejskie prawo o klimacie *I**

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 8 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego ramy na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (COM(2020)0080 – COM(2020)0563 – C9-0077/2020 – 2020/0036(COD)) ⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2021/C 395/22)

Poprawka 1**Projekt rezolucji ustawodawczej****Umocowanie 5 a (nowe)**

Projekt rezolucji ustawodawczej

Poprawka

- uwzględniając program działań Organizacji Narodów Zjednoczonych na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz cele zrównoważonego rozwoju, w tym cel 3 dotyczący powszechnego zdrowia i dobrobytu,

Poprawka 2**Projekt rezolucji ustawodawczej****Umocowanie 5 b (nowe)**

Projekt rezolucji ustawodawczej

Poprawka

- uwzględniając dramatyczny wpływ zanieczyszczeń powietrza na zdrowie ludzkie, które według Europejskiej Agencji Środowiska powodują 400 tys. przedwczesnych zgonów rocznie,

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do komisji właściwej w celu przeprowadzenia negocjacji międzyinstytucjonalnych na podstawie art. 59 ust. 4 akapit czwarty Regulaminu (A9-0162/2020).

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 3
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw - 1 (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (-1) *Zagrożenie egzystencjalne, które stwarza zmiana klimatu, wymaga od Unii i państw członkowskich zwiększenia poziomu ambicji i zintensyfikowania działań w dziedzinie klimatu. Unia zobowiązała się zintensyfikować wysiłki zmierzające do zaradzenia zmianie klimatu oraz wdrażać porozumienie paryskie z 2015 r. w sprawie zmiany klimatu wieńczące 21. Konferencję Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu („porozumienie paryskie”) ^(1a), w oparciu o zasadę równości i najlepszą dostępną wiedzę naukową, uczestnicząc w globalnych działaniach na rzecz ograniczenia wzrostu temperatury na świecie do 1,5 C powyżej poziomu przedindustrialnego.*

^(1a) Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 4
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 1

Tekst proponowany przez Komisję

- (1) W swoim komunikacie z dnia 11 grudnia 2019 r. zatytułowanym „Europejski Zielony Ład”⁽¹⁹⁾ Komisja przedstawiła nową strategię na rzecz wzrostu gospodarczego mającą na celu przekształcenie Unii w sprawiedliwe i dostatnie społeczeństwo, którego gospodarka będzie nowoczesna, zasobooszczędna i konkurencyjna i w **którym** w 2050 r. nie będzie emisji netto gazów cieplarnianych, a wzrost gospodarczy będzie oddzielony od wykorzystania zasobów. Celem strategii jest również ochrona, zachowanie i poprawa kapitału naturalnego UE oraz ochrona zdrowia i dobrostanu obywateli przed zagrożeniami i negatywnymi skutkami związanymi ze środowiskiem. **Jednocześnie transformacja** musi być sprawiedliwa i sprzyjająca włączeniu społecznemu, tak **by** nikt nie **był** pozostawiony samemu sobie.

⁽¹⁹⁾ Komunikat Komisji – Europejski Zielony Ład, COM(2019) 640 final z dnia 11 grudnia 2019 r.

Poprawka

- (1) W swoim komunikacie z dnia 11 grudnia 2019 r. zatytułowanym „Europejski Zielony Ład”⁽¹⁹⁾ Komisja przedstawiła nową **zrównoważoną** strategię na rzecz wzrostu gospodarczego mającą na celu przekształcenie Unii w **zdrowsze**, sprawiedliwe i dostatnie społeczeństwo, którego gospodarka będzie nowoczesna, **zrównoważona**, zasobooszczędna, konkurencyjna **w skali międzynarodowej oraz posiadająca wysokiej jakości miejsca pracy** i w **której** w 2050 r. nie będzie emisji netto gazów cieplarnianych, a wzrost gospodarczy będzie oddzielony od wykorzystania zasobów. Celem strategii jest również ochrona, zachowanie, **odtworzenie** i poprawa kapitału naturalnego UE, **ekosystemów morskich i lądowych** oraz **różnorodności biologicznej, a także** ochrona zdrowia i dobrostanu obywateli przed zagrożeniami i negatywnymi skutkami związanymi ze środowiskiem. **Transformacja ta musi opierać się na najnowszych niezależnych dowodach naukowych. Jednocześnie** musi być sprawiedliwa **społecznie** i sprzyjająca włączeniu społecznemu **oraz opierać się na solidarności i współpracy na szczeblu Unii, tak aby mieć pewność, że nikt nie zostanie pozostawiony samemu sobie, a jednocześnie musi dążyć do generowania wzrostu gospodarczego, tworzenia wysokiej jakości miejsc pracy i przewidywalnego otoczenia dla inwestycji oraz kierować się zasadą „nie szkodzić”**.

⁽¹⁹⁾ Komunikat Komisji – Europejski Zielony Ład, COM(2019) 640 final z dnia 11 grudnia 2019 r.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 2

Tekst proponowany przez Komisję

- (2) Sprawozdanie specjalne Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) na temat wpływu globalnego ocieplenia o 1,5 °C w porównaniu z poziomem sprzed epoki przemysłowej i związanych z nim globalnych scenariuszy emisji gazów cieplarnianych⁽²⁰⁾ stanowi solidną podstawę naukową do przeciwdziałania zmianom klimatu i wskazuje, że potrzebna jest intensyfikacja działań w dziedzinie klimatu. Potwierdza ono, że należy jak najszybciej ograniczyć emisje gazów cieplarnianych i że w szczególności w celu zmniejszenia prawdopodobieństwa wystąpienia ekstremalnych zdarzeń pogodowych należy ograniczyć zmianę klimatu do 1,5 °C. Globalne sprawozdanie z oceny⁽²¹⁾ Międzyrządowej Platformy Naukowo-Politycznej w sprawie Różnorodności Biologicznej i Funkcjonowania Ekosystemów (IPBES) z 2019 r. wskazuje na to, że na całym świecie dochodzi do utraty różnorodności biologicznej, a zmiana klimatu jest trzecią w kolejności najważniejszą przyczyną utraty bioróżnorodności⁽²²⁾.

⁽²⁰⁾ IPCC, 2018: Global Warming of 1.5 °C. An IPCC Special Report on the impacts of global warming of 1.5 °C above pre-industrial levels and related global greenhouse gas emission pathways, in the context of strengthening the global response to the threat of climate change, sustainable development, and efforts to eradicate poverty [Masson-Delmotte, V., P. Zhai, H.-O. Pörtner, D. Roberts, J. Skea, P.R. Shukla, A. Pirani, W. Moufouma-Okia, C. Péan, R. Pidcock, S. Connors, J.B.R. Matthews, Y. Chen, X. Zhou, M. I. Gomis, E. Lonnoy, T. Maycock, M. Tignor, i T. Waterfield (eds.)].

⁽²¹⁾ IPBES 2019: Global Assessment on Biodiversity and Ecosystem Services.

⁽²²⁾ Europejska Agencja Środowiska – „Europejskie środowisko – stan i prognozy na 2020 r.” (Luksemburg: Urząd Publikacji UE, 2019 r.).

Poprawka

- (2) Sprawozdanie specjalne Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) na temat wpływu globalnego ocieplenia o 1,5 °C w porównaniu z poziomem sprzed epoki przemysłowej i związanych z nim globalnych scenariuszy emisji gazów cieplarnianych⁽²⁰⁾ stanowi solidną podstawę naukową do przeciwdziałania zmianom klimatu i wskazuje, że potrzebna jest **szybka intensyfikacja działań w dziedzinie klimatu i przejście na gospodarkę neutralną dla klimatu**. Potwierdza ono, że należy jak najszybciej ograniczyć emisje gazów cieplarnianych i że w szczególności w celu zmniejszenia prawdopodobieństwa wystąpienia ekstremalnych zdarzeń pogodowych **i osiągnięcia punktów krytycznych** należy ograniczyć zmianę klimatu do 1,5 °C. Globalne sprawozdanie z oceny⁽²¹⁾ Międzyrządowej Platformy Naukowo-Politycznej w sprawie Różnorodności Biologicznej i Funkcjonowania Ekosystemów (IPBES) z 2019 r. wskazuje na to, że na całym świecie dochodzi do utraty różnorodności biologicznej, a zmiana klimatu jest trzecią w kolejności najważniejszą przyczyną utraty bioróżnorodności⁽²²⁾. **Wykazuje również, że rozwiązania oparte na zasobach przyrody umożliwią złagodzenie zmiany klimatu na poziomie szacowanym na 37% do 2030 r. Zmiana klimatu ma poważny wpływ na ekosystemy morskie i lądowe, które pełnią funkcję podstawowych pochłaniaczy antropogenicznych emisji dwutlenku węgla, a ich całkowita absorpcja wynosi około 60% światowych emisji antropogenicznych rocznie.**

⁽²⁰⁾ IPCC, 2018: Global Warming of 1.5 °C. An IPCC Special Report on the impacts of global warming of 1.5 °C above pre-industrial levels and related global greenhouse gas emission pathways, in the context of strengthening the global response to the threat of climate change, sustainable development, and efforts to eradicate poverty [Masson-Delmotte, V., P. Zhai, H.-O. Pörtner, D. Roberts, J. Skea, P.R. Shukla, A. Pirani, W. Moufouma-Okia, C. Péan, R. Pidcock, S. Connors, J.B.R. Matthews, Y. Chen, X. Zhou, M. I. Gomis, E. Lonnoy, T. Maycock, M. Tignor, i T. Waterfield (eds.)].

⁽²¹⁾ IPBES 2019: Global Assessment on Biodiversity and Ecosystem Services

⁽²²⁾ Europejska Agencja Środowiska – „Europejskie środowisko – stan i prognozy na 2020 r.” (Luksemburg: Urząd Publikacji UE, 2019 r.).

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 6

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 3

Tekst proponowany przez Komisję

- (3) Aby przyczynić się do transformacji gospodarczej i społecznej, zatrudnienia, wzrostu gospodarczego oraz osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych, jak również do tego, by w sprawiedliwy i racjonalny pod względem kosztów sposób **zmierzać do osiągnięcia celu dotyczącego** temperatury **przewidzianego** w porozumieniu paryskim z 2015 r. w sprawie zmiany klimatu wieńczącym 21. Konferencję Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu („porozumienie paryskie”), pierwszorzędne znaczenie ma ustalony długoterminowy cel.

Poprawka

- (3) Aby przyczynić się do **sprawiedliwej** transformacji gospodarczej i społecznej, **wysokiej jakości** zatrudnienia, **dobrobytu społecznego, zrównoważonego** wzrostu gospodarczego oraz osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych, jak również do tego, by w **szybki, sprawiedliwy, skuteczny**, racjonalny pod względem kosztów **i sprawiedliwy społecznie** sposób, **bez pozostawienia kogokolwiek samemu sobie osiągnąć cel dotyczący** temperatury **przewidziany** w porozumieniu paryskim z 2015 r. w sprawie zmiany klimatu wieńczącym 21. Konferencję Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu („porozumienie paryskie”), pierwszorzędne znaczenie ma ustalony długoterminowy cel.

Poprawka 7

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (3a) **Według dowodów naukowych istnieje wzajemne powiązanie między zdrowiem a kryzysem środowiskowym i klimatycznym, w szczególności związane z konsekwencjami zmiany klimatu oraz utratą różnorodności biologicznej i ekosystemów. Kryzysy zdrowotne i sanitarne, takie jak COVID-19, mogą się powtarzać w nadchodzących dziesięcioleciach i wymagać od Unii, jako globalnego podmiotu, wdrożenia globalnej strategii mającej zapobiegać ich rozwojowi dzięki zajęciu się problemami leżącymi u ich podstaw oraz propagować zintegrowane podejście oparte na celach zrównoważonego rozwoju.**

Poprawka

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 8

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 3 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3b) *Według WHO zmiana klimatu wpływa na społeczne i środowiskowe uwarunkowania zdrowia – czyste powietrze, bezpieczną wodę pitną, dostatek żywności i bezpieczne schronienie – i w latach 2030–2050 oczekuje się co roku 250 tys. dodatkowych zgonów spowodowanych niedożywieniem, malarią, biegunką i stresem termicznym, a ekstremalnie wysokie temperatury będą bezpośrednio przyczyniać się do zgonów, zwłaszcza wśród osób starszych i szczególnie wrażliwych. Przez powodzie, fale upałów, susze i pożary zmiana klimatu silnie oddziałuje na zdrowie ludzkie, prowadząc do niedożywienia, a także powodując choroby układu krążenia i układu oddechowego oraz infekcje wektorowe.*

Poprawka 9

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 3 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3c) *W preambule do porozumienia paryskiego za jedno z najważniejszych praw uznaje się prawo do zdrowia. Zgodnie z Ramową konwencją Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu wszystkie strony powinny stosować właściwe metody, np. oceny oddziaływania, formułowane i określone na szczeblu krajowym, w celu minimalizowania negatywnego wpływu na gospodarkę, zdrowie publiczne i jakość środowiska, jaki mogą wywierać podejmowane przez te strony projekty lub przedsięwzięcia służące łagodzeniu zmiany klimatu lub przystosowaniu się do niej.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 10
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 3 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3d) Niniejsze rozporządzenie przyczynia się do ochrony niezbywalnych praw obywateli Unii do życia i do bezpiecznego środowiska, uznanych w europejskiej konwencji praw człowieka i Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, i zobowiązuje odpowiednie instytucje Unii oraz państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych środków na poziomie Unii lub na szczeblu krajowym, aby wyeliminować realne i bezpośrednie zagrożenie, jakie globalny kryzys klimatyczny stwarza zarówno dla życia i dobrobytu obywateli, jak i dla środowiska naturalnego, od którego one zależą. Niniejsze rozporządzenie powinno w centrum stawiać człowieka i mieć na celu ochronę zdrowia i dobrostanu obywateli przed zagrożeniami i skutkami związanymi ze środowiskiem.

Poprawka 153
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 3 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3e) Ochrona klimatu powinna stanowić okazję dla gospodarki europejskiej i powinna pomóc zapewnić jej przemysłowi przywództwo w światowej innowacyjności. Innowacje w zrównoważonej produkcji mogą promować siłę przemysłu europejskiego w kluczowych segmentach rynku i w ten sposób chronić i tworzyć miejsca pracy. Aby osiągnąć prawnie wiążący cel w zakresie klimatu na 2030 r. i cel neutralności klimatycznej do 2050 r. poprzez zmniejszenie bilansu emisji netto do zera najpóźniej do 2050 r., Komisja powinna ułatwić ustanawianie partnerstw na rzecz klimatu w różnych sektorach na szczeblu Unii poprzez zaproszenie do współpracy kluczowych zainteresowanych stron (np. z przemysłu, organizacji pozarządowych, instytutów badawczych, MSP, związków zawodowych i organizacji pracodawców). Partnerstwa na rzecz klimatu powinny służyć jako dialog sektorowy, ułatwiać wymianę najlepszych praktyk między liderami w dziedzinie dekarbonizacji w Europie oraz służyć jako centralny organ konsultacyjny z Komisją przy przyjmowaniu przyszłych wniosków ustawodawczych dotyczących klimatu.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 11

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 4

Tekst proponowany przez Komisję

- (4) W porozumieniu paryskim wyznaczono długofalowy cel polegający na **utrzymaniu wzrostu** temperatury na świecie **na poziomie znajdującym się znacznie poniżej 2 °C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej oraz do kontynuowanie działań na rzecz utrzymania go poniżej 1,5 °C w porównaniu z poziomem sprzed epoki przemysłowej** ⁽²³⁾, oraz **podkreślono znaczenie przystosowania się do negatywnych skutków** zmiany klimatu ⁽²⁴⁾ **oraz dopilnowania, by przepływy finansowe były spójne z kierunkiem działań na rzecz niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych i rozwoju odpornego na zmianę klimatu** ⁽²⁵⁾.

⁽²³⁾ Art. 2 ust.1 lit. a) porozumienia paryskiego.

⁽²⁴⁾ Art. 2 ust.1 lit. b) porozumienia paryskiego.

⁽²⁵⁾ Art. 2 ust.1 lit. c) porozumienia paryskiego.

Poprawka

- (4) W porozumieniu paryskim wyznaczono długofalowy cel polegający na **podjęwaniu działań, aby ograniczyć wzrost** temperatury na świecie **do 1,5 °C powyżej poziomu przedindustrialnego** ⁽²³⁾, **zwiększyć zdolność do adaptacji do negatywnych skutków zmiany klimatu** ⁽²⁴⁾ **oraz zapewnić spójność przepływów finansowych ze ścieżką prowadzącą do niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych i rozwoju odpornego na zmiany klimatu** ⁽²⁵⁾. **Niniejsze rozporządzenie, stanowiące ogólne ramy wkładu Unii w realizację porozumienia paryskiego, powinno zagwarantować, że zarówno Unia, jak i państwa członkowskie w pełni przyczynią się do osiągnięcia tych trzech celów porozumienia paryskiego.**

⁽²³⁾ Art. 2 ust.1 lit. a) porozumienia paryskiego.

⁽²⁴⁾ Art. 2 ust.1 lit. b) porozumienia paryskiego.

⁽²⁵⁾ Art. 2 ust.1 lit. c) porozumienia paryskiego.

Poprawka 12

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 5

Tekst proponowany przez Komisję

- (5) Działania w dziedzinie klimatu podejmowane przez Unię i państwa członkowskie powinny mieć na celu ochronę ludzi i naszej planety, dobrobytu, dostatku, zdrowia, integralności ekosystemów i różnorodności biologicznej przed zagrożeniem wynikającym ze zmiany klimatu, w kontekście agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i w dążeniu do realizacji celów porozumienia paryskiego, oraz w celu osiągnięcia jak największego dobrobytu w granicach planety oraz zwiększenia odporności i zmniejszenia wrażliwości społeczeństwa na zmianę klimatu.

Poprawka

- (5) Działania w dziedzinie klimatu podejmowane przez Unię i państwa członkowskie powinny mieć na celu ochronę ludzi i naszej planety, dobrobytu, dostatku, **gospodarki**, zdrowia, **systemów żywnościowych**, integralności ekosystemów i różnorodności biologicznej przed zagrożeniem wynikającym ze zmiany klimatu, w kontekście agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i w dążeniu do realizacji celów porozumienia paryskiego, oraz w celu osiągnięcia jak największego dobrobytu w granicach planety oraz zwiększenia odporności i zmniejszenia wrażliwości społeczeństwa na zmianę klimatu. **W związku z tym działania Unii i państw członkowskich powinny opierać się na zasadzie ostrożności, zasadzie „zanieczyszczający płaci”, zasadzie „efektywność energetyczna przede wszystkim” i zasadzie „nie szkodzić”.**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 13
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 5 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (5a) *Dzięki ramom regulacyjnym wprowadzonym przez Unię i działaniom podejmowanym przez europejskie sektory przemysłowe unijne emisje gazów cieplarnianych zmniejszyły się o 23 % w latach 1990–2018, podczas gdy wzrost gospodarczy w tym samym okresie wyniósł 61 %, co pokazuje, że można oddzielić wzrost gospodarczy od emisji gazów cieplarnianych.*

Poprawka 14
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 6

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (6) Osiągnięcie neutralności klimatycznej **powinno wymagać wkładu ze strony wszystkich sektorów gospodarki**. Z uwagi na wpływ produkcji i zużycia energii na poziom emisji gazów cieplarnianych, niezbędne jest przejście na zrównoważone, przystępne cenowo i bezpieczne dostawy energii oparte na sprawnie i efektywnie działającym wewnętrznym rynku energii. Ważnymi czynnikami napędzającymi realizację celu neutralności klimatycznej są również transformacja cyfrowa, innowacje technologiczne oraz badania i rozwój.
- (6) Osiągnięcie neutralności klimatycznej **wymaga, aby wszystkie sektory gospodarki, w tym transport lotniczy i morski, szybko zmniejszyły emisje do wartości bliskiej zera. Kluczowym czynnikiem pod tym względem powinna być zasada „zanieczyszczający płaci”**. Z uwagi na wpływ produkcji i zużycia energii na poziom emisji gazów cieplarnianych, niezbędne jest przejście na **wysoce energooszczędne, oparte na odnawialnych źródłach**, zrównoważone, przystępne cenowo i bezpieczne dostawy energii, oparte na sprawnie i efektywnie działającym wewnętrznym rynku energii, **przy jednoczesnym ograniczeniu ubóstwa energetycznego. Wkład gospodarki o obiegu zamkniętym w neutralność klimatyczną powinien zostać rozszerzony w wyniku efektywniejszego gospodarowania zasobami i większego wykorzystania materiałów niskoemisyjnych, a jednocześnie należy promować zapobieganie powstawaniu odpadów i recykling**. Ważnymi czynnikami napędzającymi realizację celu neutralności klimatycznej są również transformacja cyfrowa, innowacje technologiczne oraz badania i rozwój, **które będą wymagały dodatkowego finansowania. Unia i państwa członkowskie będą musiały przyjąć ambitne i spójne ramy regulacyjne, aby zapewnić wkład wszystkich sektorów gospodarki w unijne cele klimatyczne.**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 15
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 6 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (6a) Szczególnie istotne znaczenie dla systemu klimatycznego i wzrostu temperatury ma skumulowana łączna wielkość antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych w czasie oraz odpowiadające jej stężenie gazów cieplarnianych w atmosferze. Sprawozdanie specjalne IPCC w sprawie globalnego ocieplenia o 1,5 °C oraz baza scenariuszy stanowiąca jego podstawę są źródłem najlepszych dostępnych i najnowszych dowodów naukowych dotyczących pozostałego globalnego budżetu emisji gazów cieplarnianych, aby ograniczyć wzrost temperatury na świecie w XXI wieku do 1,5 °C powyżej poziomu przedindustrialnego. Aby zachować spójność z zobowiązaniami Unii do podejmowania wysiłków mających na celu ograniczenie wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomu przedindustrialnego, konieczne jest ustalenie sprawiedliwego udziału Unii w pozostałym globalnym budżecie emisji gazów cieplarnianych. Budżet emisji gazów cieplarnianych jest również ważnym narzędziem służącym zwiększeniu przejrzystości i rozliczalności unijnej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu. W dogłębnej analizie stanowiącej podstawę komunikatu Komisji z dnia 28 listopada 2018 r. pt. „Czysta planeta dla wszystkich – Europejska długoterminowa wizja strategiczna dobrze prosperującej, nowoczesnej, konkurencyjnej i neutralnej dla klimatu gospodarki” Komisja wskazuje, że zgodny z założeniem ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C budżet emisji dwutlenku węgla UE-28 na lata 2018–2050 wyniósłby 48 Gt CO₂. W oparciu o najnowsze obliczenia naukowe stosowane przez IPCC Komisja powinna ustanowić budżet emisji gazów cieplarnianych netto dla UE-27, wyrażony w ekwiwalencie CO₂, stanowiący sprawiedliwy udział Unii w pozostałych światowych emisjach, zgodnie z celami porozumienia paryskiego. Unijnym budżetem emisji gazów cieplarnianych należy kierować się przy wyznaczaniu trajektorii Unii wiodącej w kierunku zerowych emisji gazów cieplarnianych netto do 2050 r., w szczególności celów dotyczących emisji gazów cieplarnianych na lata 2030 i 2040.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 16
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 7

Tekst proponowany przez Komisję

- (7) Unia **realizuje ambitną politykę w obszarze działań w dziedzinie klimatu i** dysponuje ramami regulacyjnymi, które umożliwiają osiągnięcie unijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. W skład prawodawstwa wdrażającego ten cel wchodzi między innymi dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE⁽²⁶⁾, w której ustanawia się system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842⁽²⁷⁾, na podstawie którego wprowadzono krajowe cele w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do 2030 r., oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841⁽²⁸⁾ zawierające wymóg, by państwa członkowskie osiągnęły równowagę między emisjami gazów cieplarnianych a ich pochłanianiem w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem.

⁽²⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE. (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

⁽²⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

⁽²⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

Poprawka

- (7) Unia dysponuje ramami regulacyjnymi, które umożliwiają osiągnięcie **obecnego** unijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r., **przyjętego przed wejściem w życie porozumienia paryskiego**. W skład prawodawstwa wdrażającego ten cel wchodzi między innymi dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE⁽²⁶⁾, w której ustanawia się system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842⁽²⁷⁾, na podstawie którego wprowadzono krajowe cele w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do 2030 r., oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841⁽²⁸⁾ zawierające wymóg, by państwa członkowskie osiągnęły równowagę między emisjami gazów cieplarnianych a ich pochłanianiem w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem.

⁽²⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE. (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

⁽²⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

⁽²⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

Poprawka 17
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 7 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (7a) **System handlu emisjami jest zasadniczym elementem unijnej polityki klimatycznej i kluczowym narzędziem ograniczania emisji w opłacalny sposób.**

Poprawka

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 18
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 9

Tekst proponowany przez Komisję

(9) Za pośrednictwem pakietu „Czysta energia dla wszystkich Europejczyków”⁽²⁹⁾ Unia realizuje **ambitny** program dekarbonizacji, w szczególności poprzez budowanie solidnej unii energetycznej obejmującej cele na 2030 r. w zakresie efektywności energetycznej i wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE⁽³⁰⁾ i (UE) 2018/2001⁽³¹⁾, oraz poprzez wzmocnienie odpowiednich środków ustawodawczych, w tym dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE⁽³²⁾.

⁽²⁹⁾ COM(2016) 860 final z dnia **środa**, 30 listopada 2016 r.

⁽³⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

⁽³¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

⁽³²⁾ Dyrektywa 2010/31/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13).

Poprawka

(9) Za pośrednictwem pakietu „Czysta energia dla wszystkich Europejczyków”⁽²⁹⁾ Unia realizuje program dekarbonizacji, w szczególności poprzez budowanie solidnej unii energetycznej obejmującej cele na 2030 r. w zakresie efektywności energetycznej i wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE⁽³⁰⁾ i (UE) 2018/2001⁽³¹⁾, oraz poprzez wzmocnienie odpowiednich środków ustawodawczych, w tym dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE⁽³²⁾.

⁽²⁹⁾ COM(2016) 860 final z dnia 30 listopada 2016 r.

⁽³⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

⁽³¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

⁽³²⁾ Dyrektywa 2010/31/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13).

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 19
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 9 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9a) *Komisja opracowała i przyjęła szereg inicjatyw ustawodawczych w sektorze energetycznym, zwłaszcza dotyczących energii ze źródeł odnawialnych i efektywności energetycznej, w tym charakterystyki energetycznej budynków. Inicjatywy te tworzą pakiet, którego motywem przewodnim jest „efektywność energetyczna przede wszystkim” i wiodąca pozycja Unii na świecie w zakresie odnawialnych źródeł energii. Inicjatywy te należy uwzględnić w długoterminowych postępach państw w dążeniu do realizacji celu neutralności klimatycznej na 2050 r., aby zapewnić wysoce energooszczędny, oparty na odnawialnych źródłach energii system energetyczny oraz rozwój odnawialnych źródeł energii w Unii.*

Poprawka 20
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 9 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9b) *W wyniku przejścia na czystą energię powstanie system energetyczny, w którym podaż energii pierwotnej będzie w większości pochodzić z odnawialnych źródeł energii, co znacząco zwiększy bezpieczeństwo dostaw, zmniejszy zależność energetyczną i będzie sprzyjać tworzeniu krajowych miejsc pracy.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 21

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 9 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9c) *Transformacja energetyczna poprawia efektywność energetyczną i zmniejsza zależność energetyczną Unii i państw członkowskich. Ta zmiana strukturalna w kierunku bardziej wydajnej gospodarki opartej na energii odnawialnej we wszystkich sektorach nie tylko będzie korzystna dla bilansu handlowego, ale również wzmocni bezpieczeństwo energetyczne i walkę z ubóstwem energetycznym.*

Poprawka 22

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 9 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9d) *Aby zapewnić solidarność i umożliwić skuteczną transformację energetyczną, unijna polityka klimatyczna musi wytyczyć wyraźną ścieżkę prowadzącą do osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. Unia powinna nadal realistycznie podchodzić do oszczędności kosztowej i wyzwań technicznych oraz zapewnić dostępność i przystępność cenową sterowalnych źródeł energii służących do równoważenia szczytowego i minimalnego zapotrzebowania na energię, takich jak technologie wodorowe.*

Poprawka 23

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 9 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9e) *Ochrona klimatu stanowi dla gospodarki Unii okazję do intensywniejszych działań i czerpania korzyści wynikających z przewagi pioniera z racji zajmowania czołowej pozycji w dziedzinie czystych technologiach. Może pomóc w zapewnieniu jej przemysłowi wiodącej pozycji w dziedzinie globalnych innowacji. Innowacje w zrównoważonej produkcji mogą promować siłę przemysłową Unii w kluczowych segmentach rynku, w ten sposób chroniąc i tworząc miejsca pracy.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 24**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 9 f (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9f) *Istnieje potrzeba wsparcia niezbędnych inwestycji w nowe zrównoważone technologie, które są nieodzowne do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej. W związku z tym należy przestrzegać zasady neutralności technologicznej i unikać efektu „lock-in”. Jak stwierdzono w komunikacie Komisji z 8 lipca 2020 r. pt. „Strategia w zakresie wodoru na rzecz Europy neutralnej dla klimatu”, pewną rolę może odegrać również wodór, przyczyniając się do wypełnienia zobowiązania Unii do osiągnięcia neutralności pod względem emisji dwutlenku węgla najpóźniej do 2050 r., zwłaszcza w sektorach energochłonnych.*

Poprawka 154**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 9 g (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9 g) *Komisja powinna zwiększyć wysiłki na rzecz budowania sojuszy europejskich, zwłaszcza w sektorach baterii i wodoru, ponieważ mają one ogromne znaczenie. Są one koordynowane na szczeblu europejskim i oferują ogromne możliwości dla regionalnych procesów odbudowy po pandemii COVID-19 oraz dla pomyślnej zmiany strukturalnej. Wymogi prawne powinny stworzyć ramy dla innowacji w zakresie przyjaznej dla klimatu mobilności i przyjaznego dla klimatu wytwarzania energii. Sojusze te powinny otrzymywać odpowiednie wsparcie i środki finansowe, a także być częścią przyszłej polityki zagranicznej i polityki sąsiedztwa oraz umów handlowych.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 25
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 10

Tekst proponowany przez Komisję

- (10) Unia **jest** światowym liderem w przechodzeniu na neutralność klimatyczną i **zdecydowanie dąży do wyznaczenia ambitniejszych celów** w skali światowej oraz **wzmocnienia globalnej reakcji** na zmiany klimatu, wykorzystując do tego celu wszelkie narzędzia, jakimi dysponuje, w tym dyplomację klimatyczną.

Poprawka

- (10) Unia **ma zarówno obowiązek, jak i środki, aby nadal być** światowym liderem w przechodzeniu na neutralność klimatyczną, **i jest zdeterminowana osiągnąć to w sposób sprawiedliwy, uczciwy społecznie i sprzyjający włączeniu społecznemu, a także wyznaczać ambitniejsze cele** w skali światowej oraz **wzmacniać globalną reakcję** na zmiany klimatu, wykorzystując do tego celu wszelkie narzędzia, jakimi dysponuje, w tym dyplomację klimatyczną **oraz politykę handlową, inwestycyjną i przemysłową. Unia powinna wzmocnić swoją dyplomację środowiskową na wszystkich forach międzynarodowych istotnych dla osiągnięcia międzynarodowych celów klimatycznych, zgodnie z porozumieniem paryskim.**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 26

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 11

Tekst proponowany przez Komisję

- (11) Parlament Europejski wezwał do koniecznego przekształcenia społeczeństwa europejskiego w społeczeństwo neutralne dla klimatu najpóźniej do 2050 r., tak by stało się ono przykładem europejskiego sukcesu⁽³³⁾, i ogłosił, że na świecie panuje kryzys klimatyczny i środowiskowy⁽³⁴⁾. W swoich konkluzjach z dnia 12 grudnia 2019 r.⁽³⁵⁾ Rada Europejska przyjęła cel polegający na osiągnięciu neutralności klimatycznej w Unii do 2050 r., zgodnie z celami porozumienia paryskiego, i potwierdziła, że niezbędne jest ustanowienie ram umożliwiających realizację tego celu, oraz że transformacja będzie wymagała znacznych nakładów publicznych i prywatnych. Rada Europejska zwróciła się również do Komisji o przygotowanie wniosku w sprawie długoterminowej strategii Unii jak najwcześniej w 2020 r., aby Rada mogła ją przyjąć i przedłożyć do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu.

⁽³³⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu (2019/2956(RSP)).

⁽³⁴⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie alarmującej sytuacji klimatycznej i środowiskowej (2019/2930(RSP)).

⁽³⁵⁾ Konkluzje przyjęte przez Radę Europejską na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2019 r., EUCO 29/19, CO EUR 31, CONCL 9.

Poprawka

- (11) Parlament Europejski wezwał **Komisję i państwa członkowskie do nasilenia działań w dziedzinie klimatu w celu ułatwienia** koniecznego przekształcenia społeczeństwa europejskiego w społeczeństwo neutralne dla klimatu **jak najszybciej, a** najpóźniej do 2050 r., tak by stało się ono przykładem europejskiego sukcesu⁽³³⁾, i ogłosił, że na świecie panuje kryzys klimatyczny i środowiskowy⁽³⁴⁾. **Wielokrotnie wzywał również Unię do podwyższenia celu klimatycznego na 2030 r. oraz do potraktowania tego zwiększonego celu jako części Europejskiego prawa o klimacie^(34a).** W swoich konkluzjach z dnia 12 grudnia 2019 r.⁽³⁵⁾ Rada Europejska przyjęła cel polegający na osiągnięciu neutralności klimatycznej w Unii do 2050 r., zgodnie z celami porozumienia paryskiego **i w oparciu o uczciwość i sprawiedliwą transformację oraz z uwzględnieniem różnych punktów wyjściowych, z których startują państwa członkowskie, a także** potwierdziła, że niezbędne jest ustanowienie ram umożliwiających realizację tego celu, oraz że transformacja będzie wymagała znacznych nakładów publicznych i prywatnych. Rada Europejska zwróciła się również do Komisji o przygotowanie wniosku w sprawie długoterminowej strategii Unii jak najwcześniej w 2020 r., aby Rada mogła ją przyjąć i przedłożyć do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu.

⁽³³⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu (2019/2956(RSP)).

⁽³⁴⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie alarmującej sytuacji klimatycznej i środowiskowej (2019/2930(RSP)).

^(34a) **Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu 2019 (COP25) w Madrycie (Hiszpania) (2019/2712(RSP)).**

⁽³⁵⁾ Konkluzje przyjęte przez Radę Europejską na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2019 r., EUCO 29/19, CO EUR 31, CONCL 9.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 27

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 12

Tekst proponowany przez Komisję

- (12) Unia **powinna** dążyć do osiągnięcia równowagi między antropogenicznymi emisjami gazów cieplarnianych a pochłanianiem gazów cieplarnianych, stosując metody naturalne i technologiczne, na poziomie Unii do 2050 r. **Do osiągnięcia ogólnounijnego celu** neutralności klimatycznej do 2050 r. **powinny wspólnie dążyć wszystkie** państwa członkowskie, a Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny wprowadzić środki niezbędne do realizacji tego celu. Działania na poziomie Unii będą stanowić istotną część działań potrzebnych do osiągnięcia tego celu.

Poprawka

- (12) Unia **i państwa członkowskie powinny** dążyć do osiągnięcia równowagi między antropogenicznymi emisjami gazów cieplarnianych a pochłanianiem gazów cieplarnianych, stosując metody naturalne i technologiczne, na poziomie Unii **i państw członkowskich najpóźniej** do 2050 r. **Wszystkie państwa członkowskie powinny osiągnąć ogólnounijny cel** neutralności klimatycznej do 2050 r., **i państwa członkowskie, Parlament Europejski, Rada i Komisja** powinny wprowadzić środki niezbędne do realizacji tego celu. Działania na poziomie Unii będą stanowić istotną część działań potrzebnych do osiągnięcia tego celu. **Po 2050 r. Unia i wszystkie państwa członkowskie powinny nadal ograniczać emisje, aby zapewnić pochłanianie gazów cieplarnianych na poziomie przewyższającym emisje antropogeniczne.**

Poprawka 28

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 12 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (12a) **Każde państwo członkowskie ma obowiązek osiągnąć indywidualnie neutralność klimatyczną najpóźniej do 2050 r. W imię sprawiedliwości i solidarności oraz w celu wsparcia transformacji energetycznej państw członkowskich o różnych punktach wyjściowych potrzebne są wystarczające unijne mechanizmy wsparcia i finansowania, takie jak Fundusz na rzecz Sprawiedliwej Transformacji przewidziany w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../...^(1a) oraz inne odpowiednie mechanizmy finansowania.**

^(1a) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../... ustanawiające Fundusz na rzecz Sprawiedliwej Transformacji (Dz.U. ...).

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 29**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 12 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (12b) *W preambule do porozumienia paryskiego uznano znaczenie zapewnienia integralności wszystkich ekosystemów, w tym oceanów. W Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu podkreślono, że strony konwencji muszą wspierać zrównoważone zarządzanie pochłaniaczami i zbiornikami wszystkich gazów cieplarnianych oraz ich zachowanie i podnoszenie efektywności, z uwzględnieniem biomasy, lasów i oceanów, a także innych ekosystemów lądowych, nadbrzeżnych i morskich. Jeżeli cele porozumienia paryskiego nie zostaną osiągnięte, temperatura mogłaby przekroczyć punkt krytyczny, powyżej którego ocean nie będzie już w stanie wchłonąć tak dużej ilości dwutlenku węgla i uczestniczyć w łagodzeniu zmiany klimatu.*

Poprawka 30**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 12 c (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (12c) *Naturalne pochłaniacze dwutlenku węgla odgrywają ważną rolę w przechodzeniu na społeczeństwo neutralne dla klimatu. Komisja bada możliwość stworzenia ram regulacyjnych dotyczących certyfikacji pochłaniania dwutlenku węgla zgodnie z planem działania UE dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym i strategią „od pola do stołu”. Unijna strategia na rzecz różnorodności biologicznej 2030 i zawarte w niej inicjatywy odegrają ważną rolę w odtwarzaniu zdegradowanych ekosystemów, w szczególności tych o największym potencjale wychwytywania i magazynowania dwutlenku węgla oraz zapobiegania klęskom żywiołowym i ograniczania ich skutków. Odtwarzanie ekosystemów pomogłoby utrzymać naturalne pochłaniacze, zarządzać nimi i je wzmacniać, a także propagować różnorodność biologiczną i jednocześnie walczyć ze zmianą klimatu.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 144
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 12 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (12d) *Komisja powinna zbadać wykonalność wprowadzenia systemów jednostek emisji dwutlenku węgla, w tym certyfikacji pochłaniania gazów cieplarnianych poprzez sekwestrację dwutlenku węgla w użytkowaniu gruntów, glebie i biomase w rolnictwie, z myślą o osiągnięciu unijnego celu neutralności klimatycznej, a także o możliwości utworzenia odrębnego rynku pochłaniania dwutlenku węgla w zakresie sekwestracji gazów cieplarnianych w glebie. Takie ramy powinny opierać się na najlepszej dostępnej wiedzy naukowej oraz na systemie oceny i zatwierdzania przez Komisję, przy jednoczesnym zapewnieniu braku negatywnego wpływu na środowisko, w szczególności na różnorodność biologiczną, zdrowie publiczne lub cele społeczne lub gospodarcze. Komisja powinna przedstawić wyniki tej oceny do dnia 30 czerwca 2021 r.*

Poprawka 31
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 12 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (12e) *W celu zapewnienia większej jasności Komisja powinna przedstawić definicję naturalnych i innych pochłaniaczy dwutlenku węgla.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 156
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 12 f (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (12f) *W procesie transformacji w kierunku neutralności klimatycznej Unia powinna zachować konkurencyjność przemysłu, zwłaszcza przemysłu energochłonnego, w tym przez opracowanie skutecznych środków przeciwdziałania ucieczce emisji w sposób zgodny z zasadami WTO oraz wyrównywanie szans między Unią a państwami trzecimi, aby uniknąć nieuczciwej konkurencji wynikającej z niewdrożenia polityki klimatycznej zgodnej z porozumieniem paryskim.*

Poprawka 33
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 13

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (13) Unia powinna kontynuować swoje działania w dziedzinie klimatu i utrzymać wiodącą pozycję w tej dziedzinie po 2050 r., aby chronić ludzi i planetę przed zagrożeniami związanymi ze zmianą klimatu, dążąc do osiągnięcia celów dotyczących temperatury przewidzianych w porozumieniu paryskim i zgodnie z zaleceniami IPCC.

- (13) Unia powinna kontynuować swoje działania w dziedzinie klimatu i utrzymać wiodącą pozycję w tej dziedzinie po 2050 r., **w szczególności pomagając ludności znajdującej się w najtrudniejszej sytuacji za pomocą działań zewnętrznych i polityki rozwoju**, aby chronić ludzi i planetę przed zagrożeniami związanymi ze zmianą klimatu, dążąc do osiągnięcia celów dotyczących temperatury przewidzianych w porozumieniu paryskim i zgodnie z zaleceniami IPCC, **Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP), Europejskiej Rady ds. Zmiany Klimatu (ECCC) i IPBES.**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 34

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 13 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (13a) *Ekosystemy, ludzie i gospodarki w Unii odczują znaczne skutki zmiany klimatu, jeżeli emisje gazów cieplarnianych nie zostaną szybko osłabione i nie nastąpi przystosowanie się do zmiany klimatu. Przystosowanie się do zmiany klimatu zminimalizowałoby w opłacalny sposób nieuniknione skutki i przyniosło znaczne dodatkowe korzyści płynące z wykorzystania rozwiązań opartych na zasobach przyrody.*

Poprawka 35

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 13 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (13b) *Negatywne skutki zmiany klimatu mogą potencjalnie przekroczyć zdolności przystosowawcze państw członkowskich. W związku z tym państwa członkowskie i Unia powinny współpracować, aby unikać strat i szkód oraz je minimalizować i eliminować, jak przewidziano w art. 8 porozumienia paryskiego, w tym za pośrednictwem Warszawskiego Międzynarodowego Mechanizmu Strat i Szkód.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 36
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 14

Tekst proponowany przez Komisję

- (14) Dostosowanie się do zmiany klimatu jest kluczowym elementem długoterminowej, światowej reakcji na tę zmianę. Dlatego państwa członkowskie i Unia powinny zwiększyć swoje zdolności adaptacyjne, wzmocnić odporność i zmniejszyć wrażliwość na zmianę klimatu zgodnie z art. 7 porozumienia paryskiego, jak również zmaksymalizować korzyści płynące z innych polityk i prawodawstwa dotyczących środowiska. Państwa członkowskie powinny przyjąć kompleksowe krajowe strategie i plany w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu.

Poprawka

- (14) Dostosowanie się do zmiany klimatu jest kluczowym elementem długoterminowej, światowej reakcji na tę zmianę. Dlatego państwa członkowskie i Unia powinny zwiększyć swoje zdolności adaptacyjne, wzmocnić odporność i zmniejszyć wrażliwość na zmianę klimatu zgodnie z art. 7 porozumienia paryskiego, jak również zmaksymalizować korzyści płynące z innych polityk i prawodawstwa dotyczących środowiska. Państwa członkowskie powinny przyjąć kompleksowe krajowe strategie i plany w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, **a Komisja powinna pomóc w monitorowaniu postępów w zakresie przystosowania się poprzez opracowanie wskaźników.**

Poprawka 37
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 14 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (14a) **Przyjmując strategie i plany w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, państwa członkowskie powinny zwracać szczególną uwagę na obszary najbardziej nią dotknięte. Ponadto wspieranie, zachowanie i odtwarzanie różnorodności biologicznej mają zasadnicze znaczenie dla wykorzystania jej pełnego potencjału w zakresie regulacji klimatu i przystosowania się do jego zmiany. Strategie i plany w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu powinny zatem zachęcać do rozwiązań opartych na zasobach przyrody i przystosowania się opartego na ekosystemach, które przyczynia się do odtwarzania i zachowania różnorodności biologicznej, oraz należy uwzględnić specyfikę terytorialną i lokalną wiedzę, a także ustanawiać konkretne środki ochrony ekosystemów morskich i przybrzeżnych. Ponadto należy wyeliminować działania osłabiające zdolność ekosystemów do przystosowania się do zmiany klimatu, aby zapewnić odporność różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych.**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 38
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 14 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (14b) *Strategie w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu powinny również zachęcać do przekształcenia modelu na dotkniętych nią obszarach, z zastosowaniem rozwiązań przyjaznych środowisku i opartych na zasobach przyrody. Powinny zapewniać stabilne źródła utrzymania, aby stworzyć lepsze warunki życia, m.in. zrównoważone lokalne rolnictwo, zrównoważoną gospodarkę wodną czy energię ze źródeł odnawialnych, zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju, co będzie sprzyjać odporności tych obszarów i ochronie ich ekosystemów.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 39

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 15

Tekst proponowany przez Komisję

- (15) Przy wprowadzaniu na poziomie Unii i na poziomie krajowym środków odpowiednich do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej państwa członkowskie oraz Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny uwzględnić: wkład transformacji, która wiedzie do neutralności klimatycznej, w dobrostan obywateli, dobrobyt społeczeństwa i konkurencyjność gospodarki; bezpieczeństwo energetyczne i przystępność cenową energii; sprawiedliwość wobec wszystkich państw członkowskich i solidarność z nimi oraz sprawiedliwość i solidarność w obrębie państw członkowskich, poprzez uwzględnienie ich możliwości ekonomicznych, sytuacji krajowej oraz potrzeby stopniowej konwergencji; potrzebę zapewnienia, by transformacja była sprawiedliwa i uczciwa społecznie; najlepszą dostępną wiedzę naukową, zwłaszcza ustalenia zgłoszone przez IPCC; potrzebę uwzględnienia ryzyka związanego ze zmianą klimatu **w decyzjach dotyczących inwestycji i planowania**; efektywność pod względem kosztów i neutralność technologiczną w dążeniu do redukcji emisji gazów cieplarnianych i zwiększenia pochłaniania oraz zwiększenia odporności; wraz z upływem czasu dalszy rozwój integralności środowiskowej i wzrost poziomu ambicji.

Poprawka

- (15) Przy wprowadzaniu na poziomie Unii i na poziomie krajowym środków odpowiednich do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej państwa członkowskie oraz Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny uwzględnić wkład transformacji, która wiedzie do neutralności klimatycznej, w **zdrowie, jakość życia i** dobrostan obywateli, **sprawiedliwość społeczną**, dobrobyt społeczeństwa i konkurencyjność gospodarki, **w tym uczciwą konkurencję i równe warunki działania na szczeblu globalnym. Państwa członkowskie oraz Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny również wziąć pod uwagę wszelkie przeszkody biurokratyczne lub inne bariery prawne, które mogą utrudniać podmiotom lub sektorom gospodarczym osiągnięcie celów klimatycznych; koszty społeczne, gospodarcze i środowiskowe wynikające z niepodjęcia działań lub z niewystarczających działań; fakt, że zmiana klimatu wywiera nieproporcjonalnie duży wpływ na kobiety oraz potrzebę wzmocnienia równości płci; potrzebę propagowania zrównoważonych sposobów życia; maksymalizację efektywności energetycznej i zasobooszczędności**, bezpieczeństwo energetyczne i **żywnościowe oraz** przystępność cenową energii i **żywności, z uwzględnieniem w szczególności potrzeby walki z ubóstwem energetycznym**; sprawiedliwość wobec wszystkich państw członkowskich i solidarność z nimi oraz sprawiedliwość i solidarność w obrębie państw członkowskich, **a także równe warunki działania we wszystkich państwach członkowskich**, poprzez uwzględnienie ich możliwości ekonomicznych i sytuacji krajowej oraz **ich różnych punktów wyjściowych, jak również** potrzeby stopniowej konwergencji; potrzebę zapewnienia, by transformacja była sprawiedliwa i uczciwa społecznie **zgodnie z wytycznymi Międzynarodowej Organizacji Pracy z 2015 r. dotyczącymi sprawiedliwej transformacji w kierunku zrównoważonych środowiskowo gospodarek i społeczeństw dla wszystkich**; najlepszą dostępną wiedzę naukową, zwłaszcza ustalenia zgłoszone przez IPCC i IPBES; potrzebę uwzględnienia **w decyzjach dotyczących inwestycji i planowania** ryzyka związanego ze zmianą klimatu **oraz ocen podatności na zmianę klimatu i przystosowania się do niej, a jednocześnie zadbania o to, by polityka UE była odporna na zmianę klimatu**; efektywność pod względem kosztów i neutralność technologiczną w dążeniu do redukcji emisji gazów cieplarnianych i zwiększenia pochłaniania oraz zwiększenia odporności **na zasadzie równości; potrzebę zarządzania ekosystemami morskimi i lądowymi oraz różnorodnością biologiczną, a także ich zachowania i odtwarzania; obecny stan infrastruktury i ewentualne potrzeby w zakresie modernizacji i inwestycji w infrastrukturę unijną**; wraz z upływem czasu

Czwartek, 8 października 2020 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

dalszy rozwój integralności środowiskowej i wzrost poziomu ambicji; **zdolność poszczególnych podmiotów do inwestowania w proces transformacji w sposób zrównoważony społecznie oraz potencjalne ryzyko ucieczki emisji i środki zapobiegające takiej ucieczce.**

Poprawka 40

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 16

Tekst proponowany przez Komisję

- (16) Przejście na neutralność klimatyczną wymaga zmian w całym spektrum polityki oraz wspólnego działania **we** wszystkich **sektorach** gospodarki i **ze strony** wszystkich grup społeczeństwa, o czym mówi komunikat Komisji „Europejski Zielony Ład”. W swoich konkluzjach z dnia 12 grudnia 2019 r. Rada stwierdziła, że wszystkie istotne przepisy i polityki UE muszą być spójne z celem neutralności klimatycznej i muszą przyczynić się do jego osiągnięcia, przy jednoczesnym poszanowaniu równych warunków działania, i zwróciła się do Komisji o zbadanie, czy wymaga to dostosowania istniejących przepisów.

Poprawka

- (16) Przejście na neutralność klimatyczną wymaga **głębokich** zmian w całym spektrum polityki, **ambitnego i stabilnego finansowania** oraz wspólnego działania wszystkich **sektorów** gospodarki, **w tym w lotnictwa i transportu morskiego, oraz** wszystkich grup społeczeństwa, o czym mówi komunikat Komisji „Europejski Zielony Ład”. W swoich konkluzjach z dnia 12 grudnia 2019 r. Rada stwierdziła, że wszystkie istotne przepisy i polityki UE muszą być spójne z celem neutralności klimatycznej i muszą przyczynić się do jego osiągnięcia, przy jednoczesnym poszanowaniu równych warunków działania, i zwróciła się do Komisji o zbadanie, czy wymaga to dostosowania istniejących przepisów.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 41
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 16 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (16a) Wszystkie kluczowe sektory gospodarki, takie jak energetyka, przemysł, transport, ciepłownictwo i chłodnictwo oraz sektor budowlany, rolnictwo, gospodarka odpadami, a także użytkowanie gruntów, zmiana użytkowania gruntów i leśnictwo będą musiały współpracować, aby osiągnąć neutralność klimatyczną. Wszystkie sektory, niezależnie od tego, czy są objęte unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji, powinny podjąć porównywalne wysiłki, aby osiągnąć unijny cel neutralności klimatycznej. Aby zapewnić przewidywalność, pewność i zaangażowanie wszystkich podmiotów uczestniczących w gospodarce, w tym firm, pracowników, inwestorów i konsumentów, Komisja powinna ustanowić wytyczne dla tych sektorów gospodarki, które mogłyby w największym stopniu przyczynić się do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej. Wytyczne te powinny zawierać orientacyjne trajektorie redukcji emisji gazów cieplarnianych w tych sektorach na poziomie Unii. Dałoby im to pewność w podejmowaniu odpowiednich działań, planowaniu niezbędnych inwestycji, a tym samym pomogłoby im pozostać na drodze transformacji. Jednocześnie stanowiłoby to również mechanizm zaangażowania sektorów w poszukiwanie rozwiązań służących osiągnięciu neutralności klimatycznej.

Poprawka 42
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 16 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (16b) Przejście na neutralność klimatyczną wymaga, aby wszystkie sektory zrobiły to, co do nich należy. Unia powinna kontynuować wysiłki na rzecz propagowania i wzmocnienia gospodarki o obiegu zamkniętym i nadal wspierać rozwiązania i alternatywy dotyczące energii ze źródeł odnawialnych, które mogą zastąpić produkty i materiały oparte na paliwach kopalnych. Dalsze wykorzystywanie produktów i materiałów odnawialnych przyniesie duże korzyści w zakresie łagodzenia zmiany klimatu, a także jest korzystne dla wielu różnych sektorów.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 43

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 16 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (16c) *Biorąc pod uwagę ryzyko ucieczki emisji gazów cieplarnianych, przejście na neutralność klimatyczną i stałe działania na rzecz jej utrzymania powinny stanowić prawdziwą, ekologiczną transformację i prowadzić do rzeczywistego zmniejszenia emisji, a nie do zafałszowanego wyniku na szczeblu Unii wynikającego z tego, że produkcja i emisje zostały przeniesione poza UE. Aby to osiągnąć, polityka Unii powinna być kształtowana w taki sposób, aby minimalizować ryzyko ucieczki emisji gazów cieplarnianych i analizować rozwiązania technologiczne.*

Poprawka 44

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 16 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (16d) *Przy przechodzeniu na neutralność klimatyczną nie wolno pominąć sektora rolnictwa, jedyne sektora produkcyjnego mogącego magazynować dwutlenek węgla. Długoterminowe magazynowanie gwarantują zwłaszcza leśnictwo, ustabilizowane łąki i uprawy wieloletnie.*

Poprawka 45

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 16 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (16e) *W celu osiągnięcia neutralności klimatycznej należy wziąć pod uwagę szczególną rolę rolnictwa i leśnictwa, ponieważ jedynie prężne i produktywnie sektory rolnictwa i leśnictwa są w stanie zapewnić ludności wysokiej jakości bezpieczną żywność w wystarczających ilościach i po przystępnych cenach, a także surowce odnawialne do wszystkich zastosowań w biogospodarce.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 46
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 16 f (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (16f) *W procesie przechodzenia na neutralność klimatyczną kluczową rolę odgrywają lasy. Zrównoważona i przyjazna dla środowiska gospodarka leśna ma zasadnicze znaczenie dla ciągłości pochłaniania gazów cieplarnianych z atmosfery, pozwala również na dostarczanie odnawialnych i przyjaznych dla klimatu surowców na produkty drzewne, które magazynują dwutlenek węgla i mogą stanowić substytut materiałów i paliw kopalnych. „Potrójna rola” lasów (pochłanianie, magazynowanie i zastępowanie) przyczynia się do zmniejszenia emisji dwutlenku węgla do atmosfery, a jednocześnie zapewnia dalszy wzrost lasów i świadczenie wielu innych usług.*

Poprawka 47
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 16 g (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (16 g) *W prawie unijnym należy propagować zalesianie i zrównoważoną gospodarkę leśną w państwach członkowskich, które nie mają wystarczających zasobów leśnych, poprzez wymianę najlepszych praktyk i specjalistycznej wiedzy przemysłowej.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 48

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 17

Tekst proponowany przez Komisję

- (17) **Zgodnie z zapowiedzią zawartą w komunikacie „Europejski Zielony Ład” Komisja w swoim komunikacie „Ambitniejszy cel klimatyczny Europy do 2030 r. – Inwestowanie w przyszłość neutralną dla klimatu z korzyścią dla obywateli”⁽⁹⁾ oceniła unijny cel redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. na podstawie kompleksowej oceny skutków i z uwzględnieniem analizy zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu przedłożonych Komisji na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999⁽¹⁰⁾. W świetle celu osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. należy ograniczyć emisje gazów cieplarnianych do 2030 r. i zwiększyć pochłanianie, tak aby emisje gazów cieplarnianych netto, tj. emisje po odliczeniu pochłaniania, zostały zmniejszone w całej gospodarce i na poziomie Unii o co najmniej 55 % do 2030 r. w porównaniu z poziomami z 1990 r. Ten nowy cel Unii na rok 2030 w dziedzinie klimatu jest kolejnym celem zgodnym z art. 2 pkt 11 rozporządzenia (UE) 2018/1999, a zatem zastępuje ogólnounijny cel w zakresie emisji gazów cieplarnianych na 2030 r. określony w tym punkcie. Poza tym Komisja powinna do 30 czerwca 2021 r. ocenić, w jaki sposób należałoby zmienić stosowne unijne akty prawne wdrażające cel na rok 2030 w dziedzinie klimatu, aby osiągnąć taką redukcję emisji.**

⁽⁹⁾ COM (2020) 562.

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchYLENIA rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).

Poprawka

- (17) **Komisja w swoim komunikacie „Europejski Zielony Ład” zapowiedziała, że zamierza ocenić i przedstawić wnioski dotyczące podwyższenia unijnego celu w zakresie obniżenia emisji gazów cieplarnianych na 2030 r., aby zapewnić jego spójność z celem neutralności klimatycznej na 2050 r. W tym komunikacie Komisja podkreśliła, że do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej powinny przyczynić się wszystkie obszary polityki Unii i wszystkie sektory powinny odegrać w tym swoją rolę. Z uwagi na unijny cel, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej najpóźniej do 2050 r., zasadnicze znaczenie ma dalsze wzmocnienie działań w dziedzinie klimatu, w szczególności podwyższenie celu Unii wyznaczonego na 2030 r., tak aby osiągnąć redukcję emisji o 60 % w stosunku do poziomu z 1990 r. W związku z tym Komisja powinna do 30 czerwca 2021 r. ocenić, w jaki sposób należałoby zmienić unijne akty prawne wdrażające ten wyższy cel i inne odpowiednie przepisy unijne przyczyniające się do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych i propagujące gospodarkę o obiegu zamkniętym.**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 49
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 17 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (17a) *Aby mieć pewność, że Unia i wszystkie państwa członkowskie pozostają na właściwej drodze do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej, i aby zapewnić przewidywalność i pewność wszystkim podmiotom gospodarczym, w tym firmom, pracownikom i związkom zawodowym, inwestorom i konsumentom, Komisja powinna zbadać możliwości wyznaczenia unijnego celu klimatycznego na 2040 r. i przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie stosowne wnioski ustawodawcze.*

Poprawka 50
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 17 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (17b) *Do dnia 30 czerwca 2021 r. Komisja powinna dokonać przeglądu i zaproponować – tam, gdzie to konieczne – zmianę wszystkich strategii politycznych i instrumentów istotnych dla osiągnięcia unijnego celu w zakresie klimatu na rok 2030 oraz osiągnięcia celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 ust. 1. W związku z tym zwiększenie unijnych celów wymaga odpowiedniego dostosowania EU ETS. Komisja powinna zatem szybko przystąpić do przeglądu dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady^(1a) i wzmocnić wspomniany w tej dyrektywie fundusz innowacyjny, aby stworzyć dalsze zachęty finansowe w zakresie nowych technologii, pobudzając wzrost gospodarczy, konkurencyjność i wsparcie na rzecz czystych technologii, a jednocześnie zapewniając wkład wzmocnionego funduszu innowacyjnego w proces sprawiedliwej transformacji.*

^(1a) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 51

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 17 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (17c) *Aby zwrócić uwagę na znaczenie i wagę polityki klimatycznej oraz zapewnić podmiotom politycznym niezbędne informacje w procesie legislacyjnym, Komisja powinna ocenić wszystkie przyszłe akty prawne z nowej perspektywy, która uwzględnia klimat i skutki dla klimatu, oraz określić wpływ wszelkich proponowanych przepisów na klimat i środowisko na tym samym poziomie, na którym Komisja ocenia podstawę prawną, pomocniczość i proporcjonalność.*

Poprawka 52

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 17 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (17d) *Komisja powinna ponadto zadbać o to, by przemysł był w wystarczającym stopniu przygotowany na poważną transformację w celu osiągnięcia neutralności klimatycznej i bardzo ambitnych celów na lata 2030 i 2040 dzięki gruntownym ramom regulacyjnym i zasobom finansowym współmiernym do wyzwań. Te ramy regulacyjne i finansowe powinny być regularnie oceniane i dostosowywane w razie potrzeby, aby zapobiegać ucieczce emisji, zamknięciu zakładów przemysłowych, utracie miejsc pracy i nieuczciwej konkurencji międzynarodowej.*

Poprawka 53

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 17 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (17e) *Komisja powinna ocenić potrzeby w zakresie zatrudnienia, w tym wymogi w dziedzinie kształcenia i szkolenia, rozwój gospodarki i realizację uczciwej i sprawiedliwej transformacji.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 157
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 17 f (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (17f) *Aby Unia mogła osiągnąć cel neutralności klimatycznej najpóźniej do 2050 r., a także pośrednie cele klimatyczne na lata 2030 i 2040, instytucje Unii i wszystkie państwa członkowskie powinny jak najszybciej, a najpóźniej do 2025 r., stopniowo wycofać wszystkie bezpośrednie i pośrednie dotacje na paliwa kopalne. Stopniowe wycofywanie tych dotacji nie powinno mieć wpływu na wysiłki na rzecz zwalczania ubóstwa energetycznego i powinno uwzględniać pomostową rolę gazu ziemnego w przechodzeniu na gospodarkę neutralną pod względem emisji dwutlenku węgla.*

Poprawka 55
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 18

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (18) Aby Unia i państwa członkowskie pozostały na właściwej drodze do osiągnięcia **celu neutralności klimatycznej** i postępów w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, Komisja powinna regularnie oceniać dokonane postępy. Jeżeli zbiorowe postępy poczynione przez państwa członkowskie w dążeniu do osiągnięcia **celu neutralności klimatycznej** lub w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu będą niewystarczające lub jeżeli unijne środki będą niespójne z **celem neutralności klimatycznej** lub nieadekwatne pod względem zwiększania zdolności adaptacyjnych, wzmocnienia odporności lub zmniejszania podatności na zmianę klimatu, Komisja powinna wprowadzić niezbędne środki zgodnie z Traktatami. Komisja powinna również regularnie oceniać odpowiednie środki krajowe i wydawać zalecenia, jeżeli stwierdzi, że środki zastosowane przez państwo członkowskie są niespójne z **celem neutralności klimatycznej** lub nieadekwatne pod względem zwiększania zdolności adaptacyjnych, wzmocnienia odporności lub zmniejszania podatności na zmianę klimatu.
- (18) Aby Unia i **wszystkie** państwa członkowskie pozostały na właściwej drodze do osiągnięcia **celów klimatycznych Unii oraz poczynienia** postępów w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, Komisja powinna regularnie oceniać dokonane postępy. Jeżeli **indywidualne i** zbiorowe postępy poczynione przez państwa członkowskie w dążeniu do osiągnięcia **celów klimatycznych Unii** lub w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu będą niewystarczające lub jeżeli **jakikolwiek** unijne środki będą niespójne z **celami klimatycznymi Unii** lub nieadekwatne pod względem zwiększania zdolności adaptacyjnych, wzmocnienia odporności lub zmniejszania podatności na zmianę klimatu, Komisja powinna wprowadzić niezbędne środki zgodnie z Traktatami. Komisja powinna również regularnie oceniać odpowiednie środki krajowe i wydawać zalecenia, jeżeli stwierdzi, że środki zastosowane przez państwo członkowskie są niespójne z **celami klimatycznymi Unii** lub nieadekwatne pod względem zwiększania zdolności adaptacyjnych, wzmocnienia odporności lub zmniejszania podatności na zmianę klimatu. **Komisja powinna podać tę ocenę i jej wyniki do wiadomości publicznej w momencie jej przyjęcia.**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 56
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 18 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(18a) *Neutralność klimatyczną uda się osiągnąć jedynie wówczas, gdy wszystkie państwa członkowskie zaangażują się w realizację tego celu, a ciężar będzie rozłożony równomiernie między nie. Każde państwo członkowskie ma obowiązek realizować cele pośrednie i końcowe i jeżeli w ocenie Komisji nie wywiązuje się z tego obowiązku, Komisja powinna mieć prawo podjąć wobec niego odpowiednie środki. Środki te powinny być proporcjonalne, właściwe i zgodne z Traktatami.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 57
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 18 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(18b) *Oparte na faktach i przejrzyste ekspertyzy naukowe i najlepsze dostępne, aktualne dane wraz z informacjami na temat zmiany klimatu są niezbędne, i muszą one stanowić podstawę działań Unii w dziedzinie klimatu i dążeń do osiągnięcia neutralności klimatycznej najpóźniej do 2050 r. Krajowe niezależne organy doradcze ds. klimatu odgrywają ważną rolę, jeśli chodzi o informowanie społeczeństwa i wnoszenie wkładu w debatę polityczną na temat zmiany klimatu w tych państwach członkowskich, w których takie organy istnieją. W związku z tym zachęca się państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do ustanowienia krajowego organu doradczego ds. klimatu, składającego się z naukowców wybranych na podstawie ich wiedzy fachowej w dziedzinie zmiany klimatu i innych dyscyplin istotnych dla osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia. We współpracy z tymi krajowymi organami doradczymi ds. klimatu Komisja powinna powołać niezależny naukowy panel doradczy ds. zmian klimatu, Europejską Radę ds. Zmian Klimatu (ECCC), która powinna uzupełniać prace Europejskiej Agencji Środowiska (EEA) oraz istniejących instytucji i agencji badawczych Unii. Jej zadania nie powinny pokrywać się z misją IPCC na szczeblu międzynarodowym. ECCC powinna składać się z komitetu naukowego skupiającego wybranych ekspertów wyższego szczebla, wspieranego przez zarząd, który zbiera się dwa razy w roku. Celem ECCC jest coroczne przedstawianie instytucjom Unii ocen zgodności unijnych środków mających na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych z celami klimatycznymi Unii i jej międzynarodowymi zobowiązaniami w dziedzinie klimatu. ECCC powinna również oceniać działania i możliwości w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych oraz określać potencjał sekwestracji dwutlenku węgla.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 58

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 19

Tekst proponowany przez Komisję

- (19) Komisja powinna zapewnić solidną i obiektywną ocenę w oparciu o najnowsze dane naukowe, techniczne i społeczno-gospodarcze oraz uwzględnienie w niej szerokiego zakresu niezależnej wiedzy specjalistycznej, oraz oprzeć swoją ocenę na odpowiednich informacjach, w tym na informacjach przedłożonych i zgłoszonych przez państwa członkowskie, sprawozdaniach Europejskiej Agencji Środowiska, najlepszej dostępnej wiedzy naukowej, w tym sprawozdaniach IPCC. Z uwagi na to, że Komisja zobowiązała się sprawdzić, w jaki sposób sektor publiczny może wykorzystać unijną systematykę dotyczącą zrównoważonego rozwoju w kontekście Europejskiego Zielonego Ładu, powinno to obejmować informacje o zrównoważonych środowiskowo inwestycjach, Unii i państw członkowskich, spójne z rozporządzeniem (UE) 2020/... [rozporządzenie w sprawie systematyki], kiedy takie informacje staną się dostępne. Komisja powinna w miarę możliwości korzystać z europejskich danych i statystyk oraz dążyć do fachowego nadzoru. Europejska Agencja Środowiska powinna wspomagać Komisję, w stosownych przypadkach i zgodnie ze swoim rocznym programem pracy.

Poprawka

- (19) Komisja powinna zapewnić solidną i obiektywną ocenę w oparciu o najnowsze dane naukowe, techniczne i społeczno-gospodarcze oraz uwzględnienie w niej szerokiego zakresu niezależnej wiedzy specjalistycznej, oraz oprzeć swoją ocenę na odpowiednich informacjach, w tym na informacjach przedłożonych i zgłoszonych przez państwa członkowskie, sprawozdaniach Europejskiej Agencji Środowiska, najlepszej dostępnej wiedzy naukowej, w tym sprawozdaniach IPCC, **UNEP, IPBES, ECCC oraz, jeżeli to możliwe, krajowych niezależnych organów doradczych państw członkowskich**. Z uwagi na to, że Komisja zobowiązała się sprawdzić, w jaki sposób sektor publiczny może wykorzystać unijną systematykę dotyczącą zrównoważonego rozwoju w kontekście Europejskiego Zielonego Ładu, powinno to obejmować informacje o zrównoważonych środowiskowo inwestycjach, Unii i państw członkowskich, spójne z rozporządzeniem (UE) 2020/... [rozporządzenie w sprawie systematyki], kiedy takie informacje staną się dostępne. Komisja powinna w miarę możliwości korzystać z europejskich danych i statystyk oraz dążyć do fachowego nadzoru. Europejska Agencja Środowiska powinna wspomagać Komisję, w stosownych przypadkach i zgodnie ze swoim rocznym programem pracy.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 59
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 20

Tekst proponowany przez Komisję

- (20) Ponieważ w stymulowaniu transformacji w kierunku neutralności klimatycznej znaczącą rolę do odegrania mają obywatele i **społeczności**, należy wspierać duże zaangażowanie publiczne i społeczne. Komisja **powinna** zatem współpracować ze wszystkimi grupami społeczeństwa, aby umożliwić im podejmowanie działań na rzecz neutralności klimatycznej i budowania odpornego na zmianę klimatu społeczeństwa, oraz wzmocnić ich pozycję, w tym poprzez wprowadzenie Europejskiego Paktu na rzecz Klimatu.

Poprawka

- (20) Ponieważ w stymulowaniu transformacji w kierunku neutralności klimatycznej znaczącą rolę do odegrania mają obywatele, **społeczności i regiony**, należy **propagować i** wspierać duże zaangażowanie publiczne i społeczne **na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym**. Komisja **i państwa członkowskie powinny** zatem **w sposób w pełni przejrzysty** współpracować ze wszystkimi grupami społeczeństwa, aby umożliwić im podejmowanie działań na rzecz **sprawiedliwości społecznej, równowagi pod względem płci**, neutralności klimatycznej i budowania odpornego na zmianę klimatu społeczeństwa, oraz wzmocnić ich pozycję, w tym poprzez wprowadzenie Europejskiego Paktu na rzecz Klimatu.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 60
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 21

Tekst proponowany przez Komisję

- (21) Aby zapewnić przewidywalność i pewność wszystkim podmiotom gospodarczym, w tym firmom, pracownikom, inwestorom i konsumentom, aby zapewnić nieodwracalność przejścia na neutralność klimatyczną, aby zapewnić z czasem stopniową redukcję oraz pomóc w ocenie spójności środków i postępów z celem neutralności klimatycznej, **należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do wyznaczenia** trajektorii redukcji emisji gazów cieplarnianych w Unii mającej na celu osiągnięcie zerowej emisji gazów cieplarnianych netto do 2050 r. **Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami ustanowionymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa³⁷. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.**

Poprawka

- (21) Aby zapewnić przewidywalność i pewność wszystkim podmiotom gospodarczym, w tym firmom, **MŚP**, pracownikom, **związkom zawodowym**, inwestorom i konsumentom, aby zapewnić nieodwracalność przejścia na neutralność klimatyczną, aby zapewnić z czasem stopniową redukcję oraz pomóc w ocenie spójności środków i postępów z celem neutralności klimatycznej, **Komisja powinna przeanalizować możliwości określenia** trajektorii redukcji emisji gazów cieplarnianych w Unii mającej na celu osiągnięcie zerowej emisji gazów cieplarnianych netto do 2050 r. **i powinna w stosownych przypadkach przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski ustawodawcze.**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 61
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 22

Tekst proponowany przez Komisję

- (22) Zgodnie ze zobowiązaniem Komisji do stosowania zasad lepszego stanowienia prawa należy dążyć do tego, by instrumenty Unii w odniesieniu do redukcji emisji gazów cieplarnianych były spójne. System służący do pomiaru postępów na drodze do osiągnięcia **celu neutralności klimatycznej**, jak również spójności środków wprowadzanych z myślą o jego realizacji, powinien być oparty na ramach zarządzania określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/1999 i spójny z tymi ramami. W szczególności system regularnej sprawozdawczości oraz podziału na etapy procesu oceny i działań podejmowanych przez Komisję na podstawie sprawozdawczości powinny zostać dostosowane do wymogów przedkładania przez państwa członkowskie informacji i sprawozdań określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/1999. Należy zatem zmienić rozporządzenie (UE) 2018/1999, aby włączyć cel neutralności klimatycznej do odpowiednich przepisów.

Poprawka

- (22) Zgodnie ze zobowiązaniem Komisji do stosowania zasad lepszego stanowienia prawa należy dążyć do tego, by instrumenty Unii w odniesieniu do redukcji emisji gazów cieplarnianych były spójne. System służący do pomiaru postępów na drodze do osiągnięcia **celów klimatycznych Unii**, jak również spójności środków wprowadzanych z myślą o jego realizacji, powinien być oparty na ramach zarządzania określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/1999 i spójny z tymi ramami. W szczególności system regularnej sprawozdawczości oraz podziału na etapy procesu oceny i działań podejmowanych przez Komisję na podstawie sprawozdawczości powinny zostać dostosowane do wymogów przedkładania przez państwa członkowskie informacji i sprawozdań określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/1999. Należy zatem zmienić rozporządzenie (UE) 2018/1999, aby włączyć cel neutralności klimatycznej do odpowiednich przepisów.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 62

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 23

Tekst proponowany przez Komisję

- (23) Ponieważ zmiana klimatu jest z definicji wyzwaniem międzynarodowym, działania krajowe należy uzupełniać i wzmacniać za pomocą skoordynowanych działań na poziomie Unii. Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, mianowicie osiągnięcie neutralności klimatycznej w Unii do 2050 r., nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający jedynie przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich skalę i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

Poprawka

- (23) Ponieważ zmiana klimatu jest z definicji wyzwaniem międzynarodowym, działania krajowe należy uzupełniać i wzmacniać za pomocą skoordynowanych działań na poziomie Unii. Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, mianowicie osiągnięcie neutralności klimatycznej w Unii **i we wszystkich państwach członkowskich najpóźniej** do 2050 r., nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający jedynie przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich skalę i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

Poprawka 63

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 23 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23a) **Unia generuje obecnie 10 % światowych emisji gazów cieplarnianych. Cel neutralności klimatycznej dotyczy tylko emisji generowanych przez produkcję unijną. Spójna polityka klimatyczna oznacza także kontrolę emisji generowanych przez konsumpcję oraz import energii i zasobów.**

Poprawka 64

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 23 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23b) **Ślad klimatyczny konsumpcji unijnej stanowi narzędzie o zasadniczym znaczeniu dla zwiększenia ogólnej spójności celów klimatycznych Unii.**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 65
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 23 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23c) *W pełni skuteczna unijna polityka klimatyczna powinna uwzględniać kwestię ucieczki emisji i rozwijać odpowiednie narzędzia, takie jak mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂, aby poradzić sobie z tym problemem oraz chronić unijne normy i liderów unijnego przemysłu.*

Poprawka 66
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 23 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23d) *W ostatnich latach przywóz produktów rolnych i środków spożywczych z państw trzecich nieprzerwanie rośnie. W obliczu tej tendencji należy ocenić, które produkty przywożone z państw trzecich mają podlegać wymogom porównywalnym do tych, które obowiązują rolników unijnych i których źródłem są cele polityki UE w zakresie ograniczania skutków zmiany klimatu. Do dnia 30 czerwca 2021 r. Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie i komunikat na ten temat.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 67
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 23 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23e) *W komunikacie „Europejski Zielony Ład” Komisja podkreśliła konieczność przyspieszenia przejścia na zrównoważoną i inteligentną mobilność jako priorytet polityki zmierzającej do osiągnięcia neutralności klimatycznej. Aby zapewnić przejście na zrównoważoną i inteligentną mobilność, Komisja wskazała, że przyjmie w 2020 r. kompleksową strategię na rzecz zrównoważonej i inteligentnej mobilności, obejmującą ambitne środki mające na celu znaczne zmniejszenie emisji CO₂ i zanieczyszczeń we wszystkich rodzajach transportu, w tym poprzez powszechniejsze korzystanie z czystych ekologicznie pojazdów i paliw alternatywnych dla paliw stosowanych w transporcie drogowym, morskim i lotniczym, zwiększenie udziału bardziej zrównoważonych rodzajów transportu, takich jak transport kolejowy i wodny śródlądowy, oraz poprawę efektywności w całym systemie transportowym, zachęcanie konsumentów do bardziej zrównoważonych wyborów i niskoemisyjnych praktyk oraz inwestowanie w rozwiązania niskoemisyjne i bezemisyjne, w tym w infrastrukturę.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 68
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 23 f (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23f) *Infrastruktura transportowa mogłaby odegrać kluczową rolę w przyspieszeniu przejścia na zrównoważoną i inteligentną mobilność, sprzyjając przesunięciu międzygałęziowemu w kierunku bardziej zrównoważonych rodzajów transportu, w szczególności w przypadku transportu towarowego. Jednocześnie wydarzenia związane ze zmianą klimatu, takie jak: podnoszenie się poziomu wód, ekstremalne warunki pogodowe, susza i wzrost temperatur, mogą powodować szkody w infrastrukturze, zakłócenia operacyjne, presję na wydajność i efektywność łańcuchów dostaw, i w konsekwencji mogą wywierać negatywny wpływ na mobilność europejską. W związku z tym zasadnicze znaczenie ma zakończenie prac nad siecią bazową transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T) do 2030 r. oraz zakończenie tworzenia uzupełniającej sieci TEN-T do 2040 r., przy czym należy brać pod uwagę określone w prawie unijnym obowiązki przewidujące uwzględnianie emisji gazów cieplarnianych projektów w całym cyklu ich życia. Ponadto Komisja powinna rozważyć, czy należy zaproponować ramy prawne, które wzmocniłyby infrastrukturę transportową pod względem zarządzania ryzykiem, odporności i przystosowania do zmiany klimatu.*

Poprawka 69
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 23 g (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23 g) *Kluczowym elementem działań legislacyjnych Unii powinna być łączalność europejskiej sieci kolejowej, w szczególności pod względem połączeń międzynarodowych, mająca na celu podniesienie atrakcyjności kolejowego transportu pasażerskiego w przypadku podróży na średnich i długich dystansach oraz zwiększenie zdolności przepustowych kolei i śródlądowych dróg wodnych w zakresie transportu towarowego.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 70

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 23 h (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23h) *Ważne jest, by zadbać o wystarczające inwestycje w rozwój odpowiedniej infrastruktury na potrzeby mobilności bezemisyjnej, w tym platform intermodalnych, oraz wzmocnić rolę instrumentu „Łącząc Europę” we wspieraniu przejścia na inteligentną, zrównoważoną i bezpieczną mobilność w Unii.*

Poprawka 71

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 23 i (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23i) *Mając na względzie dążenie Unii do przejścia z transportu drogowego na kolejowy, tak aby ten najmniej emisyjny rodzaj transportu stał się dominujący, a także mając na względzie zbliżający się Europejski Rok Kolei zaplanowany na 2021 r., szczególnie nacisk legislacyjny należy położyć na utworzenie faktycznego jednolitego europejskiego obszaru kolejowego przez usunięcie do 2024 r. wszystkich obciążeń administracyjnych i protekcyjnych przepisów krajowych.*

Poprawka 72

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 23 j (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23j) *Aby osiągnąć cel neutralności klimatycznej do 2050 r., Komisja powinna również wzmocnić szczegółowe przepisy dotyczące norm emisji CO₂ dla samochodów osobowych, dostawczych i ciężarowych, przedstawić konkretne środki torujące drogę elektryfikacji transportu drogowego oraz podjąć inicjatywy na rzecz zwiększenia produkcji i wprowadzania zrównoważonych paliw alternatywnych.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 73
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 23 k (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23k) *W rezolucji z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu 2019 (COP25) w Madrycie (Hiszpania) Parlament Europejski zauważył, że obecne cele i środki globalne przewidziane przez Międzynarodową Organizację Morską i Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego, nawet jeśli zostaną zrealizowane w pełni, nie doprowadzą do koniecznego zmniejszenia emisji i potrzebne są znaczące dalsze działania na szczeblu europejskim i globalnym zgodne z celem, jakim jest osiągnięcie zerowych emisji gazów cieplarnianych netto w całej gospodarce.*

Poprawka 158
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 23 l (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (23l) *Komisja powinna zintensyfikować wysiłki na rzecz dobrze funkcjonującego wewnętrznego rynku energii, ponieważ jest to ważny element transformacji energetyki i przyczyni się do zapewnienia jej opłacalności finansowej. W wieloletnich ramach finansowych WRF należy zatem priorytetowo potraktować rozwój inteligentnych i cyfrowych sieci energii elektrycznej i gazu. W programach odbudowy po COVID-19 trzeba również wspierać rozwój ponadnarodowych sieci energetycznych. Potrzebne są skuteczne i sprawne procedury podejmowania decyzji w celu wsparcia rozwoju sieci ponadnarodowych, w szczególności w zakresie przyszłościowej infrastruktury gazowej wykorzystującej wodór.*

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 74
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 1

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

Przedmiot i zakres stosowania

Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się ramy nieodwracalnego i **stopniowego** ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz poprawy ich pochłaniania za pomocą pochłaniaczy naturalnych i innych w Unii.

Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się ramy nieodwracalnego, **przewidywalnego i sprawnego** ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz poprawy ich pochłaniania za pomocą pochłaniaczy naturalnych i innych w **Unii zgodnie z celami klimatycznymi i środowiskowymi** Unii.

W niniejszym rozporządzeniu określono wiążący cel polegający na osiągnięciu neutralności klimatycznej w Unii do 2050 r., w dążeniu do osiągnięcia długoterminowego celu dotyczącego temperatury określonego w art. 2 porozumienia paryskiego, i przewidziano ramy służące osiągnięciu postępów w realizacji globalnego celu w zakresie adaptacji ustanowionego w art. 7 porozumienia paryskiego. **Określono również wiążący unijny cel redukcji emisji gazów cieplarnianych netto do 2030 r.**

W niniejszym rozporządzeniu określono wiążący cel polegający na osiągnięciu neutralności klimatycznej w Unii **najpóźniej** do 2050 r., w dążeniu do osiągnięcia długoterminowego celu dotyczącego temperatury określonego w art. 2 porozumienia paryskiego, i przewidziano ramy służące osiągnięciu postępów w realizacji globalnego celu w zakresie adaptacji ustanowionego w art. 7 porozumienia paryskiego.

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych wymienionych w części 2 załącznika V do rozporządzenia (UE) 2018/1999 oraz ich pochłaniania przez pochłaniacze naturalne lub inne .

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych wymienionych w części 2 załącznika V do rozporządzenia (UE) 2018/1999 oraz ich pochłaniania przez pochłaniacze naturalne lub inne .

Poprawki 75 i 159
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 2

Artykuł 2

Cel neutralności klimatycznej

Cel neutralności klimatycznej

1. **Emisje i pochłanianie** gazów cieplarnianych w całej Unii, uregulowane przez prawo Unii, należy zrównoważyć najpóźniej do 2050 r., tym samym **zmniejszając emisje do poziomu zerowego netto w tym terminie.**

1. **Antropogeniczne emisje** gazów cieplarnianych **według ich źródeł oraz ich usuwanie przez pochłaniacze** w całej Unii, uregulowane przez prawo Unii, należy zrównoważyć **w Unii** najpóźniej do 2050 r., tym samym **osiągając do tego czasu zerowy poziom emisji gazów cieplarnianych netto. Każde państwo członkowskie musi osiągnąć zerowy poziom emisji gazów cieplarnianych netto najpóźniej do 2050 r.**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Właściwe instytucje Unii i państwa członkowskie wprowadzają odpowiednio na poziomie unijnym i krajowym **środki niezbędne, by** umożliwić **wspólne** osiągnięcie celu neutralności klimatycznej określonego w ust. 1, z uwzględnieniem znaczenia wspierania sprawiedliwości i solidarności **między państwami członkowskimi**.

2. Właściwe instytucje Unii i państwa członkowskie wprowadzają **niezbędne środki, w oparciu o najlepsze dostępne aktualne dane naukowe, i udzielają wsparcia** odpowiednio na poziomie unijnym **oraz na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym, aby** umożliwić osiągnięcie celu neutralności klimatycznej określonego w ust. 1 **w Unii i we wszystkich państwach członkowskich**, z uwzględnieniem znaczenia wspierania sprawiedliwości i solidarności **oraz sprawiedliwej transformacji w państwach członkowskich, spójności społecznej i gospodarczej, ochrony najsłabszych obywateli Unii oraz ważnej roli kształtowania, przywracania, ochrony i wzmocnienia morskiej i lądowej bioróżnorodności, ekosystemów i pochłaniaczy dwutlenku węgla**.

2a. Od dnia 1 stycznia 2051 r. w Unii i we wszystkich państwach członkowskich ilość gazów cieplarnianych usuwanych przez pochłaniacze ma być wyższa niż poziom emisji antropogenicznych.

2b. Do dnia 31 maja 2023 r. Komisja, po przeprowadzeniu szczegółowej oceny skutków i z uwzględnieniem budżetu na emisje gazów cieplarnianych, o którym mowa w art. 3 ust. 2a, zbada możliwości ustanowienia unijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2040 r. w porównaniu z 1990 r. oraz w stosownych przypadkach przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski ustawodawcze.

Badając opcje dotyczące celu klimatycznego na 2040 r., Komisja konsultuje się z ECCC oraz uwzględnia kryteria określone w art. 3 ust. 3.

2c. Najpóźniej 12 miesięcy po przyjęciu celu klimatycznego na 2040 r. Komisja przeanalizuje, w jaki sposób należy zmienić wszystkie unijne przepisy istotne dla osiągnięcia tego celu, i rozważy podjęcie niezbędnych środków, w tym przyjęcie wniosków ustawodawczych, zgodnie z Traktatami.

2d. Do grudnia 2020 r. Komisja przygotowuje plan określający środki, które należy przedsięwziąć na poziomie Unii, aby zapewnić uruchomienie odpowiednich zasobów umożliwiających dokonanie inwestycji niezbędnych do tego, by gospodarka Unii stała się neutralna dla klimatu. W planie tym dokonuje się przeglądu obecnych mechanizmów kompensacyjnych dla państw członkowskich o niższych dochodach, z uwzględnieniem zwiększonego obciążenia związanego z wysokimi ambicjami w dziedzinie klimatu, wsparcia udzielanego w ramach Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności, programów InvestEU i Funduszu na rzecz Sprawiedliwej Transformacji.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawki 100, 148 i 150
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 2a

Cel w zakresie klimatu na 2030 r.

1. **Aby osiągnąć cel neutralności klimatycznej określony w art. 2 ust. 1, wiążącym celem Unii w zakresie klimatu na 2030 r. jest zmniejszenie do 2030 r. emisji gazów cieplarnianych netto (emisje po odliczeniu pochłaniania) o co najmniej 55 % w porównaniu z poziomami z 1990 r.**

2. Do dnia 30 czerwca 2021 r. Komisja **dokona przeglądu stosownych unijnych aktów prawnych, aby umożliwić osiągnięcie celu określonego w ust. 1** niniejszego artykułu oraz celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 ust. 1, oraz rozważy wprowadzenie niezbędnych środków, w tym przyjęcie wniosków ustawodawczych zgodnie z Traktatami.

Poprawka

Artykuł 2a

Cel w zakresie klimatu na 2030 r.

1. **Celem klimatycznym Unii na 2030 r. jest redukcja emisji o 60 % w porównaniu z 1990 r.**

2. Do dnia 30 czerwca 2021 r. Komisja **oceni**, w jaki sposób należałoby zmienić **wszystkie** unijne akty prawne **istotne dla realizacji celu klimatycznego** Unii na 2030 r. **oraz inne właściwe przepisy unijne promujące gospodarkę o obiegu zamkniętym i przyczyniające się do redukcji emisji gazów cieplarnianych**, aby osiągnąć **docelowy poziom** redukcji emisji, o którym mowa w **ust. 1** niniejszego artykułu, oraz osiągnąć cel neutralności klimatycznej określony w art. 2 ust. 1, **a także wprowadzi niezbędne środki, obejmujące** przyjęcie wniosków ustawodawczych zgodnie z Traktatami. **Komisja oceni w szczególności możliwości dostosowania emisji ze wszystkich sektorów, w tym z transportu lotniczego i morskiego, do celu klimatycznego na 2030 r. i celu neutralności klimatycznej do 2050 r., aby obniżyć te emisje do poziomu zerowego netto najpóźniej do 2050 r., oraz w stosownych przypadkach przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski ustawodawcze. Komisja zapewni odpowiednie zasoby na wszystkie inwestycje niezbędne do osiągnięcia celów, o których mowa w niniejszym ustępie.**

2a. **Komisja opiera swoje wnioski, o których mowa w ust. 2, na kompleksowej ocenie skutków obejmującej skutki środowiskowe, gospodarcze i społeczne, odzwierciedlającej sytuację gospodarczą po pandemii COVID-19 i uwzględniającej w szczególności sektorowy potencjał redukcji i pochłaniania oraz wpływ brexitu na emisje w Unii. Komisja ocenia łączny wpływ zmiany przepisów Unii wdrażających unijny cel na 2030 r., określony w art. 1, na różne sektory przemysłu.**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2b. Przy opracowywaniu wniosków, o których mowa w ust. 2, dotyczących zmiany odpowiednich przepisów w zakresie klimatu i energii do 2030 r., Komisja zapewnia opłacalną i sprawiedliwą równowagę między EU ETS a sektorem podejmującym wspólny wysiłek redukcyjny oraz między celami krajowymi w sektorze podejmującym wspólny wysiłek redukcyjny, i w żadnym razie nie zakłada po prostu dodatkowego wysiłku dla każdego państwa członkowskiego, który odpowiada większemu o 15 % poziomowi ambicji. Komisja ocenia skutki wprowadzenia większej liczby środków europejskich, które mogłyby uzupełniać dotychczasowe środki, takie jak środki rynkowe obejmujące silny mechanizm solidarności.

Poprawka 76

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 2b

Organy doradcze państw członkowskich ds. klimatu i Europejska Rada ds. Zmian Klimatu

1. Do dnia 30 czerwca 2021 r. wszystkie państwa członkowskie powiadają Komisję o swoim krajowym niezależnym organie doradczym ds. klimatu, który odpowiada m.in. za eksperckie doradztwo naukowe w zakresie krajowej polityki klimatycznej. Jeżeli taki organ nie istnieje, zachęca się państwa członkowskie do ustanowienia takiego organu.

Aby wspierać niezależność naukową i autonomię krajowego niezależnego organu doradczego ds. klimatu, zachęca się państwa członkowskie do wprowadzania odpowiednich środków umożliwiających temu organowi działanie w sposób w pełni przejrzysty, w tym publiczne udostępnianie jego ustaleń, oraz do informowania Komisji o tych środkach.

2. Do dnia 30 czerwca 2022 r. Komisja, we współpracy z tymi krajowymi organami doradczymi ds. klimatu, powołuje Europejską Radę ds. Zmian Klimatu (ECCC) jako stały, niezależny, interdyscyplinarny naukowy panel doradczy w zakresie zmian klimatu, kierujący się najnowszymi ustaleniami naukowymi wyrażonymi przez IPCC. ECCC uzupełnia prace Europejskiej Agencji Środowiska (EEA) oraz istniejących unijnych instytucji i agencji badawczych. Aby uniknąć powielania prac, EEA pełni funkcję sekretariatu ECCC, przy czym ECCC zachowuje niezależność budżetową i administracyjną.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3. Kadencja członków ECCC trwa pięć lat, z możliwością jednorazowego odnowienia. ECCC składa się z komitetu naukowego liczącego maksymalnie 15 ekspertów wyższego szczebla, zapewniających pełen zakres wiedzy fachowej wymaganej do działań wymienionych w ust. 4. Komitet naukowy jest niezależnie odpowiedzialny za sporządzanie opinii naukowych ECCC.

4. Działania komitetu naukowego obejmują:

- a) ocenę spójności istniejących i proponowanych trajektorii Unii, budżetu na emisje gazów cieplarnianych i celów klimatycznych z unijnymi i międzynarodowymi zobowiązaniami w dziedzinie klimatu;
- b) ocenę prawdopodobieństwa dotrzymania budżetu Unii na emisje gazów cieplarnianych i osiągnięcia neutralności klimatycznej w ramach istniejących i planowanych środków;
- c) ocenę zgodności unijnych środków mających na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych z celami określonymi w art. 2;
- d) określenie działań i możliwości w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i zwiększenia potencjału sekwestracji dwutlenku węgla; oraz
- e) określenie konsekwencji braku działania lub niewystarczającego działania.

5. Prowadząc działania, o których mowa w ust. 4, ECCC dba o właściwe konsultacje z krajowymi niezależnymi organami doradczymi ds. klimatu.

6. Prace komitetu naukowego wspiera zarząd. W skład zarządu wchodzi po jednym przedstawicielu z każdego krajowego niezależnego organu doradczego ds. klimatu zgłoszonego Komisji zgodnie z ust. 1, dwóch przedstawicieli wybranych przez Komisję, dwóch przedstawicieli wybranych przez Parlament Europejski oraz dyrektor sekretariatu mianowany przez EEA.

Zarząd zbiera się dwa razy w roku i odpowiada za organizację i monitorowanie działań ECCC. Parlament Europejski i Rada powołują zarząd za wspólnym porozumieniem, na podstawie propozycji Komisji. Przewodniczący zarządu wybierany jest spośród jego członków.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Do obowiązków zarządu należy:

- a) przyjmowanie rocznego programu prac na wniosek komitetu naukowego oraz zapewnienie jego spójności z mandatem ECCC;
- b) powoływanie członków komitetu naukowego, pilnowanie, by skład komitetu naukowego zapewniał wiedzę fachową wymaganą do prowadzenia działań określonych w programie prac;
- c) zatwierdzanie budżetu ECCC; oraz
- d) koordynacja działań z krajowymi organami doradczymi ds. klimatu.

7. Członkowie komitetu naukowego są powoływani indywidualnie przez zarząd. Przewodniczącego komitetu naukowego wybiera się spośród jego członków. Komitet naukowy przyjmuje większością dwóch trzecich głosów swój regulamin, który zapewnia jego pełną niezależność naukową i autonomię.

Kandydaci na członków komitetu naukowego są wybierani w ramach otwartej procedury oceny. Doświadczenie zawodowe kandydatów do komitetu naukowego spełniających wymogi kwalifikowalności określone w zaproszeniu poddaje się ocenie porównawczej w oparciu o następujące kryteria:

- a) doskonałość naukowa;
- b) doświadczenie w przeprowadzaniu ocen naukowych lub zapewnianiu doradztwa naukowego w dziedzinach, w których kandydat dysponuje wiedzą fachową;
- c) szeroka wiedza fachowa w dziedzinie nauk o klimacie i środowisku lub innych dziedzinach nauki istotnych dla osiągnięcia celów Unii w dziedzinie klimatu;
- d) doświadczenie w zakresie wzajemnej oceny pracy naukowej;
- e) doświadczenie zawodowe w środowisku interdyscyplinarnym w kontekście międzynarodowym.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

W składzie komitetu naukowego zapewnia się równowagę, jeżeli chodzi o płęć i wiedzę fachową z różnych dyscyplin i sektorów, a także równowagę regionalną.

8. ECCC informuje co roku Komisję, Parlament Europejski i Radę o swoich ustaleniach na mocy ust. 4. W razie potrzeby ECCC przedstawia Komisji zalecenia w celu osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia. ECCC dba o to, by proces ten był w pełni przejrzysty oraz by jego sprawozdania były podawane do wiadomości publicznej. Komisja analizuje sprawozdania oraz wszelkie zalecenia i najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od ich otrzymania udziela ECCC oficjalnej odpowiedzi. Odpowiedź na sprawozdania i zalecenia podaje się do wiadomości publicznej.

Poprawki 77, 123 i 145

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 3

Artykuł 3

Trajektoria prowadząca do osiągnięcia neutralności klimatycznej

Trajektoria prowadząca do osiągnięcia neutralności klimatycznej

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 9 celem uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez wyznaczenie trajektorii na poziomie Unii prowadzącej do osiągnięcia celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 ust. 1 do 2050 r. Najpóźniej w terminie sześciu miesięcy od każdego globalnego przeglądu, o którym mowa w art. 14 porozumienia paryskiego, Komisja dokonuje przeglądu tej trajektorii.

1. Do 31. maja 2023 r. Komisja dokonuje oceny wariantów ustalenia orientacyjnej trajektorii na poziomie Unii, aby osiągnąć cel określony w art. 2 ust. 1, począwszy od unijnego celu klimatycznego na 2030 r. określonego w art. 2a ust. 1 i biorąc pod uwagę wiążący pośredni cel klimatyczny na rok 2040 określony w art. 2 ust. 2b, a także w stosownych przypadkach przedstawia wniosek ustawodawczy w tym celu.

1a. Po ustaleniu trajektorii, o której mowa w ust. 1, Komisja dokonuje jej przeglądu najpóźniej w terminie sześciu miesięcy od każdego globalnego przeglądu, o którym mowa w art. 14 porozumienia paryskiego, począwszy od globalnego przeglądu w 2028 r. Komisja przedstawia wniosek ustawodawczy w celu dostosowania trajektorii, jeżeli w wyniku przeglądu uzna takie dostosowanie za stosowne.

2. Punktem wyjścia trajektorii jest cel Unii w zakresie klimatu na 2030 r. określony w art. 2a ust. 1.

2. Przedstawiając wnioski ustawodawcze w sprawie ustalenia trajektorii zgodnie z ust. 1, Komisja bierze pod uwagę unijny budżet emisji gazów cieplarnianych określający całkowitą pozostałą ilość emisji gazów cieplarnianych jako ekwiwalent dwutlenku węgla, który można wyemitować najpóźniej do 2050 r., bez narażania na szwank zobowiązań Unii wynikających z porozumienia paryskiego.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3. Przy **ustalaniu** trajektorii zgodnie z ust. 1 Komisja bierze pod uwagę następujące **kwestie**:

a) **opłacalność i efektywność gospodarczą;**

b) konkurencyjność unijnej gospodarki;

c) **najlepszą dostępną technologię;**

d) efektywność energetyczną, przystępność cenową energii i bezpieczeństwo dostaw;

2a. **Komisja przedstawia unijny budżet emisji gazów cieplarnianych w sprawozdaniu i przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi i Radzie do 31 grudnia 2021 r. Komisja udostępnia publicznie to sprawozdanie i metodę leżącą u jego podstaw.**

3. Przy **przedstawianiu wniosków ustawodawczych w sprawie ustalenia lub dostosowania** trajektorii zgodnie z **odpowiednio** ust. 1 i 1a Komisja bierze pod uwagę następujące **kryteria**:

-a) **najnowsze i najlepsze dostępne dowody naukowe, w tym najnowsze sprawozdania IPCC, IPBES, ECCC i, w miarę możliwości, niezależnych organów doradczych ds. klimatu państw członkowskich;**

-aa) **koszty społeczne, gospodarcze i środowiskowe wynikające z niepodjęcia działań lub z niewystarczających działań;**

-ab) **potrzebę zapewnienia wszystkim sprawiedliwej i uczciwej społecznie transformacji;**

b) konkurencyjność unijnej gospodarki, **w szczególności MŚP i sektorów najbardziej narażonych na ucieczkę emisji;**

ba) **ślad węglowy produktów końcowych i konsumpcji w Unii;**

c) **najlepsze dostępne, opłacalne, bezpieczne i skalowalne technologie, zapewniające poszanowanie koncepcji neutralności technologicznej i unikanie możliwego efektu „lock-in”;**

d) efektywność energetyczną **i zasadę „efektywność energetyczna przede wszystkim”,** przystępność cenową energii, **ograniczenie ubóstwa energetycznego** i bezpieczeństwo dostaw;

da) **potrzebę stopniowego wycofywania paliw kopalnych i dopilnowania, by zostały one zastąpione energią, materiałami i produktami odnawialnymi, wytwarzanymi w sposób zrównoważony;**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Tekst proponowany przez Komisję	Poprawka
e) uczciwość i solidarność między państwami członkowskimi;	e) uczciwość i solidarność między państwami członkowskimi i regionami oraz w ich obrębie ;
f) potrzebę zapewnienia skuteczności środowiskowej i rozwoju w czasie;	f) potrzebę zapewnienia skuteczności środowiskowej i rozwoju w czasie;
	fa) potrzebę zapewnienia zrównoważenia środowiskowego, w tym potrzebę stawienia czoła kryzysowi różnorodności biologicznej, a jednocześnie odtworzenia zdegradowanych ekosystemów i zapobiegania nieodwracalnym zniszczeniom ekosystemów w celu osiągnięcia unijnych celów dotyczących różnorodności biologicznej;
	fb) zapewnienie z czasem stabilnych, długotrwałych i skutecznych pod względem ochrony klimatu naturalnych pochłaniaczy dwutlenku węgla;
g) potrzeby i możliwości inwestycyjne;	g) potrzeby i możliwości inwestycyjne w zakresie innowacji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2020/... [rozporządzenie w sprawie systematyki], przy jednoczesnym uwzględnieniu ryzyka związanego z aktywami osierconymi.
h) potrzebę zapewnienia, by transformacja była sprawiedliwa i uczciwa społecznie;	
i) zmiany sytuacji międzynarodowej i działania podejmowane na rzecz realizacji długoterminowych celów porozumienia paryskiego i ostatecznego celu Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu;	
j) najlepsze dostępne i najnowsze dowody naukowe, w tym najnowsze sprawozdania IPCC.	

3a. Do dnia ... [1 rok od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] Komisja, po pogłębionym dialogu ze wszystkimi odpowiedzialnymi zainteresowanymi stronami w danym sektorze, wydaje sektorowy plan dekarbonizacji prowadzący do osiągnięcia neutralności klimatycznej najpóźniej do 2050 r. dla danego sektora.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawki 78 i 146
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 4

Poprawka

Artykuł 4

Przystosowanie się do zmiany klimatu

Przystosowanie się do zmiany klimatu

1. Odpowiednie instytucje Unii i państwa członkowskie zapewniają ciągłe postępy w zwiększaniu zdolności przystosowawczych, wzmocnieniu odporności i zmniejszeniu wrażliwości na zmianę klimatu zgodnie z art. 7 porozumienia paryskiego.

-1a. Do 31 stycznia 2021 r. i od tej daty co pięć lat Komisja przyjmuje zaktualizowaną strategię UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu. Celem zaktualizowanej strategii UE jest dopilnowanie, by polityka w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu była traktowana priorytetowo, w spójny sposób uwzględniana i stosowana we wszystkich unijnych strategiach politycznych, zobowiązaniach międzynarodowych, umowach handlowych i partnerstwach międzynarodowych.

1. Odpowiednie instytucje Unii i państwa członkowskie **dążą do osiągnięcia krajowych i unijnych celów w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu określonych w strategii UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu oraz** zapewniają ciągłe postępy w zwiększaniu zdolności przystosowawczych, wzmocnieniu odporności i zmniejszeniu wrażliwości na zmianę klimatu, **w tym w odniesieniu do ekosystemów morskich i lądowych**, zgodnie z art. 7 porozumienia paryskiego, **a także włączają przystosowanie się do zmiany klimatu do odpowiednich strategii i działań społeczno-gospodarczych i środowiskowych. Koncentrują się przy tym w szczególności na najłagodniejszych i najbardziej dotkniętych grupach ludności i sektorach gospodarki, określają niedociągnięcia w tym zakresie we współpracy ze społeczeństwem obywatelskim oraz wdrażają środki zaradcze.**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Państwa członkowskie **opracowują** i wdrażają strategie i plany adaptacyjne, które obejmują kompleksowe ramy zarządzania ryzykiem, w oparciu o solidne scenariusze odniesienia dotyczące klimatu i wrażliwości oraz oceny postępów.

2. **Do 31 grudnia 2021 r., a następnie co 5 lat, państwa** członkowskie **przyjmują** i wdrażają **na szczeblu krajowym i regionalnym** strategie i plany adaptacyjne, które obejmują kompleksowe **lokalne** ramy zarządzania ryzykiem, z **uwzględnieniem lokalnych potrzeb i specyfiki**, w oparciu o solidne scenariusze odniesienia i **wskaźniki** dotyczące klimatu i wrażliwości oraz oceny postępów, **bazujące na aktualnych i najlepszych dostępnych dowodach naukowych**. Te strategie i plany obejmują **środki** zgodne z krajowymi i unijnymi celami w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu. Strategie te **uwzględniają** w szczególności **slabe i dotknięte grupy, społeczności i ekosystemy** oraz obejmują **środki** na rzecz zarządzania ekosystemami morskimi i lądowymi oraz ich odbudowy i ochrony w celu zwiększenia ich odporności. W swoich strategiach państwa członkowskie **uwzględniają** szczególną podatność rolnictwa i systemów żywnościowych oraz bezpieczeństwa żywnościowego, a także promują rozwiązania oparte na zasobach przyrody i przystosowanie się oparte na ekosystemach.

2a. Komisja zwraca się do beneficjentów instrumentów finansowych Unii, w tym projektów wspieranych przez Europejski Bank Inwestycyjny, o przeprowadzenie testu warunków skrajnych dotyczącego przystosowania się do zmiany klimatu w przypadku projektów, które uznaje się za szczególnie wrażliwe na skutki zmiany klimatu. Do dnia ... [sześć miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] Komisja przyjmuje akty delegowane w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, określające szczegółowe kryteria testu warunków skrajnych, w tym wykaz odnośnych sektorów, projektów i regionów, oraz próg obrotów beneficjentów, jednocześnie dbając o uniknięcie nadmiernych obciążeń administracyjnych. Komisja zapewnia beneficjentom wytyczne na podstawie Strategii UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu oraz danych Europejskiej Agencji Środowiska dotyczących sposobu dostosowania projektu inwestycyjnego do wymogów w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 161
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 4a

Zgodność przepływów finansowych ze ścieżką prowadzącą do neutralnego dla klimatu i odpornego społeczeństwa

1. Właściwe instytucje Unii i państwa członkowskie zapewniają stałe postępy w zakresie zapewnienia zgodności publicznych i prywatnych przepływów finansowych ze ścieżką prowadzącą do neutralnego dla klimatu i odpornego społeczeństwa zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. c) porozumienia paryskiego, z uwzględnieniem celów klimatycznych Unii określonych w art. 2 niniejszego rozporządzenia.
2. Do 1 czerwca 2021 r., a następnie w regularnych odstępach czasu, w ramach ocen, o których mowa w art. 5, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z oceny tego, w jaki sposób należałoby zmienić wszystkie unijne akty prawne, w tym wieloletnie ramy finansowe Unii i wszystkie regulacje dotyczące funduszy i instrumentów w ramach budżetu Unii, aby uwzględnić wiążące i możliwe do wyegzekwowania przepisy oraz zapewnić spójność publicznych i prywatnych przepływów finansowych z celami klimatycznymi Unii określonymi w art. 2 niniejszego rozporządzenia. W stosownych przypadkach do ocen tych należy dołączyć wnioski ustawodawcze.
3. Komisja co roku ujawnia, która część wydatków Unii jest zgodna z kategoriami systematyki określonymi w rozporządzeniu (UE) 2020/... [rozporządzenie w sprawie systematyki].
4. Z myślą o osiągnięciu unijnych celów klimatycznych określonych w art. 2 instytucje Unii i wszystkie państwa członkowskie stopniowo wycofują wszystkie bezpośrednie i pośrednie dopłaty do paliw kopalnych i odpowiednio uruchamiają zrównoważone inwestycje. Stopniowe wycofywanie tych dopłat nie ma wpływu na wysiłki na rzecz zwalczania ubóstwa energetycznego.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 80
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 5

Ocena postępów i środków unijnych

1. Do dnia 30 września 2023 r. i od tej daty co **pięć lat** Komisja ocenia, wraz z oceną przewidzianą w art. 29 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2018/1999:

a) **zbiorowe** postępy dokonane przez wszystkie państwa członkowskie na drodze do realizacji **celu neutralności klimatycznej określonego** w art. 2 ust. 1 **wyrażonego w formie trajektorii, o której mowa** w art. 3 ust. 1;

b) **zbiorowe** postępy dokonane przez wszystkie państwa członkowskie w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, o których mowa w art. 4.

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski z **tej oceny**, wraz ze sprawozdaniem na temat stanu unii energetycznej opracowanym w danym roku kalendarzowym zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

2. Do dnia 30 września 2023 r. i od tej daty co **pięć lat** Komisja dokonuje przeglądu:

a) spójności środków **unijnych z celem neutralności klimatycznej określonym** w art. 2 ust. 1 **wyrażonym** w formie trajektorii, **o której mowa** w art. 3 ust. 1;

Poprawka

Artykuł 5

Ocena postępów i środków unijnych

1. Do dnia 30 września 2023 r. i od tej daty co **dwa lata** Komisja ocenia, wraz z oceną przewidzianą w art. 29 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2018/1999:

a) **postępy poszczególnych państw członkowskich oraz zbiorowe** postępy dokonane przez wszystkie państwa członkowskie na drodze do realizacji **unijnych celów klimatycznych określonych** w art. 2 **wyrażonych w formie trajektorii, która zostanie ustalona zgodnie z art. 3 ust. 1; w przypadku braku trajektorii ocenę przeprowadza się na podstawie kryteriów określonych w art. 3 ust. 3 oraz celu klimatycznego na 2030 r.;**

b) **postępy poszczególnych państw członkowskich oraz zbiorowe** postępy dokonane przez wszystkie państwa członkowskie w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, o których mowa w art. 4.

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie **ww. oceny oraz** wnioski z **nich** wraz ze sprawozdaniem na temat stanu unii energetycznej opracowanym w danym roku kalendarzowym zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) 2018/1999 **oraz podaje je do wiadomości publicznej.**

2. Do dnia 30 września 2023 r. i od tej daty co **dwa lata** Komisja dokonuje przeglądu:

a) spójności **unijnych** środków **i strategii politycznych, w tym prawodawstwa sektorowego, działań zewnętrznych Unii i budżetu Unii, z unijnymi celami klimatycznymi określonymi** w art. 2 **wyrażonymi** w formie trajektorii, **która zostanie ustalona zgodnie z art. 3 ust. 1; w przypadku braku trajektorii ocenę przeprowadza się na podstawie kryteriów określonych w art. 3 ust. 3 oraz celu klimatycznego na 2030 r.;**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

b) adekwatności środków **unijnych** w celu zapewnienia postępów w zakresie przystosowania, o których mowa w art. 4.

3. Jeżeli na podstawie oceny, o której mowa w ust. 1 i 2 Komisja stwierdza, że środki **unijne** są niespójne z **celem neutralności klimatycznej określonym** w art. 2 ust. 1 lub nieadekwatne w celu zapewnienia postępów w zakresie przystosowania, o których mowa w art. 4, lub że postępy na drodze do osiągnięcia **celu neutralności klimatycznej** lub przystosowania się do zmiany klimatu, o **których** mowa w art. 4, są niewystarczające, wprowadza **niezbędne środki zgodnie z Traktatami** w tym samym czasie, w którym dokonuje przeglądu trajektorii, o której mowa w art. 3 ust. 1.

4. **Przed przyjęciem jakichkolwiek** środków lub wniosków ustawodawczych **Komisja ocenia je w świetle celu neutralności klimatycznej określonego** w art. 2 ust. 1 **wyrażonego w formie trajektorii**, o której mowa w art. 3 ust. 1, oraz **włącza tę analizę do wszelkich ocen skutków towarzyszących tym środkom lub wnioskowi ustawodawczym i podaje wyniki tej oceny do wiadomości publicznej w chwili przyjęcia.**

b) adekwatności **unijnych** środków **i strategii politycznych, w tym prawodawstwa sektorowego, działań zewnętrznych Unii i budżetu Unii**, w celu zapewnienia postępów w zakresie przystosowania, o których mowa w art. 4.

3. Jeżeli na podstawie oceny, o której mowa w ust. 1 i 2 Komisja stwierdza, że **unijne** środki **i strategię polityczną** są niespójne z **unijnymi celami klimatycznymi określonymi** w art. 2 lub nieadekwatne w celu zapewnienia postępów w zakresie przystosowania, o których mowa w art. 4, lub że postępy na drodze do osiągnięcia **unijnych celów klimatycznych określonych w art. 2** lub przystosowania się do zmiany klimatu, o **którym** mowa w art. 4, są niewystarczające, wprowadza **jak najszybciej, lub najpóźniej** w tym samym czasie, w którym dokonuje przeglądu trajektorii, o której mowa w art. 3 ust. 1a, **niezbędne środki zgodnie z Traktatami, aby zaradzić tej niespójności.**

4. **Komisja ocenia zgodność wszelkich projektów** środków, w tym między innymi **wszelkich** wniosków ustawodawczych **i budżetowych**, z **unijnymi celami klimatycznymi określonymi** w art. 2, i **dostosowuje projekt środka do tych celów przed przyjęciem go. Analizę tę włącza się do wszelkich ocen skutków towarzyszących tym środkom lub wnioskowi ustawodawczym** Po ustaleniu trajektorii, o której mowa w art. 3 ust. 1, oraz **budżetu emisji gazów cieplarnianych, o którym mowa w art. 3 ust. 2a, stają się one podstawą oceny. Komisja podaje tę ocenę i jej wyniki do wiadomości publicznej bezpośrednio po zakończeniu oceny, a w każdym razie przed przyjęciem powiązanego środka lub wniosku.**

4a. **Komisja wykorzystuje ocenę, o której mowa w art. 4, do promowania wymiany najlepszych praktyk i określania działań przyczyniających się do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia.**

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 81
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 6

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 6

Ocena środków krajowych

1. Do dnia 30 września 2023 r. i od tej daty co **pięć lat** Komisja ocenia:

a) spójność zidentyfikowanych środków krajowych, na podstawie krajowych planów w zakresie energii i klimatu lub **dwuletnich** sprawozdań z postępów przedłożonych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999, odpowiednich do osiągnięcia **celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 ust. 1 wyrażonego** w formie trajektorii, **o której mowa w art. 3 ust. 1;**

b) adekwatność odpowiednich środków krajowych w celu zapewnienia postępów w zakresie przystosowania, o których mowa w art. 4.

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski z **tej oceny**, wraz ze sprawozdaniem na temat stanu unii energetycznej opracowanym w danym roku kalendarzowym zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

2. Jeżeli Komisja stwierdza, z należyтым uwzględnieniem zbiorowych postępów ocenionych zgodnie z art. 5 ust. 1, że środki podjęte przez państwo członkowskie są niespójne z **celem wyrażonym** w formie trajektorii, o której mowa w art. 3 ust. 1, lub nieadekwatne w celu zapewnienia postępów w zakresie przystosowania, o których mowa w art. 4, **może wydać** zalecenia dla tego państwa członkowskiego. Komisja podaje te zalecenia do wiadomości publicznej.

Poprawka

Artykuł 6

Ocena środków krajowych

1. Do dnia 30 września 2023 r. i od tej daty co **dwa lata** Komisja ocenia:

a) spójność zidentyfikowanych środków krajowych, na podstawie krajowych planów w zakresie energii i klimatu, **długoterminowych strategii krajowych** lub sprawozdań z postępów przedłożonych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999, odpowiednich do osiągnięcia **unijnych celów klimatycznych określonych** w art. 2 **wyrażonych** w formie trajektorii, **która zostanie ustalona zgodnie z art. 3 ust. 1; w przypadku braku trajektorii ocenę przeprowadza się na podstawie kryteriów określonych w art. 3 ust. 3 oraz celu klimatycznego na 2030 r.;**

b) adekwatność **i skuteczność** odpowiednich środków krajowych w celu zapewnienia postępów w zakresie przystosowania, o których mowa w art. 4.

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie **ww. oceny oraz** wnioski z **nich** wraz ze sprawozdaniem na temat stanu unii energetycznej opracowanym w danym roku kalendarzowym zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) 2018/1999 **oraz podaje je do wiadomości publicznej.**

2. Jeżeli Komisja stwierdza, z należyтым uwzględnieniem **postępów poszczególnych państw członkowskich i** zbiorowych postępów ocenionych zgodnie z art. 5 ust. 1, że środki podjęte przez państwo członkowskie są niespójne z **unijnymi celami klimatycznymi wyrażonymi** w formie trajektorii, o której mowa w art. 3 ust. 1, **po jej ustaleniu**, lub nieadekwatne w celu zapewnienia postępów w zakresie przystosowania, o których mowa w art. 4, **wydaje** zalecenia dla tego państwa członkowskiego. Komisja podaje te zalecenia do wiadomości publicznej.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3. Jeżeli zgodnie z ust. 2 wydane zostanie zalecenie, zastosowanie mają następujące zasady:

a) dane państwo członkowskie należyście **uwzględnić** zalecenie, w duchu solidarności między państwami członkowskimi a Unią oraz między samymi państwami członkowskimi;

b) zainteresowane państwo członkowskie **w swoim pierwszym sprawozdaniu z postępu przedłożonym zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) 2018/1999 w roku następującym po roku wydania zalecenia** podaje, w jaki sposób należyście uwzględniło to zalecenie. **Jeżeli dane państwo członkowskie postanowi nie brać pod uwagę zalecenia w całości lub w znacznej mierze, przedstawia Komisji uzasadnienie tej decyzji;**

c) zalecenia powinny uzupełniać się z najbardziej aktualnymi zaleceniami dla poszczególnych państw wydawanymi w ramach europejskiego semestru.

2b. Komisja włącza do zalecenia, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, wnioski, które umożliwią poczynienie postępów w zakresie przystosowania, o którym mowa w art. 4. Wnioski te mogą obejmować w stosownych przypadkach potencjalne dodatkowe wsparcie techniczne, związane z innowacyjnością lub wiedzą fachową lub finansowe, bądź też inne niezbędne wsparcie.

3. Jeżeli zgodnie z ust. 2 wydane zostanie zalecenie, zastosowanie mają następujące zasady:

a) **w ciągu sześciu miesięcy od otrzymania zalecenia** dane państwo członkowskie **powiadamia Komisję o środkach, jakie zamierza przyjąć, aby** należyście uwzględnić zalecenie, w duchu solidarności między państwami członkowskimi a Unią oraz między samymi państwami członkowskimi **i zgodnie z zasadą lojalnej współpracy;**

b) **w ciągu 18 miesięcy od otrzymania zalecenia** zainteresowane państwo członkowskie podaje, w jaki sposób należyście uwzględniło to zalecenie **oraz jakie środki przyjęło w odpowiedzi na nie; informacje te włącza się do sprawozdania z postępu przedłożonego w tym roku zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) 2018/1999;**

c) zalecenia powinny uzupełniać się z najbardziej aktualnymi zaleceniami dla poszczególnych państw wydawanymi w ramach europejskiego semestru.

3a. W ciągu trzech miesięcy od przedłożenia sprawozdania z postępu, o którym mowa w ust. 3 lit. b), Komisja ocenia, czy środki przyjęte przez dane państwo członkowskie stanowią właściwą odpowiedź na problemy poruszone w zaleceniu. Ocena ta i jej wyniki są podawane do wiadomości publicznej z chwilą przyjęcia.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 82
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 7

Wspólne przepisy dotyczące oceny Komisji

1. Oprócz środków krajowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a), Komisja opiera swoją ocenę, o której mowa w art. 5 i 6, na co najmniej:

a) informacjach przedłożonych i zgłoszonych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999;

b) sprawozdaniach Europejskiej Agencji Środowiska (EEA);

c) statystykach i danych europejskich, w tym danych na temat strat wynikających z niekorzystnych skutków klimatycznych, o ile dane te są dostępne; oraz

d) najlepszych dostępnych dowodach naukowych, w tym najnowszych sprawozdaniach IPCC; oraz

e) wszelkich dodatkowych informacjach na temat zrównoważonych środowiskowo inwestycji Unii i państw członkowskich, w tym w miarę możliwości, inwestycji spójnych z rozporządzeniem (UE) 2020/... [rozporządzenie w sprawie systematyki].

2. EEA pomaga Komisji w przygotowaniu oceny, o której mowa w art. 5 i 6, zgodnie ze swoim rocznym programem prac.

Poprawka

Artykuł 7

Wspólne przepisy dotyczące oceny Komisji

1. Oprócz środków krajowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a), Komisja opiera swoją ocenę, o której mowa w art. 5 i 6, na co najmniej:

a) informacjach przedłożonych i zgłoszonych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999;

b) sprawozdaniach Europejskiej Agencji Środowiska (EEA) **i Wspólnego Centrum Badawczego (JRC)**;

c) statystykach i danych europejskich **i globalnych**, w tym danych na temat **odnotowanych i przewidywanych** strat wynikających z niekorzystnych skutków klimatycznych **oraz szacunkach kosztów niepodejmowania lub opóźnienia działań**, o ile dane te są dostępne; oraz

d) najlepszych dostępnych **i aktualnych** dowodach naukowych, w tym najnowszych sprawozdaniach IPCC, **UNEP, IPBES, ECCC i, w miarę możliwości, niezależnych krajowych organów doradczych ds. klimatu państw członkowskich**; oraz

e) wszelkich dodatkowych informacjach na temat zrównoważonych środowiskowo inwestycji Unii i państw członkowskich, w tym w miarę możliwości inwestycji spójnych z rozporządzeniem (UE) 2020/... [rozporządzenie w sprawie systematyki].

2. EEA pomaga Komisji w przygotowaniu oceny, o której mowa w art. 5 i 6, zgodnie ze swoim rocznym programem prac.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 83
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 8

Udział społeczeństwa

Komisja współpracuje ze wszystkimi grupami społeczeństwa, aby umożliwić im podejmowanie działań na rzecz neutralności klimatycznej i budowania odpornego na zmianę klimatu społeczeństwa oraz wzmocnić ich pozycję. Komisja **ułatwia** sprzyjający włączeniu społecznemu i dostępny dla wszystkich proces na wszystkich poziomach, w tym na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym, oraz z udziałem partnerów społecznych, obywateli i społeczeństwa obywatelskiego, zmierzający do wymiany najlepszych praktyk i określenia działań oraz wkładu na rzecz osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia. Poza tym Komisja może również korzystać z wielopoziomowych dialogów w dziedzinie klimatu i energii ustanowionych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 11 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

Poprawka

Artykuł 8

Udział społeczeństwa i przejrzystość

1. **Komisja i państwa członkowskie współpracują** ze wszystkimi grupami społeczeństwa, **w tym z władzami lokalnymi i regionalnymi**, aby umożliwić im podejmowanie działań na rzecz **sprawiedliwej społecznie** neutralności klimatycznej i budowania odpornego na zmianę klimatu społeczeństwa oraz wzmocnić ich pozycję, **w tym przez wprowadzenie Europejskiego Paktu na rzecz Klimatu określonego w ust. 2**. Komisja **i państwa członkowskie ułatwiają** sprzyjający włączeniu społecznemu, dostępny **i przejrzysty** dla wszystkich proces na wszystkich poziomach, w tym na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym, oraz z udziałem partnerów społecznych, **środowiska akademickiego**, obywateli i społeczeństwa obywatelskiego, zmierzający do wymiany najlepszych praktyk i określenia działań oraz wkładu na rzecz osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia. Poza tym Komisja może również korzystać z wielopoziomowych dialogów w dziedzinie klimatu i energii ustanowionych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 11 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

2. **Komisja ustanawia Europejski Pakt na rzecz Klimatu, aby angażować obywateli, partnerów społecznych i zainteresowane podmioty w kształtowanie polityki klimatycznej na szczeblu unijnym oraz wspierać dialog i rozpowszechniać informacje naukowe na temat zmiany klimatu oraz jej aspektów społecznych i dotyczących równouprawnienia płci, a także dzielić się najlepszymi praktykami związanymi z inicjatywami w dziedzinie klimatu.**

3. **Przyjmując środki służące osiągnięciu celu neutralności klimatycznej określonego w art. 2 ust. 1, państwa członkowskie zapewniają informowanie obywateli, społeczeństwa obywatelskiego i partnerów społecznych oraz konsultowanie się z nimi w trakcie całego procesu legislacyjnego. Państwa członkowskie działają w tym względzie w sposób przejrzysty.**

Poprawka 143
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 8a

Unia zakończy ochronę inwestycji w paliwa kopalne w kontekście modernizacji Traktatu karty energetycznej.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawki 84 i 175/rev
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 9

skreśla się

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 1, podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 1, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia ... [OP: [data wejścia w niniejszego rozporządzenia] r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3. ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami ustanowionymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 85
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 9a**Przegląd**

Po upływie sześciu miesięcy od każdego globalnego przeglądu, o którym mowa w art. 14 porozumienia paryskiego, Komisja przeprowadza przegląd wszystkich elementów niniejszego rozporządzenia w świetle najnowszych i najlepszych dostępnych dowodów naukowych, w tym najnowszych ustaleń i zaleceń IPCC i ECCC, rozwoju sytuacji międzynarodowej i wysiłków podjętych w celu ograniczeniu wzrostu temperatury do 1,5 °C, oraz przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskami ustawodawczymi.

Poprawka 86
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 10 – akapit 1 – punkt 1
Rozporządzenie (UE) 2018/1999
Artykuł 1 – ustęp 1 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

a) wdrożenie strategii i środków służących **realizacji unijnego celu neutralności klimatycznej określonego** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie], **służących realizacji założeń i osiągnięciu celów unii energetycznej**, a w pierwszym okresie dziesięcioletnim od 2021 r. do 2030 r. – zwłaszcza osiągnięciu celów Unii na 2030 r. w dziedzinie energii i klimatu;

a) wdrożenie strategii i środków służących **osiągnięciu celów unii energetycznej oraz wywiązaniu się z długoterminowych zobowiązań Unii do redukcji emisji gazów cieplarnianych zgodnie z porozumieniem paryskim, zwłaszcza unijnych celów klimatycznych, o których mowa** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie], a w pierwszym okresie dziesięcioletnim od 2021 r. do 2030 r. – zwłaszcza osiągnięciu celów Unii na 2030 r. w dziedzinie energii i klimatu;

Poprawka 87
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 10 – akapit 1 – punkt 2 a (nowy)
Rozporządzenie (UE) 2018/1999
Artykuł 2 – punkt 11

Tekst obowiązujący

Poprawka

2a) art. 2 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

Czwartek, 8 października 2020 r.

Tekst obowiązujący

11) „cele Unii na rok 2030 w dziedzinie energii i klimatu” oznaczają ogólnounijny wiążący cel zmniejszenia do 2030 r. wewnątrzunijnego poziomu emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce **o co najmniej 40 % w porównaniu z 1990 r.**, ogólnounijny wiążący cel osiągnięcia **co najmniej 32 %** udziału energii ze źródeł odnawialnych w zużyciu energii w UE w roku 2030, ogólnounijny główny cel poprawy efektywności energetycznej **na poziomie Unii o co najmniej 32,5 %** do 2030 r. oraz cel 15 % elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych **na rok 2030 lub dowolne kolejne cele w tym zakresie uzgodnione przez Radę Europejską lub Parlament Europejski i Radę na rok 2030;**

Poprawka

„11) »cele Unii na rok 2030 w dziedzinie energii i klimatu« oznaczają ogólnounijny wiążący cel zmniejszenia do 2030 r. wewnątrzunijnego poziomu emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce **zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia (UE) .../... [Prawo o klimacie]**, ogólnounijny wiążący cel osiągnięcia udziału energii ze źródeł odnawialnych w zużyciu energii w UE w roku 2030 **zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy (UE) 2018/2001**, ogólnounijny główny cel poprawy efektywności energetycznej do 2030 r. **zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE** oraz cel 15 % elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych na rok 2030;”

Poprawka 88

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 10 – akapit 1 – punkt 2 b (nowy)

Rozporządzenie (UE) 2018/1999

Artykuł 2 – punkt 62 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2b) w art. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„62a) »zainteresowana społeczność« oznacza społeczeństwo, które jest lub może być dotknięte skutkami procedur podejmowania decyzji dotyczących środowiska, o których mowa w rozdziałach 2 i 3, bądź mające interes w tym zakresie; do celów tej definicji organizacje pozarządowe działające na rzecz ochrony środowiska i spełniające wymagania przewidziane w prawie krajowym uważa się za mające interes w tym zakresie.”;

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 89**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 10 – akapit 1 – punkt 3**

Rozporządzenie (UE) 2018/1999

Artykuł 3 – ustęp 2 – litera f

Tekst proponowany przez Komisję

„f) ocena wpływu planowanych polityk i środków na realizację założeń, o których mowa w lit. b), w tym ich spójności z **unijnym celem neutralności klimatycznej określonym** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie], z określonymi w porozumieniu paryskim długoterminowymi założeniami dotyczącymi redukcji emisji gazów cieplarnianych i z długoterminowymi strategiami, o których mowa w art. 15”;

Poprawka

„f) ocena wpływu planowanych polityk i środków na realizację założeń, o których mowa w lit. b), w tym ich spójności z **unijnymi celami klimatycznymi określonymi** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie], z określonymi w porozumieniu paryskim długoterminowymi założeniami dotyczącymi redukcji emisji gazów cieplarnianych i z długoterminowymi strategiami, o których mowa w art. 15”;

Poprawka 90**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 10 – akapit 1 – punkt 3 a (nowy)**

Rozporządzenie (UE) 2018/1999

Artykuł 4 – akapit 1 – litera a – punkt 1 – wprowadzenie

Tekst obowiązujący

1) w odniesieniu do emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych oraz z myślą o przyczynieniu się do osiągnięcia **celu redukcji emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce Unii:**

Poprawka

3a) w art. 4 ust. 1 lit. a) pkt 1) część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1) w odniesieniu do emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych oraz z myślą o przyczynieniu się do osiągnięcia **unijnych celów klimatycznych określonych** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie];”

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 91

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 10 – akapit 1 – punkt 4

Rozporządzenie (UE) 2018/1999

Artykuł 8 – ustęp 2 – litera e

Tekst proponowany przez Komisję

„e) sposobu, w jaki istniejące polityki i środki oraz planowane polityki i środki przyczyniają się do osiągnięcia **unijnego celu neutralności klimatycznej określonego** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie].”;

Poprawka

„e) sposobu, w jaki istniejące polityki i środki oraz planowane polityki i środki przyczyniają się do osiągnięcia **unijnych celów klimatycznych określonych** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie].”;

Poprawka 92

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 10 – akapit 1 – punkt 5 a (nowy)

Rozporządzenie (UE) 2018/1999

Artykuł 11 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

5a) *dodaje się artykuł w brzmieniu:*

„Artykuł 11a

Dostęp do wymiaru sprawiedliwości

1. Zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskie zapewniają, aby członkowie zainteresowanej społeczności, którzy mają wystarczający interes lub którzy powołują się na naruszenie prawa, w przypadku gdy administracyjne procedury prawne państwa członkowskiego wymagają takiego prawa jako warunku koniecznego, mieli dostęp do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem powołanym z mocy ustawy dla kwestionowania legalności z przyczyn merytorycznych lub formalnych decyzji, działań lub zaniechań w sprawach regulowanych postanowieniami art. 10 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

2. Państwa członkowskie ustalają, na jakim etapie decyzje, działania lub zaniechania mogą być kwestionowane.

3. Państwa Członkowskie określają, co stanowi wystarczający interes i naruszenie prawa, zgodnie z celem udzielenia zainteresowanej społeczności szerokiego dostępu do wymiaru sprawiedliwości. W tym celu uznaje się, że organizacja pozarządowa objęta definicją zawartą w art. 2 ust. 62a ma wystarczający interes lub korzysta z prawa, które może zostać naruszone, do celów ust. 1 niniejszego artykułu.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

4. *Niniejszy artykuł nie wyklucza możliwości wstępnej procedury odwoławczej przed organem administracyjnym oraz nie ma wpływu na wymóg wyczerpania administracyjnych procedur odwoławczych przed wszczęciem sądowych procedur odwoławczych, w przypadku gdy taki wymóg istnieje w prawie krajowym. Każda taka procedura jest uczciwa, sprawiedliwa, przeprowadzana bez zbędnej zwłoki i niezbyt droga.*

5. *Państwa członkowskie zapewniają publiczne udostępnianie praktycznych informacji dotyczących dostępu do administracyjnych i sądowych procedur odwoławczych.”;*

Poprawka 93

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 10 – akapit 1 – punkt 5 b (nowy)

Rozporządzenie (UE) 2018/1999

Artykuł 15 – ustęp 1

Tekst obowiązujący

Poprawka

5b) art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

1. Każde państwo członkowskie opracowuje i przedkłada Komisji do dnia 1 stycznia 2020 r., następnie do dnia 1 stycznia 2029 r., a następnie co 10 lat swoją strategię długoterminową obejmującą perspektywę **co najmniej** 30 lat. W razie potrzeby państwa członkowskie powinny aktualizować te strategie co pięć lat.

„1. Każde państwo członkowskie opracowuje i przedkłada Komisji do dnia 1 stycznia 2020 r., następnie do dnia 1 stycznia 2029 r., a następnie co 10 lat swoją strategię długoterminową obejmującą perspektywę **na rok 2050 oraz** 30 lat. W razie potrzeby państwa członkowskie powinny aktualizować te strategie co pięć lat.”;

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 94

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 10 – akapit 1 – punkt 6

Rozporządzenie (UE) 2018/1999

Artykuł 15 – ustęp 3 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

- c) osiągnięcia długoterminowej redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz poprawy pochłaniania emisji przez pochłaniacze **we wszystkich sektorach** zgodnie z **unijnym celem neutralności klimatycznej określonym** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie];

Poprawka

- c) osiągnięcia długoterminowej redukcji emisji gazów cieplarnianych **we wszystkich sektorach gospodarki** oraz poprawy pochłaniania emisji przez pochłaniacze **z uwagi na potrzeby**, zgodnie z **ustaleniami Międzynarodowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC), aby w sposób racjonalny pod względem kosztów zmniejszyć emisję gazów cieplarnianych w Unii i poprawić pochłanianie emisji przez pochłaniacze, w dążeniu do osiągnięcia celów porozumienia paryskiego dotyczących temperatury, tak aby najpóźniej do 2050 r. osiągnąć w Unii równowagę między antropogenicznymi emisjami z różnych źródeł a pochłanianiem emisji przez pochłaniacze gazów cieplarnianych i następnie osiągnąć ujemny bilans emisji, o którym mowa** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie];

Poprawka 95

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 10 – akapit 1 – punkt 7 – litera a

Rozporządzenie (UE) 2018/1999

Załącznik I – część I – sekcja A – punkt 3.1.1. – podpunkt i

Tekst proponowany przez Komisję

- „(i) Polityki i środki służące do osiągnięcia celu określonego zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/842, jak wskazano w pkt 2.1.1, oraz polityki i środki mające na celu spełnienie wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/841, obejmujące wszystkie najważniejsze sektory wysokoemisyjne oraz sektory związane ze zwiększaniem pochłaniania, z perspektywą osiągnięcia **celu neutralności klimatycznej określonego** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie];”;

Poprawka

- „(i) Polityki i środki służące do osiągnięcia celu określonego zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/842, jak wskazano w pkt 2.1.1, oraz polityki i środki mające na celu spełnienie wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) 2018/841, obejmujące wszystkie najważniejsze sektory wysokoemisyjne oraz sektory związane ze zwiększaniem pochłaniania, z perspektywą osiągnięcia **unijnych celów klimatycznych określonych** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie];”;

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 96**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 10 – akapit 1 – punkt 7 – litera b**

Rozporządzenie (UE) 2018/1999

Załącznik I – część I – sekcja B – punkt 5.5.

Tekst proponowany przez Komisję

5.5. Wkład planowanych polityk i środków na rzecz osiągnięcia **unijnego celu neutralności klimatycznej określonego** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie];

Poprawka

5.5. Wkład planowanych polityk i środków na rzecz osiągnięcia **unijnych celów klimatycznych określonych** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie];

Poprawka 97**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 10 – akapit 1 – punkt 7 a (nowy)**

Rozporządzenie (UE) 2018/1999

Załącznik IV – punkt 2.1.1.

Tekst obowiązujący

2.1.1. Przewidywana **redukcja** emisji i **poprawa ich usuwania przez pochłaniacze** do 2050 r.

Poprawka

7a) w załączniku IV pkt 2.1.1. otrzymuje brzmienie:

„2.1.1. Przewidywana **łącna wartość** emisji za lata 2021–2050, mając na uwadze przyczynienie się do osiągnięcia unijnego budżetu emisji gazów cieplarnianych określonego w art. 3 ust. 2a rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie];”;

Poprawka 98**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 10 – akapit 1 – punkt 8**

Rozporządzenie (UE) 2018/1999

Załącznik VI – litera c – podpunkt viii

Tekst proponowany przez Komisję

„(viii) ocenę wkładu polityki lub środka w realizację **unijnego celu neutralności klimatycznej określonego** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie] oraz w realizację strategii długoterminowej, o której mowa w art. 15;”.

Poprawka

„(viii) ocenę wkładu polityki lub środka w realizację **unijnych celów klimatycznych określonych** w art. 2 rozporządzenia .../... [Prawo o klimacie] oraz w realizację strategii długoterminowej, o której mowa w art. 15;”.

Czwartek, 8 października 2020 r.

Poprawka 99
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 10 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 10a

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2018/842

W art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 ^(1a) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5a. We wszelkich transakcjach dokonywanych na podstawie przepisu, o którym mowa w art. 5 ust. 5, minimalną cenę rocznego limitu emisji ustala się na poziomie 100 EUR za każdą tonę ekwiwalentu dwutlenku węgla.

5b. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich działaniach podjętych na podstawie niniejszego ustępu, a do 31 marca 2025 r. powiadamiają ją o zamiarze stosowania postanowień, o których mowa w art. 5 ust. 5.

5c. Najpóźniej do 30 czerwca 2025 r. Komisja ocenia, czy wszystkie państwa członkowskie zamierzają stosować postanowienia, o których mowa w art. 5 ust. 5, oraz podaje do wiadomości publicznej wpływ stosowania tych przepisów na budżet.”.

^(1a) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 56 z 19.6.2018, s. 26).

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0254

Równoważność przeprowadzanych na Ukrainie inspekcji polowych upraw nasiennych zbożowych roślin uprawnych i równoważność materiału siewnego roślin zbożowych wyprodukowanego na Ukrainie *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję Rady 2003/17/WE w odniesieniu do równoważności przeprowadzanych na Ukrainie inspekcji polowych upraw nasiennych zbożowych roślin uprawnych i w sprawie równoważności materiału siewnego roślin zbożowych wyprodukowanego na Ukrainie (COM(2020)0137 – C9-0100/2020 – 2020/0053(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2021/C 395/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2020)0137),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C9-0100/2020),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 18 września 2020 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A9-0164/2020),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P9_TC1-COD(2020)0053

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 8 października 2020 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/... zmieniająca decyzję Rady 2003/17/WE w odniesieniu do równoważności przeprowadzanych na Ukrainie inspekcji polowych upraw nasiennych zbożowych roślin uprawnych i w sprawie równoważności materiału siewnego roślin zbożowych wyprodukowanego na Ukrainie

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji (UE) 2020/1544.)

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0261

Stosowanie przepisów bezpieczeństwa i interoperacyjności kolei w tunelu pod kanałem La Manche

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego dyrektywę (UE) 2016/798 w odniesieniu do stosowania przepisów bezpieczeństwa i interoperacyjności kolei w stosunku do stałego połączenia przez kanał La Manche (COM(2020)0623 – C9-0212/2020 – 2020/0161(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2021/C 395/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2020)0623),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 91 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C9-0212/2020),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 16 września 2020 r. ⁽¹⁾,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając przekazane pismem z dnia 9 września 2020 r. zobowiązanie przedstawiciela Rady do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 oraz art. 163 Regulaminu,
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P9_TC1-COD(2020)0161

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 8 października 2020 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/... zmieniającego dyrektywę (UE) 2016/798 w zakresie stosowania przepisów bezpieczeństwa i interoperacyjności kolei w odniesieniu do stałego połączenia przez kanał La Manche

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2020/1530.)

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0262

Decyzja o upoważnieniu Francji do zawarcia umowy międzynarodowej dotyczącej tunelu pod kanałem La Manche *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady upoważniającej Francję do wynegocjowania umowy uzupełniającej Traktat ze Zjednoczonym Królestwem dotyczący budowy i eksploatacji stałego połączenia przez kanał La Manche przez prywatnych koncesjonariuszy (COM(2020)0622(COR1) – C9-0211/2020 – 2020/0160(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2021/C 395/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2020)0622(COR1)),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 2 ust. 1 i art. 91 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C9-0211/2020),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno – Społecznego z dnia 16 września 2020 r. ⁽¹⁾,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając przekazane pismem z dnia 9 września 2020 r. zobowiązanie przedstawiciela Rady do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59, 40 i 163 Regulaminu,
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P9_TC1-COD(2020)0160

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 8 października 2020 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/... upoważniającej Francję do wynegocjowania, podpisania i zawarcia umowy międzynarodowej uzupełniającej Traktat między Francją a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej dotyczący budowy i eksploatacji stałego połączenia przez kanał La Manche przez prywatnych koncesjonariuszy

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji (UE) 2020/1531.)

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Czwartek, 8 października 2020 r.

P9_TA(2020)0263

Produkcja ekologiczna: data rozpoczęcia stosowania oraz niektóre inne daty *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2020 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/848 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do daty rozpoczęcia jego stosowania oraz niektórych innych dat, o których mowa w tym rozporządzeniu (COM(2020)0483 – C9-0286/2020 – 2020/0231(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza, pierwsze czytanie)

(2021/C 395/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2020)0483),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C9-0286/2020),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - po konsultacji z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 28 września 2020 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 i 163 Regulaminu,
1. przyjmuje niniejsze stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P9_TC1-COD(2020)0231

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 8 października 2020 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/... zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/848 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do daty rozpoczęcia jego stosowania oraz niektórych innych dat, o których mowa w tym rozporządzeniu

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2020/1693.)

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL